

Lei 6

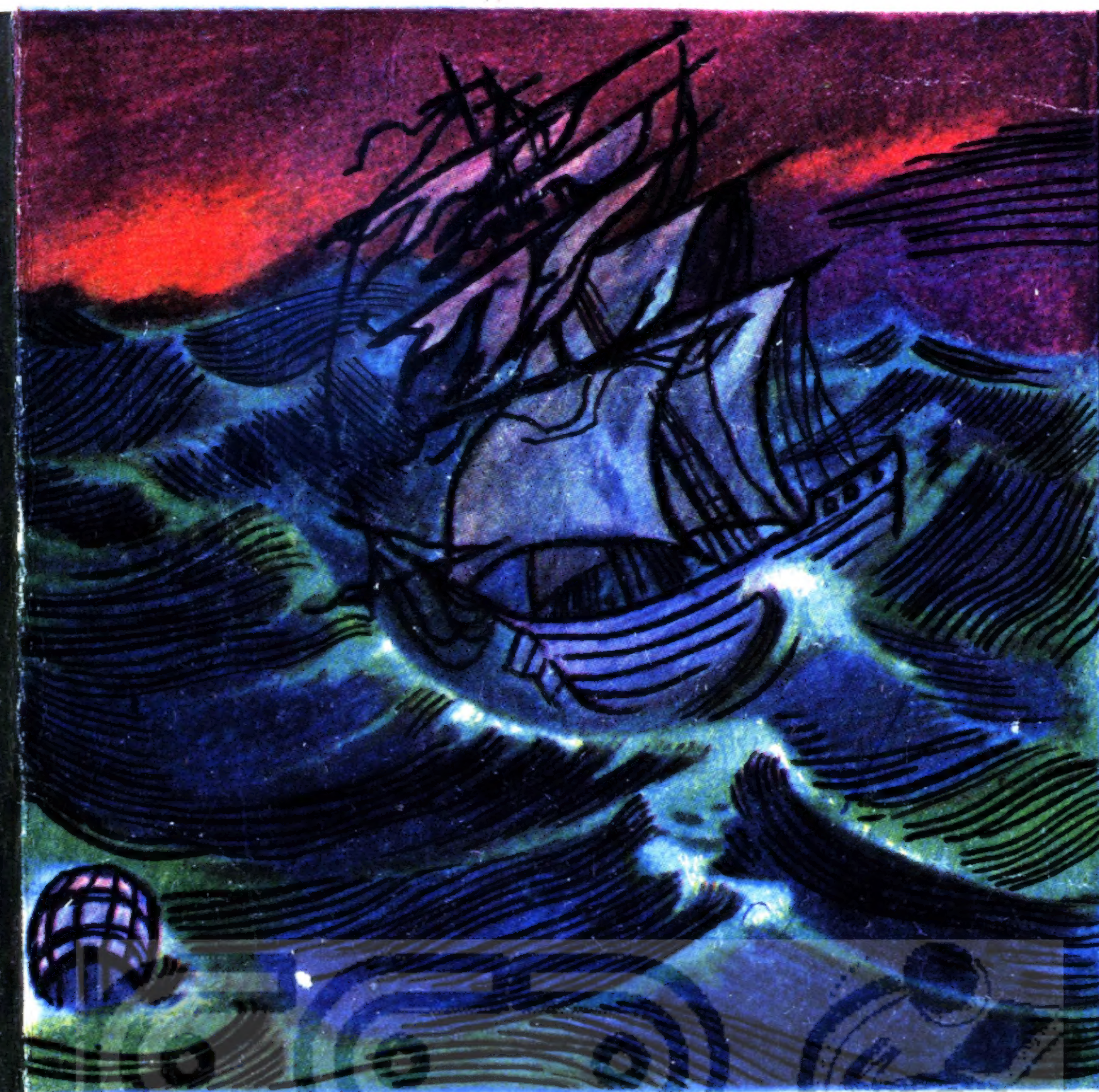

JULES VERNE • DOI ANI DE VACANȚĂ

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

EDITURA TINERETULUI

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

Ediția a II-a

EDITURA
TINERETULUI

În românește de
LAURA M. DRAGOMIRESCU
Coperta de KALAB FRANCISC

Jules Verne

DEUX ANS DE VACANCES

Edition Hetzel
Paris

I

FURTUNA. UN IAHT ÎN VOIA SOARTEI. PATRU COPILANDRI PE PUNTEA VASULUI SLOUGHI. PÎNZA CATARGULUI PRINCIPAL SFÎȘIATĂ. O VIZITĂ ÎN INTERIORUL IAHTULUI. AJUTORUL DE MARINAR — MUSUL — APROAPE ȘTRANGULAT. UN URIAȘ VAL DIN SPATE. PĂMÎNT, PRIN CEAȚA DIMINEȚII. BANCUL DE STÎNCI

În noaptea aceea de 9 martie 1860, norii se lăsaseră atît de jos peste mare, încît abia de mai vedeai la cîțiva pași. Pe marea aceasta în freamăt, cu valuri care în rostogolirea lor aruncau lumini livide, un vas de mic tonaj gonea cu aproape toate pînzele strînse.

Era un iaht de o sută de tone — un schooner, cum sînt denumite goeletele în Anglia și în America.

Numele vasului era *Sloughi*. Zadarnic însă l-ai fi căutat scris pe placa de la pupa, căci vreo furtună ori poate o ciocnire i-l smulsese în parte.

Să fi fost unsprezece seara. Sub latitudinea aceea, pe la începutul lui martie, nopțile sînt încă scurte. Către cinci dimineața aveau să se ivească zorile. Dar cu cît ar fi oare mai mică primejdia dacă soarele ar lumina depărtările ? Corabia șubrezită n-ar rămîne tot o jucărie a valurilor ? Nimic nu s-ar schimba... Doar domolirea hulei și încetarea vîntului năvalnic ar mai salva-o de la cel mai cumplit naufragiu, în plin ocean, departe de orice peticuț de pămînt pe care vreun supraviețuitor și-ar mai găsi poate scăparea.

La pupa vasului, trei băieți, unul de 14 ani, alți doi de 13 și ajutorul de marinar — musul — un negru de vreo 12 ani, toți în jurul timonei, se străduiau din răsputeri să țină piept furiei valurilor care amenințau să culce iahtul pe o parte. Era o treabă peste măsură de grea, căci roata nu mai pu-

tea fi frînată şi în orice clipă riscau să fie zvîrliţi peste bord.

Într-adevăr, către miezul nopţii, un val năprasnic izbi iahtul în flanc cu atîta putere, încît mare minune că n-a smuls timona cu totul.

Copiii, răsturnaţi de zguduire, izbutiră totuşi să se ridice degrabă.

— Mai merge timona, Briant? întrebă unul din ei.

— Merge, Gordon, răspunse Briant, care-şi reluase locul şi-şi păstrase tot sîngele rece.

Apoi, adresîndu-se unui al treilea :

— Fii tare, Doniphan, nu-ţi pierde cumpătul! Trebuie să-i salvăm pe ceilalţi !

Toate astea le spusese în englezeşte, dar, după accent, îţi dădeai seama că Briant era francez. Şi, întorcîndu-se către mus :

— Eşti cumva rănit, Moko ?

— Nu, răspunse copilul. Numai de-am putea ţine vasul în echilibru să poată tăia valurile, că altfel ne ducem la fund.

În clipa aceea, cineva deschise brusc uşa capotei din dreptul scării ce ducea spre salonul schoonerului. Două căpşoare apărură prin deschizătură şi o dată cu ele şi capul vioi al unui cîine care începu să latre.

— Briant ! Briant ! strigă un copil de 9 anişori. Ce s-a-ntîmplat ?

— Nimic, Iverson, nimic ! îl linişti Briant. Fă bunătate şi coboară numaidecît cu Dole... Hai, ce mai stai ?

— Da, dar ne e aşa de frică ! spuse şi alt copil, mai mic ca ei.

— Ce fac ceilalţi ? întrebă Doniphan.

— Şi lor le e frică, spuse Dole.

— Hai, hai la locul vostru ! strigă Briant. Închideţi bine uşa, băgaţi capul sub plapumă, închideţi ochii şi n-o să vă mai fie frică ! Nu e primejdie !

— Atenţie ! Alt val ! strigă Moko.

O izbitură puternică din spate zdruncină vasul. De astă dată, din fericire, valul nu trecu peste punte,

căci dacă apa ar fi pătruns prin deschizătura capotei, iahtul, îngreunat, n-ar mai fi putut să se ridice deasupra valurilor.

— Iute înăuntru ! se răsti Gordon. Ce staţi ! Vă arăt eu vouă !

— Hai, copii ! La culcare ! le spuse mai cu blîndeţe Briant.

Căpşoarele se făcură nevăzute, dar un alt băieţel se arătă din spatele lor.

— Nu-ţi putem fi şi noi de folos, Briant ?

— Nu, Baxter, nu ! răspunse Briant. Tu cu Cross, cu Webb, cu Service şi cu Wilcox staţi cu copiii ! Noi patru sîntem destui aici !

Baxter închise uşa din interior.

— Şi lor le e frică, zise Dole.

Cum ! Aşadar nu erau decît copii pe bordul acestui iaht în luptă cu furtuna ? — Da, numai copii ! — Şi cîţi erau la bord ? — Cincisprezece, cu Gordon, Briant, Doniphan şi musul. — În ce împrejurări se îmbarcaseră ? — Vom afla în curînd.

Dar cum, nu e nici un bărbat pe iaht ? Nici un căpitan care să dea comanda ? Nici un marinar să le fie de ajutor ? Nici un timonier care să conducă pe furtuna asta ? — Nu ! Nici unul !

Aşadar nu era nimeni pe bord care să-şi dea seama exact în ce anume punct se afla vasul *Sloughi* pe ocean ? Şi ce ocean ! Cel mai vast din toate ! Pacificul acesta care se întinde pe două mii de leghe în lărgime, de pe ţărmurile Australiei şi ale Noii Zeelande pînă-n litoralul Americii de Sud.

Care să fi fost cauza ? Să fi pierit oare echipajul vasului în vreo catastrofă ? Piraţi de prin Malaezia să fi pus stăpînire pe vas şi să fi lăsat de capul lor la bord doar pe copilandrii aceştia, dintre care cel mai răsărit avea abia 14 ani ?

Altfel, un vas de o sută de tone ar fi trebuit să dispună măcar de un căpitan, de un secund şi de cinci-şase marinari. Or, din tot personalul acesta strict necesar ca să-l conducă, nu mai rămăsese decît musul, ajutorul de marinar.

De unde putea veni iahtul acesta, de pe ce tărîmuri australasiatice, de prin ce arhipelaguri ale Oceaniei, de cîtă vreme și cu ce destinație?

Desigur că dacă vreun comandant de vapor ar fi întîlnit goeleta *Sloughi* prin aste mări îndepărtate, copiii ar fi știut să-i răspundă la întrebări. Din nefericire însă, la orizont nu era nici urmă de corabie, nici de vreunul din acele transatlantice ale căror drumuri se încrucișează pe mările australiene, nici de vapoare de comerț, cu aburi ori cu pînze, din cele trimise cu sutele din Europa ori din America înspre porturile din Pacific. Și chiar dacă prin preajmă s-ar fi aflat vreun asemenea bastiment, atît de puternic datorită mașinilor sale ori aparaturii sistematice de pînze, tot n-ar fi putut veni în ajutorul iahtului pe care marea îl arunca de colo-colo ca pe-o epavă, deoarece și el ar fi trebuit să lupte împotriva furtunii.

Briant și tovarășii săi se străduiau din răsputeri ca iahtul să nu fie izbit din coastă.

— Ce e de făcut? strigă Doniphan.

— Tot ce o sta în puterile noastre! răspunse Briant. Aceste cuvinte erau rostite de un copilandru, în momente cînd pînă și cel mai vajnic dintre bărbați poate că și-ar fi pierdut nădejdea!

Într-adevăr, furtuna se dezlănțuia tot mai aprigă. Vîntul se năpustea cu o furie nimicitoare, cum spun marinarii, și cu drept cuvînt, căci vasul putea fi spulberat într-o clipă de o răbufnire de vînt. De altfel, de două zile se aflau aproape în voia valurilor, deoarece catargul principal fusese rupt la patru picioare de la bază, astfel că nu mai avuseseră unde prinde „săgeata", pînza din față care i-ar fi ajutat să poată ține mai sigur vasul în direcția vîntului. Catargul mizenei, cu vîrful retezat, mai ținea încă, dar amenința dintr-o clipă într-alta să se prăbușească peste punte, fiind slăbit din otgoane.

La prova, bucăți sfîșiate din șirul de vîntrele se zbăteau în vînt cu pocnete ca de pușcă. Din toate pînzele nu mai rămăsese decît mizena, gata să se sfîșie și ea, căci băieții nu avuseseră putere s-o

mai ruleze pe vergă, ca să-i micșoreze suprafața. Iar dacă și pînza asta s-ar sfîșia, vasul n-ar mai putea fi ținut pe linia vîntului, și valurile, lovindu-l în coastă, l-ar culca și l-ar scufunda cu oameni cu tot în adîncuri.

De atîta vreme, nici o insulă nu se arăta în larg, nici un continent în răsărit! Oricît de plină de primejdii ar fi fost o apropiere de țărm, totuși copiii erau mai puțin îngroziți de ea decît de furiile mării acesteia fără de sfîrșit. Țărmul, fie el cît de neprimitor ori de stîncos, ori de supus năvalei vijelioase a apelor și zbuciumului neîntrerupt al valurilor printre stînci, țărmul, gîndeau ei, ar fi fost mîntuirea, ar fi fost pămîntul care te ține, nu oceanul acesta care se cască să te înghită.

Căutau deci cu privirea doar or vedea vreo lumină încotro să se îndrepte. Dar nici o licărire nu se arăta în noaptea întunecată.

Deodată, curînd după miezul nopții, o pîrîitură grozavă acoperi urletele valurilor.

— S-a rupt catargul mizenei! strigă Doniphan.

— Nu, răspunse Moko. Pînza s-a smuls din agățători.

— Trebuie scoasă cu totul, fu de părere Briant. Gordon, tu rămîi la timonă, cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să-mi ajuți.

Ca ajutor de marinar, Moko era oarecum priceput în meserie, dar nici Briant nu era chiar neștiutor. Doar străbătuse și el Atlanticul și Pacificul, călătorind din Europa spre Australia, și nu-i erau cu totul necunoscute manevrele necesare pentru a conduce o navă. Așa se face că ceilalți băieți, care habar n-aveau de vreo manevră, lăsară pe seama lui și a lui Moko cîrmuirea iahtului.

Cît ai clipi, Briant și ajutorul său ajunseră vitejește la prova. Pentru ca iahtul să nu fie izbit în coastă și înclinat, trebuia neapărat înlăturată mizena — pînza principală — care se adunase ca o pungă, umflată de vînt în partea de jos, și ținea vasul în loc, gata să se aplece. De s-ar fi întîmplat una ca asta, nici că s-ar mai fi putut ridica decît

dacă i-ar fi retezat catargul chiar de la bază, după ce l-ar fi desprins mai întîi din cabluri. Dar cum ar fi reuşit aşa ceva nişte copii ?

Cu toate greutăţile, Briant şi Moko au dat dovadă de mare dibăcie. Hotărîţi să păstreze cît mai multe pînze pentru ca iahtul să se menţină cu vîntul din spate cît timp va ţine furtuna, ei reuşiră să lărgească frînghia vergei, care se coborî la patru-cinci picioare deasupra punţii. Părţile zdrenţuite ale mizenei odată tăiate cu cuţitul, prinseră cu două cîrlige colţurile de jos, legîndu-le cu frînghii trecute prin belciugele de fier de pe punte, lucru anevoios, căci în nenumărate rînduri vajnicii băieţi erau să fie măturaţi de valuri.

Cu toate că pînzele erau atît de imputinate, goeleta reuşi să-şi menţină direcţia pe care pornise de atîta vreme. Chiar dacă nu ar mai fi avut nici o pînză, corpul corabiei oferea totuşi destulă suprafaţă vîntului, pentru ca vasul să capete viteza unui torpilor. Totul era să poată întrece în iuţeală valurile, pentru ca să evite masele de apă zvîrlite peste balustradă.

Terminînd, Briant şi Moko se înapoiară lîngă Gordon şi Doniphan, ca să le ajute la timonă. Dar în aceeaşi clipă, uşiţa capotei se deschise din nou şi un copil scoase capul. Era Jacques, fratele lui Briant, cu trei ani mai mic ca el.

— Ce e cu tine, Jacques ? îl întrebă frate-său.

— Vino, vino ! îi răspunse Jacques. A intrat apă pînă în salon !

— Cum se poate ? strigă Briant. Şi alergînd spre scară, coborî degrabă.

Salonul era slab luminat de o lampă care, din cauza tangajului, se legăna într-una cînd într-o parte, cînd într-alta.

Prin umbră se zăreau vreo zece copii, întinşi pe canapele sau în paturi. Cei mai micuţi, între 8 şi 9 ani, înspăimîntaţi, stăteau grămădiţi toţi laolaltă.

— Nu e nici o primejdie ! le spuse Briant, cu gînd să-i liniştească. Doar sînteţi cu noi ! Nu vă fie frică ! Şi, plimbînd lumina unui felinar peste po-

deaua salonului, îşi dădu seama că într-adevăr un strat de apă curgea cînd într-o parte, cînd în cealaltă a iahtului.

De unde să fie apa ? Să fi pătruns prin vreo crăpătură a bordajului ? Trebuia văzut.

În rînd cu salonul erau o cameră mai mare, sala de mese şi cabina echipajului.

Briant trecu la rînd prin fiecare din ele şi văzu că apa nu pătrundea nici pe deasupra, nici pe dedesubtul liniei de plutire, ci, rămasă pe punte de pe urma unui val mai mare, parte din ea se scursese în interior pe lîngă capota de la cabina echipajului. Deci, nici o primejdie.

Ca să-şi linişteasca tovarăşii, Briant mai trecu o dată prin salon, apoi, mai puţin îngrijorat, îşi reluă locul la cîrmă. Goeleta era construită solid ; prin fundul de curînd recăptuşit cu aramă, apa nu-şi putea face loc. Putea, aşadar, să înfrunte furtunile.

Să fi fost aproape unu noaptea. În bezna din jur, şi mai neagră din cauza grosimii norilor, furtuna se dezlănţuia cumplit. Iahtul în mers părea ca înghiţit de ape. Ţipătul ascuţit al pescăruşilor de mare sfîşia văzduhul. Să însemne oare că e pămînt pe-aproape ? Nu, căci se întîmplă uneori să-i întîlneşti la sute de leghe depărtare de ţărm : neputîndu-se împotrivi vîntului, aceste păsări ale furtunii se lăsau tîrîte de uragan ca şi iahtul, căruia nici o putere din lume nu i-ar mai fi putut stăvili goana.

O oră mai tîrziu se auzi o altă detunătură. Puţinul ce mai rămăsese din mizenă se spintecase, iar fîşiile de pînză se împrăştiară în zare ca nişte enormi goelanzi.

— Nu mai avem pînze — spuse Doniphan — şi nici putinţa să întindem alta !

— Nu-i nimica ! răspunse Briant. Fii sigur că vom înainta tot atît de repede !

— Halal răspuns ! exclamă Doniphan. Dacă atîta te pricepi...

— Păzea! Vin valuri mari din spate! strigă Moko. Trebuie să ne legăm strîns de ceva, altfel ne vor lua!

Dar nici nu sfîrşi bine, cînd deodată cîteva tone de apă trecură peste punte. Briant, Doniphan şi Gordon fură aruncaţi peste capotă, de care reuşiră să se agaţe. Cît despre Moko se făcu nevăzut o dată cu masa de apă care mătură iahtul din spate către faţă, smulgînd şi o parte din rezerva de cherestea, două bărci şi o iolă — cu toate că fuseseră puse la adăpost — ca şi cîteva prăjini de catarg şi cutia busolei.

Dar, cum bucăţi din balustradă fuseseră şi ele smulse, apa s-a scurs de îndată, împiedicînd iahtul să se scufunde sub enorma povară.

— Moko! Moko! strigă Briant de cum îşi veni în fire.

— L-o fi zvîrlit în mare! spuse Doniphan.

— Nu ştiu, nu se vede! Nu-l aud! spuse Gordon, aplecîndu-se peste punte.

— Trebuie salvat! Iute, un colac de plută! Nişte frînghii! ceru Briant. Şi cu glas tare, care răsună puternic în scurtul răstimp de acalmie, îl strigă iar: Moko! Moko!

— Ajutor! Ajutor! răspunse Moko.

— Nu e în apă, spuse Gordon. Îi aud glasul dinspre prova.

— Mă duc să-l scap, spuse Briant.

Şi iată-l căţărîndu-se pe punte, apărîndu-se cît putea de loviturile scripeţilor, care se bălăngăneau la capătul frînghiilor lăsate în voie şi ferindu-se ca din cauza tangajului să nu cadă pe puntea alunecoasă.

Din nou strigătul lui Moko răsună din beznă. Apoi nu se mai auzi nimic.

Între timp, cu sforţări supraomeneşti, Briant reuşi să ajungă la capota cabinei echipajului.

Strigă... Nici un răspuns... Să-l fi smuls oare vreun alt val după ultimul său strigăt deznădăjduit? Dar atunci, sărmanul copil, trebuie să fi rămas mult în urmă, căci hula nu l-ar fi putut duce cu iuţeala iahtului. În cazul acesta, era pierdut.

Nu! Un geamăt slab ajunse pînă la Briant, care se repezi înspre locul unde era implîntat piciorul catargului din faţă. Acolo, dibuind prin întuneric, dădu peste un trup care se zbătea.

Moko horcăia din greu, îngrămădit în unghiul pe care-l formează la prova balustrada iahtului: funia cu care se legase peste mijloc ca să nu fie tîrît de valuri şi care îl scăpase de la înec, era acum pe cale să-l sugrume. Briant îşi deschise briceagul şi, cu greu, izbuti să taie frînghiile care-l strîngeau pe băiat.

Desprins din strînsoare şi readus pe punte, de îndată ce îşi veni în fire, copilul îi mulţumi lui Briant şi trecu de-a dreptul la cîrmă. Toţi patru se legară ca să nu fie luaţi de valurile năprasnice ce se ridicau în calea iahtului.

Dar contrar aşteptărilor lui Briant, vasul pierduse oarecum din viteză în urma ruperii mizenei şi îl punea acum în primejdia ca valurile ce năvăleau din spate, venind cu mai multă viteză decît aceea a iahtului, să-l inunde.

Dar ce puteau face? Nu mai aveau nici o fărîmă de pînză pentru adaos.

Lunii martie din emisfera australă îi corespunde luna septembrie din cea boreală, aşa că nopţile sînt cam tot atît de lungi ca şi zilele. Deci, fiind ora patru dimineaţa, era de aşteptat ca, dinspre răsărit, adică din direcţia în care gonea schoonerul, să se ivească o geană de lumină.

Şi poate că o dată cu zorile, furtuna avea să piardă din intensitate! Nu era exclus nici ca în zare să se arate vreun ţărm, şi atunci soarta sărmanului echipaj de copii să se schimbe dintr-o clipă într-alta. Totul ar fi fost cu putinţă de îndată ce întîia geană de lumină ar fi tivit adîncurile zării.

Către patru şi jumătate, o îngînare de ziuă se furişă înspre zenit. Din păcate, fîşiile de ceţuri nu te lăsau să vezi nici la un sfert de milă. Simţeai cum pe cer norii alergau într-o goană nebună. Ura-

ganul nu se domolise nicidecum și, în larg, marea clocotea înspumată toată de rostogolirea valurilor. Schoonerul, aci ridicat pe o creastă de val, aci prăbușit într-un abis, s-ar fi răsturnat în nenumărate rînduri de-ar fi fost izbit din coastă.

Cei patru tineri nu-și luau ochii de la noianul de valuri despletite. Își dădeau bine seama că dacă furtuna nu încetează, sînt pierduți. Nici urmă de îndoială că iahtul nu ar mai putea ține piept încă douăzeci și patru de ore și, pînă la urmă, năvala de ape l-ar sfărîma.

Deodată, Moko strigă :

— Pămînt ! Pămînt !

Printr-un luminiș între cețuri destrămate, lui Moko păru că i se arată un dîmb vioriu în răsărit. Să se fi înșelat ? Cît de ades înfiripările acelea din zare nu sînt altceva decît învolburări de nori !

— Pămînt ? tresări Briant.

— Pămînt ! strigă Moko. Uite, colo, la răsărit ! Și arătă cu mîna un punct spre orizont, acum năpădit de cețuri.

— Ești sigur ? întrebă Doniphan.

— Da, da, sigur ! răspunse Moko. Dacă se mai destramă ceața, uitați-vă atent... colo... mai la dreapta de catargul mizenei ! Uite-l ! Uite-l !

Cețurile în destrămare se ridicau acum tot mai sus, lăsînd marea liberă.

În curînd, oceanul se desfășură în toată imensitatea.

— Da, da, pămînt ! Îl văd, îl văd ! strigă Briant.

— Și încă șes ! spuse Gordon, care-l privise cu luare-aminte.

Nu mai rămînea nici o îndoială : pămînt, continent ori insulă, cam la 5—6 mile, pe o largă întindere la orizont.

Cu direcția ce o urmau și din care furtuna nu le da pas să se mai abată, în mai puțin de o oră aveau să fie aruncați la țărm. Totul era ca vasul să nu fie zdrobit de puzderia de colți de stîncă, înainte de a ajunge pe uscat. Dar copiii nici că se sinchiseau,

Pămîntul acesta, răsărit în fața lor deodată, nu putea fi decît salvarea lor.

Dar iată că vîntul se umflă din nou și mai turbat. Iahtul, împins ca o jucărie, gonea nebunește către țărmul care se profila acum ca zugrăvit în tuș, pe cerul alburiu. Mai în depărtare, țărmul devenea stîncos și înalt cam de 150—200 de picioare. În față se întindea însă un prund larg, nisipos, din care se desprindea, spre dreapta, masa rotundă de copaci ai unei păduri ce înainta către interior.

Eh, dacă iahtul ar avea norocul să acosteze la plaja aceea nisipoasă, fără să se lovească de vreun banc de stînci, sau dacă ar nimeri în vreun estuar adăpostit, poate că bieții copii ar scăpa cu bine !

În timp ce Doniphan, Gordon și Moko stăteau nemișcați la timonă, Briant, la prova, nu-și lua privirea de la țărmul care se apropia văzînd cu ochii, într-atît de repede înaintau. Dar zadarnic căuta vreun loc în care iahtul să poată acosta în condițiuni mai bune : nici urmă de estuar ori de rîu și nici de vreo limbă de nisip în care vasul să se împotmolească. Căci, chiar din dreptul prundului începea un șir de colți de stîncă, ale căror capete negre ieșeau din valurile împinse de furtună și izbite între pereții de piatră, într-un înspăimîntător frămînt. Într-un asemenea loc, vasul s-ar preface dintr-o dată în țăndări.

Briant se gîndi atunci că ar fi mult mai bine ca toți să se afle pe punte în clipa cînd s-ar produce eșuarea și, deschizînd ușa capotei, strigă :

— Toată lumea sus !

Primul fu cîinele, urmat de vreo zece copii care se tîrîră cu greu înspre spatele iahtului. La vederea valurilor gata să-i înghită, cei mai mici începură să țipe de spaimă...

Către zece dimineața, schoonerul *Sloughi* se găsea în fața țărmului abrupt.

— Țineți-vă firea ! Țineți-vă firea ! striga Briant.

Și, pe jumătate dezbrăcat, stătea gata să sară în ajutorul celui care ar fi fost luat de un vîrtej de

apă, căci în mod sigur iahtul avea să fie aruncat pe stînci.

Deodată, un prim zdruncin. *Sloughi* se lovise cu carena[1] de stîncă; dar, deşi vasul se cutremurase din toate încheieturile, apa nu apucă să pătrundă pe nicăieri.

Luat pe sus de un val, iahtul fu împins cu vreo cincizeci de picioare mai înainte, fără măcar să atingă stîncile care scoteau cap cu miile, apoi, culcat pe stînga, rămase locului, într-un clocot neîntrerupt de apă plină de vîrtejuri.

E drept, nu mai erau în plină mare, dar pînă la ţărm tot mai era un sfert de milă.

II

ÎN ZBATEREA DE APE DINTRE STÎNCI. BRIANT ŞI DONIPHAN. CERCETAREA ŢĂRMULUI. PREGĂTIRI DE SALVARE. LUPTA PENTRU IOLĂ. DIN VÎRFUL CATARGULUI. VITEJEASCA ÎNCERCARE A LUI BRIANT. UN MUNTE DE APĂ.

Între timp, zăbranicul de ceţuri se topise şi în jurul iahtului privirea putea cuprinde un vast orizont. Pe cer, norii alergau în goană nebună şi furtuna nu-şi pierduse nimic din intensitate. Totuşi poate că-şi dădea ultima suflare peste ţărmurile astea necunoscute ale Pacificului.

Ar fi fost şi timpul, căci în starea în care era, iahtul trecea prin aceleaşi primejdii ca şi peste noapte, cînd avusese de înfruntat încercările din larg.

Grămadă toţi, vîrîţi unul într-altul, copiii păreau că-şi văd pieirea ori de cîte ori vreun val venea rostogolindu-se şi se spărgea, trecînd peste punte şi

[1] Carenă — acea parte din corpul unei nave, care intră în apă. (n. t.)

împroşcîndu-i cu spumă. Izbiturile erau cu atît mai înverşunate, cu cît schoonerul nu mai avea nici o apărare. Şi totuşi, măcar că la fiecare izbitură se cutremura din toate încheieturile, vasul nu părea să fi suferit vreo spărtură, nici cînd a dat cu carena de stîncă şi nici cînd s-a înţepenit între colţii stîncoşi.

Briant şi Gordon coborîră în camerele de jos şi îşi dădură seama că pe nicăieri apa nu pătrunsese în cală. Îşi liniştiră cum putură mai bine tovarăşii — şi mai ales pe cei mici.

— Nu vă fie teamă, le spuse din nou Briant. E solid iahtul, şi ţărmul nu e departe. Staţi liniştiţi! Ne vedem noi la mal!

— Şi adică de ce să mai stăm? întrebă Doniphan.

— Chiar! De ce? sări şi altul, de vreo 12 ani, Wilcox. Doniphan are dreptate. De ce să mai stăm?

— Pentru că marea e prea înfuriată încă şi ne poate arunca pe stînci, răspunse Briant.

— Dar dacă iahtul se zdrobeşte? mai sări şi al treilea, Webb, cam de o seamă cu Wilcox.

— Nu-mi vine a crede — spuse Briant — în orice caz, nu cîtă vreme e reflux. Cînd apa se va fi retras, atît cît îi dă răgaz vîntul, începem lucrările de salvare.

Briant avea dreptate. Cu toate că fluxul şi refluxul nu sînt prea puternice în Pacific, totuşi deosebirea de nivel dintre creşterea şi descreşterea apelor e simţitoare. Ar fi dar în folosul lor să aştepte cîteva ore, mai ales că în acest timp şi puterea vîntului ar mai slăbi. E posibil ca refluxul să lase pe uscat şi o parte din bancurile de stînci. Atunci ar fi mai puţin primejdios să părăsească iahtul şi să parcurgă pe uscat sfertul de milă care îi mai desparte de ţărm.

Dar oricît de înţelept se dovedea a fi sfatul lui Briant, Doniphan, cu alţi vreo trei, nu se învoiau să-l urmeze. Se strînseseră la un loc, în faţă, şi şopoteau între ei. Se vedea cît de colo că Doniphan, Wilcox, Webb şi un alt băiat, numit Cross, nu păreau să se înţeleagă de loc cu Briant; iar dacă îl ascultaseră totuşi atîta vreme cît avuseseră de stră-

bătut oceanul, o făcuseră pentru că Briant se pricepea oarecum la navigaţie. Dar în mintea lor existase în permanenţă gîndul că, de îndată ce se vor vedea din nou pe uscat, fiecare să facă după capul lui — şi mai ales Doniphan, care se credea mai citit şi mai deştept decît toţi. De altfel, pe Briant avusese el cam din totdeauna pică şi nu vedea cu ochi buni că ceilalţi i se supuneau.

Aşadar, era de temut ca cele ce se petreceau acum să nu înrăutăţească situaţia care, şi aşa, era destul de grea.

Între timp, cei patru cercetau apele înspumate, numai vîrtejuri, brăzdate de curenţi şi atît de ameninţătoare. Nici un înotător, oricît de încercat, n-ar fi putut ţine piept zbuciumului de valuri luate din dungă de un vînt potrivnic. Sfatul lui Briant să mai aştepte cîteva ore era cel mai cuminte. Atît Doniphan cît şi acoliţii săi au trebuit să recunoască şi să se întoarcă alături de ceilalţi.

Briant tocmai îi spunea lui Gordon şi celor din jurul lui:

— Pentru nimic în lume să nu ne despărţim! Toţi la un loc, altfel pierim!

— Nu cumva ai pretenţia să ne supunem ţie orbeşte?

— N-am nici o pretenţie — răspunse Briant — decît că trebuie să acţionăm cît mai bine ca să scăpăm cu toţii!

— Ai dreptate, Briant! spuse Gordon, un băiat serios şi cumpănit, care niciodată nu vorbea necugetat.

— Da, da, săriră şi vreo doi dintre cei mici, simţind în sinea lor că dreptatea era de partea lui Briant.

Doniphan nu mai spuse nimic, dar ceilalţi trei continuau să stea de o parte, aşteptînd momentul cînd aveau să înceapă lucrările de salvare.

Şi acum ce ţărm să fi fost acela? Poate vreo insulă din Pacific, sau ţărmul unui continent? Greu de spus, întrucît iahtul era prea aproape de litoral pentru ca să-l poţi vedea în desfăşurare. Ţărmul

forma un intrînd larg, ca un golf, încadrat între două limbi de pămînt, dintre care una destul de înaltă şi de prăpăstioasă, înspre miazănoapte, iar cealaltă lungă şi îngustîndu-se, către miazăzi. Dar oare, dincolo de aceste două fîşii, se întindea tot marea în jurul ţărmului, înconjurînd astfel o insulă? Iată ceea ce zadarnic se străduia Briant să descopere cu una din lunetele de bord.

Şi apoi, în cazul cînd ar fi o insulă, cum vor putea ei pleca mai departe, dacă nu vor reuşi să lase din nou la apă schoonerul, pe care, de altfel, fluxul îl va tîrî curînd printre stînci, unde se va sfărîma?

Sau, în cazul că insula e pustie — cum sînt multe în Pacific — ce s-ar face, din ce-ar trăi aceşti bieţi copii nevolnici, fără nimic alt decît ceva merinde, dacă le-ar salva? Cîtă vreme pe un continent, şansele de salvare ar fi fost mult mai mari, căci ce alt continent putea fi decît America de Sud? Acolo, prin ţinuturile din Chile ori Bolivia, ar putea găsi ajutorare, dacă nu dintr-o dată, măcar la cîteva zile după ce vor fi ajuns pe ţărm. Drept e că şi în preajma pampasului te puteai aştepta la destule primejdii. Dar deocamdată, totul era să ajungă pe uscat.

Cerul înseninat lăsa cîmp deschis ochiului. În prim plan se vedea clar plaja, împrejmuită în fund de o faleză, cu pîlcuri de copaci la poalele ei. Briant mai descoperi şi gura unui rîu în partea din dreapta a ţărmului.

În fond, dacă coasta nu era tocmai atrăgătoare, cel puţin verdele copacilor dădea speranţa că ar putea fi rodnică în felul celor din zona temperată. De bună seamă că dincolo de faleză vegetaţia, ferită de vînturile din larg şi cu un pămînt mai rodnic, avea să fie mai bogată.

Ce e sigur, însă, este că coasta nu părea să fie locuită. Nici o casă, nici o colibă, nici chiar la gura rîului. Ori poate că băştinaşii — de-or fi — stau mai în interiorul ţinutului, la adăpost de vînturile năprasnice din apus?

— Nici urmă de vreun fum, spuse Briant, lăsînd în jos luneta.

— Şi nici urmă de vreo luntre pe plajă, adăugă Moko.

— Cum să fie, dacă nu e port? răspunse Doniphan.

— Parcă e nevoie de port! zise Gordon. Luntrile de pescuit pot să se adăpostească şi la gura vreunui rîu, dar poate că din cauza furtunii le-au tras spre interior.

Era posibil ca Gordon să aibă dreptate. Fapt e că, oricum ar fi fost, nu se vedea nici un fel de barcă, iar pe întreaga coastă, nici ţipenie de om. Să fie oare cu putinţă de locuit, în caz că sărmanii naufragiaţi ar fi nevoiţi să-şi găsească aici un refugiu timp de cîteva săptămîni? Iată dar care era prima lor grijă.

Între timp, apa scădea treptat-treptat, dar foarte încet, căci vîntul din larg nu-i dădea pace, cu toate că părea să fi slăbit întrucîtva şi să se fi abătut înspre nord-vest. Totul era acum să fie gata pentru clipa cînd s-ar ivi probabilitatea unui vad printre stînci.

Era aproape şapte dimineaţa. Copiii, care mai de care, se trudeau cum să suie pe punte lucrurile de primă necesitate, rămînînd ca pe celelalte să le transporte după ce s-ar fi văzut pe uscat. Mari şi mici, puneau cu toţii mîna. Dispuneau încă de o bună cantitate de conserve, pesmeţi, cărnuri sărate şi afumate. Le puseră pe toate în pachete, pe care cei mai mari urmau să le ducă la ţărm: bineînţeles, numai dacă marea se va retrage atîta încît bancul de stînci să se lege cu uscatul. O fi oare refluxul destul de puternic încît apa să se retragă de la plajă pînă la stînci?

Briant şi Gordon cercetară cu de-amănuntul marea. O dată cu schimbarea vîntului, atît furtuna cît şi izbiturile valurilor dintre stînci parcă se mai domoliseră. Puteai să-ţi dai seama văzînd cu ochii cum descreşte apa de-a lungul şirului de colţi de stîncă de la suprafaţă. De altfel, schoonerul simţea şi el urmările scăderii nivelului apei, înclinîndu-se mai mult la babord. Ba chiar era acum în primejdie să se lase cu totul pe o parte, avînd unghiul carenei foarte ascuţit şi chila[1] la o mare înălţime, ca pentru iahturile de mare viteză. Aşa că dacă apa ar fi cuprins puntea, vasul ar fi fost ca şi pierdut.

Mare păcat că bărcile de salvare pieriseră în furtună! Să le fi avut la îndemînă, ar fi încăput cu toţii în ele, iar Briant şi ceilalţi ar fi încercat să le ducă la mal. Unde mai pui cu cîtă uşurinţă ar fi transportat de la schooner la ţărm atîtea lucruri de neapărată nevoie, pe care acum trebuiau să le lase la bord! Şi dacă peste noapte vasul se va zdrobi de stînci, ce se va mai alege din rămăşiţele sale cînd volbura apelor le va frămînta printre puzderia de colţi? Vor mai fi bune la ceva? Dar proviziile, de-or lua apă, nu s-or strica? Bieţii copii, aruncaţi de furtună, nu se vor trezi oare lipsiţi de toate şi puşi în situaţia de a trăi doar cu ce-or găsi pe insulă?

Supărător lucru că nu mai aveau bărci cu care să se salveze!

Deodată, dinspre prova iahtului se auziră nişte strigăte. Baxter descoperise că iola pe care o credeau pierdută era acolo, încîlcită pe sub cordajele catargului din fruntea vasului. Drept e că în iolă n-ar fi putut intra mai mult de cinci sau şase dintre ei, dar cum era în bună stare — aşa cum constatară cînd o scoaseră pe punte — ar fi putut-o folosi în caz că distanţa pînă la ţărm n-ar fi putut fi parcursă cu piciorul. Cu atît mai mult trebuia aşteptat ca apele să se retragă la maximum.

Şi totuşi, între Briant şi Doniphan izbucni o ceartă atît de aprigă, încît mai-mai să sară la bătaie. Cei patru, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross puseseră mîna pe iolă şi erau gata să o lanseze la apă, cînd Briant se duse către ei.

— Ce-aveţi de gînd? îi întrebă.

— Ne priveşte! răspunse Wilcox.

[1] Chilă — grinda de lemn care leagă pupa de prova şi pe care se reazemă toată lemnăria unei corăbii. (n.t.)

— Vreți să vă îmbarcați în iolă ?
— Da, și n-ai să ne împiedici tu, răspunse Doniphan.
— Ba eu și noi toți pe care ai de gînd să ne părăsești.
— Să vă părăsesc ? Ce tot vorbești ! spuse disprețuitor Doniphan. Nici gînd ! Auzi ? De cum ajungem la mal, unul din noi se înapoiază cu barca.
— Și dacă nu mai poate ? strigă Briant, scos din fire. Și dacă se sfarmă de stînci ?
— Suiți ! Suiți ! spuse Webb îmbrîncindu-l pe Briant și, ajutat de Wilcox și de Cross, săltase barca, gata s-o lase pe mare.
Dar Briant o apucă de unul din capete.
— N-o să plecați ! îi spuse.
— Vom vedea ! răspunse Doniphan.
— N-o să plecați ! răcni Briant, hotărît să-i țină piept pentru binele tuturor. Iola e pentru cei mici, în caz că rămîne prea multă apă după reflux și nu o pot trece cu piciorul.
— La o parte ! strigă Doniphan mînios. Așa să știi, Briant ! Nu tu ai să ne stai în cale !
— Ba eu ! Așa să știi, Doniphan !
Și cei doi erau gata să sară unul la altul.
Bineînțeles că Wilcox, Webb și Cross s-ar fi alăturat lui Doniphan, în timp ce Baxter, Service și Garnett erau de partea lui Briant. Și nu se știe unde ar fi ajuns lucrurile, dacă n-ar fi intervenit Gordon, care, ca cel mai în vîrstă și mai cumpănit, fu destul de înțelept să-și dea seama ce-ar fi atras după sine o asemenea întîmplare, așa că îi dădu dreptate lui Briant.
— Haide, haide, Doniphan, fii mai înțelegător ! Doar vezi cît de înfuriată e marea ! Riscăm să pierdem iola.
— Nu vreau ! Nu vreau să ascult de poruncile lui Briant ! Și-a cam luat obiceiul ăsta de la o vreme ! strigă Doniphan.
— Nici noi ! Nici noi ! săriră Cross și Webb.

— Nu dau porunci nimănui — zise Briant — dar nici n-am să îngădui o samavolnicie atunci cînd e în joc soarta tuturor !
— Avem și noi grijă, ca și tine, zise Doniphan. Și acum, că sîntem la țărm...
— Din păcate, nu sîntem încă, lămuri Gordon. Nu te încăpățîna, Doniphan, nu e încă momentul să lansăm iola.
Nici că putea Gordon să facă mai la timp împăciuirea dintre Doniphan și Briant — și nu era întîia oară. Fapt e că toți îi dădură pînă la urmă dreptate.
Marea scăzuse între timp cu vreo două picioare. Să fie oare vreo trecere printre stînci ? Asta ar fi trebuit cercetat.
Briant se gîndi că de nicăieri n-ar putea să-și dea mai bine seama de poziția stîncilor decît de pe catargul mizenei, așa că se-ndreptă către prova iahtului, apucă cu nădejde frînghiile de la tribord și, încleștîndu-și pumnii pe ele, urcă pînă la bare.
De-a curmezișul bancului de stînci se contura o trecere mărginită de colți stîncoși ce ieșeau din apă. Pe acolo ar fi fost să se strecoare către țărm, în caz că porneau cu iola. Deocamdată însă, apa era prea învîrtejită și înspumată peste colții de piatră și sigur că barca ar fi fost zdrobită într-o clipă. Tot așteptarea era mai bună, cînd marea în retragere ar fi dat la iveală un vad.
De sus, de pe barele pe care încălecase, Briant cercetă cu de-amănuntul coasta. Își plimbă încet luneta de-a lungul țărmului pînă la poalele falezei. Toată partea aceea, cuprinsă între cele două limbi de pămînt pe o distanță de opt-nouă mile, părea nelocuită.
După o cercetare de vreo jumătate de oră, Briant coborî și le împărtăși tovarășilor săi cele văzute. Dar dacă Doniphan, Wilcox, Webb și Cross păreau că-l ascultă, dar fără să scoată o vorbă, Gordon întrebă îngrijorat :
— Așa e, Briant, că era cam șase dimineața cînd a eșuat schoonerul ?

— Da, atîta era, zise Briant.
— Şi cît durează refluxul ?
— Cinci ore parcă, nu, Moko ?
— Da, cam cinci-şase ore, răspunse musul.
— Asta ar însemna ca pe la unsprezece — spuse Gordon — să încercăm acostarea.
— Aşa mă gîndeam şi eu, spuse Briant.
— Bine ! Aşadar, să fim gata, dar să îmbucăm ceva mai întîi. Dacă o să trebuiască să ne zvîrlim în apă, apoi să fie la cîteva ore după masă.

De la un băiat atît de chibzuit nu putea să vină decît un sfat bun. Se înfruptară deci cu ceva conserve şi pesmeţi. Briant avu grijă ca nu cumva cei mici, Jenkins, Iverson, Dole şi Costar, în mintea lor copilărească să se creadă scăpaţi de orice primejdie şi să mănînce mai mult decît trebuie, căci de douăzeci şi patru de ore nu luaseră nimic în gură. Dar totul decurse bine şi, cu un pic de rachiu subţiat cu apă, toţi se simţiră întremaţi. După care, Briant porni din nou către prova şi, rezemat de parapet, cercetă iarăşi stîncile.

Cît de încet descreşteau apele ! Şi totuşi, fără îndoială că nivelul scădea din moment ce iahtul se lăsa tot mai mult pe o parte. Moko, cu un fir cu plumb, se apucase să sondeze apa : încă era adîncă de peste opt picioare deasupra prundului. Mai putea fi vorbă ca refluxul să-l descopere ? Moko nu credea una ca asta şi i-o spuse lui Briant în şoaptă, ca să nu-i sperie pe ceilalţi.

Briant se gîndi să-l înştiinţeze şi pe Gordon. Amîndoi înţeleseră că vîntul, chiar dacă-şi schimbase direcţia mai către nord, tot nu lăsa marea să se retragă în voie, aşa ca pe o vreme liniştită.
— Ce e de făcut ? întrebă Gordon.
— Nu ştiu... Nu ştiu !... spuse Briant. Ce grozăvie să nu ştii şi să te simţi copil, cînd ar trebui să fii bărbat !
— Nevoia o să ne înveţe ! spuse Gordon. Să nu ne pierdem cumpătul, Briant, şi să chibzuim !

— Atunci la treabă, Gordon ! Dacă nu părăsim iahtul înainte ca fluxul să reînceapă şi dacă ne mai apucă o noapte pe bord, sîntem pierduţi !...
— Nici vorbă că da, căci iahtul o să se prefacă în ţăndări. Aşadar, cu orice preţ trebuie să-l părăsim.
— Cu orice preţ, Gordon !
— Ce-ar fi să înjghebăm o plută ?
— Şi eu mă gîndisem, zise Briant. Din păcate, mai toate prăjinile au fost smulse de furtună, iar ca să tai parapetul şi să faci o plută, nu mai e timp. Tot iola ar rămîne, dar nu ne putem servi de ea pentru că e prea în fierbere mare. Nu ! Ce s-ar putea, cred eu, ar fi să întindem un cablu pînă la stînci şi să-i fixăm solid capătul de un vîrf de stîncă. Aşa poate că ne-am ţine de el pînă la mal.
— Şi cine duce cablul ?
— Eu, spuse Briant.
— Iar eu te voi ajuta, adăugă Gordon.
— Nu, eu singur !... zise Briant.
— Nu iei iola ?
— Am risca s-o pierdem, Gordon ; mai bine s-o avem ca ultimă salvare.

Dar înainte de a porni la fapte, Briant, pentru orice eventualitate, mai luă încă o măsură de prevedere : puse pe copii să se încingă cu centurile de înot pe care le aveau la bord, pentru ca, atunci cînd vor trebui să părăsească vasul şi apa ar fi prea adîncă ca ei să ajungă la fund cu picioarele, colacii să-i ţină la suprafaţă, iar băieţii mai mari să-i împingă către ţărm, în vreme ce ei s-ar ţine de cablu.

Se făcuse zece şi un sfert. Peste patruzeci şi cinci de minute, apele refluxului erau la maximum de retragere. În partea din faţă a vasului, apa avea încă o adîncime de patru, cinci picioare şi părea că n-avea de gînd să mai scadă decît cu cîteva de-

gete. La vreo șaizeci de pași mai spre țărm, e drept că fundul mării se ridicase simțitor. Se putea vedea după tulbureala apei și după nenumăratele creste de stînci care scoteau cap de peste tot. Greul era cum să ieși din vîltorile acelea adînci, care se semnalau în fața navei.

Cu toate astea, dacă Briant ar reuși să tragă cablul într-acolo și să-l fixeze solid de o stîncă, pentru ca apoi, cu o depănătoare de cablu, să-l poată întinde bine, asta le-ar înlesni să treacă pînă la un loc unde să poată pune piciorul. Mai mult: dacă tot pe cablu ar mai putea împinge și baloturile cu provizii și cele de neapărată trebuință, copiii ar ajunge pe mal fără nici o pierdere.

Astfel, oricît de primejdioasă se dovedea a fi încercarea, Briant nu se dădea în lături, nici n-ar fi lăsat pe altul, ci se pregăti să înfrunte totul singur.

Erau pe bord mai multe cabluri din cele lungi de vreo sută de picioare, cu care se remorcă de obicei alte ambarcațiuni. Briant luă unul care-i păru mai potrivit ca grosime și al cărui capăt și-l petrecu pe după mijloc, după ce-și scoase mai întîi haina.

— Hai, voi ceilalți, veniți și fiți gata să desfășurați mereu cablul, strigă Gordon.

Doniphan, Wilcox, Cross și Webb își dădură seama cît de hotărîtoare era clipa și, vrînd-nevrînd, se pregătiră să descolăcească și să întindă puțin cîte puțin cablul, ca să-l mai ușureze pe Briant.

Cînd să se lase în apă, frate-său, Jacques, alergă către el:

— Frățioare!

— Nu te teme, Jacques, nu te teme pentru mine! Și într-o clipă, Briant spintecă apa, înotînd cu putere, în timp ce cablul se desfășura în urma lui.

Dar lucrul acesta ar fi fost greu și pe o mare liniștită, necum pe o asemenea furtună, cînd valurile se zbăteau ca nebune între colții apropiați de stîncă.

Curenții învălmășiți îl răsuceau în loc și nu-i dădeau pas să înainteze. Abia de mai putea să se desprindă din încleștarea lor.

Cu greu, totuși Briant înaintă către țărm, în timp ce băieții îi dădeau într-una cablu la mînă. Vedeai însă cum îl lasă puterile, măcar că nu era decît la cincizeci de pași de schooner. Vîntul sufla împrăștiat, împingînd valurile din două părți deodată. Cum veneau învîrtejite, în fața lui Briant se căscă un gol adînc și învolburat. Pe acela de l-ar putea ocoli, poate că ar ajunge la țărm, căci mai încolo apele păreau liniștite. Ca să-l ocolească, se smuci brusc și căută să se zvîrle spre stînga. Dar în zadar. Un înotător cît de încercat și cît de vînjos, tot n-ar fi izbutit. Prins între valuri, Briant fu tîrît în vîltoare.

— Ajutor! Trageți! Trageți! mai avu putere să strige.

Pe punte, toți își pierdură capul.

— Trageți! strigă Gordon, păstrîndu-și sîngele rece.

Băieții începură degrabă să înfășoare cablul ca să-l readucă pe Briant pînă nu înghite prea multă apă și nu se asfixiază.

Cît ai clipi, Briant fu suit pe punte, fără cunoștință, e drept; dar își veni repede în fire, în brațele lui Jacques.

Așadar, încercarea de a trage un cablu peste vîrfurile de stînci a dat greș. Nimeni altul nu ar mai fi putut repeta încercarea, cu oarecare șanse de reușită. Nu le mai rămînea sărmanilor copii decît să aștepte. Să aștepte, ce? Un ajutor? Dar de unde? De la cine?

Trecuse de amiază. Fluxul începuse. Îl simțeai. Zbaterea valurilor către țărm era tot mai mare. Ba

încă, o dată cu luna nouă, apele aveau să crească și mai mult decît în ajun. Dacă vîntul din larg nu înceta, schoonerul avea să fie săltat și zvîrlit din locul său, izbit din nou cu fundul de stînci, ba poate chiar răsturnat. Și atunci nimeni n-ar mai scăpa cu viață. Dar nu era nimic de făcut!

Îngrămădiți cu toții la pupa — cei mici la mijloc, cei mari pe de lături — priveau neputincioși la valuri cum creșteau, în timp ce colții de stîncă piereau rînd pe rînd, acoperiți de ape. Din nenorocire, se întoarse și vîntul; ca și în noaptea din ajun, sufla iarăși din apus, bătînd cu toată tăria coasta.

Pe măsură ce apa era mai adîncă, valuri tot mai înalte împroșcau iahtul cu spumă și amenințau să-l năpădească. Cine le mai putea veni oare în ajutor? Rugăciunile se amestecau cu strigătele de spaimă.

Înspre ora două, schoonerul, săltat de maree, nu se mai apleca la babord, în schimb, din cauza tangajului, partea din față lovea mereu cu carena fundul mării, în timp ce partea din spate rămînea înțepenită între stînci. În curînd, șocurile se întețiră într-atît, încît nava se culca de pe o parte pe cealaltă; copiii trebuiau să se țină unul de altul, ca să nu fie zvîrliți peste bord.

Cînd deodată, un munte de apă spumegîndă, venind din larg, se înălță uriaș la oarecare depărtare de iaht. Ai fi zis că e un zăpor dezlănțuit sau un sorb înalt de vreo douăzeci de picioare. Năvala năprasnică de ape acoperi dintr-o dată bancul întreg de colți și luînd pe sus iahtul, zbură cu el peste stînci fără măcar să le atingă. Cît ai clipi, într-un noian de apă și de spume în mijlocul plajei, schoonerul se izbi de o movilă de nisip din fața pîlcului de copaci de la poalele falezei, unde rămase nemișcat, dar pe uscat de astă dată, în timp ce marea se retrăgea de pe toată plaja.

III

INSTITUTUL CHAIRMAN DIN AUCKLAND. CEI MARI ȘI CEI MICI. VACANȚĂ PE MARE. SCHOONERUL SLOUGHI. NOAPTEA DE 15 FEBRUARIE. ÎN VOIA SOARTEI. CIOCNIREA. ÎN FURTUNĂ. CERCETĂRI LA AUCKLAND. CE-A MAI RĂMAS DIN SCHOONER.

Pe vremea aceea, Institutul Chairman era unul dintre cele mai cu vază din orașul Auckland. Institutul număra vreo sută de elevi, din cele mai bune familii din țară. Maorii, băștinașii arhipelagului, nici n-ar fi fost admiși să-și aducă acolo copiii. Ei își aveau școlile lor. În Institutul Chairman nu erau decît englezi, francezi, americani, germani, fii de proprietari, rentieri, negustori sau funcționari ai coloniei. Li se dădea o educație cuprinzătoare, la fel cu cea din institutele din Regatul Unit.

Arhipelagul Noii Zeelande e compus din două insule principale: la nord Ika-Na-Mawi sau insula Peștelui, iar la sud, Tawaï-Ponamou sau Țara Jadului Verde. Despărțite prin strîmtoarea lui Cook, ele se află între paralelele 34°—45° sud — poziție foarte asemănătoare celei pe care o are în emisfera boreală partea din Europa cuprinzînd Franța și nordul Africii.

Insula Ika-Na-Mawi, foarte crenelată în partea de sud, are forma unui trapez neregulat, care se prelungește către nord-vest, urmînd o curbură terminată prin capul Van-Diemen.

Orașul Auckland e așezat chiar în locul de unde pornește această curbură, într-un punct unde peninsula are o lățime doar de cîteva mile. Așadar, orașul are o așezare asemenea Corintului din Grecia, pentru care a și fost denumit „Corintul sudului", și are două porturi deschise, unul către vest, altul către est. Cel din est, așezat pe țărmul gol-

fului Haurakī, a fost construit, din cauză că apa nu are destulă adîncime, pe nişte prelungiri pe piloni, cum se obişnuieşte în Anglia, unde vapoarele de tonaj mijlociu pot să acosteze.

Portul comercial e şi el aşezat pe o asemenea prelungire, străbătută de Queen's Street, una din arterele principale ale oraşului.

Cam către mijlocul acestei străzi se afla Institutul Chairman.

Iată că în după-amiaza zilei de 15 februarie 1860, pe poarta institutului ieşeau vreo sută de băieţi tineri, însoţiţi de părinţii lor, toţi veseli şi zglobii ca nişte păsărele cărora le-ai deschis colivia. Ei da, se dăduse vacanţă : două luni de răsfăţ şi de libertate. Ba încă, pentru unii din ei, şi perspectiva unei călătorii pe mare, fapt care stîrnise mare vîlvă printre ceilalţi elevi ai liceului şi o amarnică invidie pe fericiţii ce aveau să se îmbarce pe bordul iahtului *Sloughi*, gata să facă înconjurul Noii Zeelande.

Iahtul acesta elegant, prevăzut de părinţii elevilor cu tot ce trebuie, avea să plece într-o călătorie de şase săptămîni. El aparţinea tatălui unuia din elevi, William H. Garnett, fost căpitan de marină comercială. Familiile socotiseră cam cît avea să coste această călătorie, făcută în cele mai bune condiţii de siguranţă şi confort, şi împărţiseră cheltuiala pe numărul de elevi. Ce bucurie fără margini pentru nişte băieţi tineri, care nici că puteau să petreacă o vacanţă mai minunată !

În pensioanele engleze, educaţia e cu totul alta decît în cele din Franţa.

Elevii sînt grupaţi după vîrstă, iar aici, în Institutul Chairman, erau cinci categorii. Dacă cei dintr-a-ntîi sau dintr-a doua încă îşi mai sărutau părinţii pe amîndoi obrajii, cei dintr-a treia, conştienţi că au crescut, înlocuiesc sărutul copilăresc printr-o strîngere de mînă care-i face mai bărbaţi. Şi, bineînţeles, nici vorbă de supraveghetor, de control dacă citesc romane sau ziare. Îşi aveau zilelor lor de ieşire, ore de studiu limitate, exerciţii fizice, box şi tot felul de jocuri.

Dar — în schimbul atîtor libertăţi de care rareori abuzau — li se cerea să se supună „pedepsei corporale", în special biciului.

Englezii, după cum se ştie, au pînă-ntr-atît respectul tradiţiei, atît în viaţa particulară cît şi în cea publică, încît îl împing pînă la absurd în şcoli — neavînd totuşi nimic comun cu corvezile pe care cei „bătrîni" le impun „bobocilor" în şcolile din Franţa.

Dacă elevii mai vechi aveau datoria să ocrotească pe cei nou veniţi, o făceau numai cu condiţia ca, în schimb, cei mici să le dea în mod obligatoriu unele ajutoare casnice, de la care nu se pot sustrage. Aceste servicii ca, de pildă, să le aducă micul dejun, să le perie hainele, să le curețe ghetele, să-i trimită după un lucru sau altul, erau numite „fagism", iar cei care le îndeplineau purtau numele de „fags"[1].

Mai întotdeauna cei mici, din primele categorii, erau servii celor din categoriile superioare, iar dacă refuzau, era vai de ei, le făceau viaţa amară. Numai că celor mici nici prin gînd nu le trecea să refuze, căci asta avea să-i înveţe cu disciplina pe care n-o găseşti în liceele franceze.

Elevii care urmau să plece în excursie pe vasul *Sloughi* făceau parte din toate categoriile Institutului Chairman. După cum bine s-a văzut, pe bordul iahtului se găseau copii de la opt pînă la paisprezece ani. Şi toţi aceşti cincisprezece băieţi, împreună cu musul, aveau să rătăcească în voia soartei şi să pătimească în fel şi chip.

S-ar cădea poate să arătăm numele, vîrsta, deprinderile, firea, situaţia socială, ca şi legăturile dintre ei în institutul din care porniseră în vacanţă.

În afară de fraţii Briant, amîndoi francezi, şi de Gordon, american, toţi ceilalţi erau englezi.

[1] Fag (lb. engleză) — slugă fără simbrie. (n.t.)

Doniphan și Cross erau fiii unor proprietari bogați din înalta societate a Noii Zeelande. În vîrstă de cîte treisprezece ani și ceva, erau veri și făceau parte din categoria a cincea. Doniphan, inteligent și studios, ține să-și afirme superioritatea față de colegii lui, atît în ceea ce privește învățătura, cît și purtarea, fapt pentru care a și fost poreclit „lord Doniphan". Fire autoritară, ar vrea ca el să hotărască oriunde s-ar afla. De acolo și pornește rivalitatea dintre Briant și el, datînd de cîțiva ani, rivalitate care a crescut pe măsură ce împrejurările l-au ridicat pe Briant în ochii colegilor săi. Cît despre Cross, elev cu nimic mai deosebit ca alții, e plin de admirație pentru tot ce spune, face ori gîndește vărul său Doniphan.

Baxter, din aceeași categorie și tot de treisprezece ani, fire rece, calculată, harnic și ingenios, îndemînatic în totul — e fiul unui negustor cu mai puțină dare de mînă.

Webb și Wilcox, de cîte doisprezece ani și jumătate, fac parte din categoria a patra. Potrivit de deștepți, destul de încăpățînați, de arțăgoși și plini de pretenții, voiau să fie serviți ca nici un altul de către cei mici. Părinții amîndurura sînt bogați și fac parte din înalta funcționărime a țării.

Garnett, dintr-a treia, și prietenul lui, Service, amîndoi de cîte doisprezece ani, sînt, unul, fiul unui căpitan de marină acum în retragere, iar celălalt, al unui colonialist bogat de pe coasta de nord a portului Waitemala. Prietenia dintre familiile lor a făcut ca și Garnett și Service să fie nedespărțiți. Copii buni, cam fără tragere de inimă la lucru, n-ar aștepta decît s-o ia razna de cum s-ar vedea de capul lor.

Dragostea lui Garnett e acordeonul, atît de iubit de marinarii englezi. Și, ca fiu de marinar, cînta ori de cîte ori îi venea cheful și bineînțeles că n-a uitat să-și aducă acordeonul și pe bordul lui *Sloughi.*

Cît despre Service, fără îndoială că e cel mai vesel, cel mai zvăpăiat dintre toți — spiridușul

Institutului Chairman — pasionat după aventuri de călătorie, după *Robinson Crusoe* și *Robinson elvețianul,* pe care le citește mereu cu nesaț.

Vin la rînd acum cei doi băieți de nouă ani: Jenkins, fiul directorului societății de științe „Societatea regală a Noii Zeelande", iar celălalt, Iverson, fiul pastorului bisericii metropolitane St. Paul. Amîndoi, deși abia în primele categorii, sînt citați printre elevii buni ai institutului.

Urmează doi copii: Dole, de opt ani și jumătate, și Costar, de opt ani, amîndoi fii de ofițeri din armata anglo-zeelandeză din orășelul Ouchunga, la șase mile depărtare de Auckland, pe țărmul portului Manukau. Mare lucru n-ar fi de spus despre ei, decît poate că Dole e foarte îndărătnic și Costar foarte mîncăcios și că, dacă nu sînt grozavi printre cei din categoria lor, ei tot se țin mîndri nevoiemare că știu să scrie și să citească — ceea ce nu e lucru de prea multă laudă la vîrsta lor.

Rămîne acum să vorbim de ceilalți trei băieți îmbarcați pe iaht: americanul și cei doi francezi.

Americanul e Gordon, de paisprezece ani. Și fața, și ținuta au de pe acum în ele ceva din rigiditatea specific „yankee". Mai stîngaci poate și mai greoi decît colegii săi, Gordon e totuși, fără îndoială, cel mai cu judecată dintre toți cei din categoria a cincea. Nu te uimește, ca Doniphan, printr-o distincție fizică, dar are o minte clară și un simț practic de care dă totdeauna dovadă. Îl preocupă numai lucruri serioase. Metodic și rece, cercetător pînă-n mici amănunte, ideile îi stau rînduite în minte întocmai ca obiectele din pupitru: totul e clasat, etichetat, adnotat pe un carnet special. E drept, colegii îl prețuiesc, îi recunosc meritele și, chiar dacă nu e englez de baștină, l-au primit cu inima deschisă.

Gordon s-a născut la Boston, dar, rămas orfan de amîndoi părinții, nu mai are altă rudă decît pe tutorele său, fost viceconsul, care, după ce și-a încheiat cariera, s-a stabilit în Noua Zeelandă, unde de cîțiva ani locuiește într-una din frumoasele vile

risipite pe înălţimile din apropierea localităţii Mount-Saint-John.

Cît despre cei doi francezi, Briant şi Jacques, sînt fiii unui inginer cu vază, venit de vreo doi ani la direcţia unei mari întreprinderi pentru secarea mlaştinilor din mijlocul insulei Ika-Na-Mawi. Fratele mai mare e de treisprezece ani. Nu se prăpădeşte învăţînd, cu toate că e foarte deştept; ba i se întîmplă chiar să rămînă uneori în coada categoriei a cincea. Dar cînd şi-o pune în gînd, prinde şi pătrunde totul cu atîta uşurinţă şi are o memorie atît de uimitoare, încît îi lasă pe toţi în urmă, lucru pe care Doniphan nu i-l poate ierta. Niciodată ei doi nu s-au putut împăca în şcoală, iar urmările dezbinării dintre ei s-au văzut şi pe iahtul *Sloughi*. Apoi, Briant mai e şi cutezător şi inimos la treabă, călit în exerciţii fizice, iute la replică, pe lîngă astea bun camarad, fără înfumurări ca Doniphan, poate un pic lăsător cînd e vorba de ţinută şi îmbrăcăminte — într-un cuvînt, un adevărat francez şi tocmai prin aceasta atît de deosebit de colegii lui englezi. De cîte ori n-a luat el partea celor mai mici şi timizi împotriva tiraniei celor mari! Şi nicicînd n-a vrut să audă de fagism. Din asta i s-au şi tras prigoană, rivalitate, ba chiar bătăi, din care a ieşit cu bine datorită faptului că era curajos şi puternic. Iată dar cum a reuşit să se facă iubit de mai toţi, iar cînd a fost vorba de conducerea vasului, colegii, majoritatea lor, n-au şovăit să i-o încredinţeze lui, cu atît mai mult cu cît în timpul cît a străbătut mările şi oceanele, din Europa pînă în Noua Zeelandă, a putut să prindă cîte ceva din tainele navigaţiei.

Jacques, fratele lui Briant, trecea, mai mult chiar decît Service, drept cel mai nebunatic şi mai ghiduş din şcoală, gata la tot felul de năzbîtii şi pozne, pus să le joace o festă colegilor şi încasînd, din cauza asta, pedepse peste pedepse.

Dar, după cum vom vedea, firea lui se schimbase cu totul din clipa cînd iahtul s-a desprins de ţărm şi nimănui nu i-a venit în minte din care pricină.

Aceştia sînt copiii pe care furtuna i-a azvîrlit pe una din coastele Oceanului Pacific.

În tot acest timp de cîteva săptămîni cît trebuia să dureze excursia de-a lungul ţărmurilor Noii Zeelande, iahtul avea să fie condus de însuşi stăpînul lui, tatăl elevului Garnett, unul din cei mai vajnici marinari din ţinuturile Australiei şi Asiei.

De cîte ori nu străbătuse schoonerul întreg litoralul Noii Caledonii, al Noii Olande, de la strîmtoarea Torres pînă la cele mai de sud capuri ale Tasmaniei, sau pînă-n mările insulelor Moluce, Filipine şi Celebes, spaima bastimentelor chiar de mare tonaj. Dar era un iaht solid construit, cît se poate de bine înzestrat marinăreşte şi în stare să înfrunte cele mai aprige furtuni.

Echipajul era compus din căpitan, şase marinari, un bucătar şi un mus, Moko — un copil negru cam de doisprezece ani, ai cărui părinţi erau de multă vreme în slujba unui colonialist din Noua Zeelandă.

Să nu uităm că pe bord mai era şi un cîine frumos, Phann, cîinele lui Gordon, care nu-şi părăsea nici un moment stăpînul.

Plecarea era hotărîtă pentru ziua de 15 februarie. Între timp, iahtul, legat cu un odgon, aştepta la capătul portului comercial, adică destul de în larg.

Echipajul nu se afla pe bord în seara de 14, cînd tinerii pasageri veniseră să se îmbarce. Căpitanul Garnett n-avea să vină decît cu puţin înaintea plecării. Doar secundul şi Moko, musul, îl întîmpinară pe Gordon şi pe colegii lui — ceilalţi marinari se mai duseseră la un ultim păhărel de whisky. Ba chiar după ce îi instală pe copii şi îi culcă, secundul socoti că se poate duce şi el la cîrciuma din port unde-i erau tovarăşii de echipaj şi făcu greşeala de neiertat să întîrzie pînă după miezul nopţii. Cît despre mus, biruit de somn, adormise în cabina de gardă.

Ce s-a petrecut între timp? Poate că nimeni n-o să ştie vreodată. Ce e sigur e că odgonul care lega

iahtul de țărm, fie din neglijență, fie din rea-voință, s-a desprins... La bord, nimeni nu și-a dat seama de nimic.

Jur împrejurul golfului și portului Hauraki era o noapte neagră. Luat de vîntul ce sufla cu putere și de refluxul ce-l sălta pe dedesubt, schoonerul gonea acum vertiginos spre larg.

Cînd musul se trezi, iahtul purtat de valuri se legăna cu totul într-altfel decît cînd se afla lîngă țărm. Moko alergă degrabă pe punte... Iahtul gonea fără cîrmă.

La strigătele musului, Gordon, Briant, Doniphan și alți cîțiva săriră din culcușuri, alergînd în sus pe scări. Dar zadarnic strigau după ajutor. Nu se mai vedea nici o singură lumină din oraș ori din port. Iahtul se afla în plin golf, la trei mile depărtare de coastă.

La propunerea lui Briant, căreia i se alătură și musul, se puseră cu toții să mai ridice o pînză, pentru ca vîntul, umflînd-o dintr-o latură, să-i întoarcă din nou la țărm. Dar, prea grea de mînuit ca să-i dea orientarea cea bună, pînza în care vîntul de apus lovea din plin îi duse cu și mai multă repeziciune către larg. Iahtul lăsă în urmă capul Colville, trecu strîmtoarea care îl desparte de insula Bariera mare și în curînd ajunse la cîteva mile de Noua Zeelandă.

E lesne de înțeles în ce situație gravă se aflau. Și dinspre țărm nu mai era nici o nădejde de scăpare. Chiar în cazul că vreun vapor ar porni în căutarea lor, tot i-ar trebui cîteva ore ca să-i ajungă, admițînd că prin negura nopții i-ar putea descoperi. Dar, și în timpul zilei, cum să zărești o navă atît de mică pe necuprinsul mării ? Iar ca să-și vină singuri în ajutor, cum ar putea-o face niște bieți copii ? Dacă vîntul nu-și schimba direcția, puteau să-și ia nădejdea să se mai vadă la țărm !

Mai rămînea, e drept, speranța să întîlnească vreun vapor în drum spre unul din porturile Noii Zeelande. Asta-l făcu pe Moko să înalțe la noroc un felinar în vîrful catargului mizenei și, resemnați, să aștepte apoi ivirea zorilor.

Cei mari găsiră cu cale ca pe micuții care dormeau fără să fi simțit zarva de pe punte, să-i lase să-și continue somnul mai departe. Spaima lor n-ar fi făcut decît să sporească învălmășeala.

În cîteva rînduri încercară să schimbe direcția iahtului, dar de fiecare dată și-o abătea din nou, gonind țintă către răsărit.

Deodată fu semnalată o lumină la douăzeci de mile : o lumină albă, în vîrful catargului — semn că era un vapor în mers. În curînd, apărură și luminile de poziție : roșu și verde. Dar din faptul că se vedeau amîndouă, puteai deduce că vaporul se îndrepta direct către iaht.

Zadarnic scoteau băieții țipete de groază — vuietul valurilor și șuierul aburilor care țîșneau pe coșul vaporului, o dată cu vîjîitul vîntului devenit mai aprig în larg, le acoperi strigătul, purtîndu-l peste întinderi.

Dar dacă marinarii nu i-au putut auzi, oare cei de gardă n-aveau să vadă felinarul vasului ? Ar mai fi fost o șansă.

Din nefericire, la un zdruncin de tangaj, funia care-l ținea s-a rupt și felinarul a căzut în mare, ștergînd orice urmă de prezență a iahtului din calea vaporului care înainta spre el cu douăsprezece mile pe oră.

În cîteva clipe, iahtul fu ciocnit și poate s-ar fi scufundat imediat dacă-l izbea din coastă. Lovitura însă a fost în spate și n-a sfărîmat decît o bucată din balustradă, cu placarda purtînd numele iahtului, fără să atingă corpul vasului ; izbitură piezișă și atît de slabă, încît vaporul și-a continuat cursa, lăsînd în urmă iahtul pradă furtunii care se apropia.

Adesea, căpitanii nici nu se sinchisesc să vină în ajutorul unei nave pe care au lovit-o, lucru de neiertat și, din păcate, prea adevărat. Dar se prea

poate ca, în cazul acesta, cei de pe vapor nici să nu fi simţit ciocnirea cu un vas atît de mic, pe care nici măcar nu-l zăriseră.

Împinşi de vînt în voia soartei, bieţii băieţi se socoteau pierduţi. Cînd se făcu ziuă, toată întinderea era pustie. Porţiunea aceasta a Pacificului e foarte puţin frecventată. Vapoarele ce-l străbat din Australia către America sau din America spre Australia au itinerarul mai către nord sau mai către sud. Iahtul n-a întîlnit nici unul în cale. A doua noapte se lăsă şi mai neguroasă ca întîia şi, dacă vijelia se mai domolea cînd şi cînd, în schimb vîntul nu înceta să sufle dinspre vest.

Cît timp avea să dureze călătoria aceasta, nici Briant şi nici ceilalţi nu puteau şti. Zadarnic încercară în tot felul să îndrumeze iahtul din nou spre ţinuturile neo-zeelandeze. Nu se pricepeau nici să-l abată din drumul pe care pornise şi n-aveau nici puterea să-i întindă pînzele.

Aceasta era situaţia cînd Briant, luptînd cu o bărbăţie mai presus de vîrsta lui, crescu în ochii tuturor şi se impuse pînă şi lui Doniphan. Şi dacă nici cu ajutorul lui Moko n-a izbutit să abată iahtul din drum şi să-l îndrepte către apus — a reuşit totuşi, cu puţinul ce-l ştia, să-l menţină pe linia de plutire. Zi şi noapte n-a mai închis ochii, cercetînd într-una zarea în nădejdea vreunui prilej de salvare. A avut grijă să arunce în mare sticle cu bilete în care arăta situaţia iahtului — încercare zadarnică, fără îndoială, dar care a socotit că trebuia făcută.

Între timp, curenţii din apus împingeau neconteniț iahtul, ce străbătea Pacificul fără putinţa nici de a-i schimba direcţia, nici de a-i micşora viteza.

Ce a urmat, se ştie. La cîteva zile după ce schoonerul a lăsat în urmă strîmtorile din preajma golfului Hauraki, s-a stîrnit o furtună, care timp de două săptămîni a bîntuit cu o furie nemaipomenită.

Bătut de valuri cît munţii şi gata să fie zdrobit, iahtul, care, de bunăseamă că ar fi pierit de n-ar fi fost atît de solid, a fost zvîrlit de furtună pe o coastă necunoscută a Pacificului.

Care va fi de aci înainte soarta acestui pension de naufragiaţi tîrîţi la optsprezece mii de leghe depărtare de Noua Zeelandă? De unde avea să le vină vreun ajutor, dacă nu şi-l puteau da ei înşişi?

Părinţii lor aveau de ce să-i creadă pierduţi, cu schooner cu tot, în valuri, căci de îndată ce dispariţia vasului a fost constatată, în aceeaşi noapte de 14 spre 15 februarie, a fost anunţat şi căpitanul Garnett, şi familiile sărmanilor copii. Vestea unei asemenea nenorociri a uimit şi îndurerat întreg oraşul.

Dar dacă odgonul s-a desprins sau s-a rupt, se putea totuşi ca iahtul să nu fi fost împins chiar către largul golfului şi poate că tot l-ar mai fi putut găsi, măcar că vîntul care sufla cu putere din apus se înteţea din ce în ce mai mult şi nu mai lăsa nici o nădejde.

Fără să piardă o clipă, directorul portului puse totul în mişcare spre a veni în ajutorul iahtului. Două vaporaşe porniră imediat în cercetare pe o rază de cîteva mile în afara portului Hauraki. Noaptea întreagă răscoliră împrejurimile peste care furtuna începuse să bîntuie, şi cînd înspre ziuă se înapoiară, fu numai ca să rupă inimile bieţilor părinţi atît de greu încercaţi de această groaznică nenorocire. Pentru că, dacă nu găsiră iahtul, găsiră totuşi rămăşiţe din el, şi anume bucăţile din balustrada dinapoia vasului, căzute în mare după ciocnirea cu vaporul peruvian *Quito* — ciocnire de care vaporul nici nu-şi dăduse seama.

Pe frînturile găsite erau săpate trei sau patru din literele numelui de *Sloughi*.

Părea dar foarte firesc ca toată lumea să-l creadă sfărîmat de furtună şi, ca urmare, scufundat sau pierit pentru totdeauna cu toţi de pe el, la douăsprezece mile depărtare de Noua Zeelandă.

IV

ÎNTÎIA EXPLORARE A ȚĂRMULUI. BRIANT ȘI GORDON PRIN PĂDURI. ZADARNICĂ ÎNCERCARE DE A DESCOPERI VREO PEȘTERĂ. INVENTARIERE. PROVIZII, ARME ÎMBRĂCĂMINTE, RUFĂRIE, USTENSILE, UNELTE, INSTRUMENTE. ÎNTÎIUL DEJUN. ÎNTÎIA NOAPTE.

Țărmul era pustiu, așa cum bine văzuse Briant cînd se suise să-l cerceteze de pe barele catargului mizenei.

De o oră, schoonerul, aruncat la țărm, zăcea înțepenit în bancul de nisip. Nici urmă de vreun băștinaș, nu o casă, nu o cabană, nu o colibă, nici pe sub mulțimea de copaci rămuroși dinspre faleză, nici pe malurile rîului lărgit de apele în creștere ale fluxului. Nici țipenie, nici urmă de picior de om pe plaja pe care valurile lăsau în retragere dîre lungi de ierburi de mare. La gura rîului, nici o luntre de pescuit; nici-un firicel de fum în zare, pe tot cuprinsul golfului.

Briant și Gordon se gîndiră că mai întîi de toate ar trebui să străbată pîlcurile acelea de copaci, ca să ajungă la faleză și să urce pînă sus, de-o fi cu putință.

— Iată-ne pe uscat! Mare lucru! spuse Gordon. Dar ce fel de uscat o fi, pînă-ntr-atît de nelocuit...

— Numai de n-ar fi nelocuibil, răspunse Briant. Provizii și muniții avem noi pentru cîtăva vreme, dar cum să facem rost de un adăpost, căci unul ne trebuie, măcar pentru copii! De ei trebuie să avem grijă mai întîi!

— Nici vorbă că da! zise Gordon.

— De cercetat unde ne aflăm — spuse Briant — vom avea timp și după ce ne vom fi îngrijit de ce e mai principal. De-am fi pe-un continent, tot ar mai fi nădejde de scăpare, dar dacă ne aflăm pe o insulă, și încă pe o insulă pustie... dar să lăsăm asta! Hai, Gordon, să vedem ce putem descoperi!

Porniră de îndată și ajunseră la marginea pădurii, care se-ntindea de-a curmezișul între faleză și țărmul din dreapta al rîului, cam la trei-patru sute de pași mai sus de vărsare.

Nici prin pădure nu era vreo urmă de trecere a omului, nici un luminiș, nici vreo cărare. Doar trunchiuri de copaci bătrîni, răpuși de vreme și culcați la pămînt. Picioarele tinerilor se afundau pînă la genunchi într-un covor de frunze uscate. Totuși, păsările fugeau speriate ca și cînd ar fi știut că nu trebuiau să se încreadă în oameni. Și nu era de mirare. S-ar fi putut ca pe țărmul acesta pustiu să se arate cînd și cînd băștinași de prin împrejurimi.

Briant și Gordon trecură degrabă prin pădurea care devenea tot mai deasă pe măsură ce se apropiau de lanțul stîncos ce se înălța ca niște metereze înalte cam de 180 de picioare. Vor găsi ei oare la poalele de piatră ale acestui zid de nepătruns vreo spărtură adîncă în care să se poată adăposti? Ar fi fost o mare fericire. Acolo, în vreo peșteră pe care desimea copacilor ar fi apărat-o de vînturile aprige din larg, o peșteră ferită de năvala apelor, și-ar fi aflat chiar pe timp de furtună un adăpost minunat. În ea și-ar înjgheba cu toții un refugiu de moment, pînă ce o cercetare mai amănunțită a țărmului le-ar fi îngăduit să se încumete mai departe spre interiorul ținutului.

Din nefericire, de-a lungul întregului zid de granit mai abrupt ca un parapet de oțel, Gordon și Briant nu descoperiră nici o grotă și nici măcar vreo crestătură în piatră cît să poată urca pe culme.

Ca să înainteze în interior, ar fi fost nevoie să ocolească toată faleza aceasta pe care Briant o studiase de pe barele catargului schoonerului.

Timp de aproape o jumătate de oră, o ținură amîndoi tot înspre miazăzi, de-a lungul falezei, pînă ce ajunseră la țărmul din dreapta al rîului care se

pierdea şerpuind în zare, înspre răsărit. Dar, pe cîtă vreme ţărmul unde se aflau ei era verde şi umbrit de o frumuseţe de copaci, de la celălalt ţărm, dimpotrivă, începea un şes nesfîrşit, fără verdeaţă şi fără nici o unduire de teren. Ai fi zis un ţinut întins de mlaştini, cît ai vedea cu ochii spre miazăzi.

Dezamăgiţi că nu se putuseră urca pe culmea falezei de unde de bună seamă că ar fi putut cerceta cuprinsul pe o rază de cîteva mile, Briant şi Gordon se întoarseră la *Sloughi*.

Doniphan cu alţi cîţiva se căţărau printre stîncile din apă, în vreme ce Jenkins, Iverson, Dole şi Costar se jucau adunînd scoici.

Stînd de vorbă cu cei mai mari, Briant şi Gordon îi încunoştiinţară de cele ce văzuseră. Şi pînă la alte cercetări, se gîndiră că e bine să nu lase iahtul în părăsire. Chiar aşa, cu mai tot fundul zdrobit şi cu o puternică înclinare la babord, tot mai putea servi un timp ca adăpost, chiar pe locul unde eşuase. Cu toate că puntea era avariată în faţă, deasupra cabinei echipajului, în schimb salonul şi camerele din fund mai puteau servi de adăpost împotriva furtunilor. Cît despre bucătărie, scăpase teafără din izbiturile de stînci, spre bucuria celor mici, pentru care mîncarea era mai presus de orice.

Mare noroc, oricum, pentru sărmanii băieţi că nu mai erau nevoiţi să care pe mal toate cele de trebuinţă pentru o aşezare nouă, căci, chiar dacă ar fi izbutit, la cîte greutăţi şi la ce munci s-ar fi expus !

Dacă iahtul ar fi rămas prins între întîiele şiruri de stînci, cum ar mai fi salvat ei atîtea materiale ? Marea n-ar fi sfărîmat pînă la urmă schoonerul ? Şi dintre rămăşiţele împrăştiate, cum ar mai fi putut aduna arme, muniţii, conserve, îmbrăcăminte, rufărie, unelte de tot felul, atît de indispensabile acestei mici societăţi ? Mare noroc cu fluxul acela puternic, care le-a luat pe sus iahtul şi l-a aruncat dincolo de bancul de stînci ! Chiar dacă nu mai

putea servi pe mare, tot îl puteau locui, o dată ce partea de sus înfruntase furtuna, apoi şocul — şi nicicum nu-l mai puteau urni din bancul de nisip în care intrase cu chila.

Cu vremea, e sigur că de atîtea ploi şi soare avea să se scorojească, şi atunci laturile aveau să se desfacă, puntea să se caşte şi adăpostul de acum să se năruie. Dar pînă atunci, naufragiaţii fie că vor izbuti să ajungă în vreun oraş sau sat, fie că — dacă au fost azvîrliţi de furtună pe o insulă pustie — îşi vor găsi o peşteră în stîncile de pe litoral.

Deocamdată, cel mai bun lucru pe care-l puteau face era să rămînă pe bordul lui *Sloughi*. Şi chiar aşa au şi făcut pe loc.

Pe o scară de frînghii agăţată la tribord, pe partea înclinată a vasului, băieţii, mari şi mici, putură să ajungă la capota de deasupra scării interioare. Moko, care se pricepea oarecum la bucătărie ca un mus ce era, ajutat şi de Service, pe care lucrul acesta îl amuza, se apucă să înjghebeze un dejun. Mîncară toţi cu poftă, ba încă Jenkins, Iverson, Dole şi Costar făcură şi haz. Numai Jacques Briant, el, glumeţul care altădată îi distra pe toţi, stătea singur deoparte, într-atît de nerecunoscut şi în mişcări şi ca fire, încît se întrebau cu toţii ce e cu el. Jacques însă se închisese într-o tăcere de nepătruns şi se ferea să răspundă la întrebări.

Istoviţi după atîtea zile şi nopţi de veghe în mijlocul furtunilor şi al primejdiilor de tot felul, copiii nu se mai gîndiră la nimic decît să doarmă. Cei mici o şi zbughiră spre încăperile iahtului, iar cei mari nu întîrziară să-i urmeze. Briant, Gordon şi Doniphan se gîndiră că ar fi mai bine să stea pe rînd de veghe. Nu era exclus să dea peste ei vreo haită de sălbăticiuni sau vreo ceată de băştinaşi mai de temut chiar decît fiarele. Dar nu se întîmplă nimic. Noaptea trecu în linişte şi cînd soarele se arătă pe cer, porniră cu toţii să chibzuiască la cele de trebuinţă.

Era nevoie mai întîi de o listă cu proviziile ce se aflau pe iaht, apoi cu armele, cu uneltele, cu

îmbrăcămintea și cu sculele. Dintre toate însă, problema hranei era cea mai gravă, deoarece coasta părea pustie. Scăparea ar fi fost doar în pescuit și vînat, dacă era ceva de vînat.

Pînă acum, Doniphan, care era un iscusit vînător, nu văzuse decît stoluri-stoluri de păsări care zburau peste stînci și faleză. Dar ca s-ajungi să te hrănești numai cu păsări de mare, nu era nici o ispravă. Și atunci trebuiau bine chibzuite proviziile de pe iaht, ca să ajungă cît mai multă vreme.

Dar după toate socotelile, în afară de pesmeți, care aveau din belșug, celelalte — conserve, șunci, preparate de carne și de făină de prima calitate, cîrnăţărie și mirodenii, gelatine, saramuri și cărnuri conservate în cutii — n-ar ajunge mai mult de două luni, și încă cu multă economie. Așadar, ar trebui ca chiar de la început să-și procure cele de primă necesitate mai mult din vînătoare și pescuit, ca să păstreze proviziile pentru cînd ar fi nevoiți să parcurgă sute de mile pînă la vreun port de pe litoral sau vreun oraș de pe continent.

— Numai de-ar fi toate conservele în bună stare ! spuse Baxter. Dacă apa o fi pătruns în cală după ce am eșuat...

— Asta om vedea noi cînd vom deschide cutiile care ne par avariate... răspunse Gordon. Dacă le-am fierbe din nou conținutul, poate că nu le-am pierde.

— Mă ocup eu de asta, zise Moko.

— Și cît mai degrabă — spuse Briant — căci în primele cîteva zile vom fi obligați să trăim numai cu conservele de pe *Sloughi*.

— Și de ce să nu tragem chiar azi o raită pe stîncile dinspre miazănoapte, unde poate vom găsi niște ouă bune de mîncat ?

— Da, da... săriră și Dole și Costar.

— Și de ce să nu pescuim ? zise Webb. Nu sînt undițe pe bord și nu e pește în mare ? Cine vine la pescuit ?

— Eu, eu ! strigară copiii.

— Hai, fie ! încuviință Briant. Dar să știți că nu e joacă ! Undițe nu dăm decît la pescarii serioși.

— Fii pe pace, Briant ! zise Iverson. Vom da pescuitului aceeași atenție pe care o dăm tezelor.

— Toate bune, dar mai întîi să facem inventarul iahtului, spuse Gordon. Să nu ne gîndim numai la mîncare !

— Dar și ceva scoici și stridii pentru masă prind bine, își dădu cu părerea Service.

— Fie, zise Gordon. Hai, trei sau patru din voi ! Tu, Moko, mergi cu ei.

— Da, domnule Gordon !

— Să nu-i slăbești din ochi, spuse Briant.

— Fără nici o grijă !

Pe Moko te puteai bizui. Era un băiat de nădejde, săritor, îndemînatic și foarte curajos, și avea să fie de mult folos tuturor celor de pe bord ; iar cînd auzea de Briant, pentru el nimic nu era greu. Pe de altă parte, și Briant ținea mult la Moko, pe cîtă vreme colegii lui englezi s-ar cam fi rușinat să spună așa ceva.

— Haidem ! strigă Jenkins.

— Nu mergi cu ei, Jacques ? îl întrebă Briant pe frate-său.

Jacques dădu din cap că nu.

Jenkins, Dole, Costar și Iverson plecară așadar, în paza lui Moko, de-a lungul stîncilor dezvelite de reflux. Poate că printre pietre o să facă rost de o bună provizie de scoici, de midii, poate și de stridii, care le-ar fi prins foarte bine pentru masa de dimineață, mîncîndu-se fie crude, fie fripte sau fierte.

Se duceau sărind într-un picior, văzînd în această excursie mai mult prilej de joacă decît partea serioasă. Copiii aproape că uitaseră de primejdiile prin care trecuseră, iar la cele ce aveau să vină, nici că se gîndeau. Așa se întîmplă la vîrsta aceasta.

De cum se depărtară, cei mari se puseră să caute prin cămările vasului. Pe de o parte, Doniphan, Cross, Wilcox și Webb începură să cerceteze armele, munițiile, îmbrăcămintea și rufăria de pat, sculele și uneltele care se găseau pe bord. Pe de altă parte, Briant, Garnett, Baxter și Service făcură

o listă de băuturi : vinuri, bere, lichioruri, whisky, care se aflau în fundul calei, în butoiaşe cam de zece pînă la patruzeci de galloane[1] fiecare, şi pe care, îndată ce le lua în primire, Gordon le şi trecea în scris pe carneţelul lui. Tot carneţelul, de altfel, era plin numai cu însemnări de felul cum era organizat schoonerul şi ce încărcătură avea. Americanul metodic, parcă de cînd lumea contabil, avea lista tuturor materialelor şi lăsa impresia că acum numai le verifica.

Descoperiră mai întîi de toate că aveau un schimb complet de pînze, cu tot ce ţine de ele : odgoane, cabluri, frînghii şi altele. De-ar mai fi fost în stare iahtul să pornească pe mare, nimic nu i-ar fi lipsit dintr-un echipament de schimb. Dar şi aşa, dacă pînzele astea minunate n-aveau să mai servească iahtului, aveau să le prindă de minune pentru instalarea lor. Mai găsiră şi ceva unelte de pescuit, plase de mînă şi undiţe de tot felul, pe care le trecură în inventar — ustensile de preţ, numai peşte să fie.

Cît despre arme, iată ce se găsea trecut pe carnetul lui Gordon : opt puşti de vînătoare, o carabină specială cu tir lung şi douăsprezece revolvere. Iar ca muniţie, trei sute de cartuşe speciale pentru arme care se încarcă prin magazie, două butoaie cu praf de puşcă de cîte 25 de livre, o bucată mare de plumb şi o mulţime de gloanţe şi alice. Toate muniţiile astea, pe care le pregătiseră pentru escalele iahtului pe ţărmurile Noii Zeelande, aveau să-şi găsească acum un ţel mult mai înalt, acela de a asigura viaţa tuturor şi — doamne fereşte ! — poate cel de a le-o apăra.

Mai găsiră în cala vasului şi rachete pentru semnalizări pe timp de noapte, vreo treizeci de ghiulele şi proiectile pentru cele două tunuri mici, instalate pe iaht, de care era de dorit să nu aibă nevoie.

Cît priveşte obiecte de toaletă şi vase de bucătărie, aveau de ajuns chiar dacă situaţia actuală s-ar

[1] Un gallon englez — 4,5 litri. (n.t.)

fi prelungit şi, cu toate că o parte din văsărie se spărsese la izbiturile vasului de stînci, tot le rămîneau destule pentru nevoile de fiecare zi. De altfel, nu astea erau lucrurile de neapărată trebuinţă.

Mai bine ar fi fost mai multă îmbrăcăminte de flanelă, de postav, de bumbac ori din pînză impermeabilă, necesare după vreme, căci dacă se găseau pe aceeaşi latitudine cu a Noii Zeelande — cum era firesc din moment ce de la plecarea din Auckland schoonerul fusese toată vremea mînat numai de vînt din apus — ar urma să fie de aşteptat călduri mari în timpul verii şi geruri aspre iarna. Şi totuşi aveau, din fericire, pe bord o mulţime de hăinărie caldă, de care nu te poţi lipsi într-o excursie de cîteva săptămîni pe mare. Pe de altă parte, lăzile echipajului gemeau de pantaloni şi tunici de lînă, de glugi impermeabile, de tricouri groase, pe care lesne le puteau lungi ori scurta — la nevoie — şi-n care nu mai duceau grijă pe geruri şi furtuni în timp de iarnă. Nici vorbă că în clipa cînd or trebui să părăsească schoonerul ca să-şi găsească un adăpost mai sigur, fiecare avea să-şi ia la spinare şi culcuşul, căci aveau de toate : saltele, cearşafuri, perne, pături, care, bine păstrate, puteau să le ajungă multă vreme.

Multă vreme !... Nişte vorbe care pot însemna şi pe veci !

Iată ce mai trecu Gordon pe carnetul lui, la capitolul instrumente de bord : două barometre aneroide, un termometru centigrad pe bază de alcool, două ceasornice marinăreşti, mai multe trîmbiţe de aramă care sînt folosite pe vreme de ceţuri şi pot fi auzite la mare depărtare, trei ocheane de mică şi mare distanţă, o busolă prinsă în cutie şi două de dimensiuni mai mici, un barometru pentru prevenire în cazurile de furtună şi, în sfîrşit, cîteva pavilioane — steaguri — ale Angliei, precum şi o serie de pavilioane — steguleţe — care să înlesnească comunicarea pe mare de la un vas la altul. De asemenea, o bărcuţă de cauciuc, uşor de împă-

turit și transportat și cu care puteau trece un rîu ori un lac.

Cît despre scule, lada tîmplarului era plină cu de toate, fără să mai vorbim de saci întregi de cuie, dălți și burghie, precum și de tot felul de fierărie pentru repararea iahtului. Apoi nasturi, ace, ață erau din belșug, căci mamele copiilor avuseseră grijă ca odraslele lor să nu umble cu hainele rupte. N-aveau să se teamă, de asemenea, nici că vor rămîne fără foc: provizia de chibrituri, amnare și fitiluri cu iască și scăpărători puteau să le ajungă timp îndelungat.

Și hărți aveau pe bord, hărți la scară mare: toate însă erau speciale pentru arhipelagul neo-zeelandez, așa că nu erau de nici un folos pentru țărmurile astea necunoscute. Din fericire, Gordon luase cu el un atlas general, cuprinzînd geografia atît a lumii vechi, cît și cea a Americii, anume atlasul lui Stieler, poate cel mai exact și mai complet din cîte are geografia modernă. Apoi, în biblioteca iahtului puteai găsi destule cărți bune englezești și franțuzești, mai ales povestiri de călătorie, și unele hîrțoage științifice, fără să mai vorbim de cei doi faimoși Robinsoni, pe care Service i-ar fi salvat cu aceeași pasiune cu care Camoëns [1], pe vremuri, și-a salvat „Lusiadele", iar Garnett faimosul acordeon scăpat bun teafăr din zdruncinul iahtului.

În sfîrșit, pe lîngă toate acestea de citit, aveau și cele necesare pentru scris: penițe, creioane, cerneală, hîrtie și un calendar din 1860, din care Baxter avea sarcina să șteargă fiecare zi trecută.

„10 martie! Ziua cînd nefericitul nostru *Sloughi* a naufragiat. Șterg așadar acest 10 martie 1860, o dată cu toate cele dinainte."

Să nu uităm nici suma de 500 de livre în aur, găsită în casa de bani a iahtului. Se prea poate ca banii aceștia să-și afle întrebuințarea atunci cînd naufragiații ar fi să ajungă în vreun port din care să se poată înapoia în patrie.

[1] Luis de Camoëns (1525—1580) — celebru poet portughez, autorul cunoscutului poem epic „Lusiadele", al cărui erou principal este navigatorul Vasco da Gama. (n.r.)

Gordon se apucă acum să cerceteze în amănunt și să noteze butoaiele înșirate în cală. Cîteva din ele, pline cu gin [1], cu bere sau vin, se spărseseră cu prilejul ciocnirii vasului de stînci și conținutul se scursese printre doagele căscate. Mare pierdere, care cerea multă chibzuială pentru a păstra ce mai rămăsese.

Drept e că în cala schoonerului existau încă vreo sută de galloane de vin ușor de masă și de vișinată, cincizeci de galloane de gin, de brandy și de whisky și patruzeci de butoaie de bere cam de douăzeci și cinci de galloane fiecare, afară de treizeci de flacoane de diferite lichioruri, care, fiind bine ferite de învelitori de paie, putuseră rezista șocurilor.

N-aveau de ce se plînge supraviețuitorii naufragiului: viața le era asigurată pentru un timp. Rămînea de văzut dacă pe coastă puteau găsi și altă hrană, ca să-și păstreze rezervele. Căci dacă furtuna îi va fi aruncat pe o insulă, slabă speranță să mai iasă de acolo vreodată, decît, cine știe, cînd vreo corabie ar fi să treacă prin ținuturile astea și ei să-i poată da de știre.

Ca să repare iahtul, să-i încheie la loc toată carcasa crăpată la fund, să-i refacă tot bordajul, s-ar fi cerut o muncă peste puterile lor și unelte pe care nu le aveau. Iar ca să construiască ei altă navă din rămășițele celei vechi, nici nu putea fi vorbă. De altfel, nepricepuți în meserie, cum ar fi putut străbate Pacificul ca să se vadă iar în Noua Zeelandă? Și totuși, dacă ar mai fi avut bărcile de pe schooner, poate că tot ar fi ajuns pe continent sau pe vreo altă insulă din Pacific ce s-ar fi găsit prin apropiere. Dar cele două bărci fuseseră smulse de furtună și pe bord nu mai rămăsese decît iola, bună cel mult să plutească pe lîngă coastă.

Către amiază, copiii, însoțiți de Moko, se înapoiară la iaht.

[1] Gin — un fel de rachiu englezesc. (n.t.)

Se dovediseră harnici şi de mult folos. Aduseseră o mulţime de scoici, pe care Moko se şi apucă să le pregătească pentru masă. Şi ouă aveau să fie din belşug, căci Moko văzuse nenumărate stoluri de porumbei printre crăpăturile din malurile falezei.

— Minunat! zise Briant. Într-o dimineaţă pornim la o vînătoare straşnică.

— Sînt sigur — zise Moko — că din trei-patru împuşcături ne cad la porumbei cu duiumul. Şi dacă ne-am lăsa în jos, pe nişte frînghii, i-am lua din cuib.

— Bun, zise Gordon. Ce-ar fi, Doniphan, dac-am începe chiar de mîine vînătoarea?

— Cum să nu! răspunse Doniphan. Webb, Cross, Wilcox, veniţi cu mine?

— Mai e vorbă? săriră băieţii, bucuroşi să tragă în miile astea de porumbei.

— Dar băgaţi de seamă — zise Briant — nu împuşcaţi nici prea mulţi. Porumbei găsim noi oricînd ne-or trebui, însă alice şi praf de puşcă, nu.

— Hai, lasă, bine! răspunse Doniphan, plictisit de orice observaţie, mai ales din partea lui Briant. N-am ce face cu sfaturile tale! Nu trag cu puşca de ieri!

Nu trecu mult şi Moco veni să le spună că masa e gata. Suiră toţi pe schooner şi se aşezară în sala de mese. Din cauza înclinării la babord a vasului, masa stătea strîmbă, dar asta nu-i stînjenea nicidecum pe copii, obişnuiţi cu tangajul. Scoicile, midiile mai ales, fură declarate excelente, măcar că le lipseau multe din mirodenii; dar la vîrsta lor, foamea nu e oare cel mai bun bucătar? Cu un pesmet, o bucată de pastramă de vacă şi apă rece luată de la gura rîului pe timp de reflux, ca să nu pară sălcie, în care mai amestecară şi un pic de rachiu — gata masa, şi destul de bună!

După-amiază gospodăriră din nou prin cală, chibzuind şi sortînd toate cîte fuseseră trecute în inventar. Între timp, Jenkins şi cei mici pescuiau în rîul care mişuna de peşti de tot felul. Apoi, după cină, trecură cu toţii la culcare, în afară de Baxter

şi de Wilcox, care aveau să facă de gardă pînă la ziuă.

Astfel îşi petrecură întîia noapte pe acest tărîm al Pacificului.

Faţă de alţi naufragiaţi, care nu au de nici unele pe astfel de tărîmuri pustii, tinerii aceştia aveau mai totul. Într-o situaţie ca a lor, nişte bărbaţi pricepuţi şi în putere ar fi scos-o bine la capăt. Dar ei, nişte copii dintre care cel mai răsărit era abia de paisprezece ani, vor putea ei să înfrunte greutăţile vieţii dacă le-ar fi dat ca ani şi ani să aibă de luptat ca acum?... Rămîne de văzut!

V

INSULĂ SAU CONTINENT? EXPLORARE. BRIANT PLEACĂ SINGUR. AMFIBIILE. CÎRDURI DE PINGUINI ŞI FOCI. DEJUNUL. DE SUS DE PE PROMONTORIU. CELE TREI INSULE DIN LARG. O DÎRĂ ALBASTRĂ LA ORIZONT. ÎNAPOI LA IAHT.

Insulă sau continent? Neîncetat, aceeaşi întrebare îi preocupa pe Briant, pe Gordon şi pe Doniphan, care, prin calităţile şi prin inteligenţa lor, deveniseră adevărate căpetenii ale micului grup. Cu gîndul numai la viitor, cîtă vreme cei mici nu vedeau decît ziua de azi, se sfătuiau într-una între ei. Sigur era că, fie insulă, fie continent, nu ţinea de zona tropicală. O simţeai după vegetaţie: Stejari, fagi, mesteceni, arini, pini şi brazi de mai multe feluri, numeroase myrtacee şi saxifragee — arbori şi arbuşti pe care n-ai să-i găseşti în regiunile din centrul Pacificului. Ai fi zis chiar că se aflau la o latitudine mai ridicată şi decît Zeelanda, mai apropiată de polul austral prin urmare. Se puteau aştepta dar la ierni tare geroase. Încă de pe acum, un

covor gros de frunze uscate se așternuse la poalele falezei. Numai pinii și brazii mai rămăseseră verzi.

— Vezi — spuse Gordon — de-asta ziceam eu în ziua cînd ne-am ales schoonerul drept locuință că nu e bine să ne facem o așezare pe partea asta a coastei.

— Asta e și părerea mea, zise Doniphan. Și dacă lăsăm să vină vremea rea, nici că mai apucăm să ne vedem în vreun ținut locuit, mai ales de-o fi la sute de mile depărtare.

— Răbdare, răspunse Briant. Abia sîntem la jumătatea lui martie.

— Ei, da — adăugă Doniphan — timpul poate rămîne frumos pînă la sfîrșitul lui aprilie, dar în șase săptămîni cît drum putem face ?

— Dacă o fi vreun drum, zise Briant.

— Și de ce n-ar fi ?

— Chiar așa, răspunse Gordon. Dar și dacă dăm de vreun drum, tot nu știm unde duce.

— Eu atîta îți spun — zise Doniphan — e o greșeală că nu plecăm din schooner înainte de începerea frigului și a ploilor. Dar pentru asta, bineînțeles, nu trebuie să vedem greutăți la tot pasul !

— Mai bine să le vedem — spus Briant — decît să plecăm cu capu-ntre urechi ca niște zănatici, într-un ținut pe care nu-l cunoaștem.

— Lesne de spus „zănatic" oricui nu e de părerea ta !

Ripostei lui Doniphan poate că i-ar fi urmat o punere la punct a lui Briant și cearta ar fi fost gata, dacă nu intervenea Gordon :

— La ce bun să vă certați ? În aceste împrejurări, cel mai cuminte lucru ar fi să ne înțelegem. Doniphan are dreptate cînd spune că dacă ne aflăm în preajma unui ținut locuit, cu cît mai repede l-am găsi, cu atît mai bine. Și nici Briant, la rîndul său, nu greșește cînd se întreabă dacă e posibil așa ceva !

— Ce naiba, Gordon — zise Doniphan — fie că ne-am sui spre nord, fie că am coborî înspre sud, fie că am merge către răsărit, tot ajungem undeva...

— Da, dacă ne-am afla pe un continent — preciză Briant — dar nu și dacă ne-am afla pe o insulă, și încă pe una pustie.

— Iată de ce — fu de părere Gordon — ar fi bine ca mai întîi să cercetăm ținutul. Dar ca să părăsim vasul înainte de a ști dacă sîntem sau nu pe continent...

— Nu noi, ci el ne părăsește, se răsti Doniphan, încăpățînîndu-se ca de obicei. N-o să țină la furtuni cînd se va face vreme rea.

— Asta așa e — zise Gordon — dar nici nu te poți încumeta să pleci orbește, fără să știi unde te duci.

Gordon avea atîta dreptate, încît Doniphan n-avu încotro și tăcu.

— Eu unul sînt gata să plec în recunoaștere, zise Briant.

— Și eu, răspunse Doniphan.

— Și noi cu toții, întări Gordon. Dar pentru că n-ar fi bine să-i tîrîm și pe cei mici la un drum lung și obositor, cred că doi sau trei ar fi de ajuns.

— Ce e mai rău — zise Briant — e că nu e nici o culme mai înaltă pe aproape, ca de pe ea să putem cerceta împrejurimile. Sîntem, din păcate, într-un ținut jos. Chiar cînd am privit din larg n-am zărit nici măcar un munte pînă la orizont. În afară de faleza asta, care se ridică mărginind plaja, nu pare să fie nici o altă înălțime. Dincolo de ea, fără îndoială, sînt numai păduri, șes și mlaștini, străbătute de rîulețul a cărui gură de vărsare am cercetat-o.

— Ne-ar prinde bine să ne dăm seama de toată conformația ținutului — răspunse Gordon — înainte de a încerca să trecem dincolo de faleză, în care Briant și cu mine am căutat zadarnic să găsim o peșteră.

— Dar, la urma urmei, de ce nu ne-am îndrepta spre nordul golfului ? zise Briant. Eu cred că dacă ne-am urca pe promontoriul acela care închide golful, am putea vedea pînă departe.

— La asta mă gîndeam şi eu, fu de părere şi Gordon. Da. E un cap care pare să aibă vreo trei sute de picioare înălţime şi de unde poţi vedea toată faleza.

— Mă duc eu, spuse Briant.

— Şi la ce bun? răspunse Doniphan. Ce-ai să vezi de acolo?

— Păi... ce e în jur, nimic mai mult, lămuri Briant.

Într-adevăr, la cel mai înaintat capăt al golfului se ridica o îngrămădire de pietre, un fel de deal, cu un pisc abrupt înspre mare, părînd că se leagă în cealaltă parte de faleză. De la iaht pînă la promontoriul acela puteau fi cel mult şapte mile mergînd pe lîngă curbura ţărmului, şi poate nici cinci dacă tăiai drept. Gordon nu se înşela apreciind înălţimea promontoriului cam la 300 de picioare faţă de nivelul mării.

Să fi fost oare destul de înalt pentru ca să poţi avea o vedere cuprinzătoare peste întregul ţinut? Vreun obstacol spre răsărit nu oprea cumva în loc privirea? În orice caz, era bine de ştiut ce se afla dincolo de acest cap, adică dacă ţărmul se prelungeşte mai departe, către nord, sau dacă dincolo de el se întinde oceanul. Trebuia dar neapărat mers pînă la capul ce mărginea golful şi urcată înălţimea aceea. Dacă nu există nici un obstacol înspre răsărit, privirea va putea cuprinde multe mile.

Hotărîră, aşadar, să pună în aplicare acest proiect, şi cu toate că Doniphan nu-i vedea utilitatea — asta numai pentru că ideea fusese a lui Briant — planul avea să dea desigur rezultate bune.

Dar în acelaşi timp rămaseră la hotărîrea să nu părăsească iahtul cîtă vreme n-ar avea absolută siguranţă că au eşuat pe un ţărm de continent, care nu putea fi altul decît cel american.

Totuşi nu putură porni la fapte în primele cinci zile care urmară. Timpul devenise ceţos, iar din cînd în cînd cădea şi cîte o burniţă. Dacă nu începea vreun vînt mai puternic care să împrăştie aburii ce înceţoşau orizontul, zadarnic ar fi pornit în cercetare.

Dar zilele nu fură pierdute. Treburi erau destule. Cea mai mare grijă a lui Briant erau copiii. Veghea asupra lor fără încetare, de parcă simţea în el nevoia să le arate o dragoste părintească. Zi şi noapte se gîndea cum să facă, în împrejurările în care se găseau, ca să nu le lipsească nimic. Văzînd că începe frigul, îi sili să îmbrace haine mai calde, strîmtînd şi scurtînd din îmbrăcămintea din lăzi a marinarilor. La această treabă de croitor, foarfeca avusese mai mult de lucru decît acul, iar Moko, ca un ajutor la toate ce era, se dovedi iscusit şi la cusut. Prea eleganţi nu arătau ei — Costar, Dole, Jenkins şi Iverson — în bluzele şi pantalonii prea largi pentru ei, avînd doar mînecile retezate şi pantalonii scurtaţi. Dar ce-are a face? Totul era să fie primeniţi; cu restul aveau să se obişnuiască.

De altfel, n-aveau timp să trîndăvească: în timp de reflux, Garnett şi Baxter îi duceau să strîngă scoici ori să pescuiască cu plasa şi cu undiţa în rîu. O joacă pentru ei, şi cu profit pentru toţi. Şi aşa, făcînd o treabă pe care o îndrăgeau, n-aveau timp să se gîndească la vitregia soartei lor, de a cărei gravitate tot nu şi-ar fi dat seama. Dorul de părinţi desigur că îi chinuia şi pe ei, ca şi pe ceilalţi, dar nici prin gînd nu le-ar fi trecut că era posibil să nu-i mai vadă niciodată!

Gordon şi Briant îşi luaseră sarcina să gospodărească iahtul şi nu-l părăseau de loc. Service le ţinea de urît uneori şi era pe cît de glumeţ, pe atît de priceput la toate. Ţinea la Briant şi nu făcuse niciodată parte dintre cei care se alăturau lui Doniphan. Dar şi Briant îl preţuia mult.

— Ei haide, n-avem de ce ne plînge! rîdea Service. Crede-mă, tare de treabă a fost valul acela care atît de la vreme ne-a aşezat schooonerul pe ţărm, fără să-i dăuneze din cale-afară!... Vezi, norocul ăsta nu l-a avut nici Robinson Crusoe, nici Robinson elveţianul pe insula lor imaginară!

Dar ce se petrecea cu Jacques? Chiar dacă-i ajuta lui Briant la treburile de pe bord, cînd era întrebat ceva, abia de scotea o vorbă, întorcînd imediat capul într-altă parte, dacă era privit în față.

Pe Briant îl neliniștea mult schimbarea aceasta a fratelui său, căci, fiind cu patru ani mai mare decît Jacques, avusese întotdeauna influență asupra lui. Or, din clipa plecării schoonerului, după cum s-a mai spus, Jacques era altul, ca un copil care ar avea ceva pe suflet. Ce lucru de neiertat să fi făcut de nu îndrăznea să-l mărturisească nici fratelui său mai mare? Sigur era că, în cîteva rînduri, îl găsise cu ochii roșii de plîns.

Briant începu să se întrebe dacă nu cumva frate-său se îmbolnăvise și dacă asta era, ce trebuia făcut cu el? Cum să-l îngrijească? Pînă-ntr-atîta îl rodea grija, încît mereu îl întreba: „Ce simți? Ce te doare?", iar Jacques îi răspundea invariabil: „Nimic! N-am nimic!"

Mai mult nu era chip să scoți de la el.

Între 11 și 15 martie, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross nu făcură toată vremea decît să vîneze păsările cuibărite în stînci. Plecau toți odată, nedespărțiți, vrînd să arate fățiș că ei își au un grup al lor. Pe Gordon îl neliniștea lucrul acesta și ori de cîte ori era cazul, încerca să-i apropie și să le arate că numai lucrînd mînă în mînă laolaltă vor izbuti să facă față. Dar Doniphan mai ales îi răspundea atît de încrezut și de rece, încît orice stăruință părea de prisos. Și totuși, dezbinarea trebuia înlăturată, căci putea deveni primejdioasă. Cine știe, poate că vremea și împrejurările aveau să-i apropie mai mult decît sfaturile lui.

Vînătoarea din zilele cețoase care-i împiedicaseră să facă înconjurul golfului le aduse oarecare belșug. Adevărul e că Doniphan, pasionat de orice sport, ochea minunat. Mîndru, ba chiar prea mîndru de îndemînarea lui, se uita cu dispreț la orice alt mijloc de vînătoare, ca lațuri, curse ori lipiciuri, cum obișnuia Wilcox, deși poate că, în situația lor, Wilcox avea și mai mult merit. Webb ochea bine și el, dar nici pe departe ca Doniphan. Cît despre Cross, fără pretenție de vreun talent, se mulțumea să se bucure de succesele vărului său. Să nu-l uităm nici pe cîinele Phann, care-și avea și el locul lui de cinste la vînătoare și nu se ferea să se arunce în valuri după vînatul căzut printre stînci.

Drept e că printre atîtea păsări doborîte de băieți, erau-și unele cu care Moko n-avea ce face, precum cormorani, goelanzi, pescăruși, corle. În schimb se găseau din belșug porumbei, gîște și rațe sălbatice foarte gustoase. Gîștele erau din soiul celor care trăiesc pe continent, în preajma polilor, plecînd iarna către ținuturile mai călduroase, iar după direcția în care își luau zborul atunci cînd se speriau de focurile de armă, ai fi putut deduce că-și aveau cuiburile în interiorul ținutului.

Doniphan împușcă și țigănuși — păsări care se hrăneau de obicei cu midii și tot felul de scoici. Aveau de unde alege, numai că felul acesta de vînat, ca să-și piardă izul de untură de pește, trebuia gătit în anume fel și oricît de binevoitor era Moko, îi era greu să fie pe placul tuturor. Dar, cum îi sfătuia într-una și Gordon, cel atît de înțelept, trebuiau să se mulțumească cu ce e, numai să-și păstreze conservele, în afară de biscuiți, din care aveau destui.

Ah, și cît de nerăbdători erau să urce înălțimea aceea din capătul falezei, de care atîrna tot viitorul lor și, deocamdată, așezarea lor de moment sau definitivă pe țărm!

La 15 martie, vremea păru că se luminează. În timpul nopții, cețurile groase care năpădiseră țărmul cît nu fusese vînt se ridicaseră. Vîntul dinspre uscat limpezise cerul în cîteva ore și tot creștetul stîncilor era scăldat în soare. Era dar de așteptat ca în bătaia piezișă a soarelui de după-amiază, tot orizontul acela dinspre răsărit să li se dezvăluie. Dacă în partea aceea se zărea o dîră de apă albastră, neîntreruptă, însemna că se aflau pe o insulă și atunci singura salvare ar fi numai vreun vapor ce s-ar abate prin ținuturile astea.

Briant, căruia îi revenea meritul de a fi pus la cale această cercetare în partea dinspre miazănoapte a golfului, se hotărî s-o facă singur. Nu că n-ar fi fost foarte bucuros să-l însoţească şi Gordon, dar toţi ceilalţi erau sub supravegherea lui şi, ca să-i lase singuri, nu era bine.

În seara de 15, văzînd că barometrul s-a statornicit la vreme bună, Briant îl înştiinţă pe Gordon că şi-a pus de gînd să plece a doua zi în zori. Ce însemna pentru un flăcău în putere, care nu se uită la osteneală, să străbată zece-unsprezece mile dus şi întors? O zi îi era prea de-ajuns ca să-şi ducă la capăt îndatorirea, iar Gordon putea să fie liniştit, că pînă seara e şi înapoi.

Briant plecă deci în zori de zi, fără ca ceilalţi să prindă de veste. Nu şi-a luat cu el decît o bîtă şi un revolver, pentru cazul că i-ar ieşi în cale vreo fiară, măcar că pînă acum tinerii nu aflaseră nici urmă de aşa ceva.

Pe lîngă armele de apărare, Briant luă însă cu el şi ceva care avea să-i înlesnească mult sarcina, odată ajuns sus, pe promontoriu: era una din lunetele de pe *Sloughi*, lunetă de mare distanţă şi de perfectă claritate, precum şi un săculeţ agăţat de centură, cu pesmeţi, ceva carne sărată, o ploscă cu brandy subţiat cu apă — tot ce-i era necesar pentru un dejun şi poate şi de-o cină, în caz că ceva neprevăzut l-ar putea întîrzia pe drum.

Mergînd voiniceşte, Briant o luă mai întîi de-a lungul coastei, tivite — în apropiere de stînci — de lungi dîre de ierburi de mare fărîmiţate, încă umede de reflux. O oră mai tîrziu trecuse de punctul cel mai depărtat atins pînă atunci de Doniphan şi colegii săi cînd merseseră să vîneze porumbei sălbatici. Păsările n-aveau de ce să se teamă acum de el. Prea se grăbea să ajungă la piciorul promontoriului. Trebuia să profite de vremea bună şi de cerul limpezit de ceţuri, căci de-ar fi ca alte ceţuri să împînzească iarăşi zarea către răsărit, atunci toată strădania ar fi fost în zadar.

Timp de o oră, Briant înaintase repede şi străbătuse jumătate din distanţă. Dacă şi restul avea să fie ca pînă acum, îşi făcea socoteala că va ajunge la promontoriu înainte de 8 dimineaţa. Dar pe măsură ce faleza se apropia de bancul de stînci, drumul pe ţărm era din ce în ce mai anevoios. Fîşia de nisip se îngusta într-una, gîtuită de colţi de stîncă. În locul terenului neted şi solid care se întindea între pădure şi mare în apropierea rîului, Briant fu nevoit acum să se aventureze printr-un loc semănat cu stînci alunecoase, printre rădăcini vîscoase, printre bălţi de apă ce trebuiau ocolite şi pietre mişcătoare, pe care nu te puteai cumpăni în mers. Din cauza asta, un drum foarte greu şi — mai rău ca toate — o întîrziere de două ore bune.

„Trebuie totuşi să ajung înainte de maree, îşi spuse Briant. Partea asta de plajă a fost acoperită de mareea trecută şi sigur că şi cea următoare o va acoperi pînă la piciorul falezei. De voi fi nevoit să mă abat din drum sau să mă refugiez pe o stîncă, ajung prea tîrziu. Nu-mi rămîne decît să trec cum voi putea, înainte ca fluxul să acopere totul."

Şi curajosul băiat, fără a se mai gîndi că e mort de osteneală, încercă să scurteze drumul cît mai mult. Pe-alocuri fu nevoit să se descalţe şi să treacă prin bălţi mari, cu apa pînă aproape de genunchi, ca apoi ajuns iar printre colţii de stîncă, să se cumpănească în fel şi chip ca să nu cadă, ceea ce reuşea numai datorită dibăciei şi agerimii sale.

Totodată observă că tocmai partea asta a golfului era cea mai bogată în vînat de apă. Peste tot mişunau porumbei, raţe şi gîşte sălbatice. Ba încă, la picioarele stîncilor se zbăteau şi cîteva perechi de foci îmblănite, ce nu păreau de loc speriate, căci n-o luau la fugă pe sub apă. Ai fi putut deduce că dacă aceste amfibii nu se temeau de om, era din pricină că nu aveau motiv de spaimă; în orice caz, de ani şi ani nici un vînător nu venise să le tulbure pacea.

Dar din prezenţa lor, Briant mai deduse şi că această coastă era la o latitudine mai ridicată decît

crezuse, deci mai la sud decît arhipelagul neo-zeelandez. Așadar, schoonerul trebuie să se fi abătut mult înspre sud-est, străbătînd Pacificul. Își dădu și mai bine seama de aceasta cînd, ajungînd la picioarele promontoriului, văzu un cîrd întreg de pinguini, păsări de prin ținuturile antarctice. Sute de asemenea „ciungi" se legănau scuturîndu-și stîngaci cioturile aripilor, de care se folosesc mai mult la înot decît la zbor. De altfel, carnea lor, cu gust de rînced și de untură de pește, nu e bună la nimic.

Se făcuse zece dimineața. Iată cît de anevoie străbătuse Briant ultimele mile. Istovit și flămînd, îi păru mai cuminte să se întremeze înainte de a porni să urce capul înalt de trei sute de picioare deasupra mării.

Se așeză așadar pe o stîncă la adăpost de fluxul care începuse să cuprindă țărmul. Desigur că într-o oră, fluxul avea să-i taie drumul dintre bancul de stînci și picioarele falezei. Dar asta nu-l mai neliniștea acum, căci pînă după-amiază, refluxul avea să-și retragă apele către mare și să-i elibereze iarăși trecerea.

O bucată bună de carne și cîteva înghițituri din ploscă îi astîmpărară și foamea și setea, iar odihna îi prinse și ea bine. Între timp însă, gîndurile nu-i dădeau pace. Singur și departe de colegi, încerca să vadă cu calm situația, hotărît să-și ducă pînă la capăt sarcina de a-i salva pe toți și luîndu-și asupra sa ce era mai greu. Iar dacă purtarea lui Doniphan și a altor cîtorva îl neliniștea, era pentru că o dezbinare putea să aibă urmări foarte rele. Dar era hotărît să se împotrivească cu dîrzenie la tot ce ar fi primejduit situația celorlalți tovarăși ai lui.

Și din nou îi veni în minte frate-său Jacques. Starea lui sufletească îi dădea mult de gîndit. Trebuie să fi făcut el ceva rău, probabil înainte de plecare. Dar ce? Și se gîndea cum să-l constrîngă să mărturisească și să-și ușureze inima.

O oră de răgaz și Briant se simți din nou întremat. Legă așadar traista, o aruncă pe umăr și începu urcușul.

Înălțimea aceasta, situată la capătul ce înainta îngustîndu-se înspre mare și care închidea golful, era de o ciudată structură geologică. Lăsa impresia unei cristalizări de origine vulcanică, sub acțiunea forțelor plutonice — și nu ținea de faleză, așa cum părea de departe. Era de o structură cu totul diferită, compusă din roci granitice, nu din straturi calcaroase ca acelea din nordul Mării Mînecii, în apusul Europei.

Briant mai putu să observe că o trecătoare îngustă despărțea capul de faleză. De-acolo, înspre nord, țărmul se întindea cît vedeai cu ochii. Dar dacă înălțimea aceasta izolată se ridica peste faleză cu o sută de picioare, atunci puteai cuprinde cu privirea o mare întindere de jur împrejur. Asta era important.

Urcușul era greu. Trebuia să se cațăre de pe o lespede pe alta, atît de înalte uneori, încît Briant abia ajungea să apuce cîte un capăt. Dar cum de copil era deprins să se cațăre de nu-l întrecea nimeni în agerime și nici în iuțeală, se văzu cu bine în vîrf, după ce în cîteva rînduri fusese gata să-și frîngă gîtul.

Ducîndu-și degrabă luneta la ochi, Briant își îndreptă privirea către răsărit. Șes întins, cît vedeai cu ochii. Faleza era singura înălțime, iar podișul ei descreștea treptat înspre interior. În depărtări, slabe unduiri de teren nu schimbau aproape cu nimic priveliștea ținutului acoperit de păduri verzi, pe alocuri îngălbenite de toamnă, care ascundeau albiile rîulețelor ce alergau spre vărsare. Șes și numai șes pînă-n adîncurile zării, cam de zece mile. Nici o linie albastră la orizont care să-ți arate că dincolo de întinsul acesta ar fi marea; totuși, ca să fii sigur că e insulă sau continent, era nevoie de un drum mai lung înspre est.

Înspre miazănoapte nu putu zări capătul litoralului, ce se întindea drept pe o distanță de șapte-opt mile și care, dincolo de un cap foarte înaintat, arcuia adînc în interior, o imensă plajă de nisip, părînd un vast pustiu.

Spre miazăzi, îndărătul capului opus ce se îngusta către țărm, coasta se continua de la nord-est către sud-vest, mărginind un vast întins de mlaștini cu totul deosebit de plajele pustii din miazănoapte.

Briant cerceta cu luare-aminte depărtările, îndreptînd obiectivul ocheanului către toate punctele ce se desenau pe orizontul larg. Se găseau pe o insulă? Se găseau pe un continent? N-ar fi putut spune. În orice caz, dacă era insulă, era foarte mare, iată tot ce putea afirma.

Se întoarse apoi către apus. Marea scînteia sub razele piezișe ale soarelui care cobora încet spre orizont.

Deodată, Briant ridică degrabă ocheanul, îndreptîndu-l spre largul mării.

— Corăbii! strigă. Trei corăbii!

Într-adevăr, trei puncte negre apăreau la mare depărtare pe luciul apelor. Să fi fost la cincisprezece mile.

Inima lui Briant bătea să se spargă. Să fie o vedenie? Să fie trei corăbii?

Briant lăsă jos luneta, îi șterse sticlele pe care le aburise de emoție, se uită din nou...

Într-adevăr, cele trei puncte păreau să fie corăbii, din care numai corpul era vizibil. Catargele cu pînze nu se zăreau și în orice caz nu se vedea fum ca de vapoare în mers. Lui Briant îi fulgeră prin minte că și dacă ar fi corăbii, erau la o depărtare mult prea mare pentru ca semnalele lui să fie zărite; iar cum era foarte probabil ca tovarășii lui să nu le fi văzut, cel mai bun lucru ar fi să se repeadă înapoi la ei și acolo să aprindă un foc mare pe țărm. Apoi... după apusul soarelui... În timp ce își frămînta mintea în tot felul, nu pierdea nici o clipă din vedere cele trei puncte negre. Dar care îi fu dezamăgirea cînd își dădu seama că nu se mișcau din loc!

Ridică din nou ocheanul și, timp de cîteva minute, le ținu în obiectiv, dar fu nevoit să recunoască cu amărăciune că nu erau decît trei insulițe la vest de litoral, pe lîngă care schoonerul trebuie să fi trecut cînd a fost împins spre coastă, dar care se pierdeau printre cețuri.

Adîncă dezamăgire!

Era ora două. Marea începea să se retragă, descoperind tot șirul de stînci submarine din apropierea falezei. Socotind că ar fi timp să se înapoieze, Briant începu coborîșul povîrnișului. Totuși vru să mai cerceteze încă o dată orizontul spre est. Poate că razele tot mai înclinate ale soarelui aveau să-i descopere și alt punct al ținutului, invizibil pînă atunci din cauza luminii.

Făcu dar o ultimă cercetare într-acolo, încordîndu-și toată atenția — și nu fu zadarnic: departe, departe, la ultima limită a vizibilității, dincolo de rețeaua verde a pădurilor, îi apăru limpede o linie albăstruie, care se întindea neîntrerupt de la nord către sud, pe o distanță de cîteva mile, și ale cărei capete se pierdeau în masele abia ghicite de păduri de pe insulă.

„Ce să fie?" își zise.

Privi din nou, cu și mai multă încordare.

„Marea! Hotărît, e marea!"

Și fu gata să scape ocheanul din mîini. Din moment ce la est se afla marea, nu mai încăpea nici o îndoială că iahtul fusese azvîrlit nu pe continent, ci pe o insulă, o insulă izolată în imensitatea Pacificului, o insulă din care nu mai puteau ieși!

Atunci îi veniră deodată în minte toate primejdiile ce-i așteptau. Inima i se strînse de părea că nici nu mai bate. Dar scuturîndu-se din deznădejdea ce-l cuprinsese, fără voia lui, își dădu seama că nu trebuie să se lase copleșit, oricît de tulbure s-ar arăta viitorul.

După un sfert de oră, Briant coborîse din nou pe țărm și pornind pe același drum pe care trecuse de dimineață, înainte de înserat ajunse la schooner, unde tovarășii îl așteptau nerăbdători.

VI

NEÎNȚELEGERI. PLECARE AMÎNATĂ. VREME REA. PESCUIT. FUCUȘI URIAȘI. COSTAR ȘI DOLE CĂLARE PE UN BIDIVIU MOLATIC. PREGĂTIRI DE PLECARE. ÎN FAȚA CONSTELAȚIEI CRUCEA SUDULUI.

Chiar în aceeași seară, după cină, Briant le împărtăși tuturor ceea ce descoperise: și anume că la răsărit, dincolo de zona împădurită, a văzut clar o dungă albastră de apă, neîntreruptă, de la nord spre sud, și nu mai rămîne nici o îndoială că e marea. Eșuaseră deci, din nenorocire, pe o insulă, nu pe un continent.

La început, și Gordon și ceilalți fură foarte înspăimîntați de asemenea veste. Așadar, pe o insulă, și în neputință de a mai ieși din ea! Așadar trebuiau să renunțe la proiectul de a-și căuta spre răsărit drumul către continent! Nu le mai rămînea decît să aștepte trecerea vreunui vas la oarecare apropiere de țărm. Să fi rămas aceasta într-adevăr unica lor speranță?

— Și adică Briant nu s-a putut înșela? interveni Doniphan.

— Nu zău, Briant, ce ți s-a părut ție apă n-o fi fost cumva o dîră de nori?

— Nu — răspunse Briant — sînt sigur că nu m-am înșelat. Ceea ce am văzut la răsărit era linia apei. Se boltea în zare.

— La ce distanță? întrebă Wilcox.

— Cam la șase mile depărtare de cap.

— Și dincolo de ea — zise Webb — nici munți, nici podiș?

— Nimic decît cerul!

O spunea cu atîta siguranță, încît nu mai încăpea nici o îndoială.

Dar, ca și în atîtea rînduri cînd Briant era de o părere, Doniphan se încăpățîna să susțină contrariul.

— Eu cred totuși că Briant a putut să se înșele și cîtă vreme nu vedem cu ochii noștri...

— Și n-avem nici o zi de pierdut — spuse Baxter — dacă vrem să nu ne apuce vremea rea, în caz că sîntem pe continent!

— Chiar mîine, dacă e vreme bună — zise Gordon — plecăm într-o recunoaștere de cîteva zile. Zic dacă e vreme bună, căci ar fi o nebunie să ne aventurăm pe vreme rea prin desișul pădurilor din interior.

— Ne-am înțeles, Gordon — răspunse Briant — și cînd vom ajunge la celălalt țărm al insulei...

— Dacă e insulă, stărui Doniphan, dînd din umeri.

— Insulă e, repetă Briant, plictisit. Nu m-am înșelat. Eu, cu ochii mei, am văzut marea la răsărit. Însă, ca de obicei, Doniphan ține să mă contrazică.

— Dar te poți și tu înșela, Briant!

— Se prea poate. Dar vă veți convinge și voi că de data asta nu! Eu însumi voi merge să cercetez malul mării înspre est. Doniphan nu are decît să vină cu mine.

— Sigur că vin!

— Și noi! Și noi! săriră trei-patru dintre cei mari.

— Bine! Bine! Dar țineți-vă firea, îi sfătui Gordon. Om fi noi copii, dar trebuie să ne purtăm ca niște oameni mari. Situația noastră e destul de gravă și de-om mai fi și nechibzuiți, o putem face și mai gravă. Nu! Să nu ne afundăm cu toții în pădure. Mai întîi nu putem lua copiii după noi, iar singuri nu-i putem lăsa pe iaht. Eu unul sînt de părere să plece Doniphan și cu Briant, iar doi din colegi să-i însoțească...

— Eu, zise Wilcox.

— Și eu, sări Service.

— Fie, răspunse Gordon. Patru sînt de ajuns. În felul acesta, de-ar fi să întîrziați, parte din noi v-am putea veni în întîmpinare, iar ceilalți ar rămîne la schooner. Nu uitați că el ni-e tabăra, și casa, și că-

minul, şi că nu trebuie să-l părăsim cîtă vreme nu sîntem siguri că ne aflăm pe continent.

— Dar sîntem pe o insulă, răspunse Briant. De cîte ori să vă mai spun ?

— Rămîne de văzut, se încăpăţînă Doniphan.

Nu e mai puţin adevărat — Briant îşi dădea şi el seama de acest lucru — că trebuiau neapărat să-şi taie un drum drept prin pădurile din centru şi să vadă ce e cu linia aceea de apă zărită de el. De altfel, chiar admiţind că marea e ceea ce se întinde la răsărit, nu s-ar putea totuşi ca prin preajmă să existe şi alte insule, separate prin vreun canal cu putinţă de străbătut ? Iar dacă insulele ar face parte dintr-un arhipelag sau dacă la orizont ar apărea vreo înălţime — cu atît mai mult era nevoie să cerceteze totul în amănunt înainte de a lua o hotărîre de care depindea soarta tuturor.

Ce e sigur e că înspre vest nu exista nici un pămînt, din partea aceasta a Pacificului pînă în apropiere de Noua Zeelandă, aşa că tinerii noştri naufragiaţi nu puteau trage nădejde de a stabili vreo legătură cu pămîntul locuit decît în răsărit.

Cuminte însă era să aştepte timpul frumos. Cum spunea şi Gordon, nu trebuiau să gîndească sau să acţioneze ca nişte copii, ci ca nişte bărbaţi. În împrejurări atît de potrivnice şi ameninţaţi de atîtea primejdii, era nevoie ca judecata lor să facă un pas înainte, căci dac-ar mai fi şi uşuratici şi nesocotiţi cu scuza că sînt copii, şi mai ales dacă ar lăsa ca dezbinarea să-şi facă loc între ei, ar fi vai şi-amar ! De aceea se străduia Gordon să-i ţină în frîu pe toţi.

Dar oricît de nerăbdători ar fi fost Doniphan şi Briant să pornească, vremea rea îi sili să-şi amîne plecarea. Chiar din ziua următoare, o ploaie rece începu să cadă în răstimpuri, iar barometrul scădea într-una a furtună de lungă durată. Ar fi fost o nebunie să plece în asemenea condiţii. Că toţi — mari şi mici — erau nerăbdători să ştie dacă oceanul îi înconjoară pe toate părţile, e foarte firesc ! Dar şi de-ar fi avut siguranţa că se află pe continent, puteau ei să rătăcească la întîmplare, prin meleaguri necunoscute, şi încă în pragul iernii ? Iar de-o fi să aibă de străbătut o distanţă de sute de mile, au să poată ei fi în stare să îndure asemenea osteneli ? Chiar cei mai vînjoşi din ei ar putea să reziste pînă la capăt ? Hotărît, nu !

Dacă porneşti la o asemenea treabă, trebuie măcar chibzuit s-o faci într-un anotimp cînd ziua e lungă, cînd nu te mai temi de frig şi viforniţă. Cuminte ar fi ca pe timp de iarnă să nu se depărteze de iaht.

Gordon, pe de altă parte, căuta şi el să vadă cam în ce parte a oceanului au naufragiat. În atlasul lui Stieler din biblioteca iahtului erau o serie de hărţi ale Pacificului. Căutînd să deducă ce drum au urmat de la plecarea din Aukland înspre litoralul american, şi-a dat seama că la nord de grupul de insule Paumotu, nu mai era trecută pe hartă decît insula Paştelui şi insula Juan Fernandez, în care Selkirk — un Robinson cu adevărat — şi-a petrecut o parte din viaţă. Înspre miazăzi, nici urmă de pămînt pînă în imensitatea nemărginită a Oceanului Antarctic. Dacă te uitai spre răsărit, nu întîlneai decît arhipelagurile insulelor Chiloë sau Madre-de-dios, semănate de-a lungul coastelor chiliene, şi, în jos, cele din strîmtoarea Magellan şi ale Ţării de Foc, unde se frămîntă şi se dezlănţuie cumplitele mări ale Capului Horn.

Aşadar, de vor fi eşuat pe una din insulele acelea nelocuite din vecinătatea pampasului, ar trebui să străbată sute de mile ca să ajungă în vreo regiune locuită din Chile, La Plata sau Argentina. Şi ce ajutor să aştepţi în mijlocul singurătăţilor acelea imense, unde călătorul e pîndit la fiecare pas de tot felul de primejdii ?

În faţa unor asemenea eventualităţi trebuia acţionat cu multă chibzuială, nu să se avînte în necunoscut, căci altfel erau sortiţi pieirii. Asta-l muncea pe Gordon. Briant şi Baxter erau şi ei de aceeaşi părere. Nu se putea ca pînă la urmă Doniphan şi grupul lui să nu vadă şi ei că aşa e bine.

Totuşi trebuiau cu orice preţ să cerceteze marea înspre răsărit. Timp de cincisprezece zile însă nu le fu cu putinţă. Vremea se înăsprise de tot. Zile în şir, numai ploi şi furtuni năprasnice. De mers prin pădure, nici gînd, drumurile trebuie să fi fost desfundate. Nu rămînea decît să amîne plecarea, oricît de nerăbdători erau să ştie cît mai degrabă dacă se aflau sau nu pe continent.

Gordon şi camarazii săi fură dar nevoiţi să lîncezească pe bord; zilele le păreau cît anii, dar nu-şi pierdeau vremea.

Fără să mai vorbim de grija materialelor, aveau într-una de reparat nenumăratele avarii ale vasului, provocate de furtună. Pereţii iahtului se dezgrădinau de sus, iar prin punte începea să pătrundă apa. Pe alocuri, ploaia se prelingea pe la încheieturile scîndurilor, umplute cu cîlţi care se scămoşau din ce în ce şi era nevoie să le astupe într-una. Trebuiau deci să-şi găsească cît mai degrabă un adăpost mai bun.

Admiţînd chiar că ar hotărî să plece înspre răsărit, abia peste cinci-şase luni ar putea face aceasta, iar bietul lor iaht cu siguranţă că nu va rezista atîta vreme. Dar ca să-l părăsească în pragul iernii — unde să găsească vreun adăpost, cînd pe partea asta, de apus, a falezei nu era nici o crăpătură în piatră pe care să o poţi folosi?

Aşadar, tot pe celălalt versant, ferit de curenţii din larg, trebuiau să-şi îndrepte cercetările şi, la nevoie, să ridice o aşezare în care să încapă cu toţii.

Între timp, astupau mereu nu numai crăpăturile pe unde pătrundea apa, dar şi cele pe unde şuiera vîntul prin carenă, încheind totodată la loc bordajul care se dezgrădinase. Gordon mai că s-ar fi încumetat să acopere carcasa vasului cu pînzele noi pentru schimb, dar nu se îndura să piardă aşa bunătate de pînze groase, care le-ar fi prins atît de bine la corturi, dacă ar fi fost cumva nevoiţi să-şi facă tabăra în cîmp. Se hotărîră pînă la urmă să întindă peste punte pînze gudronate.

Acum, toată încărcătura vasului era strînsă în baloturi trecute fiecare cu numărul de ordine în carneţelul lui Gordon şi care, în caz de primejdie, ar fi fost repede cărate şi puse la adăpost sub copaci.

Cum se lumina cîte puţin, Doniphan, Webb şi Wilcox se duceau să vîneze pe stînci porumbei sălbatici, pe care apoi Moko se străduia să-i gătească în fel şi chip, în timp ce Garnett, Service şi Cross, cu cei mici şi uneori cu Jacques, dacă frate-său îl silea, mergeau la pescuit.

Prin părţile acelea, printre algele care se căţărau pe întinsul şir de colţi stîncoşi, erau o mulţime de peşti mari din specia „notothenia", iar printre firele de rădăcini plutitoare de fucus, lungi de aproape patru sute de picioare, mişunau o mulţime de peştişori mărunţi, pe care puteai să-i prinzi cu mîna. Să-i fi auzit pe copii ce mai ţipau cînd trăgeau plasele la mal sau dădeau cu undiţa printre colţii de stîncă!

— Priviţi! Priviţi aici ce minune de peşti! striga Jenkins. Ia uitaţi-vă ce mari!

— Dar ai mei! Sînt şi mai mari ca ai tăi! îi răspundea Iverson, care-l mai chema şi pe Dole să tragă.

— Vai, ne scapă! ţipa Costar.

Atunci alergau şi ceilalţi în ajutor.

— Trageţi tare! Trageţi tare! îi îndemnau Garnett şi Service, trecînd cînd la unul, cînd la altul. Sus cu plasa!

— Vai, nu pot! Nu pot! se tînguia Costar, luat tîrîş de povară.

Şi, luptînd din greu, cărau gîfîind plasele pe nisip. Chiar la vreme, căci prin limpezimea apelor se vedeau cîrduri de mrene lacome cum alergau să înghită peştişorii prinşi.

O mulţime de peşti cădeau astfel pradă; le rămîneau totuşi destui cît să se sature din plin la masă. Cei mari, îndeosebi, erau atît de gustoşi şi de cărnoşi, că erau buni şi proaspeţi, şi puşi la saramură. Cei de la gura rîului erau mai puţin buni,

un fel de plevuşcă pe care Moko se necăjea s-o prăjească.

La 27 martie, o captură importantă dădu naştere unei întîmplări pline de haz: după-amiaza, ploaia încetase, iar copiii se duseseră la rîu cu uneltele de pescuit. Deodată începură să strige: strigăte de veselie, e drept, dar şi de „ajutor!".

Gordon, Briant, Service şi Moko, care trebăluiau pe punte, lăsară lucrul şi alergară degrabă la rîul din apropiere.

— Veniţi! Veniţi! strigă Jenkins.

— Să-l vedeţi pe Costar pe armăsar! adăugă Iverson.

— Hai, hai, Briant! Repede, că ne scapă! se văicări Jenkins.

— Ajunge! Ajunge! Daţi-mă jos! Mi-e frică! răcnea Costar, pierit de spaimă.

— Hi! Hi! ţipa Dole, aşezat în spatele lui Costar, pe o namilă teşită care se mişca; namila nu era altceva decît o broască ţestoasă uriaşă, din cele ce obişnuiesc să adoarmă pe suprafaţa mării.

Surprinsă de copii pe ţărm, gonea acum cît putea înapoi, la apă. Zadarnic se străduiau copiii să o ţină pe loc trăgînd de funia pe care i-o petrecuseră pe după gîtul scos afară din carapace — ea era mai tare şi trăgea de zor după ea toată droaia de copii. Jenkins, ca să rîdă, îl cocoţase pe Costar pe carapace, iar Dole, călare în spatele lui, îl ţinea pe loc cu sila, în timp ce copilul ţipa ca din gură de şarpe, cu cît broasca se apropia de apă.

— Ţin-te bine! Ţin-te bine, Costar! îi spuse Gordon.

— Şi vezi să nu-şi ia armăsarul vînt în frîu! glumi Service.

Briant izbucni şi el în hohote de rîs, căci nu era nici o primejdie. Dole n-avea decît să-i dea drumul lui Costar, care s-ar fi lăsat să alunece jos, alegîndu-se doar cu spaima.

Mai important era să poată prinde însă animalul. Or, chiar dacă s-ar fi opintit toţi la un loc, n-ar fi izbutit să-l oprească. Trebuia dar ca, într-un fel sau altul, să-i taie calea, înainte ca el să ajungă la apă, unde le-ar fi scăpat.

Cu revolverele pe care le aveau la ei, nici Gordon, nici Briant n-ar fi făcut vreo ispravă, căci carapacea unei ţestoase e prea tare, iar ca s-o ataci cu lovituri de topor, ar fi fost zadarnic, căci şi-ar fi vîrît capul şi picioarele înăuntru, ca să se pună la adăpost.

— Nu-i decît un singur mijloc — fu de părere Gordon — s-o răsturnăm pe spate.

— Dar cum? răspunse Gordon. Dihania cîntăreşte peste trei sute de chile! Cum să putem?

— Cu prăjini! Cu prăjini! spuse Briant şi, urmat de Moko, alergă cît îl ţineau picioarele spre vas.

Broasca ţestoasă mai avea doar vreo treizeci de paşi pînă la mare. Atunci îi luară pe sus pe Costar şi pe Dole, încleştaţi de carapace, şi înşfăcînd cu putere funia, se opintiră din răsputeri, fără să poată opri namila, care ar fi fost în stare să tîrască după ea tot pensionul Chairman.

Din fericire, Briant şi Moko se înapoiară înainte ca ea să ajungă la apă. Iute, îi vîrîră pe dedesubt două prăjini şi, cu ajutorul celor două pîrghii, izbutiră, după multă caznă, s-o răstoarne pe spate. Acum era prada lor. Nu se mai putea sluji de picioare. N-a mai apucat nici să-şi tragă capul în carapace, căci Briant, dintr-o lovitură dibace de topor, o şi ucise cît ai clipi.

— Ei, Costar, ce zici, îţi mai e frică de dihanie? îl întrebă Briant.

— Nu! Cum să-mi mai fie, Briant, o dată ce e moartă?

— Bun — spuse Service — dar mă prind că tot nu te-ai încumeta să mănînci din ea!

— Cum! Se mănîncă?

— Şi încă cum !

— Dacă e aşa, cum să nu mănînc ? răspunse Costar şi se linse pe buze.

— E minunată ! zise Moko, care ştia ce trufanda e carnea de ţestoasă.

Cum nu era chip să poţi căra asemenea greutate pînă la iaht, au trebuit s-o taie în bucăţi pe loc. Dezgustător lucru, dar tinerii noştri se obişnuiseră de atîta timp cu viaţa asta de Robinsoni ! Cel mai greu a fost de spart carapacea inferioară, care ar fi ştirbit chiar un tăiş de topor. Nu izbutiră decît cînd s-a răcit, vîrînd foarfeca printre spaţiile dintre plăci.

Carnea apoi, tăiată în bucăţi, fu adusă pe vas. În ziua aceea n-a fost unul să nu spună că supa de ţestoasă e o minune, fără să mai vorbim de fripturile la grătar înfulecate într-o clipă, măcar că Service le cam pîrlise pe cărbunii prea vii. Pînă şi Phann, în felul lui, a dat dovadă că şi cîinii ştiu să preţuiască asemenea resturi.

Peste cincizeci de livre de carne au scos din broasca ţestoasă — nepreţuită economie pentru conservele de pe iaht.

Astfel trecu şi luna martie. În timpul acestor trei săptămîni de la naufragiul lui *Sloughi*, fiecare din ei făcuse tot ce-i stătuse în puteri, avînd în vedere prelungirea şederii pe această coastă. Dar acum, în pragul iernii, trebuia neapărat pus capăt îndoielii dacă sînt pe continent ori pe o insulă.

La 1 aprilie, vremea începu să dea semne vădite de îmbunătăţire. Barometrul era în urcare şi vîntul sufla mai molcom către ţărm, cu tendinţa de a se potoli de tot. Semne de vreme bună şi poate de lungă durată. Puteau, aşadar, să pornească într-o recunoaştere a ţinutului.

Cei mari ţinură sfat toată ziua, iar după aceea făcură toate pregătirile în vederea acestei expediţii de a cărei importanţă erau convinşi toţi.

— Sper — spuse Doniphan — că nu s-o mai ivi nici o piedică şi o să plecăm mîine dimineaţă.

— Trag şi eu nădejde, zise Briant. Să fim pregătiţi ca să pornim chiar în zori.

— Mi-am notat — spuse Gordon — că linia aceea de apă pe care zici că ai zărit-o la răsărit era cam la şase-şapte mile de promontoriu.

— Exact — răspunse Briant — dar cum golful se adînceşte mult, se poate ca distanţa să fie şi mai apropiată, pornind din tabăra noastră.

— Cu alte cuvinte — zise Gordon — s-ar putea să nu lipsiţi decît douăzeci şi patru de ore.

— Desigur, dacă am avea siguranţa că putem merge în linie dreaptă către răsărit. Dar ştiu eu de-om răzbate prin pădurile astea de îndată ce-om trece dincolo de stînci !

— Asta să ne fie greutatea ! îşi spuse părerea Doniphan.

— Fie — zise Briant — dar se mai pot ivi şi alte piedici : vreun curs de apă, ori locuri mlăştinoase, mai ştii ? N-ar fi rău să luăm cu noi merinde ca pentru un drum de cîteva zile...

— Şi vreo armă, spuse Wilcox.

— Fără doar şi poate — încuviinţă Briant — şi să fim înţeleşi, Gordon, că de-o fi să nu ne înapoiem în douăzeci şi patru de ore, să nu-ţi faci griji !

— Griji îmi fac eu şi dacă lipsiţi numai o jumătate de zi, răspunse Gordon. Ei, dar de asta ce să mai vorbim ? Aţi hotărît să plecaţi, plecaţi ! De altfel, mai sînt şi alte scopuri decît să ajungeţi la apa aceea din răsărit. Trebuie neapărat cercetat ţinutul de dincolo de faleză. De partea asta n-a fost chip să găsim vreo peşteră, iar cînd va fi să părăsim vasul, va trebui să ne mutăm toată tabăra la adăpost de vînturile din larg. Nici vorbă nu poate fi să iernăm pe ţărmul acesta.

— Fireşte, Gordon, răspunse Briant. Căutăm noi o aşezare mai bună...

— Asta dacă nu vom constata că putem părăsi definitiv această pretinsă insulă, spuse Doniphan, care nu ieşea dintr-ale lui.

— Fie, măcar că intrăm în iarnă şi nu-i momentul cel mai prielnic, fu de părere Gordon. În sfîrşit, o să facem cum e mai bine. Aşadar, plecarea pe mîine!

Pregătirile au fost repede gata: merinde pe patru zile puse în saci de spate cu curele, patru puşti, patru revolvere, două toporişti, o busolă de buzunar, o lunetă cu o rază de trei-patru mile, pături, apoi, printre uneltele de buzunar, fitiluri de iască, brichete, chibrituri — destul pentru o recunoaştere de scurtă durată, dar nu lipsită de primejdii.

De altfel, atît Briant cît şi Doniphan, Service şi Wilcox, care-i însoţeau, făgăduiseră să fie cu ochii în patru, să nu înainteze decît cu mare grijă şi să nu se despartă niciodată.

Gordon însă tot nu era cu cugetul împăcat: ştia el că prezenţa lui între Briant şi Doniphan ar fi fost necesară. Dar era mai cuminte să rămînă pe vas şi să se îngrijească de cei mici. Aşa că, luîndu-l pe Briant deoparte, îl puse să-i promită că se va abţine de la orice prilej de dezbinare ori de neînţelegere.

Prevestirile barometrului se adeveriră întocmai. O dată cu căderea nopţii, ultimii nori se răzleţiră înspre apus. În zarea depărtată, marea se arcuia pe un cer limpede ca lacrima. Minunea de constelaţii ale emisferei australe smălţuiau bolta cerească, iar printre ele, Crucea Sudului, care lumina polul antarctic al Universului.

În ajunul acesta de despărţire, atît Gordon cît şi colegii lui erau cu inima strînsă. Ce nu se putea întîmpla, cîte primejdii neprevăzute nu-i pîndeau într-o asemenea încercare! Şi în timp ce priveau bolta înstelată, gîndul lor se îndrepta către părinţi şi fraţi, către ţara lor, pe care n-aveau poate s-o mai vadă niciodată!...

VII

PĂDUREA DE MESTECENI. DE SUS, DE PE FALEZĂ. STRĂBĂTÎND PĂDUREA. O PUNTE PIETRUITĂ PESTE UN PÎRÎU. RÎULEŢUL ÎNDRUMĂTOR. TABĂRA DE NOAPTE. COLIBA. LINIA ALBASTRĂ. PHANN SE ADAPĂ.

Briant, Doniphan, Wilcox şi Service plecară de lîngă iaht la şapte dimineaţa. Soarele se înălţa pe un cer limpede şi albastru, prevestind o zi minunată, ca cele care se-ntîlnesc uneori în octombrie în zonele temperate din emisfera boreală. Nici cald, nici frig, cum e mai bine. Numai drumul greu sau vreun obstacol ar fi putut să-i întîrzie.

Tinerii exploratori o luară mai întîi de-a curmezişul ţărmului, ca să ajungă la poalele falezei. Gordon fusese de părere să-l ia cu ei şi pe Phann, care, cu instinctul lui, le-ar fi putut fi de folos. Iată de ce şi cîinele făcea parte din expediţie.

După un sfert de oră de mers, cei patru băieţi intrară în desişul pădurii şi-l trecură cu bine. Vînat mărunt zbura ici-colo, printre copaci, dar cum nu era vreme de pierdut, Doniphan înţelese că era mai cuminte să se abţină. Pînă şi Phann îşi dădu seama că zadarnic dă tîrcoale şi se lăsă păgubaş, mergînd la un loc cu stăpînii şi luînd-o înainte numai atît cît se cădea unui cercetaş ca el.

Se sfătuiră să meargă de-a lungul zidului stîncos pînă la capul din nordul golfului, dacă pînă acolo nu vor găsi alt drum să-l poată trece. În felul acesta ar merge de-a dreptul spre pînza de apă întrezărită de Briant. Drumul acesta, măcar că nu era cel mai scurt, era cel mai sigur. Ce mai însemnau două mile în plus pentru nişte flăcăi voinici ca ei?

De îndată ce ajunseră la faleză, Briant recunoscu locul unde se oprise cu Gordon la întîia lor cercetare. Cum pe porţiunea aceasta de perete calcaros nu era nici o potecă să coboare înspre sud, nu le rămînea decît să caute spre miazănoapte vreo tre-

cătoare, chiar de-ar fi fost să lungească drumul pînă la promontoriu. Firește că asta le-ar fi luat o zi, dar nu era chip într-altfel, în caz că nu găseau o trecere pe versantul acesta de apus.

Asta le explică Briant tovarășilor săi de drum, iar Doniphan, după cîteva încercări de a urca pe rîpă, nu mai spuse nimic. Acum înaintau toți patru pe la picioarele peretelui, mărginit de ultimul șir de copaci.

Merseră cale de vreo oră și cum trebuiau să ajungă pînă la promontoriu, Briant se tot întreba cu neliniște dacă vor putea trece. Oare între timp fluxul n-o fi acoperit plaja ? Ar însemna să piardă o jumătate de zi pentru ca refluxul să descopere bancul de colți de stîncă.

— Haideți mai repede ! le spuse el, după ce le explicase că era nevoie s-o ia înaintea fluxului.

— Lasă — zise Wilcox — și ce dacă luăm puțină apă la călcîie ?

— Întîi la călcîie, apoi la brîu, apoi peste cap ! răspunse Briant. Apa se urcă cel puțin cu cinci-șase picioare. Cred că făceam mai bine dacă veneam de-a dreptul spre promontoriu.

— N-aveai decît să spui — răspunse Doniphan — doar tu, Briant, te-ai legat să ne fii călăuză și dacă am întîrziat, tu ești de vină.

— Fie, Doniphan, oricum, nu e o clipă de pierdut. Unde e Service ? Hei ! Service ! Service !

Dar Service nicăieri. După ce o luase ceva mai înainte cu Phann, se făcuse nevăzut pe după un stei de stîncă, la vreo sută de pași spre dreapta. Cînd deodată se auziră strigăte însoțite de lătrăturile cîinelui. Nu cumva Service era în primejdie ? Cît ai clipi, Briant, Doniphan și Wilcox îl ajunseră. Stătea locului, oprit în fața unei surpări de faleză, surpare de cine știe cîtă vreme ! Ploile, intemperiile, infiltrațiile dislocaseră cu vremea masa calcaroasă și săpaseră în stîncă un fel de pîlnie cu vîrful în jos, din creasta stîncii pînă la sol. Din stînca cu perete drept se căsca o rîpă, aproape ca un trunchi de con cu o înclinare de cel mult 50 de grade. Colțurile și

bolovanii formau ca un soi de trepte, pe care puteai să pui cu ușurință piciorul. Niște băieți ageri și sprinteni ca ei, sigur că s-ar fi cățărat fără prea multă greutate pînă sus, numai să nu provoace altă surpare. Era un risc, dar nu mai stătură la gînduri. Doniphan sui primul pe grămada de bolovani de la poale.

— Stai ! Stai ! Nu face vreo imprudență ! îi strigă Briant.

Dar Doniphan, în dorința să-i întreacă pe ceilalți, și mai ales pe Briant, nici că-l luă în seamă și sui degrabă coasta pe jumătate. Ceilalți, după el, dar ferindu-se să fie chiar sub el, ca să nu-i lovească pietrele, care, dislocate, săreau pînă jos.

Ajunseră toți cu bine, Doniphan avînd mulțumirea să fie întîiul pe coama falezei, în timp ce ceilalți îl urmară în curînd.

Doniphan își scosese luneta din toc și o plimba peste pădurile ce se întindeau cît vezi cu ochii în largul zării către răsărit.

Aceeași priveliște de păduri și cer pe care Briant o văzuse de pe culmea stîncoasă a promontoriului — dar pe o rază mai restrînsă, totuși, căci promontoriul era mai înalt decît faleza aceasta cu vreo sută de picioare.

— Ei — îl întrebă Wilcox — nu vezi nimic ?

— Absolut nimic, răspunse Doniphan.

— Ia să mă uit și eu, spuse Wilcox.

Doniphan îi trecu luneta, în timp ce fața i se lumină de satisfacție.

— Nici urmă de pînză de apă, spuse Wilcox și lăsă ocheanul.

— Cum e și firesc, dacă nu e nici una, zise Doniphan. Uită-te și tu, Briant ; sper că recunoști că te-ai înșelat.

— E în zadar — replică Briant — sînt sigur că nu m-am înșelat.

— Asta e prea de tot ! Cînd nu vedem nimic !

— Vezi bine că nu, căci faleza e mai joasă decît capul, și vederea e deci mai limitată. Dacă ne-am găsi pe înălțimea unde eram eu, linia albastră ar

apărea la o distanţă de şase sau şapte mile. Aţi vedea atunci că e acolo unde v-am spus şi că n-o poţi confunda cu un şir de nori.

— Lesne de spus, zise Wilcox.

— Şi lesne de constatat, răspunse Briant. N-avem decît să suim platoul falezei, să trecem de păduri şi să mergem înainte pînă ajungem...

— Bun — zise Doniphan — asta ne-ar putea duce departe şi nu ştiu dacă merită într-adevăr osteneala...

— Rămîi aici, Doniphan, îi zise Briant împăciuitor, căci după cum îi făgăduise lui Gordon, se străduia să se abţină, cu toată reaua-voinţă a lui Doniphan. Rămîi aici !... Mă duc numai eu cu Service...

— Mergem şi noi ! sări Wilcox. Haide, Doniphan, la drum !

— Să mîncăm întîi, fu de părere Service.

Şi într-adevăr, era bine să mănînce înainte de plecare.

Într-o jumătate de oră sfîrşiră, apoi porniră la drum.

Întîia milă li se păru joacă. Mergeau prin iarbă, fără stînjenire. Ici şi colo, muşchi şi licheni înverzeau cîte o moviliţă de piatră. Din cînd în cînd întîlneau tufe de tot felul : cînd ferigi înalte sau licopode, cînd bălării, smocuri de scaieţi, pîlcuri de arbuşti cu frunze lucii şi ţepoase, ori tufe de berberia cu frunze tari — plante care cresc pînă la cele mai ridicate altitudini.

Briant şi ceilalţi trecură destul de lesne podişul superior, dar versantul de răsărit al falezei îl coborîră cu greu, căci era tot atît de abrupt şi de înalt ca şi cel dinspre golf. Avură însă parte să coboare prin albia uscată a unui torent, care prin cotiturile-i dese micşora întrucîtva înclinarea abruptă a rîpilor ; altfel ar fi fost nevoiţi să se înapoieze înspre promontoriu.

De cum ajunseră însă la pădure, mersul le fu stînjenit de tufele din ce în ce mai mari şi de ierburile înalte. Trunchiuri de arbori prăbuşite de-a curmezişul le tăiau calea, iar hăţişurile erau atît de

stufoase, încît trebuiau să-şi croiască drum. Băieţii mînuiau atunci toporişca întocmai ca cercetaşii ce se încumetau să străbată pădurile Continentului Nou. Oprelişti la fiecare pas, iar braţele oboseau mai mult chiar decît picioarele. Bineînţeles că asta îi întîrzia ; însemna ca timp de o zi întreagă să nu parcurgă decît trei-patru mile.

S-ar fi zis că nicicînd vreo fiinţă omenească nu s-a abătut prin desişul ăstor păduri. Nu, nici urmă : o cărăruie cît de îngustă ar fi fost o mărturie — dar nici gînd de aşa ceva. Numai trecerea vremurilor şi furtunile au prăbuşit copacii, mîna omului nu. Ierburile culcate pe alocuri arătau doar că animale nu prea mari trecuseră de curînd ; ba pe unele le văzuseră chiar fugind speriate, dar n-ar fi putut spune din ce specie făceau parte. De temut însă nu erau, de vreme ce o luau aşa la goană.

Fireşte că Doniphan ardea de neastîmpăr să împuşte ceva din ele, dar tot el îşi dădea seama, fără să mai fie nevoie de intervenţia lui Briant, că un foc de armă i-ar fi dat de gol. Aşadar, Doniphan şi-a înfrînat dorinţa, măcar că prilejuri ar fi fost cu duiumul. La tot pasul zburau cîrduri de un fel de prepeliţe — „tinamu" — cu o carne nespus de gustoasă ; şi alte păsări ale ţinutului, ca sturzi, gîşte sălbatice şi altele, din care ar fi putut doborî sute şi sute.

Fapt e că de-ar fi fost să-şi facă aşezarea prin părţile acelea, vînat ar fi avut din belşug. Atît s-a mărginit Doniphan să constate încă de la început, chiar dacă pînă la urmă avea să se despăgubească de abţinerea impusă acum de împrejurări.

Pădurile ţinutului erau mai toate de mesteceni şi fagi, de fel şi fel de specii cu frunzişul de-un verde proaspăt şi foarte înalţi. Apoi mai vedeai chiparoşi, myrtacee cu trunchiuri roşiatice şi dense, ca şi o splendoare de grupuri de plante numite „winters", cu coaja aromatică amintind pe aceea a scorţişoarei.

Pe la ora două mai făcură încă un popas, într-o poieniţă străbătută de un pîrîiaş limpede ca lacrima — cursuri de apă numite „rio" în America de Sud şi „creek" în America de Nord — curgînd liniştit

într-o albie de stînci negricioase. După cursul molcom și apa puțin adîncă, nestînjenită de trunchiuri căzute, nici năpădit de ierburi plutitoare, părea că își avea izvorul pe aproape. Puteai foarte bine să-l treci cu piciorul din piatră-n piatră. Ba chiar într-un loc, pietrele erau plate și îmbinate cu atîta simetrie, încît dădeau de gîndit.

— Ciudat ! spuse Doniphan.

Într-adevăr, era ca o potecă pietruită, întinsă de la un mal la celălalt.

— Parcă ar fi un mic baraj, spuse Service, gata să treacă.

— Stai ! Stai ! zise Briant. Să ne uităm bine ce fel sînt aranjate pietrele !

— Nu e cu putință — zise și Wilcox — ca să se fi așezat ele singure astfel.

— Nu, de bună seamă cineva a vrut să facă o punte. Ia să vedem !

Se uitară îndeaproape la felul cum erau puse toate pietrele acestei potecuțe, mai sus doar cu cîteva degete deasupra nivelului apei, care sigur că venea mare și o inunda la vremea ploilor.

Mînă de om să fi așezat pietrele astfel, ca să înlesnească trecerea apei ? Nu. Mai degrabă îți venea să crezi că, luate de puhoaiele de apă din vremea inundațiilor, s-au îngrămădit pe încetul formînd puntea aceasta ! Era mai firească explicația, iar Briant și tovarășii săi se opriră la ea, după o cercetare amănunțită.

De altfel, nici pe malul stîng, nici pe cel drept nu era vreo urmă care să-ți spună că picior de om a trecut cîndva prin poiana aceea.

Cursul pîrîului se îndrepta către nord-est și era opus golfului. Să se verse oare în marea aceea pe care Briant susținea că a văzut-o de pe culmea promontoriului ?

— Dacă nu cumva — spuse Doniphan — o fi doar vreun afluent al unui rîu mai important ce ocolește către apus.

— Asta o s-o vedem, zise Briant, ferindu-se să mai stîrnească iar discuții. Totuși, atîta vreme cît curge înspre răsărit, n-ar fi rău să mergem pe lîngă el, dacă n-o face prea multe coturi.

Și porniră cu toții, după ce avură grijă să treacă pîrîul pe poteca pietruită, ca să nu fie nevoiți să-l treacă mai cu greu spre vărsare.

Drumul pe lîngă mal era neted, afară de unele locuri unde pîlcurile de arbori își muiau rădăcinile în apă, în timp ce crengile făceau boltă cu crengile de pe celălalt mal. Chiar dacă pîrîul cotea uneori brusc, totuși în genere păstra direcția, controlată cu busola, către est. Cît despre vărsare, părea să fie departe, căci apa nu era nici mai repede și nici mai largă.

Către cinci și jumătate seara, Briant și Doniphan văzură cu părere de rău că pîrîul se îndrepta acum vădit către miazănoapte. Asta putea să-i întîrzie și să-i depărteze de ținta lor. Hotărîră atunci să părăsească malul rîului și s-o ia de-a dreptul înspre răsărit, prin desișul pădurii de mesteceni și fagi.

Greu drum ! Printre ierburile înalte ce le treceau peste cap, erau nevoiți să se strige unul pe altul, ca să nu se răzlețească. Cum după o zi întreagă de mers nu era nici un semn de apropiere a vreunei ape, Briant se simți neliniștit. Să se fi înșelat el pînă într-atît în timp ce cercetase zarea de sus, de pe culme ?

„Nu, nu, își zicea. Nu m-am putut înșela ! Nu e cu putință !"

Fapt e că la șapte seara erau încă în pădure și se întunecase prea mult pentru ca să mai vadă încotro merg. Și Briant, și Doniphan hotărîră să facă popas și să petreacă noaptea la adăpostul copacilor. Cu o bucată bună de carne conservată n-aveau să fie flămînzi ; cu pături bune n-aveau să sufere de frig. De altfel, ce i-ar fi împiedicat să aprindă un foc bun de vreascuri ? Numai că treaba asta, bună ca măsură împotriva animalelor, le-ar fi dăunat în caz că vreun indigen ar fi trecut prin apropiere.

— Mai bine lipsă decît să fim descoperiți, zise Doniphan.

Toţi găsiră că e mai cuminte aşa şi se îngrijiră doar de masă. Pofta de mîncare nu le lipsea. După ce mîncară din plin, tocmai se pregăteau să se culce la picioarele unui mesteacăn enorm, cînd Service le arătă la cîţiva paşi un desiş din mijlocul căruia ieşea un copac nu prea înalt, cu ramuri care se plecau pînă la pămînt. Acolo, pe o grămadă de frunze uscate, se culcară toţi patru, înveliţi în pături. La vîrsta lor, somnul vine singur.

Dormiră tun, şi ei şi Phann, măcar că-l puseseră să-şi păzească stăpînii. De vreo două ori însă, cîinele mîrîi îndelung: sigur că vreun animal, vreo fiară poate, umbla prin pădure, dar nu se apropia de tabăra lor.

Să fi fost şapte dimineaţa cînd Briant şi ceilalţi se deşteptară. Razele piezişe ale soarelui pătrundeau slabe pe locul unde-şi petrecuseră noaptea. Service ieşi cel dintîi din desiş şi începu să ţipe cît îl ţinea gura, de mirare:

— Briant! Doniphan! Wilcox! Aici! Aici!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Briant.

— Ce s-a-ntîmplat? sări şi Wilcox. Cu mania lui să ţipe, Service ne bagă totdeauna în răcori.

— Bine, lasă! zise Service. Deocamdată haideţi să vedeţi unde-am dormit!

Nu era un desiş, ci un fel de colibă pe care indienii o numesc „ajupa", colibă făcută din crengi împletite. Trebuie să fi fost făcută foarte de mult, căci şi acoperişul, şi pereţii nu se mai ţineau decît sprijiniţi de copacul care acum o îmbrăcase din nou cu crengile lui.

— Aşadar sînt localnici pe aici? spuse Doniphan şi-şi roti privirea în jur.

— Sau cel puţin au fost dacă nu mai sînt — răspunse Briant — altfel coliba nu s-ar fi făcut singură.

— Aşa se explică şi poteca pietruită de la pîrîu, zise Wilcox.

— Cu atît mai bine! exclamă Service. Dacă sînt localnici, sînt oameni de treabă, pentru că au clădit coliba ca să dormim noi în ea.

Sigur era că, fie acum, fie mai demult, băştinaşii trecuseră prin partea aceasta de pădure şi că asemenea băştinaşi n-ar fi putut fi decît sau indieni, în caz că ţinutul acesta făcea parte din Noul Continent, ori polinezieni sau chiar canibali, dacă insula făcea parte din vreunul din grupurile din Oceania.

Briant era gata chiar s-o ia din loc, dar Doniphan fu de părere să se mai uite o dată amănunţit prin colibă, cu toate că arăta a fi părăsită de multă vreme. S-ar putea să găsească acolo vreun obiect, vreo sculă, te miri ce care să-i ducă pe vreo urmă...

Răscoliră întreg aşternutul de frunze uscate de pe jos şi într-un colţ Service găsi un ciob de oală de pămînt ars — tot dovezi de muncă de om — dar nimic mai mult.

Puteau dar să plece la drum.

La şapte şi jumătate, cu busola în mînă, băieţii porniră, ţinînd calea către răsărit, pe un povîrniş care cobora acum pe nesimţite. Timp de două ore merseră încet, fără spor, printre hăţişuri de bălării şi tufe, iar uneori croindu-şi drum cu toporişca. Dar pe la zece dimineaţa, zarea li se deschise; ieşiseră din nesfîrşitele bolţi de păduri. Dincolo de pădure se întindea un şes larg, plin de cimbru, muşeţel şi alte buruieni mărunte, mărginit mai departe, spre răsărit, de o plajă de nisip cam de o jumătate de milă, pe care se rostogoleau încet valurile acelei mări întrezărite de Briant şi care cuprindea tot orizontul.

Doniphan tăcea, rănit în mîndria lui de tînăr ambiţios, că Briant nu se înşelase.

Între timp, Briant, care nu căuta să-şi scoată în relief meritul, cerceta ţinutul cu luneta.

Către miazănoapte, sub lumina vie a soarelui, ţărmul se retrăgea uşor spre stînga. Spre miazăzi, aceeaşi arcuire, dar şi mai pronunţată. Nici urmă de îndoială. Furtuna îi aruncase pe o insulă, nu pe continent, şi nu era nici o nădejde să mai iasă din ea fără un ajutor dinafară.

Pe tot cuprinsul zării, nici urmă de pămînt. Părea o insulă pierdută în imensitatea Pacificului.

Briant, Doniphan, Wilcox și Service, după ce străbătură șesul ce cobora pînă la țărm, poposiră pe o movilă de nisip, cu gîndul ca, după ce vor fi îmbucat ceva, să se înapoieze tot prin pădure. Poate că, grăbind pasul, mai aveau timp să se întoarcă la tabăra lor înainte să se întunece.

Mîhniți, mîncară în silă și abia dacă schimbară cîteva cuvinte. Doniphan ridică sacul și pușca și nu mai spuse decît:

— Haidem!

Mai aruncară o ultimă privire înspre mare, apoi toți patru dădură să plece, cînd Phann o zbughi deodată, alergînd spre țărm.

— Phann! Phann! Aici, Phann! strigă Service.

Dar cîinele nu înceta să alerge, adulmecînd nisipul umed. Apoi, azvîrlindu-se în apă, începu să bea cu sete.

— Bea, uite-l că bea! strigă Doniphan.

Cît ai clipi, Doniphan trecu plaja și duse la gură un pic din apa din care se adăpa Phann. Era apă dulce.

Așadar, întinsul nesfîrșit de ape de la răsărit nu era oceanul!... Era un lac!

VIII

CERCETĂRI LA VEST DE LAC. DE-A LUNGUL ȚĂRMULUI. STRUȚI. UN PÎRÎU IZVORĂȘTE DIN LAC. NOAPTE LINIȘTITĂ. PICIORUL FALEZEI. UN DIG. RĂMĂȘIȚELE UNEI LUNTRI. INSCRIPȚIA. PEȘTERA.

Așadar, importanta problemă de care depindea salvarea tinerilor naufragiați nu fusese definitiv rezolvată. Că ceea ce luaseră ei drept mare era lac, nu mai încăpea îndoială. Dar lacul acesta nu putea fi pe o insulă? Și dac-ar fi să împingă cercetarea

pînă dincolo de lac, n-ar ajunge oare la adevărata mare, pe care ei nu aveau nici un mijloc de a o străbate?

În orice caz era un lac de dimensiuni foarte mari, de vreme ce orizontul mărginit de cer — după cum remarcase Doniphan — se desena pe trei sferturi din perimetrul lui. S-ar fi putut deduce că se aflau deci pe un continent, nu pe o insulă.

— Ar însemna atunci că am naufragiat pe continentul american, zise Briant.

— De asta am fost toată vremea convins — zise Doniphan — și pare-se că nu m-am înșelat.

— Oricum — reluă Briant — nu poți nega că am văzut la răsărit o întindere de apă.

— Fie, dar nu marea!

Și răspunsul lui Doniphan lăsa să se vadă o satisfacție plină de îngîmfare. Briant nu insistă. Ce n-ar fi dat să se înșele și să fie cu toții salvați! Căci, pe un continent nu ești prizonier ca pe o insulă. Totuși era nevoie să aștepte un anotimp prielnic pentru o călătorie mai lungă în răsărit. Greutățile întîmpinate pe drumul de cîteva mile de la tabără la lac ar fi fost mult mai mari dacă ar fi vorba de adus aici pe cei micuți, cu tot ce le trebuie.

Intraseră acum în aprilie și se știe că iarna australă e mai timpurie decît cea din zona boreală. Nici vorbă de plecare pînă în primăvară.

Și totuși în golful acela orientat spre apus, bîntuit veșnic de furtunile dinspre larg, nu mai era cu putință de stat. În mai puțin de o lună, schoonerul trebuia părăsit. Iar pentru că Gordon și Briant nu reușiseră să găsească vreo peșteră în partea de apus a falezei, trebuia cercetat dacă nu cumva ar găsi o așezare mai bună înspre lac. Era necesar să se cerceteze neapărat împrejurimile. Cu prețul unei întîrzieri de o zi sau două, trebuiau să caute. Fără îndoială că asta l-ar fi neliniștit cumplit pe Gordon, totuși, atît Briant cît și Doniphan nu mai stătură la gînduri. Merinde pe patruzeci și opt de ore mai aveau, semne de vreme bună erau, așa că

hotărîră să meargă de-a lungul lacului, spre miazăzi.

Şi mai era o pricină care-i făcea să stăruie în cercetări : nu mai rămînea nici o îndoială că părţile acelea fuseseră locuite măcar în trecere de băştinaşi, dovadă puntea pietruită din apă şi coliba făcută de mînă de om, nu de mult. Dar trebuiau sporite încă dovezile înainte de a stabili locul unei aşezări de iarnă. Sau dacă nu era vorba de localnici, nu s-ar fi putut oare ca vreun naufragiat să fi trăit prin acele meleaguri pînă în clipa cînd a ajuns în vreun oraş de pe continent ? Făcea dar să întîrzie şi să cerceteze ţărmul lacului.

Rămînea doar ca Briant şi Doniphan să hotărască dacă să pornească spre miazănoapte sau spre miazăzi. Cum însă drumul spre miazăzi îi apropia de iahtul lor, hotărîră să pornească în direcţia aceea, iar mai tîrziu, de-o fi nevoie, să meargă pînă la capătul de sud al lacului.

Odată înţeleşi, la opt şi jumătate porniră toţi patru printre dunele ierboase care învăluiau şesul mărginit înspre apus de întinderi de păduri.

Phann alerga înainte, stîrnind stoluri întregi de păsări „tinamu", dar de teamă să nu se trădeze, nu traseră nici de astă dată vreun foc de armă. Mergînd de-a lungul malurilor, cînd pe cîmp, cînd pe prundiş, tinerii străbătură fără multă osteneală vreo zece mile, dar pe tot parcursul, nici urmă de localnici, nici vreun fum prin pădure. Nici o urmă de pas omenesc pe nisipul umezit de valuri şi nici o pirogă în zare pe luciul întins al apelor. Chiar de va fi fost cîndva locuit ţinutul acesta, acum era cu totul pustiu.

Nici chiar animale, feline sau rumegătoare, nu întîlniră, afară doar de nişte vietăţi necunoscute, de care nu se putură apropia.

— Sînt struţi, declară Service, convins de ceea ce spunea.

— Cam mici, fu de părere Doniphan.

— De-ar fi struţi — dădu să spună Briant — şi de ne-am afla pe un continent...

— Tot te mai îndoieşti ? îi tăie vorba batjocoritor Doniphan.

— ...atunci ne aflăm pe continentul american, unde păsările astea sînt în număr mare ; asta voisem să spun, sfîrşi Briant.

Pe la şapte seara poposiră. În ziua următoare aveau să se înapoieze la Sloughi-bay, cum denumiseră ei golful unde naufragiaseră.

Nici n-ar fi fost chip să meargă mai departe, căci aici lacul se revărsa formînd un rîu pe care ar fi trebuit să-l treacă înot, lucru primejdios pe vreme de noapte.

Pe de altă parte, întunericul nu-i lăsa să-şi poată da seama ce fel erau locurile, dar malul drept al rîului părea să fie rîpos. Osteniţi după masa de seară, Briant, Doniphan, Wilcox şi Service adormiră degrabă, de astă dată sub cerul liber, din lipsă de colibă. Cîtă splendoare, ce scînteieri pe bolta înstelată, în timp ce, subţirică, luna nouă apunea în vestul Pacificului !

Linişte deplină pe lac cît şi pe ţărm. Cuibăriţi între rădăcinile vînjoase ale unui fag bătrîn, băieţii dormeau atît de adînc, încît nici tunetul nu i-ar fi trezit. Nici ei, nici Phann nu auziră lătrături destul de apropiate, care trebuie să fi fost lătrături de şacali, nici urletele mai îndepărtate ale unor fiare sălbatice. Prin părţile acelea, unde struţii trăiesc în sălbăticie, se puteau teme şi de jaguari şi de cuguari — tigrii şi leii Americii meridionale.

Dar noaptea trecu cu bine, cu toate că pe la ora patru dimineaţa, înainte ca zorii să se ivească deasupra lacului, cîinele nu-şi mai găsea astîmpăr, mîrîind într-una şi adulmecînd pămîntul, ca şi cînd ar sta la pîndă.

Să fi fost şapte dimineaţa cînd Briant îşi deşteptă tovarăşii, ghemuiţi în pături. Într-o clipă fură în picioare şi în vreme ce Service ronţăia un pesmet, ceilalţi merseră să arunce o privire asupra ţinutului de dincolo de rîu.

— Ia te uită ! strigă Wilcox. Mare noroc că n-am trecut aseară rîul ! Nimeream drept în mlaştini !

— Într-adevăr, mlaştini cît vezi cu ochii! se minună Briant.

— Uite! Uite! strigă Doniphan. Cîte cîrduri de raţe, lişiţe şi becaţe zboară peste ele! Ce-ar fi să ne mutăm aci la iarnă? N-am mai avea grijă de-ale gurii!

— De ce nu? răspunse Briant şi o porni pe ţărmul din dreapta al rîului.

În spate se ridica un mal înalt şi rîpos, care se termina brusc, în unghi drept, ca un meterez. Cele două versanturi continuau apoi unul pe cursul rîului, celălalt pe ţărmul lacului. Să fi fost cumva faleza care mărginea golful Sloughi dinspre nord-vest? Asta rămînea de văzut după o cercetare mai amănunţită.

Cît priveşte rîul, dacă malul lui drept, larg de vreo douăzeci de picioare, forma ca un prim plan al culmilor din preajmă, malul stîng, foarte jos, aproape nu-l deosebeai din adînciturile, smîrcurile şi băltoacele şesului mlăştinos ce se-ntindea cît vezi cu ochii înspre miazăzi.

Ca să-ţi dai seama încotro se îndrepta cursul apei, ar fi fost nevoie să urci faleza, şi Briant avea de gînd să nu se înapoieze pînă ce nu va face urcuşul acesta. Întîi de toate trebuia văzut locul unde apele lacului se varsă în albia rîului. Aici rîul era lat doar de vreo patruzeci de picioare, dar desigur că mergea crescînd şi în lăţime şi în adîncime, cu cît se apropia de vărsare, de n-ar fi fost să primească vreun afluent fie din mlaştini, fie din podişurile culmilor.

— Ia priviţi aici! exclamă Wilcox, cînd ajunse în dreptul piciorului falezei.

Văzură cu uimire o îmbinare de pietre suprapuse, ca un fel de dig, întocmai ca acela din pădure.

— Nu mai încape nici o îndoială! spuse Briant.

— Nici o îndoială! zise şi Doniphan, arătînd şi nişte frînturi de lemn învechit, la capătul digului.

Erau rămăşiţele unei luntri putregăite şi care prinseseră muşchi. Printre ele părea să fie o piesă

de lemn de la îmbinarea provei, din care mai atîrna un belciug de fier ros de rugină.

— Un belciug! Un belciug! strigă Service.

Şi cu toţii, nemişcaţi, se uitau în jur ca şi cînd stăpînul luntrei, care pietruise şi digul, ar fi fost gata să apară dintr-o clipă în alta.

Dar... nimeni! Cîţi amar de ani or fi trecut de cînd luntrea asta rămăsese în părăsire pe mal! Fie că omul care a trăit acolo şi-a regăsit pe semenii lui, fie că şi-a sfîrşit sărmana-i viaţă pe meleagurile astea, în neputinţă de a pleca.

E uşor de închipuit emoţia celor patru în faţa unor asemenea mărturii de trai omenesc. Atunci îşi dădură seama şi de neastîmpărul cîinelui. Desigur că Phann simţise ceva, căci ciulea într-una urechile, dădea agitat din coadă, adulmeca pămîntul cu botul, vîrîndu-se printre ierburile înalte.

— Ce-o fi cu Phann? spuse Service.

— A simţit el ceva! răspunse Doniphan, alergînd înspre cîine.

Phann se oprise acum, cu un picior în aer şi cu botul întins. Apoi o luă brusc la goană spre un desiş de copaci de la picioarele falezei, în apropiere de lac.

Briant şi ceilalţi se luară după el, ca peste cîteva clipe să se oprească în faţa unui fag bătrîn, pe a cărui scoarţă erau săpate două litere şi o dată, în felul acesta:

F B
1807

Briant, Doniphan, Wilcox şi Service ar fi rămas multă vreme înmărmuriţi în faţa inscripţiei, dacă Phann, întorcîndu-se, n-ar fi cotit în goană pe după piciorul falezei.

— Aici, Phann! Aici! strigă Briant.

Cîinele nici gînd să vină, în schimb lătra într-una.

— Atenţie! spuse Briant. Toţi pe un loc şi ochii în patru!

Cu puştile încărcate şi cu revolverele în mînă, erau gata de apărare.

Băieţii porniră înainte şi, luînd-o pe lîngă piciorul de stîncă, se furişară de-a lungul malului îngust al rîului.

N-apucară să facă douăzeci de paşi, că Doniphan se aplecă să ridice un obiect de jos. Era o sapă, al cărui fier abia se mai ţinea de coada aproape putredă — o sapă americană ori europeană, în nici un caz o unealtă grosolană făcută de sălbatici polinezieni. Ca şi belciugul luntrii, era foarte ruginită şi de bună seamă că zăcea de mulţi ani acolo.

Tot în acel loc, la picioarele falezei, văzură pînă şi urme de semănături, nişte brazde neregulat trase şi un răzor de „igname", sălbăticite acum din lipsă de îngrijire.

Dar deodată, un lătrat lugubru sfîşie aerul. Aproape în aceeaşi clipă îl văzură pe Phann înapoindu-se în goană, în prada unui neastîmpăr şi mai de neînţeles. Da într-una tîrcoale, alerga înspre băieţi, cu ochii ţintă în ochii lor, părînd că-i cheamă să-l urmeze.

— S-a întîmplat ceva neobişnuit! spuse Briant, căutînd zadarnic să potolească cîinele.

— Haidem după el! zise Doniphan, făcînd semn lui Wilcox şi lui Service să-i urmeze.

Cîţiva paşi mai departe, Phann se opri în faţa unui hăţiş cu ramuri încîlcite, de la poalele falezei.

Briant se duse să vadă dacă nu cumva sub el era vreun cadavru de animal ori de om şi, dînd la o parte rămurişul, zări o văgăună.

— Să fie cumva vreo peşteră? strigă Briant şi se dădu cîţiva paşi înapoi.

— Se prea poate, spuse Doniphan. Dar ce să fie în ea?

— Vom vedea, zise Briant.

Şi începu să taie vîrtos cu toporişca crengile care astupau intrarea. În acelaşi timp îşi plecase urechea să asculte, dar nu auzi nimic suspect.

Între timp, Service se pregătea să intre pe brînci în văgăună, dar Briant îi spuse:

— Ia să vedem mai întîi ce face Phann?

Dar cîinele continua să scheune înfundat, fapt care le sporea neliniştea.

În orice caz, dacă vreo vietate s-ar fi ascuns acolo, ar fi ieşit pînă acum!...

Trebuiau să hotărască într-un fel. Însă, pentru că s-ar fi putut ca în peşteră aerul să fie viciat, Briant aprinse un mănunchi de ierburi şi-l aruncă în gura peşterii. Ierburile împrăştiate pe pămînt ardeau mai departe, dovadă că aerul era curat.

— Intrăm? întrebă Wilcox.

— Intrăm, spuse Doniphan.

— Staţi, barem să vedem pe unde mergem, zise Briant.

Şi tăind o ramură răşinoasă dintr-un pin care creştea pe marginea rîului, îi dădu foc, apoi, urmat de ceilalţi, îşi făcu loc printre tufe.

La intrare, deschizătura să fi fost de cinci picioare înălţime pe două lăţime, dar se lărgea deodată, formînd o excavaţie înaltă de vreo zece picioare şi largă de vreo douăzeci, iar pe jos era un nisip foarte mărunt şi uscat.

Intrînd, Wilcox lovi un scaun de lemn din faţa unei mese cu obiecte casnice puse pe ea: un urcior de lut, cîteva cochilii mari de scoici în loc de farfurii, un cuţit cu lama ştirbită şi ruginită, două-trei undiţe de prins peşte, o ceaşcă de tablă, goală ca şi urciorul.

Lîngă peretele din fund se găsea o ladă din scînduri grosolan îmbinate, în care erau cîteva haine zdrenţuite.

Aşadar, fără îndoială că peştera fusese locuită. Dar cînd şi de cine? Oare biata fiinţă ce vieţuise acolo va fi putrezind cumva prin vreun colţ?

În fund era un sărman culcuş acoperit cu o pătură zdrenţuită. La căpătîi, pe o laviţă, se afla încă o ceaşcă şi un sfeşnic de lemn cu o feştilă arsă în el.

Băieţii se cutremurară la gîndul că sub pătură ar putea fi un cadavru. Briant, călcîndu-şi pe inimă, o ridică. Nu era nimeni. Adînc impresionaţi, ie-

șiră toți patru. Phann rămăsese afară neliniștit și urlînd a pustiu.

Coborau încet malul rîului, cînd la o mică depărtare rămaseră locului, îngroziți: jos, printre rădăcinile unui fag, zăceau pe pămînt resturile unui schelet. Aici, așadar, venise să moară nefericitul care trăise poate în peștera aceea ani și ani de-a rîndul, iar mohorîtul acela de adăpost ce-l folosise ca locuință nu-i putuse fi nici măcar mormîntul.

IX

CERCETĂRI ÎN PEȘTERĂ. MOBILE ȘI UNELTE. BOLAS ȘI LASSO. CEASORNICUL. CAIETUL FERFENIȚIT. HARTA NAUFRAGIATULUI. UNDE SE AFLAU. ÎNTOARCEREA LA TABĂRĂ. MALUL DREPT AL RÎULUI. MLAȘTINA. SEMNALELE LUI GORDON.

Briant, Doniphan, Wilcox și Service mergeau alături, tăcuți și îngîndurați. Cine să fi fost omul venit să moară în ținutul acesta? Să fi fost un naufragiat pe care moartea l-a găsit aici fără ca el să fi putut afla ajutor ca să scape de pe insulă? De ce nație să fi fost? Să fi venit de tînăr prin aste meleaguri?

O fi murit bătrîn? Cum s-o fi ajutat singur? Și dacă un naufragiu îl aruncase acolo, or mai fi scăpat și alții în afară de el? Și dacă da, să fi rămas el singur după moartea celorlalți? Oare obiectele acelea găsite în peșteră să fi fost de pe vas, sau le făcuse el singur?

Cîte întrebări ale căror răspunsuri aveau poate să rămînă pe veci o taină!

Și între ele, una mai gravă ca toate: dacă omul acesta și-a găsit adăpost pe un continent, cum de n-a putut el ajunge în vreun oraș din interior sau la vreun port de pe litoral? Ce piedici de netrecut să se fi ridicat în fața înapoierii lui printre oameni? Distanța să fi fost oare atît de mare, încît să fi devenit de nestrăbătut? Ceea ce era sigur, era că nefericitul acesta pierise ori de boală, ori de bătrînețe, căci n-a mai avut puterea să se tîrască pînă la peșteră și murise sub copacul acela. Iar dacă el n-a avut putința să-și găsească salvarea nici în partea de miazănoapte, nici în cea de miazăzi a ținutului, oare nu le va fi hărăzită și naufragiaților de pe *Sloughi* aceeași soartă?

Oricum, era neapărată nevoie să mai cerceteze o dată peștera în amănunțime. Cine știe, poate or găsi vreun document din care să afle cine era omul, de ce nație, cît timp a locuit acolo! Iar pe de altă parte, trebuia cercetat și dacă s-ar putea refugia cu toții acolo pe timp de iarnă, după ce ar fi părăsit iahtul.

— Haidem! spuse Briant.

Și luînd cu ei pe Phann, se strecurară prin deschizătură, la lumina unei a doua crengi rășinoase.

Primul lucru ce-l zăriră pe o poliță de pe peretele din dreapta fu un vraf de lumînări rudimentar făcute din seu și din feștilă de cîlți. Service aprinse degrabă o lumînare și fixînd-o în sfeșnicul de lemn, începură să privească cu luare-aminte în jurul lor.

Trebuia mai înainte de toate văzută starea încăperii, căci era desigur locuibilă. Era o deschizătură largă în stîncă, cu o vechime poate din vremea erelor geologice îndepărtate. Nici urmă de umezeală, deși aerisirea se făcea numai prin deschizătura ce da spre țărm. Pereții erau uscați ca cei de granit, fără nici o infiltrație, fără acele șiruri de picăturele care în unele grote formează stalactite. Felul în care era orientată o punea la adăpost de vînturile din largul mării. Drept e că lumina zilei abia dacă pătrundea, dar cu o spărtură sau două în perete, ar fi pătruns în interior atita aer, cit pentru cincisprezece suflete.

încăpătoare, ca să le fie și dormitor, și sufragerie, și depozit, și bucătărie, desigur că nu era — avînd o suprafață de douăzeci-treizeci de picioare. În fond însă n-aveau să stea acolo decît cinci-șase luni de iarnă și apoi urmau să pornească cu toții înspre nord-est, ca să ajungă în vreun oraș din Bolivia ori Argentina. De bună seamă însă că dacă s-ar fi văzut nevoiți să-și dureze o așezare de lungă durată, ar fi încercat s-o facă mai încăpătoare, săpînd calcarul destul de moale al stîncii. Dar și așa cum era, tot le prindea bine în timp de iarnă.

Ajuns la această convingere, Briant mai privi o dată cu luare-aminte obiectele dinăuntru. Nimica toată. Bietul de el, trăise în mare lipsă! Ce-o fi putut salva de la înec? Probabil că doar sfărîmături de prăjini, frînturi de schelărie din care-și făcuse patul, masa aceea, lada, lavița și scăunelele — unicul mobilier al locuinței acesteia de plîns. Mai oropsit de soartă decît supraviețuitorii de pe *Sloughi*, lui îi lipsiseră cele de trebuință. Doar cîteva unelte, o sapă, o toporișcă, ceva vase de bucătărie, un butoiaș în care cîndva fusese rachiu, un ciocan, două foarfeci, un ferăstrău — atît găsiră deocamdată. Sigur că aceste unelte fuseseră salvate cu barca din care nu mai rămăseseră decît crîmpeiele putregăite de lîngă digul rîului.

Toate acestea îi trecură prin gînd lui Briant și le spuse apoi cu glas tare tovarășilor lui. Iată de ce, îngroziți de scheletul sărmanului naufragiat și gîndind că și pe ei i-ar putea pîndi aceeași soartă, se mîngîiară totuși la gîndul că, spre deosebire de acela, ei aveau de toate — și prinseră din nou curaj și încredere.

Rămînea de văzut cine fusese omul acela. De unde venea? Cînd să fi avut loc naufragiul? Ani îndelungați păreau să fi trecut de cînd murise. Se vedea după starea osemintelor găsite sub copac. Fierul sapei, belciugul corăbiei, mîncate de rugină, înălțimea hățișului care astupase intrarea în peșteră, toate o dovedeau din plin. Și cine știe dacă vreun indiciu nou n-avea să schimbe ipoteza în certitudine. Căci în vreme ce continuau să cerceteze, mai găsiră și alte obiecte — încă un cuțit cu parte din lamă știrbită, un compas, un ceainic, un suport de fier pentru cordaje, o sulă marinărească pentru despletit frînghiile. Dar nici un instrument de bord: nici ochean, nici busolă, nici măcar o armă de foc ca să vîneze sau să se apere de fiare! Ca să-și poată ține viața, desigur că a trebuit să se folosească de curse și capcane. Și, într-adevăr, nu se înșelaseră, căci Wilcox strigă:

— Dar asta ce să fie?

— Asta? zise Service.

— Vreun joc de bile? se întrebă și Briant, mirat.

Dar își dădu repede seama la ce folosiseră cele două pietre rotunde pe care Wilcox le ridicase de jos. Era un fel de unealtă de vînătoare numită „bolas", formată din două pietre rotunde, legate una de alta printr-o funie și folosite de indienii din America de Sud. Dacă o mînă dibace aruncă bolas-ul, bilele se învîrtesc în jurul picioarelor animalului, îi paralizează orice mișcare și astfel acesta cade pradă.

Fără îndoială că sărmanul naufragiat își făcuse singur bolas-ul și totodată și un lasso — o curea lungă de piele care se mînuiește tot ca bolas-ul, dar de la o distanță mai mică.

Astea erau singurele obiecte găsite în peșteră; în privința aceasta, Briant și tovarășii săi erau cu mult mai bogați. E drept însă că ei erau copii, pe cînd el fusese om în toată firea.

Dar cine să fi fost? Un simplu marinar sau vreun ofițer pe care l-a ajutat inteligența dezvoltată prin studiile făcute mai de mult? Greu de spus dacă nu se va afla vreun indiciu mai precis.

La căpătîiul culcușului, sub o îndoitură a păturii pe care o săltase Briant, Wilcox descoperi un ceasornic mic, agățat în perete cu un cui.

Nu era un ceasornic obișnuit, ca al marinarilor de rînd, ci de o fabricație fină. Avea un capac

dublu de argint, de care era agățată o cheiță, cu un lănțișor tot de argint.

— Ora! Vezi cînd s-a oprit ceasul! strigă Service.

— Ora nu ne-ar spune nimic, răspunse Briant. Sigur că ceasul ăsta s-a oprit mult înainte de moartea omului.

Briant deschise capacele, dar cu oarecare greutate, căci balamalele ruginiseră. Acele ceasornicului arătau ora 3 și 27 de minute.

— Uite un nume pe ceas! zise Doniphan. Poate aflăm ceva mai mult!

— Ai dreptate — spuse Briant și, deschizînd capacul interior, reuși să citească — *Delpeuch, Saint-Malo* — numele fabricantului și adresa. — Un francez — exclamă Briant, mișcat — un compatriot!

Nu mai rămînea nici o îndoială că un francez trăise acolo în peșteră, pînă-n clipa cînd moartea i-a pus capăt chinurilor.

Apoi urmă încă o mărturie, și mai convingătoare, cînd Doniphan dădu la o parte culcușul și ridică de jos un caiet cu file îngălbenite, scrise cu creionul. Din nefericire, scrisul abia îl mai puteau citi. Doar cînd și cînd cîte un cuvînt, printre care *François Baudoin.*

Două nume, ale căror inițiale fuseseră săpate de naufragiat în scoarța copacului! Caietul era jurnalul lui de fiecare zi, din clipa cînd naufragiase pe coastă. Printre crîmpeie de fraze șterse de vreme, Briant mai reuși să descopere un nume: *Duguay-Trouin*, numele, pare-se, al corăbiei care pierise prin meleagurile astea îndepărtate ale Pacificului.

Și, chiar la început, o dată: aceeași din josul inițialelor și, fără îndoială, aceea a naufragiului.

Trecuseră așadar cincizeci și trei de ani de cînd François Baudoin ajunsese pe țărmul acesta. Și în tot acest răstimp nu i-a venit nici un sprijin din afară.

Ce obstacole de neînvins să-l fi împiedicat pe François Baudoin să se așeze în alt punct al continentului? Tot mai mult își dădeau seama tinerii cît de gravă era situația lor. Cum să înfăptuiască ei, niște copii, ceea ce un om în toată firea, un marinar obișnuit cu munci grele, om hîrșit de trudă, nu reușise să înfăptuiască?

Dar iată că o ultimă mărturie avea să-i încredințeze că orice încercare de evadare de aci ar fi zadarnică.

În timp ce frunzăreau caietul, Doniphan găsi printre pagini o hîrtie îndoită. Era o hartă desenată cu o cerneală făcută probabil din funingine cu apă.

— O hartă! exclamă el.

— Pe care de bună seamă că a desenat-o el, spuse Briant.

— De-ar fi așa, apoi nu poate fi un simplu marinar — gîndi Wilcox — ci vreun ofițer de pe Duguay-Trouin.

— Să fie cumva harta... îngăimă Doniphan.

Da, era harta acestor locuri! De la prima privire recunoșteai Sloughi-bay, bancul de stînci mărunte, plaja pe care și-au întocmit tabăra, lacul cu țărmul de apus pe care Briant și ceilalți coborîseră, cele trei insulițe din zare, capătul falezei care se arcuia înspre malul lacului și pădurile nesfîrșite din regiunea centrală. Dincolo de lac, pe țărmul opus, alte păduri se întindeau pînă la un alt litoral și... litoralul acela era scăldat de ocean, pe întreg perimetrul.

Dintr-o dată li se zădărnicise orice încercare de a-și mai căuta o scăpare în răsărit. Briant avusese așadar dreptate, nu Doniphan, și oceanul înconjura din toate părțile pretinsul lor continent. Se găseau pe o insulă! Iată de ce François Baudoin nu mai putuse ieși din ea!

În genere, contururile hărții erau destul de exact redate; bineînțeles, distanțele erau socotite mai mult după ochi și după durata timpului cît le-a parcurs, nu după măsurători topometrice, dar atît cît cunoșteau Briant și Doniphan regiunea dintre

Sloughi-bay şi lac, vedeau că nu se înşelase cu mult.

Ce reieşea, între altele, era că naufragiatul cutreierase toată insula, de vreme ce notase, pînă-n amănunt, toate punctele geografice mai însemnate şi că, fără îndoială, coliba din pădure — ajupa — ca şi poteca pietruită de pe pîrîiaş erau făcute de mîna lui.

Iată cum arăta insula, după schiţa lui François Baudoin: era de formă ovală şi semăna cu un fluture enorm, cu aripile întinse. Îngustîndu-se către centru, între golful Sloughi şi un alt golf ce se adîncea în răsărit, mai forma un al treilea golf, mai deschis, către miazăzi.

În mijlocul unor păduri nesfîrşite se întindea lacul, avînd o lungime de aproape optsprezece mile şi o lărgime de cinci mile, aşa încît era lesne de închipuit de ce Briant, Doniphan, Service şi Wilcox, ajunşi pe ţărmul apusean, nu i-au putut vedea ţărmurile de nord, de sud şi de est. Aşa se face că, la început, l-au şi luat drept mare. Din lac se formau mai multe rîuri, între care chiar rîul ce trecea prin faţa peşterii şi se vărsa în Sloughi-bay, aproape de tabăra lor.

Cea mai de seamă dintre înălţimile din preajmă părea să fie faleza, străbătînd de-a curmezişul ţinutul de la capul dinspre nord al golfului, pînă la ţărmul din dreapta al rîului. Regiunea aceasta nordică era însemnată pe hartă ca stearpă şi nisipoasă, în timp ce dincolo de rîu se întindea o mlaştină imensă, îngustîndu-se către miazăzi într-un cap ascuţit.

Atît în nord-est cît şi în sud-est unduiau şiruri lungi de dune, dînd ţărmului o înfăţişare cu totul alta decît a golfului Sloughi. Judecînd după scara schiţată mai jos pe hartă, insula ar fi fost de circa cincizeci de mile în lungimea ei maximă de la nord spre sud, pe douăzeci şi cinci de mile, lărgimea maximă de la vest spre est. Ţinînd seama de neregularităţile de formă, ar fi însemnat că avea o circumferinţă de o sută cincizeci de mile.

N-ai fi putut însă deduce nimic precis în legătură cu faptul dacă insula făcea parte dintr-un grup al Polineziei, sau era o insulă izolată în mijlocul Pacificului.

Fapt este că nu mai aveau de ales: trebuiau acum să-şi facă o aşezare definitivă, nu provizorie. Şi cum peştera se dovedea a fi un minunat adăpost, aveau să-şi care aici materialele, fără să mai aştepte ca viforul de iarnă să le sfarme iahtul.

Aşadar, trebuiau să se înapoieze cît mai degrabă cu putinţă. Şi aşa, Gordon avea de ce fi îngrijorat, căci trecuseră trei zile de la plecarea lor şi se putea teme să nu li se fi întîmplat ceva.

Briant fu dar de părere să plece în aceeaşi zi, la 11 dimineaţa. Ca să mai urce faleza, nu era nevoie, de vreme ce harta arăta limpede că drumul cel mai scurt era de-a lungul ţărmului drept al rîului, de la est spre vest. Aveau de făcut cel mult şapte mile pînă la golf. Era drum de cîteva ore.

Înainte de a pleca totuşi, tinerii ţinură să dea o ultimă cinstire naufragiatului francez. Folosindu-se de sapă, îi făcură un mormînt chiar la piciorul copacului pe care François Baudoin gravase iniţialele numelui său.

Mişcătoarea ceremonie odată terminată, se înapoiară toţi patru la peşteră şi îi astupară deschizătura, ca nu cumva să se strecoare în ea animale sălbatice şi, după ce mîncară şi restul de merinde, coborîră malul drept al rîului, mergînd de-a lungul falezei.

O oră mai tîrziu, ajunseră în dreptul locului unde masivul se depărta, cîrmind către nord-vest. Cît timp merseseră pe lîngă apă, drumul fusese lesne de străbătut, căci ţărmul nu era năpădit de ierburi şi tufe, iar copacii erau rari.

Tot cu gîndul că rîul le va fi legătura dintre lac şi golful lor, Briant îl cerceta cu de-amănuntul. Astfel îşi dădu seama că măcar pe cursul superior al rîului ar putea folosi o luntre sau o plută trasă cu frînghii sau împinsă cu prăjini, ceea ce le-ar

înlesni căratul materialelor, folosindu-se, bineînțeles, și de flux, care se resimțea pînă la lac.

Totul era ca pe cursul apei să nu fie praguri și să aibă toată vremea destulă adîncime și lărgime. Așa a și fost, și pe o distanță de trei mile de la ieșirea din lac, rîul părea perfect navigabil.

Totuși, pe la ora patru spre seară, trebuiră să părăsească țărmul, căci de-a curmezișul malului se întindea o baltă mocirloasă mare și orice înaintare devenea primejdioasă. Mult mai cuminte era s-o ia prin pădure. Cu busola în mînă, Briant se îndreptă înspre nord-vest, ca să taie cît mai scurt spre Sloughi-bay. Întîrziară totuși mult din cauza bălăriilor înalte și a hățișurilor din cale. Pe de altă parte, pe sub bolțile dese ale pădurilor de mesteceni, de pini și de fagi se întunecase aproape o dată cu apusul soarelui.

Străbătură foarte greu încă două mile. După ce ocoliră balta care se întindea departe înspre miazănoapte, firesc ar fi fost să caute să ajungă din nou la rîu — căci harta arăta clar că rîul se varsă chiar în Sloughi-bay — dar ocolul ar fi fost atît de mare, încît nici Briant, nici Doniphan nu mai voiră să piardă timp. Se afundară așadar în pădure tot înainte, însă către șapte seara fură siguri că s-au rătăcit. Încă o noapte s-o petreacă în pădure? Nu ar fi fost cine știe ce nenorocire, dacă foamea nu s-ar fi făcut simțită tocmai acum, cînd nu aveau nici un fel de merinde.

— Haidem totuși mai departe, zise Briant. Dacă mergem tot înspre apus, nu se poate să nu ieșim la tabără.

— Numai să nu fie greșită harta! Te pomenești că rîul ăsta nu se varsă în golf, zise Doniphan.

— Și de ce ar fi greșită, Doniphan?

— Și adică de ce n-ar fi, Briant?

Vedeai bine că Doniphan, care tot nu voia să se dea bătut, căuta pricină că nu se încrede în hartă. Nu avea dreptate totuși, căci din partea de insulă pe care o cercetaseră, se vedea bine că François Baudoin nu se înșelase cu nimic. Briant își văzu de drum înainte, fără să mai întindă discuția.

Pe la opt seara fu cu neputință să-și mai dea seama unde se aflau, într-atît era de întuneric. Și pădurea asta nesfîrșită din care nu mai ieșeau!

Deodată, printr-un luminiș al pădurii, văzură în sus, pe cer, o lumină puternică printre copaci.

— Ce să fie? întrebă Service.

— O stea căzătoare, mai știi? zise Wilcox.

— Nu, e o rachetă, spuse Briant. Un semnal luminos lansat de pe *Sloughi*.

— Și deci un semnal al lui Gordon! exclamă Doniphan, și-i răspunse printr-un foc de pușcă.

Luară ca punct de reper o stea și în clipa în care un alt semnal luminos se înălță, Briant și ceilalți se îndreptară către el și în trei sferturi de oră ajunseră în tabără.

Într-adevăr, Gordon, de teamă ca ei să nu se fi rătăcit, se gîndise să lanseze cîteva semnale luminoase, ca să le indice unde e tabăra.

Minunată idee, fără de care Briant, Doniphan, Wilcox și Service, după atîta trudă, nu s-ar fi putut odihni nici în noaptea asta în culcușurile lor de pe iaht.

X

ISTORISIREA CELOR VĂZUTE. HOTĂRÎREA DE A PĂRĂSI VASUL. DESCĂRCAREA ȘI DEMONTAREA SCHOONERULUI. O FURTUNĂ CARE-L DEZMEMBREAZĂ. ADĂPOSTIȚI ÎN CORT. CONSTRUIREA UNEI PLUTE. ÎNCĂRCAREA ȘI ÎMBARCAREA. DOUĂ NOPȚI PE RÎU. SOSIREA LA FRENCH-DEN.

E lesne de închipuit cum fură primiți Briant și cei trei tovarăși. Gordon, Cross, Baxter, Garnett și Webb îi îmbrățișară, în timp ce cei mici le săreau

de gît. Ce schimb de strigăte de bucurie şi de strîngeri de mînă ! Phann îşi luă şi el partea lui de bun sosit şi lătrăturile lui se învălmăşeau cu uralele copiilor. Părea că nu se mai văzuseră de un veac.

„Să se fi rătăcit ?... Să fi căzut în mîna indigenilor ? Să fi fost atacaţi de fiare sălbatice ?" se întrebau mereu cei rămaşi în tabără.

Dar iată-i sănătoşi pe toţi patru. Ceilalţi erau dornici să afle tot ce au avut de întîmpinat. Dar, obosiţi peste măsură de atîta mers, lăsară povestirea pe a doua zi.

— Sîntem pe o insulă, fu tot ce putu să spună Briant, dar destul ca să trezească în toţi grijile şi neliniştile unui asemenea viitor.

Gordon primi totuşi vestea fără să se arate prea descurajat.

„Ce vrei ! Mă aşteptam — părea să zică — şi nu mă tulbură peste măsură."

A doua zi, 5 aprilie, din zorii zilei, cei mari : Gordon, Briant, Doniphan, Baxter, Cross, Wilcox, Service, Webb, Garnett şi chiar şi Moko, săritor şi înţelept, se adunară pe puntea iahtului, în vreme ce cei mici dormeau încă. Briant şi Doniphan, rînd pe rînd, le împărtăşiră celorlalţi toate cele întîmplate. Le-au spus cum o punte pietruită de-a curmezişul unui pîrîu şi o colibă aproape dărîmată, ascunsă de un desiş, i-au dus la convingerea că ţinutul acela era locuit, ori că fusese cîndva.

Le explicară apoi că întinsul acela de apă pe care ei îl luaseră drept mare nu era decît un lac, apoi cum tot mai multe indicii i-au dus pînă la peşteră, aproape de locul unde rîul iese din lac, cum au descoperit osemintele lui François Baudoin, francez de origine şi cum, în sfîrşit, harta aceea întocmită de el arăta că locul unde au naufragiat ei este o insulă.

Toate acestea, Briant şi Doniphan le povestiră pînă în cele mai mici amănunte şi toţi îşi dădură seama, uitîndu-se la hartă, că nu mai puteau spera ajutor decît dinafară.

În faţa viitorului ce li se prezenta în culori aşa de negre, cel care şi-a păstrat cel mai mult sîngele rece a fost Gordon. E drept că tînărul american n-avea o familie care să-l aştepte în Noua Zeelandă. De asemenea, cu spiritul lui practic, metodic şi organizatoric, sarcina de a întemeia acolo o mică colonie n-avea de ce să-l sperie. Tocmai într-asta vedea el o ocazie de a-şi dezvolta înclinaţiile sale fireşti şi, fără preget, se porni să le insufle curaj şi celorlalţi colegi, încredinţîndu-i că, dacă aveau să-i urmeze sfaturile, aveau să ducă o viaţă destul de bună.

Mai întîi, de vreme ce insula era destul de mare, nu se putea ca ea să nu fie trecută pe harta Pacificului, în apropierea continentului american. Dar, după o cercetare mai amănunţită, îşi dădu seama că pe atlasul lui Stieler nu erau notate insulele de oarecare importanţă, ci doar arhipelagurile din care fac parte Ţara Focului, Ţara lui Magellan, Ţara Dezolării, insulele Adelaide, Clarence şi altele. Dacă insula aceasta ar fi făcut parte dintr-unul din aceste arhipelaguri despărţite de continent doar prin canale înguste, François Baudoin sigur că şi-ar fi trecut-o pe hartă ; or, el nu a notat-o. Era aşadar o insulă izolată, de unde concluzia că se găsea ori mai la nord, ori mai la sud de regiunile acelea. Dar fără date suficiente şi fără instrumentele necesare, nu era cu putinţă să-i precizezi poziţia în Pacific.

Nu rămînea decît să-şi facă o aşezare definitivă, înainte ca vremea rea să-i împiedice de a se muta.

— Cel mai cuminte ar fi să ne facem locuinţă în peştera descoperită pe marginea lacului, propuse Briant. Ar fi un adăpost minunat.

— E destul de mare pentru toţi ? întrebă Baxter.

— Nu este, desigur — zise Doniphan — dar cred că am putea-o lărgi săpînd încă o adîncitură în stîncă. Avem şi unelte...

— S-o luăm deocamdată aşa cum e — spuse Gordon — chiar dacă vom fi strîmtoraţi la început.

— Şi mai ales — adăugă Briant — să ne mutăm cît mai de grabă.

Într-adevăr, era şi timpul, căci după cum le atrăsese atenţia şi Gordon, schoonerul se destrăma văzînd cu ochii. Ploile din ultima vreme, urmate de călduri destul de puternice, căscaseră toate închcieturile coastelor şi ale punţii. Prin pînzele sfîşiate pătrundeau vîntul şi ploaia. Apoi, din cauza infiltraţiilor şi a scurgerii apei în nisip, fundul se muia din ce în ce, făcînd iahtul să se lase tot mai mult pe o parte, adîncindu-se, în acelaşi timp în pămîntul desfundat. O furtună mai puternică — atît de obişnuite acum la echinocţiu — l-ar fi fărîmiţat cu totul în cîteva ore. Trebuia, aşadar, nu numai să-l părăsească cît mai degrabă, dar şi să-l demonteze cu grijă, aşa fel încît să scoată tot ce le-ar putea fi de folos: bîrne, scînduri, fier, aramă, în vederea aşezării lor de la French-den (grota francezului) — nume ce-l dăduseră peşterii în amintirea naufragiatului francez.

— Dar pînă să ne vedem instalaţi — întrebă Doniphan — unde vom locui?

— Sub un cort — îi răspunse Gordon — pe care-l vom ridica pe malul rîului, între copaci.

— E cel mai cuminte lucru — zise Briant — şi să-l facem cît mai repede!

Adevărul e că demontarea iahtului, descărcarea materialului şi a proviziilor, construirea unei plute pentru transportul încărcăturii aveau să le ia cel puţin o lună şi pînă să părăsească golful Sloughi, i-ar fi apucat primele zile de mai, echivalente cu primele zile din noiembrie din emisfera boreală, adică începutul iernii.

Avusese dreptate Gordon să aleagă locul taberii pe malul rîului, de vreme ce transportul avea să fie făcut pe apă. Nici un alt drum n-ar fi fost mai drept şi mai practic. Să cari prin pădure sau de-a lungul malului rîului rămăşiţele iahtului, ar fi fost aproape cu neputinţă. Dimpotrivă, cu o plută, timp de cîteva maree, folosindu-se de fluxul care ajungea pînă la lac, ar parcurge drumul pînă la peşteră fără nici o greutate.

După cum constatase şi Briant, pe cursul superior al rîului nu întîmpinai nici o piedică, nici o cădere de apă, nici vîrtejuri, nici praguri. Briant şi Moko mai făcură încă o cercetare, cu iola, şi în ce priveşte cursul inferior, care se dovedi de asemenea navigabil. Aveau aşadar o cale comodă de comunicare între Sloughi-bay şi French-den.

În zilele următoare se îngrijiră să înjghebeze o tabără pe malul rîului. Crengile joase a doi fagi rămuroşi, legate şi sprijinite prin prăjini lungi de crengile unui al treilea copac, serviră de susţinere a pînzei celei mari de schimb găsită pe iaht, căreia îi lăsară laturile în jos, pînă la pămînt. La adăpostul cortului acestuia, fixat solid prin cîrlige, aşezară culcuşurile, uneltele mai trebuincioase, armele, muniţiile şi baloturile cu merinde. Cum pluta aveau s-o facă din schelăria iahtului, era nevoie să aştepte pînă ce vor termina cu demontarea. Timpul uscat le-a fost prielnic şi chiar dacă uneori era vînt, sufla dinspre pămînt, aşa că lucrară cu spor.

Pe la 15 aprilie nu mai rămăseseră pe bordul schoonerului decît piesele prea grele, care nu puteau fi scoase decît după completa demontare, între care: greutăţile de plumb ca balast pentru menţinerea echilibrului, cazanele din cală, cabestanul, bucătăria, prea grele ca să fie ridicate fără o macara. Cît despre armătura vasului, mizena, vergile de vîntrele, cablurile de fier, odgoanele, lanţurile, ancora, funiile, frînghiile, troliurile de tot felul, toate fuseseră rînd pe rînd transportate în preajma cortului.

Fireşte că oricît de mare era zorul, nici grijile mărunte de fiece zi nu puteau fi lăsate. Aşa, de pildă, Doniphan, Webb şi Wilcox vînau cîteva ore pe zi porumbei sălbatici şi alte păsări din bălţi. Cei mici adunau scoici de pe bancul de stînci, de îndată ce marea se retrăgea.

Mai mare dragul să-i fi văzut pe Jenkins, Iverson, Dole şi Costar bălăcindu-se ca un cîrd de puişori prin băltoace. De se-ntîmpla să-şi ude şi hăinuţele, să te ţii ceartă ce mîncau de la grijuliul

Gordon, în timp ce Briant nu ştia cum să le ia apărarea. Jacques lua şi el parte la truda celorlalţi, dar de rîs nu rîdea niciodată.

Astfel, treburile mergeau cum nu se poate mai bine sub îndrumarea lui Gordon, care se pricepea la toate. Fireşte că dacă Doniphan asculta de el, pentru nimic în lume n-ar fi ascultat de Briant sau de oricare altul. Totuşi lucrau cu toţii laolaltă în bună înţelegere.

Principalul însă era să se grăbească. A doua jumătate a lui aprilie fu mai rea. Vremea se răcea simţitor. În cîteva rînduri, în zorii zilei termometrul coborî la zero grade. Iarna îşi arăta colţii şi o dată cu ea venea tot cortegiul de lapoviţă, zăpadă şi vifornIţă, atît de temute înspre extremităţile Pacificului.

Prevăzători, mari şi mici fură nevoiţi să se îmbrace mai gros, să-şi pună tricouri calde, pantaloni de stofă, tunici de lînă pregătite din vreme ca pentru o iarnă grea. Nu avuseseră decît să consulte carnetul lui Gordon pentru a afla unde pot să le găsească, gata clasate, pe sorturi şi pe măsuri. De cei mici se îngrijea mai ales Briant: să nu le fie frig la picioare şi să nu înoate cînd e vremea prea rece. La cel mai mic guturai, nu-i lăsa să iasă şi îi culca lîngă un foc bun, care ardea zi şi noapte. Pe Dole şi pe Costar, în cîteva rînduri, îi ţinu în cort dacă n-avea cum să-i ţină în casă, în timp ce Moko le dădea cu sila pe gît ceai de tei din farmacia bordului.

Acum, că iahtul era golit, începură să-i demonteze corpul, care se căsca de altfel din toate părţile. Foile de aramă ale căptuşelii fură scoase cu grijă, căci aveau să le fie de folos la French-den. Acum aveau de lucru cu cleştele, cu şurubelniţa şi ciocanul, ca să desprindă bordajul ţintuit în cuie şi în scoabe de scheletul vasului: treabă, nu glumă, care dădu mult de furcă acestor mîini nedeprinse şi braţe încă puţin vînjoase. Demontarea mergea destul de anevoie, dar noroc că la 25 aprilie un vînt puternic le veni în ajutor.

Peste noapte, cu toate că intraseră în sezonul rece, se stîrni o furtună înspăimîntătoare, pe care de altfel barometrul o prevestise. Fulgerele luminau tot largul zării; trăsnetele căzură într-una de la miezul nopţii pînă spre ziuă, spre spaima copiilor. Din fericire, n-a plouat; dar în cîteva rînduri fusese nevoie să ţină cortul cu mîinile, ca vîntul să nu-l ia pe sus. Şi dacă pe acesta nu l-a luat, mulţumită copacilor care-l ţineau, în schimb iahtul, aşezat în bătaia vîntului din larg şi a valurilor enorme care se spărgeau în el, a suferit cumplit: s-a prăbuşit cu totul. Din bordajul smuls, din cheresteaua descheiată şi baza spartă de izbituri nu mai rămăseseră decît epave.

Prea mare pagubă n-a fost, căci în retragere, valurile nu luară decît o parte din ele, care însă rămaseră mai toate printre colţii de stîncă. Cît despre bucăţile de fier, nu era greu să le găseşti prin nisip.

Zile în şir nu mai făcură decît asta. Bîrnele, scîndurile, fonta din cală şi obiectele grele rămase pe loc erau presărate ici-colo, gata parcă de cărat pe ţărmul drept al rîului, la cîţiva paşi de cort.

Muncă, nu glumă, dar pe care reuşiră totuşi s-o ducă la bun sfîrşit nu fără destulă osteneală, să-i fi văzut pe toţi înhămaţi la cîte o piesă grea de lemnărie, trăgînd laolaltă, cu strigăte de îndemn. Se ajutau cu prăjini, ţinînd loc de pîrghii, sau le săltau pe lemne rotunde, care rulau obiectele mai grele. Tare complicat a fost de cărat macaraua, plita de bucătărie şi cazanele grele de apă din tablă groasă.

Ce mult le lipsea acestor copii un om cu experienţă, care să-i îndrumeze! Dacă Briant şi Garnett şi-ar fi avut alături taţii: unul inginer, celălalt căpitan, cum i-ar fi ferit de atîtea greşeli făcute şi altele pe care aveau să le mai facă! Şi totuşi, Baxter, uimitor de priceput în tot ce e mecanică, s-a dovedit nespus de îndemînatic şi stăruitor. Împreună cu Moko, care-l sfătui să bată în nisip pari cu un scripet în capăt, care să le înlesnească ridi-

carea obiectelor grele, copiii duseră munca la bun sfîrşit.

Pe scurt, în seara de 28, ultimele resturi din iaht au fost cărate la locul de îmbarcare. Cu asta, ce-a fost mai greu s-a făcut, de vreme ce rîul avea să transporte totul pînă la French-den.

— Mîine — spuse Gordon — ne apucăm să facem pluta.

— Întocmai — zise Baxter — şi ca să nu mai trebuiască s-o lansăm pe apă, propun s-o lucrăm chiar pe apă.

— Dar e mai greu aşa, replică Doniphan.

— N-are a face, încercăm, spuse Gordon. O fi mai greu de lucrat, dar ne scuteşte s-o mai lansăm.

Şi într-adevăr era mai bine astfel.

Se apucară aşadar, în dimineaţa următoare, să întocmească baza plutei, care trebuia să aibă asemenea dimensiuni încît să poată duce o încărcătură grea şi felurită.

Bîrnele desprinse din schooner, baza corăbiei, împărţită în două, catargul mizenei, bucata rămasă din catargul cel mare, frînt la trei picioare deasupra punţii, grinzile de susţinere, bompresul, vergeaua mizenei, ghiul cu brigantina — pînza trapezoidală — fuseseră transportate pe mal, într-un loc unde aşteptară ca fluxul să le ridice; atunci le împinseră pe rîu. Acolo, aducînd bîrnele cele lungi şi prinzîndu-le una de alta cu ajutorul celor mai scurte puse transversal, le legară strîns unele de altele. Obţinură astfel o bază solidă de aproape treizeci de picioare lungime pe cincisprezece lăţime.

Lucrară fără răgaz ziua întreagă, iar cînd se înseră, scheletul plutei era gata. Ca prevedere, Briant o legă bine de copacii de la ţărm, ca nu cumva fluxul s-o ducă în susul apei, spre French-den, ori refluxul către mare. Frînţi de oboseală după o zi de muncă grea, mîncară cu toţii pe rupte şi dormiră duşi pînă dimineaţa.

A doua zi, la 30 ale lunii, se apucară iar din zori. Trebuiau să acopere acum cu o platformă scheletul

plutei. Se folosiră de scîndurile punţii şi de laturile iahtului. Scoabele lungi bătute cu putere şi frînghiile trecute pe sub fiecare pînză formară legături trainice care consolidară totul.

Trei zile dură această treabă, deşi fiecare se străduia din răsputeri, căci nu era o clipă de pierdut. Pe faţa mlaştinilor, printre colţii stîncilor şi pe marginea ţărmului se prinsese o pojghiţă de gheaţă. Cortul nu le mai ţinea de adăpost, măcar că focul nu se stingea niciodată. Strînşi unul lîngă altul şi bine înveliţi cu pături, abia reuşeau să se încălzească. Cu atît mai mult trebuia dat zor să se vadă la French-den. Acolo poate că aveau să ţină piept iernilor atît de aprige din latitudinile ridicate.

Fireşte că platforma au înţepenit-o zdravăn; altfel s-ar fi desprins pe drum şi tot materialul s-ar fi scufundat. Ca să nu se întîmple una ca asta, făcea să mai întîrzie încă douăzeci şi patru de ore încărcarea.

— Dar — le atrase atenţia Briant — nu e bine să ne apuce 6 mai.

— De ce? întrebă Gordon.

— Pentru că poimîine e lună nouă — spuse Briant — şi mareele, timp de cîteva zile, au să fie mari. Or, cu cît vor fi mai puternice, cu atît au să ne folosească în susul rîului. Ia gîndeşte-te, Gordon! Să fim nevoiţi să tragem noi greutatea asta de plută sau s-o împingem cu prăjinile! Niciodată nu vom putea învinge curentul apei.

— Ai dreptate, zise Gordon. Cel mult în trei zile trebuie să pornim. Şi se hotărîră cu toţii să nu mai întrerupă lucrul pînă nu vor termina totul.

La 3 mai începură încărcarea, cumpănind cît mai bine obiectele grele, pentru ca pluta să aibă echilibru. Trecură cu toţii la cărat. Jenkins, Iverson, Dole şi Costar aduceau obiectele mai mărunte — unelte, scule, instrumente — pe platformă, unde Briant şi Baxter le aşezau apoi pe fiecare cu un anumit rost după cum le indica Gordon.

Pentru piesele mai grele, ca maşina de bucătărie, cazanele, macaraua, fierăria, foile de aramă şi

altele, într-un cuvînt ce mai rămînea din epavă, curburile carcasei, bordajul, grinzile punţii, capetele — la acestea trebuiră să se înhame cei mari. Tot ei cărară şi baloturile cu merinde, butoaiele de vin, de bere şi de alcool, fără să mai vorbim de sacii cu sarea ce o strînseseră printre stîncile golfului.

Ca să le fie mai uşoară încărcarea, Baxter înălţă doi stîlpi, susţinuţi de patru cabluri. La extremitatea acestui soi de suport, prinseră o bară mobilă, prevăzută cu scripeţi, ceea ce înlesni să se ia obiectele de la pămînt, să le ridice în sus şi să le depună pe platformă fără să le zdruncine.

Pe scurt, lucrară cu atita prevedere şi rîvnă, încît în după-amiaza de 5 mai, fiecare obiect era la locul lui. Nu mai rămînea decît să dezlege ataşele plutei. Asta aveau s-o facă în dimineaţa următoare, pe la opt, de îndată ce fluxul se va ridica la gura rîului.

Poate că aceşti băieţandri şi-or fi închipuit că dacă au terminat lucrul, aveau să se bucure pînă seara de o odihnă binemeritată ! Da' de unde ! Gordon mai veni cu o propunere, care le dădu iarăşi de lucru :

— Dragii mei — le zise el — de vreme ce ne depărtăm de golf, sigur că nu mai avem nici un control pe mare şi dacă vreun vapor s-ar ivi pe coastă, în dreptul insulei, noi n-am mai fi în măsură să-i lansăm semnale. Poate că n-ar fi rău să implîntăm un catarg pe faleză şi să urcăm pe el un pavilion stabil. Ar fi de ajuns, gîndesc, ca să atragă atenţia vapoarelor din larg.

Cum toţi fură de aceeaşi părere, porniră cu catargul hunier, din partea din spate a schoonerului, care nu fusese întrebuinţat la facerea plutei, pînă la picioarele falezei, într-un loc din apropierea rîului unde panta nu era prea greu de suit. Cu toate acestea, fură nevoiţi să depună eforturi mari ca să poată străbate panta destul de îngustă şi de întortocheată care ducea pînă la vîrf. Dar se văzură şi acolo, şi implîntară cu putere catargul în pămînt.

Baxter sui pavilionul englez, în timp ce Doniphan îl salută cu un foc de puşcă.

— Ia te uită ! îi spuse Gordon lui Briant. Doniphan a şi luat în stăpînire insula în numele Angliei !

— Nu m-aş mira să aud că era de mult a lui, rîse Briant.

Şi Gordon strîmbă un pic din nas, căci din felul cum vorbea uneori de „insula lui", i se părea că nu poate fi decît americană.

A doua zi, la răsăritul soarelui, toţi erau în picioare. Demontară în grabă cortul şi transportară aşternuturile pe plută, învelindu-le cu pînze, ca să le ferească de umezeală. Vremea, de altfel, era bună. Dar se putea ca vîntul să se întoarcă şi să aducă peste insulă vaporii din larg.

La şapte dimineaţa erau gata. Aşezaseră toate în aşa fel, încît să poată petrece pe plută două-trei zile, la nevoie. Cît despre merinde, Moko se îngrijise în aşa fel încît să nu fie nevoie de foc în tot timpul drumului.

La opt şi jumătate se aşezară pe plută : cei mari în faţă, înarmaţi cu lopeţi şi prăjini — singurul mijloc de a cîrmi, căci o cîrmă n-ar fi putut birui curentul.

Puţin înainte de ora nouă, mareea începu : o pîrîitură surdă trecu prin toată schelăria plutei şi bîrnele jucară în legături. Dar după opintirea asta, nu mai era nimic de temut.

— Atenţie ! strigă Briant.

— Atenţie ! strigă şi Baxter.

Amîndoi erau postaţi lîngă cablurile care ţineau legată pluta în faţă şi în spate, avînd în mîinile lor capetele cablurilor.

— Gata ! strigă Doniphan care, împreună cu Wilcox, stătea în partea dinaintea platformei.

Cînd văzu că pluta se mişca sub acţiunea mareei, Briant strigă :

— Daţi-i drumul !...

Ordinul fu executat fără întîrziere și pluta, eliberată, o porni ușor în susul rîului, trăgînd și iola, care fusese remorcată.

Ce bucurie pe toți cînd văzură greutatea aceea pusă în mișcare! Chiar dacă ar fi construit o adevărată corabie n-ar fi fost mai mîndri. Dar să le fie trecută cu vederea această mică vanitate!

Se știe că malul drept, mărginit de copaci, era cu mult mai înalt decît cel stîng — un povîrniș îngust de-a lungul mlaștinilor învecinate. Grija lui Briant, Baxter, Doniphan, Wilcox și Moko era cum să îndepărteze de partea aceea pluta, ca să nu se împotmolească, și se străduiau din greu s-o țină pe lîngă malul drept, apa fiind destul de adîncă și aici.

Pluta înainta așadar ținînd mereu dreapta, pe unde curentul fluxului îi împingea mai de-a dreptul și dădea un punct de reazim lopeților.

După două ore de la plecare, străbătuseră circa o milă. Totul decurgea normal și, în asemenea condiții, puteau ajunge la French-den fără nici o pierdere. Totuși, așa cum socotise Briant, dat fiind că pe de o parte, cursul de apă era cam de șase mile lungime, de la ieșirea din lac pînă la vărsarea în Sloughi-bay, iar, pe de alta, nu puteau înainta mai mult de două mile în timpul unui flux, le trebuiau cîteva fluxuri ca să ajungă la destinație. Într-adevăr, înspre ora unsprezece, refluxul începu să mîne apele în josul cursului și atunci se grăbiră să se oprească și să lege strîns pluta, de teamă să nu fie împinși înapoi spre mare.

Firește că ar fi putut să pornească din nou către seară, o dată cu mareea de noapte, dar ar fi riscat mult pe întuneric.

— Cred că n-ar fi de loc cuminte — le atrase atenția Gordon — căci pluta s-ar putea izbi de ceva și desface. Să așteptăm mai bine pînă mîine la mareea de zi.

Avea prea multă dreptate ca toți ceilalți să nu-l asculte. Mai bine o întîrziere de douăzeci și patru de ore, decît să riști să pierzi asemenea încărcătură.

Aveau deci să rămînă locului o jumătate de zi și noaptea întreagă. Doniphan și tovarășii de vînătoare găsiră dar cu cale să-l ia pe Phann și să debarce pe țărmul drept.

Gordon îi sfătuise să nu se depărteze prea mult și ei îl ascultară. Dar cum se întoarseră cu o pereche de dropii grase și cu o mulțime de prepelițe „tinamu", aveau de ce să fie mîndri. Moko fu însă de părere că vînatul acesta era mai bine să-l păstreze pentru întîiul dejun sau cină în sufrageria din French-den.

În timpul excursiei, Doniphan nu găsi nici o urmă, nici veche, nici nouă, de așezare omenească în partea asta a pădurii. Cît despre animale, văzuse ceva păsări foarte mari fugind prin desișuri, dar fără să le recunoască.

Ziua trecu, și noaptea întreagă Baxter, Webb și Cross stătură de veghe, gata, la nevoie, sau să lege mai strîns pluta de mal, sau să-i lase puțin joc la întoarcerea fluxului.

Nici o primejdie nu s-a ivit. A doua zi, pe la zece fără un sfert, o dată cu fluxul, se îmbarcară din nou și merseră în aceleași condiții ca în ajun.

Noaptea fusese rece. Ziua la fel. De s-ar vedea ajunși! Ce s-ar face dacă rîul ar îngheța sau dacă sloiuri de gheață s-ar desprinde din lac și s-ar ciocni de ei în drum spre vărsarea în golf? Griji și iar griji cîtă vreme nu s-or vedea la French-den!

Dar nu puteau nicicum înainta mai repede ca fluxul, nu puteau nici naviga pe timpul refluxului — așadar, orice încercare să depășească o milă într-o oră și jumătate rămînea zadarnică.

Aceeași distanță o parcurseră și în ziua aceasta. Către ora unu după-amiază făcură haltă în dreptul bălții pe care Briant o ocolise cînd se înapoiase la Sloughi-bay. Bun prilej ca s-o cerceteze pe partea dinspre rîu. Doniphan și Wilcox, cu Moko la cîrmă, înaintară cu iola spre miazănoapte, cale de o milă și jumătate și nu se opriră decît cînd apa

nu mai avu adîncime. Balta era un fel de prelungire a mlaştinei care se întindea dincolo de ţărmul stîng şi mişuna de vînat de apă. Doniphan se mai alese cu ceva becaţe, care sporiră proviziile, alături de dropii şi prepeliţe.

Noapte calmă, dar îngheţată, cu un vînt tăios care sufla în rafale pe albia rîului. Se prinseră şi ceva pojghiţe de gheaţă, care se spărgeau ori se topeau la cea mai mică lovitură. Cu toate măsurile de precauţie, au tremurat cu toţii din gros, deşi adăpostiţi pe după pînze. Ba încă unii din cei mici — Jenkins şi Iverson mai ales — se arătară foarte amărîţi că au plecat din tabăra lor din golf. În cîteva rînduri, Briant trebui să-i mîngîie şi să le promită că are să fie bine.

În sfîrşit, a doua zi după-amiază, cu ajutorul fluxului care a ţinut pînă la trei şi jumătate, pluta ajunse în dreptul lacului şi se opri la mal chiar în faţa intrării de la French-den.

XI

ÎNTÎIELE ARANJAMENTE ÎN INTERIORUL PEŞTERII. DESCĂRCAREA PLUTEI. LA MORMÎNTUL NAUFRAGIATULUI. GORDON ŞI DONIPHAN. PLITA DE BUCĂTĂRIE. VÎNAT CU BLANĂ ŞI VÎNAT CU PENE. STRUŢUL „NANDU". PLANURILE LUI SERVICE. VINE VREMEA REA.

Debarcară în strigătele de bucurie ale celor mici, pentru care orice schimbare în viaţa obişnuită era tot una cu o jucărie nouă. Dole zburda pe ţărm ca o capriţă. Iverson şi Jenkins alergau spre lac, în vreme ce Costar, luîndu-l pe Moko de-o parte, îi spuse:

— Te lăudai că ne dai o masă bună ?

— Ei, o să vă mai puneţi pofta-n cui, domnule Costar! spuse Moko.

— Şi de ce ?

— Pentru că n-o să am timp de masă de seară !

— Cum ! Şi deseară nu mîncăm ?

— Nu : mîncăm la noapte, şi dropiile n-au să fie mai puţin bune atunci.

Şi Moko rîse, arătîndu-şi frumoşii săi dinţi albi.

Copilul îl buşi în glumă şi alergă după ceilalţi. Briant, de altfel, îi ţinea de scurt să nu se ducă departe, ca să-i aibă mereu sub ochi.

— Nu te duci şi tu cu ei ? îl întrebă Briant pe fratele său.

— Nu, mai bine rămîn, zise Jacques.

— Ai face bine să te mai plimbi şi tu puţin, îi spuse Briant. Nu-mi placi de loc, Jacques! Ce e cu tine ? Mi-ascunzi ceva. Nu eşti cumva bolnav ?

— Nu, frăţioare, n-am nimic !

Veşnic acelaşi răspuns care-l nemulţumea pe Briant. Ar fi vrut să-l tragă de limbă, să afle ce e, chiar de-ar fi fost să se certe cu el.

Dar nu era o clipă de pierdut dacă voiau să doarmă în French-den.

Trebuia să arate mai întîi peştera celor care n-o cunoşteau. Aşadar, de îndată ce-au legat bine pluta la ţărm, la un cot al apei, ferit de curent, Briant le spuse colegilor săi să-l însoţească. Moko mergea înainte, ţinînd un felinar de bord, care, cu flacăra mult mărită de lentile puternice, răspîndea o lumină vie.

Desfundară mai întîi intrarea. Crengile cu care Briant şi Doniphan o astupaseră erau neatinse. Prin urmare, nici o fiinţă omenească şi nici un animal nu încercase să pătrundă înăuntru. După ce dădură crengile la o parte, se strecurară toţi prin deschizătura îngustă. La lumina felinarului, în grotă se vedea mult mai bine decît cu crengile răşinoase aprinse sau cu luminările rudimentare ale naufragiatului.

— Ei, dar știu că o să stăm înghesuiți ! îi scăpă lui Baxter, în timp ce măsura din ochi adîncimea grotei.

— Da' de unde ! exclamă Garnett. Dacă punem culcușurile unul peste altul, ca într-o cabină...

— Ba de loc ! zise Wilcox. Le așezăm la rînd, pe jos.

— Și atunci nu mai avem loc să circulăm, spuse Webb.

— Foarte simplu, nu circulăm ! răspunse Briant. Sau poate ai tu ceva mai bun ?

— Nu, dar...

— Dar — adăugă Service — totul e să avem un adăpost. Doar Webb nu s-o fi așteptat la un apartament complet, cu salon, sufragerie, cameră de culcare, hol, fumoar și sală de baie...

— Nu, zise Cross. Dar un loc de bucătărie tot trebuie.

— Gătesc afară, răspunse Moko.

— Ar fi greu pe vreme rea, gîndi Briant. De asta, chiar mîine sînt de părere să punem aci mașina de gătit de pe vas.

— Mașina de gătit !... În văgăuna asta unde și mîncăm și dormim ! spuse Doniphan, cu un vădit dezgust.

— Ei bine, îți vom da să respiri săruri, lord Doniphan ! exclamă Service, rîzînd cu toată gura.

— Dacă voi binevoi să le iau, ajutorule de bucătar ! răspunse îngîmfat Doniphan și încruntă din sprîncene.

— Haide, haide, interveni Gordon. Plăcut ori nu, n-avem încotro deocamdată. Unde mai pui că în timp ce fierbe mîncarea, se încălzește și peștera. Iar ca să lărgim locuința săpînd alte încăperi în masiv, avem timp destul o iarnă întreagă, numai să se poată ! Pentru început, să ne mulțumim cu ce e și să ne așezăm cum s-o putea mai bine.

Înainte de masă aduseră culcușurile și le înșirară pe nisip. Deși înghesuite, copiii, obișnuiți cu cabinele înguste, nu mai ziseră nimic.

Așa trecu și sfîrșitul zilei. În mijlocul grotei așezară masa cea mare de pe iaht, și Garnett, împreună cu cei mici, care-i aduceau diferitele ustensile de pe bord, se însărcinară să pună tacîmurile.

Moko, pe de altă parte, care-și luase ca ajutor pe Service, făcuse treabă bună : sub o vatră înjghebată între două pietre mari de la piciorul falezei aprinsese un foc viu de vreascuri aduse de Webb și Wilcox din pădure. Pe la șase seara, supa din carne uscată începu să aburească, îmbiindu-i cu mirosul ei bun. Dar asta nu era tot : vreo douăsprezece prepelițe bine curățate și trase într-o frigare se rumeneau la dogoarea flăcărilor, deasupra unei tigăi în care se scurgea mustul și unde Costar grozav și-ar fi muiat pesmetul. În vreme ce Dole și Iverson aveau mare grijă să învîrtească frigarea, Phann urmărea toate mișcările cu un interes foarte semnificativ. Nici nu era șapte seara cînd se adunară toți în unica încăpere din French-den — sufragerie și dormitor totodată. Aduseră scaunele fără spetează, pliantele și băncile de la postul de comandă. Serviți cînd de Moko, cînd luîndu-și singuri, copiii mîncară copios : supa fierbinte, o bucată de rasol, friptură de prepeliță, biscuiți în loc de pîine, apă cu un pic de rachiu și o bucățică de brînză cu cîteva păhărușe de vișinată ca desert îi înviorară după atîtea zile de mîncare pe sponci. Oricît de grea era situația, copiii zburdau, lipsiți de griji, iar Briant era bucuros să-i știe veseli.

Ziua fusese grea. Acum, că mîncaseră, abia așteptau să se culce. Dar Gordon, dintr-un simț de pietate, le spuse că s-ar cădea să meargă cu toții la mormîntul lui François Baudoin, în lăcașul căruia aveau să-și ducă viața.

Noaptea se lăsase peste întreg cuprinsul lacului. Apele nu mai oglindeau nici urmă de amurg. Cotind pe după capătul falezei, copiii se opriră în fața pămîntului ușor movilit, pe care se-nălța o cruce mică de lemn.

La ora nouă, de cum se văzură în culcușuri și vîrîți sub pături, adormiră duși. Numai Wilcox și Doniphan, care erau de gardă, avură grijă într-una să pună lemne pe focul de la gura peșterii, care, încălzind și interiorul, îndepărta și oaspeții nepoftiți și primejdioși.

A doua zi, 9 mai, și următoarele trei zile, descărcară cu toții pluta. Vîntul din apus, vestitor de ploi și de zăpadă, începuse să adune cețurile. Într-adevăr, temperatura nu se mai ridica peste zero grade, iar mai la sud trebuie să se fi lăsat și ger. Era dar mare nevoie ca să pună la adăpost în grotă tot ce s-ar fi putut altera: muniții, provizii solide ori lichide.

În aceste zile, de multe ce erau de făcut, vînătorii nu se îndepărtară de gospodărie. Dar fiindcă apele mișunau de vînat, și lacul, și bălțile de pe malul stîng al rîului, Moko nu duse lipsă de nimic. Becațe, rațe și lișițe nu-l lăsară pe Doniphan să tînjească de dorul puștii.

Gordon însă nu vedea cu ochi buni risipa de gloanțe și de praf de pușcă, chiar dacă aducea vînat din plin. Avea mare grijă să facă economie de muniții. Și le notase de altfel pe toate în carnet. Iată de ce îi atrase stăruitor atenția lui Doniphan să tragă cu economie.

— Nu știu ce ne rezervă viitorul, îi spuse.

— Bine, bine — zise Doniphan — dar atunci să ne scumpim și la conserve. Poate c-o să ne căim că ne-am privat atîta cînd o fi să părăsim insula...

— Să părăsim insula?! se miră Gordon. Sîntem noi în stare să construim o corabie care să poată înfrunta oceanul?

— Și de ce nu, Gordon, dacă ar fi vreun continent prin apropiere? În orice caz, eu n-am poftă să mor pe aici cum a murit compatriotul lui Briant!

— Fie, zise Gordon. Deocamdată însă trebuie să ne obișnuim cu gîndul că poate vom fi nevoiți să trăim ani și ani aici.

— Asta îți seamănă, Gordon! exclamă Doniphan. Sînt sigur că ai fi încîntat să înființezi și o colonie...

— Și de ce nu, dacă nu se va putea altcum!

— Mă tem, Gordon, că de scrinteala asta n-o să vrea să asculte nimeni. Nici măcar drăguțul dumitale de Briant.

— Avem tot timpul să mai vorbim de asta — răspunse Gordon — dar, pentru că veni vorba de Briant, dă-mi voie să-ți spun că nu te porți frumos cu el și nu faci bine. E un bun coleg și a dat destule dovezi de devotament.

— Cum de nu, Gordon! exclamă Doniphan, cu tonul lui disprețuitor de care nu se putea dezbăra. Briant are toate calitățile! Mai-mai să fie un erou!...

— Nu, Doniphan! Are și el greșelile lui, ca noi toți, dar felul tău de a-l privi poate să ducă la o dezbinare care ne-ar îngreuna situația și mai mult. Toți îl prețuiesc pe Briant.

— Oh, toți!

— În orice caz cea mai mare parte din colegi. Nu înțeleg ce aveți voi, Wilcox, Cross, Webb și tu cu el! Ți-o spun așa, în treacăt, Doniphan. Tu mai gîndește-te!

— M-am și gîndit, Gordon!

Dar lui Gordon nu-i fu greu să vadă că, ambițios cum era, Doniphan nu va ține seamă de eforturile lui și era mîhnit, căci se puteau ivi neajunsuri mari în viitor.

Așadar, descărcatul plutei a durat trei zile. Nu mai rămînea decît să demonteze bîrnele și podeaua de scînduri, care aveau să fie folosite în peșteră.

Din păcate, înăuntru nu era loc pentru întregul material și dacă n-or reuși să lărgească spațiul, vor trebui să construiască un șopron, ca să pună la adăpost baloturile.

Deocamdată, Gordon fu de părere să le îngrămădească pe toate în cotul de la capătul falezei și

să le învelească cu pînzele gudronate care serveau să acopere puntea iahtului.

La 13 ale lunii, Baxter, Briant şi Moko începură să monteze maşina de gătit, pe care o aduseseră pe tăvălugi pînă în grotă. O proptiră de peretele din dreapta, lîngă intrare, ca să tragă mai bine. Cînd să pună coşul prin care avea să iasă fumul, întîmpinară unele greutăţi. Cum însă calcarul stîncii nu era prea tare, Baxter, reuşi să dea o gaură prin care burlanul să fie tras afară. După-amiază, cînd Moko făcu focul la maşină, văzu că ardea destul de bine. Aşadar, masa caldă era asigurată şi pe vreme rea.

Săptămîna următoare, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross, împreună cu Garnett şi Service, putură să-şi satisfacă bucuria de a merge la vînătoare. Într-una din zile, intrară în pădurea de mesteceni şi fagi dinspre lac, la o jumătate de milă de French-den. În cîteva locuri găsiră urme de lucrări făcute de mîna omului: erau gropi săpate în pămînt şi acoperite cu crengi, gropi destul de adînci pentru ca animalele căzute în ele să nu mai poată ieşi. Dar după starea în care se găseau, îţi dădeai seama că trebuie să fi fost făcute de ani îndelungaţi. Într-una din ele se mai vedeau încă rămăşiţele unui animal — dar greu de spus ce anume.

— În orice caz, oseminte de animal mare, spuse Wilcox, şi se lăsă uşor pînă-n fund, de unde aduse cîteva oase albite de vreme.

— Un patruped! Uite-i oasele de la cele patru labe!

— Numai să nu fie pe aici şi animale cu cinci picioare — zise Service — atunci n-ar putea fi decît vreun berbec sau vreun viţel fenomen.

— Tot cu glumele,Service! zise Cross.

— Rîsul nu e oprit, interveni Garnett.

— Ce e sigur — reluă Doniphan — e că trebuie să fi fost un animal foarte puternic. Uite ce cap şi ce falcă plină încă de colţi! Rîdă Service cît o vrea de viţeii şi de berbecii de bîlci, dar dacă

animalul ăsta ar învia acum, nu ştiu dacă nu i-ar pieri pofta de rîs!

— I-ai zis-o! exclamă Cross, gata totdeauna să-şi aplaude vărul.

— Crezi cumva — îl întrebă Webb pe Doniphan — că ar fi un carnivor?

— Fără îndoială.

— Un leu? Ori poate un tigru? întrebă Cross, care-şi cam pierdu cumpătul.

— Dacă nu un tigru sau un leu — zise Doniphan — sigur un jaguar sau un cuguar.

— Ia să luăm seama! zise Webb.

— Şi să nu ne ducem prea departe, sări Cross.

— Auzi, Phann — se-ntoarse Service către cîine — sînt animale mari pe-aici!

Phann răspunse printr-un lătrat vesel, care arăta că nu-i pasă.

Şi vînătorii noştri erau gata să se înapoieze la French-den, cînd lui Wilcox îi veni o idee:

— Ce-ar fi — spuse — dacă am acoperi groapa din nou cu crengi verzi? Poate că se va prinde iar un animal!

— Cum vrei, Wilcox — răspunse Doniphan — cu toate că prefer să vînez un animal în libertate, decît să-l măcelăresc într-un fund de groapă.

Vorbea sportivul din el. În fond, Wilcox, pe care din totdeauna îl amuza să pună capcane, se arătă mai practic ca Doniphan şi se şi apucă de lucru. Ceilalţi îl ajutară să taie crengi din copacii din apropiere; pe cele lungi le aşezară de-a curmezişul, astfel că frunzişul ascundea cu totul deschizătura gropii. Capcană destul de banală, dar de care vînătorii din pampas se folosesc adesea cu succes.

Ca să găsească mai bine locul gropii, Wilcox însemnă drumul cu crăci pînă-n marginea pădurii, apoi se întoarseră din nou la French-den.

Între timp, vînătorile dădeau roade bune. Păsările de baltă erau în număr mare. În afară de dropii şi de prepeliţe „tinamu", se mai găseau nenumăraţi lăstuni cu pene pestriţe ca de bibilici, stoluri-stoluri de porumbei de pădure şi gîşte antarctice, des-

tul de gustoase dacă erau fierte pînă își pierdeau mirosul acela de untură de pește. Cît despre vînatul cu blană, acesta era reprezentat de un fel de rozătoare numite „tucutucos", amintind la gust iepurele de casă, și „maras", iepuri de cîmp cenușii-roșietici, cu coada înspicată cu negru, foarte hrănitori, „aguti" și „pichis" din specia „tatu", mamifere cu carapace și carne delicioasă, apoi „pecari", un fel de mistreți mici, și „guaçulis", o specie de cerbi foarte iuți.

Doniphan reuși să doboare cîteva din animale; dar cum erau foarte iuți, dispăreau de îndată ce simțeau primejdia, așa că risipi mai mult praf de pușcă și gloanțe decît făcea vînatul, fapt care-i atrase observații din partea lui Gordon, spre marea neplăcere și a lui, și a prietenilor lui.

Tot într-o asemenea excursie adunară o bună provizie din două legume pe care le descoperise Briant în prima lui expediție spre lac: țelina sălbatică, foarte răspîndită în ținutul acela de mlaștini, și cresonul, ai cărui lăstari tineri sînt un minunat leac împotriva scorbutului. Aceste două legume erau nelipsite de la orice masă, ca măsură de igienă.

Pe de altă parte, cum frigul nu înghețase încă suprafața lacului și a rîului, prinseră păstrăvi cu undița și totodată un fel de știucă, foarte gustoasă dacă aveai grijă să nu te îneci cu mulțimea de oscioare. Și, în sfîrșit, într-o zi, Iverson, mîndru nevoie mare, veni cu un somon cît toate zilele, cu care se luptase o grămadă, mai să rupă undița. Așadar, la vremea cînd peștii pornesc pe rîu în sus, se puteau aproviziona din plin, ca să-și facă o bogată rezervă de iarnă.

Între timp, se duseră în cîteva rînduri să vadă ce mai e pe la groapa acoperită de Wilcox. Dar nici o vietate nu căzuse în capcană, cu toate că puseseră o bucată mare de carne, ca să se poată prinde un carnivor.

Și totuși, la 17 mai se întîmplă ceva.

În ziua aceea, Briant și cîțiva dintre ceilalți merseră în pădurea din apropierea falezei. Voiau să vadă dacă nu cumva e rost să mai găsească vreo peșteră în stîncă prin apropiere de French-den și să facă din ea o magazie de adăpostit materialele. Cînd iată că dinspre groapă se auziră niște țipete răgușite.

Briant pornise într-acolo, dar Doniphan îl și ajunse, ca să nu i-o ia înainte. Ceilalți îi urmau la cîțiva pași, cu puștile gata de tras, în timp ce Phann o luase înainte, cu urechile ciulite și coada băț. Nu mai erau decît la douăzeci de pași de groapă cînd țipetele deveniră și mai dese. În mijlocul învelișului de crengi văzură atunci un gol mare, semn că un animal căzuse înăuntru.

Ce fel de animal era, nu s-ar fi putut spune. Oricum, trebuiau să fie gata să înfrunte orice.

— Pe el,Phann! strigă Doniphan.

Cîinele sări lătrînd tare, dar fără semne de neliniște. Briant și Doniphan alergară într-acolo și după ce se aplecară să vadă ce este, strigară:

— Veniți! Veniți!

— N-o fi un jaguar? întrebă Webb.

— Ori un cuguar? strigă Cross.

— Nu, răspunse Doniphan. E un animal pe două labe, un struț!

Era într-adevăr un struț — și aveau de ce să se bucure că asemenea păsări alergau prin pădurile din ținut, căci au o carne minunată, mai ales partea grasă de la piept.

Dacă însă nu mai rămînea nici o îndoială că e struț, mărimea lui, în schimb, mai mică decît cea știută, capul ca de gîscă și penele mici care-i acopereau tot trupul cu un fel de blăniță creață cenușiu-albicioasă arătau că e din specia „nandu" atît de numeroasă prin regiunile de pampas din America de Sud. Și chiar dacă nu se putea compara cu struțul african, făcea totuși cinste faunei ținutului.

— Să-l prindem viu! spuse Wilcox.
— Cred şi eu! strigă Service.
— N-o să fie prea uşor, răspunse Cross.
— Să-ncercăm! propuse Briant.

Deşi puternic, animalul nu putuse scăpa din cauză că aripile nu-l ajutau să se ridice pînă sus, iar picioarele îi alunecau pe pereţii verticali. Wilcox trebui dar să se lase jos în groapă, cu riscul ca struţul să-l rănească, ciupindu-l cu ciocul. Cum însă îi veni în minte să-i arunce haina peste cap şi să-l înfăşoare, struţul nu mai făcu nici o mişcare de împotrivire.

Foarte uşor fu atunci să-i lege picioarele cu trei batiste înnodate cap la cap şi, opintindu-se toţi laolaltă, unii de jos, alţii de sus, îl scoaseră din groapă.

— Al nostru e! strigă Webb.
— Şi ce facem cu el? întrebă Cross.
— Foarte simplu! spuse Service, naiv şi încrezător. Îl luăm la French-den, îl domesticim şi încălecăm pe el. Las' pe mine! Fac întocmai ca Jack din „Robinson elveţianul".

Oricît de veridic părea episodul amintit de Service, mare minune ar fi fost să vezi un struţ încălecat în felul acesta. Totuşi, cum nu găsiră nimic rău într-asta, îl luară cu ei la French-den.

Cînd zări struţul, Gordon intră probabil un pic la grijă că o să fie încă o gură în plus de hrănit. Dar gîndindu-se că-l poate hrăni doar cu frunze şi cu iarbă, îi făcu o primire bună. Pentru cei mici, însă, fu o adevărată bucurie să-l admire — nu prea de aproape totuşi, şi numai după ce-l legară cu o frînghie. Cînd mai auziră şi că Service avea de gînd să-l dreseze ca pe un cal, îl puseră să le promită că îi va lua şi pe ei călare cu el.

— Da, dacă veţi fi cuminţi, copii! spuse Service, trecînd de pe acum în ochii lor drept un erou.

— O să fim! spuse Costar.
— Cum, Costar — zise Service — ai avea tu curajul să te sui?
— În spatele tău, da, şi dacă te ţii bine, da.
— Dar ia adu-ţi aminte prin ce spaimă ai trecut pe spatele ţestoasei!
— Ei, nu-i tocmai aşa! Cel puţin struţul nu te bagă în apă!
— Nu, dar te duce în văzduh... zise Service. Şi cu asta amîndoi copiii rămaseră pe gînduri.

Bineînţeles că după ce s-au aşezat definitiv la French-den, Gordon şi tovarăşii lui au trecut la organizarea vieţii de zi cu zi. Cînd vor termina cu totul instalarea, Gordon se gîndea să dea fiecăruia din ei sarcini precise şi mai ales să nu-i lase pe cei mici de capul lor. Fireşte că aceştia nu aşteptau decît să ajute pe cei mari la tot ce le sta în putinţă; dar de ce n-ar continua mai bine cursurile începute la Institutul Chairman?

— Avem cărţi cu care să putem merge mai departe — spuse Gordon — şi din cîte mai ştim noi şi mai putem învăţa, e foarte firesc să-i învăţăm şi pe cei mici.

— Aşa e — spuse Briant — iar de-om ajunge vreodată ziua cînd să plecăm din insula asta şi să ne mai vedem cu ai noştri, cel puţin să n-avem regretul de a fi pierdut prea mult timp.

Hotărîră, aşadar, să întocmească un program şi de îndată ce vor cădea cu toţii de acord, să-l îndeplinească întocmai.

Şi într-adevăr, o dată cu venirea iernii aveau să fie atîtea zile de ger şi de vifor, în care nici mari, nici mici nu vor mai ieşi din grotă, încît măcar să se aleagă cu ceva.

Deocamdată, însă, ce-i supăra mai rău ca tot era strîmtoarea acestei singure încăperi în care se îngrămădiseră. Trebuia cu orice preţ găsit vreun mijloc să lărgească peştera.

XII

LĂRGIREA GROTEI. ZGOMOTE CIUDATE. PHANN DISPARE. PHANN REAPARE. ÎMBUNĂTĂŢIRI ADUSE PEŞTERII. VREME REA. NUME DATE. INSULA CHAIRMAN. ŞEFUL COLONIEI

În ultimele lor recunoaşteri, tinerii vînători cercetaseră în mai multe rînduri faleza, cu gîndul să găsească vreun nou intrînd în stîncă. Dacă l-ar fi găsit, le-ar fi prins bine ca magazie pentru materialele rămase acum afară. Negăsind însă nimic, au fost nevoiţi să se întoarcă iar la gîndul lărgirii încăperii actuale, săpînd una ori mai multe cămăruţe alături de peştera lui François Baudoin.

În granit ar fi fost cu neputinţă, dar în calcarul acesta pe care-l puteai sparge cu tîrnăcopul ori cu ranga, lucrul n-ar fi fost prea greu. De durată nu le păsa. Abia aveau cu ce umple urîtul din zilele nesfîrşite de iarnă şi totul ar putea să fie gata pînă-n primăvară, dacă nu se întîmplă vreo surpătură sau, şi mai de temut, vreo infiltraţie.

De altfel, nici măcar n-ar fi nevoie să folosească explozibilul. Uneltele le-ar fi de ajuns, dovadă e că au putut găuri peretele ca să scoată burlanul sobei de bucătărie. Mai mult, Baxter reuşise să lărgească, e drept destul de greu, intrarea în grotă atît cît a fost necesar ca să-i adapteze una din uşile de pe *Sloughi*. Apoi străpunseseră pereţii stîncii din dreapta şi stînga intrării, făcînd două ferestrui înguste, mai degrabă un fel de firide, pe unde să poată pătrunde înăuntru mai mult aer şi mai multă lumină.

Între timp, cam de vreo săptămînă, venise şi vremea rea. Vijelii puternice s-au abătut peste insulă şi numai orientarea peşterii înspre sud-est au ferit-o întrucîtva. Ploi răpăitoare şi viforniţe cumplite vuiau peste coama falezei. Vînătorii nu se mai încumetau să plece după vînat decît prin

preajma lacului şi se mulţumeau cu raţe şi becaţe, nagîţi, cîrstei, găinuşe de apă şi un fel de babiţe cu guşi sub cioc, numite porumbei albi prin ţinuturile de sud ale Pacificului.

Lacul şi rîul nu erau încă prinse, dar primele geruri după viscol aveau să le îngheţe tun.

Obligaţi să stea mai tot timpul în adăpost, băieţii aveau prilejul să lărgească peştera, şi în ziua de 27 mai se şi apucară. Cu tîrăncopul şi hîrleţul, începură lucrul la peretele din dreapta.

— Săpînd înclinat — fu de părere Briant — s-ar putea să ieşim înspre lac şi atunci am mai avea încă o intrare în grotă. Asta ar înlesni supravegherea împrejurimilor, iar dacă pe timp de vifor am rămîne troieniţi pe o parte, am ieşit pe cealaltă.

Deci, această nouă ieşire din peşteră le era întru totul folositoare şi nu era exclus să reuşească săparea ei.

De fapt aveau de străbătut numai patruzeci sau cincizeci de picioare pentru ca să iasă pe versantul de răsărit. Ar fi fost, dar, de săpat o galerie în direcţia aceea, orientîndu-se cu busola şi lucrînd în aşa fel încît să nu provoace surpături. Baxter se gîndi chiar că ar fi bine să sape mai întîi un tunel îngust pînă la capăt şi apoi să-l lărgească cît ar fi fost necesar. Cele două încăperi din French-den ar urma deci să fie unite printr-un coridor care s-ar închide la capete şi în care s-ar putea săpa lateral două cămări fără ferestre. Fireşte că era cea mai bună soluţie, între altele pentru că puteau să cerceteze cu prudenţă masivul, oprind înaintarea la vreme, dacă s-ar fi trezit cu vreo infiltraţie neprevăzută.

Timp de trei zile, de la 27 la 30 mai, lucrul merse bine şi cu spor. Calcarul stîncii era moale de parcă să-l tai cu cuţitul, din care cauză fură nevoiţi să sprijine deschiderea, căptuşind-o cu scînduri, lucru care nu era de loc uşor. Pe măsură ce săpau, scoteau de îndată afară pietrele căzute, ca să nu încurce locul. Pentru că din cauza strîmtorii nu era

de lucru pentru toți, găseau ei ce să facă. În răstimpuri, cînd ploaia ori ninsoarea încetau, Gordon și ceilalți demontau pluta, pentru ca să poată folosi la altceva bîrnele și scîndurile platformei. Apoi se duceau să vadă ce mai e cu lucrurile îngrămădite în cotul de la piciorul falezei, căci pînzele gudronate cu care erau învelite nu le apărau prea bine de viscol.

Lucrul înainta pe încetul și cu multe dibuieli. Tunelul era săpat pe o lungime de patru-cinci picioare, cînd, în după-amiaza zilei de 30, se întîmplă ceva foarte neașteptat.

Lui Briant, care lucra în fundul tunelului, chincit pe vine ca un adevărat miner, i se păru că aude un zgomot din interiorul masivului.

Se opri din lucru ca să audă mai bine. Și în urechi îi răsună din nou același zgomot.

Cît ai clipi fu lîngă Gordon și Baxter, care erau la gura tunelului, și le spuse întîmplarea.

— Ți s-a părut, îi răspunse Gordon.

— Stai aici, în locul meu, Gordon — îi zise Briant — pune urechea la peretele tunelului și ascultă.

Gordon se vîrî în deschizătura îngustă, dar ieși după cîteva clipe:

— Ai dreptate. Am auzit un fel de zgomote surde, depărtate.

Baxter veni și el să asculte.

— Ce poate să însemne asta? se miră el ieșind.

— Nu pot să-mi închipui, zise Gordon. Ar trebui să-i spunem lui Doniphan și celorlalți.

— Nu celor mici, adăugă Briant. S-ar speria!

Dar tocmai atunci se înapoiau cu toții pentru masa de seară, așa că cei mici aflară, ceea ce-i făcu să se teamă oarecum.

Doniphan, Wilcox, Webb și Garnett intrară pe rînd în tunel. Dar zgomotul încetase. Nu se mai auzea nimic, așa că gîndiră că ceilalți se înșelaseră.

Hotărîră însă ca în nici un caz să nu înceteze lucrul și se apucară din nou de îndată ce luară masa de seară.

Cîtăva vreme nu se mai auzi nimic, cînd deodată, către ora 9 seara, prin pereți răsunară clar alte zgomote surde și prelungi. În acest timp, Phann aci intra în tunel, aci ieșea, arătîndu-și colții, cu părul zbîrlit și lătrînd din răsputeri, parc-ar fi vrut să răspundă zgomotelor surde din masiv.

Copiii, din speriați cum erau, se înspăimîntară de-a binelea. Închipuirea copiilor englezi este mereu întreținută în familie cu povești specific nordice. Spirite de tot felul, ca pitici, spiriduși, valchirii, silfe, ondile, le dau tîrcoale chiar din leagăn. Așadar, Dole și Costar, ba chiar și Jenkins și Iverson mureau de frică. Briant, văzînd că nu-i poate liniști nicicum, îi trimise la culcare — și chiar dacă pînă la urmă adormiră, prin somn li se înfățișară numai stafii și strigoi, arătări din altă lume care-i amenințau din adîncimile muntelui.

Cît despre Gordon și ceilalți, tot se mai întrebau în șoaptă ce să fie. În cîteva rînduri auziră zgomotele, iar Phann era extrem de agitat; într-un tîrziu, obosiți, merseră la culcare, în afară de Briant și de Moko, și pînă la ziuă liniștea fu deplină.

A doua zi dis-de-dimineață au fost cu toții în picioare. Baxter și Doniphan se tîrîră pînă-n fundul tunelului. Nici un zgomot, iar cîinele umbla de colo-colo, liniștit și fără să mai sară pe pereți ca în ajun.

— Hai, la lucru! spuse Briant.

— Hai, zise Baxter. Ne-om opri dacă mai auzim ceva.

— Nu cumva — își dădu cu părerea Doniphan — zgomotul o fi al vreunui izvor care trece vuind pe sub stîncă?

— L-am auzi și acum, zise Wilcox. Or, acum nu se aude.

— E drept, răspunse Gordon. Să fie cumva răbufniri de vînt prin vreo crăpătură pe coama falezei?
— Să ne urcăm deasupra — zise Service — poate descoperim ce e.
Aşa şi făcură. La vreo cincizeci de paşi din jos de mal se făcea o potecuţă cotită, care urca pînă sus pe creasta falezei. În cîteva clipe, Baxter cu doi-trei dintre ei au fost sus şi au mers de-a lungul coamei pînă deasupra grotei, dar în zadar. Pe întreg podişul acesta neted, acoperit cu iarbă măruntă şi deasă, nici urmă de crăpătură prin care să străbată vreun curent de aer sau vreun şuvoi de apă.
Coborîră deci fără să afle nimic mai mult despre ciudatul fenomen, iar cei mici rămaseră tot la părerea lor că locul e bîntuit de iele.
Se apucară dar din nou să sape stînca şi lucrară toată ziua. Nu mai auziră zgomotele din ajun, dar Baxter le atrase atenţia că peretele care pînă ieri suna înfundat, începea acum să sune a gol. Să fi fost în direcţia aceea, la capătul tunelului lor, o altă grotă în stîncă? Şi nu cumva de acolo venea zgomotul? N-ar fi fost de mirare, ba ar fi fost chiar de dorit. Cîtă muncă cruţată în lucrarea de lărgire!
E uşor de închipuit cu ce sete se apucară acum să sfredelească. Ziua aceasta a fost poate cea mai obositoare din cîte au apucat. Cu toate astea n-a adus nimic nou, decît că spre seară s-au trezit că le-a dispărut cîinele. De obicei, la ora meselor, Phann era nelipsit de lîngă scaunul stăpînului lui; or, în seara asta, locul era gol. Îl strigară: Phann!... Dar Phann nicăieri!
Gordon ieşi în prag. Îl strigă din nou, dar... linişte deplină.
Doniphan şi Wilcox alergară, unul pe malul rîului, celălalt pe ţărmul lacului... Nici urmă de cîine!
Zadarnic căutară jur împrejurul grotei. Pe Phann nu l-au mai găsit.

Cîinele era sigur mult mai departe, altfel nu se putea să nu fi răspuns la vocea lui Gordon. Să se fi rătăcit? Mai greu de crezut. Să-l fi sfîşiat vreo fiară? Asta mai degrabă. Numai aşa se putea explica dispariţia.
Să fi fost 9 seara. Lacul şi faleza erau cufundate în întuneric. Au trebuit să renunţe la cercetări şi să se înapoieze la French-den.
Se întoarseră foarte îngrijoraţi şi, mai mult decît atîta, adînc mîhniţi la gîndul că au pierdut poate pentru totdeauna un animal atît de inteligent.
Parte din ei se aşezară pe paturi, parte în jurul mesei, dar nici unuia nu-i mai ardea să se culce. Se simţeau mai singuri, mai năpăstuiţi, mai departe de ţară şi de-ai lor.
Deodată, în mijlocul tăcerii se auziră din nou vuietele acelea surde; dar de astă dată erau urlete, urmate de strigăte de durere, şi asta dură timp de aproape un minut.
— De acolo! De acolo vine! strigă Briant, alergînd prin tunel.
Toţi săriră în picioare ca şi cînd s-ar fi aşteptat la o apariţie. Copiii, înmărmuriţi de frică, se vîrîră sub paturi.
Dar Briant se întoarse, spunînd:
— Trebuie să fie o grotă acolo, cu intrarea pe la picioarele falezei.
— Şi în care probabil că noaptea se adăpostesc animale, zise Gordon.
— Asta e! spuse Doniphan. Mîine trebuie neapărat să căutăm locul.
În clipa aceea răsună un lătrat care, ca şi urletele, se auzea dinăuntrul stîncii.
— Să fie Phann acolo, în luptă cu vreun animal? strigă Wilcox.
Briant intră din nou prin tunel şi, lipind urechea de peretele din fund, ascultă. Nimic. Phann o fi fost sau nu acolo, dar că mai era încă o grotă care avea o ieşire afară prin vreo crăpătură ascunsă

printre hăţişurile de la baza falezei — asta era sigur.

Noaptea trecu fără să se mai audă nici urlete, nici lătrături.

Dimineaţa, din zori, aceeaşi căutare zadarnică pe lîngă rîu, spre lac şi, ca în ajun, pe coama falezei. Oricît l-au căutat şi l-au chemat prin împrejurimi, Phann n-a mai apărut.

Briant şi Baxter, rînd pe rînd, se apucară de lucru, cînd cu ranga, cînd cu tîrnăcopul, fără încetare. În cursul dimineţii, tunelul a înaintat cu încă două picioare.

Se opreau cînd şi cînd, ciuleau urechea, dar nu mai auziră nimic.

Încetară lucrul numai cîtă vreme prînziră, apoi începură din nou. Şi-au luat toate măsurile de prevedere pentru cazul cînd la ultima lovitură de tîrnăcop, care ar sparge peretele, vreun animal s-ar năpusti asupra lor prin deschizătură. Pe cei mici îi trimiseseră pe ţărm. Cu puştile şi revolverele gata, Doniphan, Wilcox şi Webb stăteau de veghe.

Către ora două, Briant scoase un strigăt : tîrnăcopul străpunsese calcarul şi prin deschizătura pricinuită de surpătură văzu că se deschide o încăpere destul de largă. Se întoarse degrabă către ceilalţi, care nu mai ştiau ce să creadă. Dar nici n-apucă să deschidă gura, cînd din tunel simţi furişîndu-i-se pe lîngă picioare un animal, care dădu buzna în peşteră. Era Phann ! Însuşi Phann, care alergă mai întîi la găleata cu apă şi începu să bea cu lăcomie, apoi, dînd din coadă, plin de bucurie, prinse a sări în jurul lui Gordon. N-aveau aşadar de ce se teme.

Briant luă atunci un felinar şi intră prin tunel, urmat de Gordon, Doniphan, Wilcox, Baxter şi Moko. Trecînd prin spărtura peretelui, intrară într-o grotă întunecoasă în care pe nicăieri nu pătrundea vreo lumină din afară.

Era într-adevăr o peşteră la fel de largă şi de înaltă ca şi French-den, dar mult mai adîncă, cu o suprafaţă de cincizeci de iarzi pătraţi şi pe jos cu un strat gros de nisip foarte mărunt.

Cum grota părea că nu are nici o ieşire în afară, era de aşteptat ca aerul să lipsească. Flacăra felinarului ardea însă foarte bine : însemna dar că pe undeva tot pătrundea aer. Altfel pe unde ar fi intrat Phann ?

În clipa aceea, Wilcox se împiedică de un trup ţeapăn şi rece.

Briant apropie felinarul.

— E un cadavru de şacal, exclamă Baxter.

— Da, un şacal pe care pesemne că l-a gîtuit viteazul nostru Phann ! răspunse Briant.

— Asta era aşadar explicaţia, zise Gordon.

Dar dacă unul sau mai mulţi şacali îşi găsiseră adăpost acolo, pe unde intraseră ? Trebuiau numaidecît să descopere.

Ieşind din French-den, Briant merse de-a lungul falezei, de partea lacului, strigînd din afară, iar ceilalţi răspunzînd dinăuntru. În felul acesta descoperiră o crăpătură îngustă printre hăţişuri, chiar la nivelul solului, prin care se furişau şacalii. Dar după cum îşi dădură seama, de cînd îl pierduseră pe Phann se întîmplase o mică surpătură care închisese intrarea.

Acum îşi explicau şi urletele şacalilor şi lătrăturile cîinelui care timp de douăzeci şi patru de ore n-a mai putut ieşi de acolo.

Ce bucurie pe toţi ! Nu numai că-l regăsiseră pe Phann, dar cîtă muncă cruţată ! Acolo, lîngă ei, „de-a gata", cum zicea Dole, se găsea o vastă deschizătură în stîncă, de care Baudoin nici nu visase. Dacă lărgeau crăpătura, aveau încă o intrare deschisă către lac. Cîtă înlesnire pentru treburile lor de fiecare zi ! Se adunară cu toţii în peştera cea nouă şi nu mai conteniră cu uralele, la care Phann se asocia prin lătrături.

Acum lucrau cu sete la lărgirea tunelului, ca să-l transforme într-un coridor comod. Celei de-a doua peşteri îi dădură numele de „hol", nume care se potrivea dimensiunilor. Şi pînă la săparea celor

două cămări pe laturile coridorului, transportară în hol toate materialele. În el aveau să-şi facă dormitorul şi sala de lucru, iar întîia încăpere o păstrau ca bucătărie, oficiu şi sufragerie. Şi pentru că acolo se gîndeau să depoziteze proviziile, o denumiră „store-room" [1] — şi aşa rămase.

Mutară mai întîi culcuşurile, rînduindu-le simetric pe nisipul din hol, unde aveau loc destul. Apoi aşezară mobilierul iahtului: divane, fotolii, mese, dulapuri etc. şi mai ales instalară sobele din camere şi salonul iahtului, aşa fel încît să încălzească bine o încăpere atît de mare.

Lărgiră, în acelaşi timp, intrarea dinspre lac, pe măsura uneia din uşile schoonerului, treabă la care Baxter munci din greu. De o parte şi de alta a uşii săpară în perete două deschizături, prin care lumina zilei pătrundea în hol; iar seara, îl luminau cu un felinar atîrnat de sus.

Amenajările acestea le luară vreo cincisprezece zile. Era şi timpul să fie gata, căci după zilele însorite, vremea se strică brusc. Gerul poate că nu era prea mare, în schimb furtunile deveniră aşa de violente, că nu mai era chip să iasă cineva afară din grotă.

Vîntul sufla cu atîta putere, încît, cu tot adăpostul falezei, ridica apele lacului în talazuri ca ale mării. Valurile se rostogoleau turbate şi e sigur că nici o corabie, nici o şalupă de pescuit, nici o pirogă de indigeni n-ar fi scăpat de pieire. A fost nevoie să suie iola pe ţărm, altfel furia apelor ar fi smuls-o. În cîteva rînduri, apele rîului, luate în răspăr şi întoarse împotriva curentului, se ridicară peste mal, ameninţînd să ajungă pînă la piciorul falezei. Din fericire, nici depozitul, nici holul nu erau direct în bătaia ploii, fiindcă vîntul sufla din vest. Sobele şi plita de bucătărie, înfundate cu vreascuri aduse devreme din belşug, gemeau de foc şi trăgeau destul de bine.

[1] Store-room — lb. engleză, cameră de provizii, depozit. (n.t.)

Piesele rămase din iaht şi-au găsit la vreme un adăpost bun. Merindele nu mai aveau de suferit de pe urma furtunilor. Gordon şi toţi ceilalţi, siliţi de vremea rea să stea închişi, avură prilejul de a se instala mai în voie. Au lărgit tunelul, transformîndu-l în coridor. Au săpat cele două pivnicioare în adîncime, dintre care una avea chiar o uşă încuiată, păstrată anume pentru muniţie, ca să fie ferită de vreo explozie.

În sfîrşit, pentru vînat, chiar dacă nu se încumetau să meargă mai departe, păsările de baltă le asigurau strictul necesar, cu toate că îşi mai păstrau un gust mlăştinos, oricît s-ar fi trudit Moko, fapt care dădea loc la proteste şi la tot felul de strîmbături. Bineînţeles că au amenajat un loc în depozit şi pentru struţul „nandu" — pînă cînd să-i facă şi lui un adăpost afară.

Atunci Gordon se gîndi că ar fi bine să întocmească un program pe care să-l respecte întocmai, de îndată ce-l vor fi adoptat. Partea materială o dată asigurată, trebuiau să se îngrijească de învăţătură. Cine putea şti cît avea să dureze şederea lor pe insulă! Atunci cînd ar fi să plece, ce mulţumire să ştii că timpul n-a fost pierdut!

Cu cărţile din biblioteca iahtului, oare cei mari nu şi-ar putea lărgi bagajul de cunoştinţe, ocupîndu-se în acelaşi timp şi de instruirea celor mici? Muncă rodnică şi care avea să le umple atît de plăcut zilele lungi de iarnă!

Între timp, înainte chiar ca programul să fie închegat, mai puseră la cale altceva, şi iată în ce împrejurare.

În seara de 10 iunie, după masa de seară, cum stăteau toţi în hol în jurul sobelor care duduiau, vorbiră între altele că ar fi bine să găsească denumiri pentru principalele puncte geografice ale insulei.

— Ar fi şi folositor, şi practic, spuse Briant.

— Ah, nume! exclamă Iverson. Să alegem nume frumoase!

— Cum au făcut adevărații Robinsoni, sau chiar și cei imaginari, zise Webb.

— De fapt, dragii mei — zise Gordon — asta și sîntem noi!

— Un pension de Robinsoni! exclamă Service.

— De altfel — zise Gordon — dînd un nume golfului, mărilor, pădurilor, lacului, falezei, mlaștinilor, capurilor, ne vine și nouă mai ușor să ne orientăm.

Cu cîtă bucurie primiră propunerea, și acum care mai de care se întreceau ce numiri mai bune să găsească.

— Pentru început, avem Sloughi-bay, golful unde a eșuat schoonerul — spuse Doniphan — și s-ar cădea să-i păstrăm numele.

— Desigur, încuviință Cross.

— Și tot așa păstrăm peșterii numele de French-den, peștera francezului, în amintirea naufragiatului căruia i-am luat locul!

Nimeni nu se opuse, nici chiar Doniphan, cu toate că propunerea venea de la Briant.

— Și acum — întrebă Wilcox — ce nume-i punem rîului care se varsă în Sloughi-bay?

— Rîul Zeelanda — propuse Baxter — ca să ne amintească de țara noastră.

— Da! Da! spuseră toți într-un glas.

— Dar lacului? întrebă Garnett.

— Dacă rîului i-am dat numele Zeelandei noastre — zise Doniphan — lacul să ne amintească de familiile noastre și să-i zicem „Family-lake" (lacul familiei) — ceea ce primiră cu aclamații.

Toți erau într-un gînd și cu aceeași însuflețire dădură falezei numele de Auckland-hill (înălțimea Auckland). Cît despre capul falezei, promontoriul din vîrful căruia Briant crezuse că vede oceanul spre est, l-au denumit „False Sea-point" (capul presupusei mări).

Urmară rînd pe rînd alte denumiri. Astfel botezară „Traps-woods" (pădurea capcanelor) partea de pădure unde au descoperit capcanele, „Bog-woods" (pădurea mlaștinii), cealaltă pădure, situată

între Sloughi-bay și faleză, „South-moors" (mlaștinile din sud), ținutul mlăștinos din partea de sud a insulei, „Dike-creek" (pîrîul digului), rîulețului traversat de puntea pietruită, „Wreck-coast" (coasta naufragiatului), coasta insulei pe care a naufragiat iahtul, în fine „Sport-terrace" (terasa de sport), porțiunea dintre rîu și lac care formează în fața holului un fel de peluză destinată în viitor exercițiilor prevăzute de program.

Rămînea ca celelalte puncte de pe insulă să primească noi denumiri pe măsură ce locurile vor fi cunoscute și noi peripeții s-or petrece în ele.

Și totuși, unor promontorii — capuri — trecute pe harta lui François Baudoin, le trebuia un nume. Hotărîră așadar ca la nordul insulei să fie „Capul Nord", iar în punctul cel mai sudic — „Capul Sud" și în unanimitate dădură celor trei capuri ce înaintau în ocean numele de „Capul Francez", „Capul Englez" și „Capul American", în cinstea celor trei națiuni: franceză, engleză și americană, reprezentate în mica lor colonie.

Da, „Colonie"! Acesta era cuvîntul și-l adoptară, căci așezarea lor nu mai avea un caracter de provizorat și aceasta, firește, datorită inițiativei lui Gordon, care se preocupase mai mult de a organiza o viață în ținutul acesta nou decît de a căuta cum să plece de acolo. Tinerii nu mai erau acum naufragiații de pe *Sloughi*, ci coloniștii insulei.

Dar ai cărei insule? Trebuia neapărat botezată insula.

— Stați! Stați! Vă spun eu ce nume să-i dăm! exclamă Costar.

— Tu! Tocmai tu? răspunse Doniphan.

— Are haz Costar! zise Garnett.

— Fără îndoială că o să-i spună „Insula Bebe", zise Service.

— Hai-hai! Nu-l luați în rîs, interveni Briant. Să vedem și părerea lui.

Copilul, buimăcit, tăcea.

— Spune, Costar! îl încurajă Briant. Sînt sigur că ai o idee bună.

— Ei bine — zise Costar — mă gîndeam că dacă sîntem elevii Institutului Chairman, se cade ca insulei să-i zicem insula Chairman.

Şi într-adevăr, nu s-ar fi putut găsi ceva mai bun. Toţi primiră propunerea cu aplauze, lucru ce-l făcu pe Costar să se simtă foarte mîndru.

Insula Chairman! Într-adevăr, acest nume are o rezonanţă geografică şi ar putea să ocupe cu toată cinstea un loc într-un atlas, în viitor.

Şedinţa se termină şi, mulţumiţi, se pregăteau să meargă la culcare, cînd Briant luă din nou cuvîntul :

— Prieteni — le zise — acum că am dat un nume insulei, nu s-ar cădea să alegem un şef ca s-o guverneze ?

— Un şef ? sări Doniphan.

— Da, gîndesc că toate ar merge mai bine — zise Briant — dacă unul din noi ar avea autoritate asupra celorlalţi. Dacă se obişnuieşte astfel pentru o ţară, de ce n-ar fi tot aşa şi pentru insula Chairman ?

— Da! Da! Un şef! Să numim un şef! strigară mari şi mici.

— Să numim un şef — zise Doniphan — dar numai pe un interval limitat de timp, un an, bunăoară!

— Şi cu dreptul de a fi reales, adăugă Briant.

— Perfect, pe cine numim ? întrebă Doniphan, cu un tremur în glas.

Invidios, simţeai cum îl roade teama că de nu-l vor alege pe el, îl vor alege pe Briant. Dar se linişti degrabă.

— Pe cine ? răspunse Briant. Fireşte că pe cel mai mare dintre noi : pe Gordon!

— Da! Da! Trăiască Gordon!

Gordon voi mai întîi să refuze cinstirea asta unanimă, dat fiind că el urmărea mai mult să organizeze decît să comande, dar gîndindu-se la cîte

neînţelegeri se puteau ivi în viitor din ciocnirea de caractere la vîrsta aceasta cînd copiii devin bărbaţi, îşi zise că autoritatea lui le va prinde bine.

Şi iată cum Gordon fu ales şef al micii colonii de pe insula Chairman!

XIII

PROGRAMUL DE STUDII. PRĂZNUIREA DUMINICII. BULGĂRI DE ZĂPADĂ. DONIPHAN ŞI BRIANT. GERURI MARI. PROBLEMA LEMNELOR DE FOC. EXCURSIE LA TRAPS-WOODS. EXCURSIE LA SLOUGHI-BAY. FOCI ŞI PINGUINI. O PEDEPSIRE ÎN PUBLIC.

O dată cu venirea lunii mai, iarna puse stăpînire pe tot cuprinsul insulei Chairman. Cît avea să dureze oare ? Cinci luni pe puţin, dacă insula se găsea pe o latitudine mai ridicată decît Noua Zeelandă. Gordon îşi luase toate măsurile ca să facă faţă cumplitelor asprimi ale unei ierni lungi.

În orice caz, iată ce-şi notase tînărul american printre observaţiile meteorologice : iarna abia a început o dată cu luna mai, adică două luni înaintea lui iulie din zona boreală, care corespunde lui ianuarie din zona australă. Se putea dar deduce că va sfîrşi cu două luni în urmă, aşadar către mijlocul lui septembrie. Totuşi, la perioada aceasta atît de lungă se mai adaugă şi furtunile atît de dese la vremea echinocţiului. Probabil deci că micii colonişti aveau să stea închişi în grotă pînă la începutul lui octombrie, fără putinţa de a face vreun drum mai lung prin insulă.

Pentru ca viaţa din interior să nu sufere, Gordon întocmi un program de ocupaţii zilnice. Bineînţe-

les, faggismul care se practica în Institutul Chairman nu-și avea nicidecum locul pe insulă. Dimpotrivă, ceea ce urmărea Gordon era să-i obișnuiască pe tinerii săi colegi cu gîndul că erau aproape oameni formați și, în consecință, să-i facă să se poarte ca atare.

Așadar nici vorbă de faggism la French-den, nici vorbă deci ca cei mici să-i servească pe cei mari. Dar toate celelalte tradiții aveau să fie respectate.

Firește că programul, vrînd-nevrînd, părtinea mai mult pe cei mici decît pe cei mari, căci biblioteca din French-den neavînd, în afara cărților de călătorie, decît un număr restrîns de cărți științifice, cei mari nu-și puteau continua studiile decît într-o mică măsură. Drept e că greutățile exilului de acum, lupta pentru procurarea celor de trebuință, nevoia ca la fiecare pas să-și exercite judecata și să recurgă la imaginație în împrejurări atît de felurite — toate astea îi formau și îi căleau pentru viață. Și, bineînțeles, o dată cu sarcina să-i educe pe cei mici, le revenea și sarcina să-i instruiască.

Totuși, departe de a-i surmena cu o muncă mai presus de vîrsta lor, căutau toate prilejurile ca să le dezvolte trupul deopotrivă cu intelectul și ori de cîte ori nu era prea frig, îi scoteau, bine îmbrăcați, afară, în aer liber, să alerge și chiar să facă diferite treburi, după putința fiecăruia.

De fapt, programul a fost întocmit tocmai pe principiile:

„Ori de cîte ori un lucru te înspăimîntă, fă-l!"

„Nu pierde niciodată prilejul de a face un efort, dacă-ți stă în putință."

„Nu te da în lături de la nici o osteneală, căci nici una nu e fără folos."

Punînd în practică aceste precepte, trupul se fortifică, sufletul de asemenea.

Iată dar programul stabilit, după aprobarea lui de către mica colonie:

Două ore în fiecare dimineață și două ore în fiecare seară, lucru în comun în hol. Rînd pe rînd,

Briant, Doniphan, Cross și Baxter, din categoria a cincea, și Wilcox și Webb, dintr-a patra, vor ține cursuri pentru colegii din categoriile a treia, a doua și întiia. Le vor preda matematică, geografie, istorie, folosindu-se de cele cîteva cărți din bibliotecă și de cele învățate mai înainte. Bun prilej și pentru ei ca să nu uite ce-au învățat. Apoi, de două ori pe săptămînă — duminica și joia — vor ține o conferință cu un subiect fie științific, fie istoric sau chiar de actualitate, cu privire la întîmplările zilnice. Cei mari își vor spune pe rînd părerea, iar discuția îi va instrui și amuza în același timp.

Ca șef de colonie, Gordon va veghea ca programul să fie aplicat întocmai, fără schimbări nejustificate. Și mai luară încă o măsură, în privința orientării în timp: aveau calendarul iahtului, dar trebuia ștearsă din el fiecare zi trecută. Aveau ceasornicele de bord, dar trebuiau întoarse la vreme. La doi dintre cei mari le reveni însărcinarea aceasta — Wilcox pentru ceasornice, iar Baxter pentru calendar — și se puteau bizui pe ei. Grija de barometru și de termometru fu dată în seama lui Webb, care avea să le anunțe schimbarea timpului. Hotărîră, de asemenea, să țină un jurnal cu tot ce se petrecuse pînă la zi și cu ce se va petrece în viitor, în timpul șederii lor pe insula Chairman. Baxter se oferi să-l scrie el și, datorită lui, „Jurnalul din French-den" avea să fie ținut pînă în cele mai mici amănunte.

Una dintre griji și care nu suferea amînare era spălatul rufelor. Noroc că săpunul nu lipsea și, doamne sfînt, ce se puteau murdări cei mici, oricît i-ar fi ținut de scurt Gordon, cînd se jucau pe terasa de sport sau cînd se bălăceau la pescuit prin apa rîului. De cîte ori nu i-a dojenit și nu i-a amenințat cu pedeapsa!

La treaba asta, Moko era foarte priceput. Dar el singur n-ar fi scos-o la capăt și, oricît le-ar fi displăcut, cei mari au fost nevoiți să dea o mînă de ajutor, dacă voiau rufe curate.

A doua zi, tocmai era duminică — și e știut cu cîtă strictețe e respectată duminica în Anglia și în America. Orașe, cătune și sate sînt parcă moarte: interzisă orice distracție, orice voioșie. Nu numai că trebuie să te plictisești, dar să se și vadă că te plictisești. De la copii pînă la oameni în toată firea! Tradiție! Tradiție! Cu asta te omora.

Pe insula Chairman, mica colonie fu scutită de atîta rigoare, ba chiar în duminica aceea copiii se plimbară pe marginea lacului. Dar pentru că gerul era mare, după două ore de mers și de întreceri la fugă pe terasa de sport, fură foarte bucuroși să găsească holul bine încălzit și o mîncare caldă preparată cu pricepere de maestrul bucătar din French-den.

Seara se termină cu un concert în care acordeonul lui Garnett ținu loc de orchestră, în vreme ce ceilalți cîntau mai mult sau mai puțin fals, dar cu multă convingere. Singurul care avea o voce destul de frumoasă era Jacques, dar neînțeles și ciudat cum devenise de cîtva timp, nu mai lua parte la bucuria celorlalți și zadarnic îl rugară toți să cînte ca altădată cîntecele copilărești pe care le interpreta cu atîta dărnicie la Institutul Chairman.

Duminica aceea, începută cu o cuvîntare a „venerabilului Gordon", cum îl numea Service, se termină pe la zece seara, cînd toți dormeau pe rupte sub paza lui Phann, pe care te puteai bizui în caz de primejdie.

Cît ținu luna iunie, gerul merse crescînd. Webb constată că barometrul rămînea în general la peste 27 de degete, în timp ce termometrul era la 10—12° sub zero.

De îndată ce vîntul, care sufla din miazăzi, se întorcea înspre apus, se mai încălzea și o zăpadă groasă acoperea întreg cuprinsul. Bucuria copiilor, căci atunci începeau cîte o bătaie cu bulgări de zăpadă mai îndesați, cum obișnuiau în Anglia. Să fi văzut atunci cucuie! Și cine a fost mai lovit, tocmai Jacques, care nici măcar nu se juca cu ei,

ci doar se uita. Un bulgăre pe care Cross îl aruncă cu putere, deși nu înspre el, îl lovi atît de tare, încît, fără voie, acestuia îi scăpă un strigăt de durere.

— N-am făcut-o înadins! spuse Cross, răspuns obișnuit al celor neîndemînatici.

— Te cred! răspunse Briant, atras de țipătul fratelui său. Dar de ce să azvîrli atît de tare?

— Dar și Jacques, de ce stă în drum dacă nu se joacă? zise Cross.

— Atîta vorbărie pentru un cucui! se amestecă Doniphan.

— Fie! Nu-i nimic grav — spuse Briant, simțind că Doniphan caută ceartă — dar eu îl rog pe Cross să înceteze.

— Să înceteze ce? spuse disprețuitor Doniphan. Cînd îți spune că n-a fost înadins!

— De ce te amesteci, Doniphan? zise Briant. Asta mă privește pe mine și pe Cross.

— Ba mă privește și pe mine, Briant, dacă o iei pe tonul ăsta.

— Îți stau la dispoziție cum vrei și cînd vrei, spuse Briant, cu brațele încrucișate.

— Acum! exclamă Doniphan.

Chiar atunci pică Gordon, tocmai la timp ca să împiedice o încăierare și îl mustră pe Doniphan, care trebui să se supună și se întoarse bombănind la French-den. Dar era de așteptat că aveau să se încaiere la primul prilej.

Și ninse, ninse într-una timp de două zile. Ca să-i amuze pe cei mici, Service și Garnett făcură un om uriaș de zăpadă, cu un cap mare, un nas cît toate zilele și o gură cît o șură — un adevărat căpcăun. Și trebuie spus că dacă atîta vreme cît era ziuă, Dole și Costar se încumetau să arunce în el cu bulgări, cum se lăsa noaptea și întunericul îl făcea să pară mai înalt și mai fioros, se uitau la el cu ochii măriți de spaimă.

— Uite la ei, fricoșii! strigau atunci Iverson și Jenkins, care făceau pe grozavii, dar aproape că tremurau și ei.

Către sfîrşitul lui iunie, nu mai avură nici atîta bucurie. Nu se mai putea merge prin zăpadă troienită şi groasă de trei-patru picioare. Dacă te depărtai la cîteva sute de paşi, de French-den, erai în pericol să nu te mai poţi întoarce.

Au stat aşadar toţi zăvorîţi timp de cincisprezece zile — pînă la 9 iulie. În schimb, studiile n-au avut de suferit, ba dimpotrivă. Programul zilei a fost îndeplinit întocmai. Conferinţele s-au ţinut în zilele hotărîte şi au fost ascultate cu multă plăcere; şi nu e de mirare că Doniphan, cu talentul lui de orator şi mulţimea de cunoştinţe, era întîiul. Dar de ce se arăta atît de mîndru? Îngîmfarea asta îi întuneca toate calităţile.

Deşi recreaţiile şi le petreceau în hol, sănătatea copiilor n-a avut nimic de suferit datorită aerisirii care se făcea dintr-o cameră într-alta prin coridor. Igiena de altfel n-a fost nicidecum dată uitării. Dacă vreun copil s-ar fi îmbolnăvit, cine i-ar fi dat îngrijirile necesare? Aşa, din fericire, au scăpat cu ceva guturaiuri sau vreo durere în gît repede curarisită cu odihnă la pat şi băuturi calde.

Tot atunci trebuiră să soluţioneze şi o altă problemă. De obicei, apa întrebuinţată la French-den era luată din rîu la vremea refluxului, ca să nu fie sălcie. Cînd însă suprafaţa rîului va fi complet îngheţată, nu vor mai putea lua apa în felul acesta. Gordon se sfătui aşadar cu Baxter, „inginerul" coloniei, cum să procedeze. Baxter, după multă chibzuială, propuse să sape un şanţ la cîteva picioare adîncime sub mal, ca să nu îngheţe conducta care va aduce apa din rîu în încăperea depozitului. Lucru greu, şi Baxter n-ar fi putut s-o scoată la capăt dacă n-ar fi avut una din ţevile de plumb de la instalaţiile de pe *Sloughi*. După multe încercări, în sfîrşit apa fu adusă în interiorul depozitului. Cît despre luminat, ulei pentru lămpi şi felinar mai aveau, dar de îndată ce-o trece iarna, era nevoie să se mai aprovizioneze, ori măcar să fabrice ceva lumînări din grăsimile pe care Moko le punea deoparte.

În timpul acesta, aprovizionarea coloniei le dădea destulă bătaie de cap, căci şi vînătoarea, şi pescuitul erau mai slabe ca înainte. Fireşte că animale flămînzite se abăteau pe lîngă French-den. Dar erau doar şacali, pe care Doniphan şi Cross îi alungau cu focuri de armă. Odată însă au venit în haită de vreo douăzeci şi au trebuit să baricadeze zdravăn uşile de la hol şi de la depozit. O invazie a acestor carnivore înrăite de foame ar fi fost primejdioasă, dar cum Phann i-a semnalat la vreme, n-au ajuns să forţeze intrarea de la French-den.

În asemenea condiţii, Moko s-a văzut nevoit să atace ceva din proviziile iahtului, măcar că trebuiau cruţate. Gordon se-nvoia tare greu şi vedea cu durere cum se lungeşte pe carnetul lui lista de ieşire din depozit, pe cînd cea de intrare stătea pe loc. Totuşi, cum aveau un stoc destul de mare de raţe şi de dropii ermetic închise în butoaie după ce fuseseră fierte pe jumătate, Moko prepara mîncare din ele şi din somonii ţinuţi la saramură. Dar să nu uităm că French-den avea cincisprezece guri de hrănit!

Şi totuşi nu se poate spune că peste iarnă n-au avut şi carne proaspătă. Wilcox, foarte priceput în mînuirea uneltelor de vînătoare, pusese capcane pe mal. Erau simple curse fixate într-o parte prin bucăţi de lemn în formă de 4 şi în care uneori se prindea ceva vînat mărunt.

Cu ajutorul celorlalţi, Wilcox întinse şi plase pe malul rîului, folosindu-se de plasele de pescuit ale iahtului, suspendîndu-le pe prăjini înalte. În ochiurile acestor lungi pînze de păianjen, păsările din mlaştinile din miazăzi cădeau în număr mare cînd treceau de pe un mal pe celălalt. Dacă multe din ele izbuteau totuşi să scape din ochiurile prea mici pentru un asemenea vînat, erau şi zile în care prindeau atît cît să le ajungă la dejun şi seara.

Unul care le-a dat de furcă cu hrana a fost „nandu"-ul — struţul. Mai întîi trebuie spus cinstit că domesticirea lui nu făcea nici un progres, oricît se

lăuda cu asta Service, care primise sarcina să se ocupe de el.

— Să vezi ce mai armăsar fac eu din el! spunea într-una, măcar că nu prea știa nici el cum o să-l încalece.

Deocamdată, „nandu"-ul nefiind carnivor, Service era nevoit să plece după provizia zilnică de ierburi și de rădăcini îngropate la două-trei picioare sub zăpadă. Dar ce n-ar fi făcut pentru favoritul lui? Dacă totuși struțul a slăbit în iarna asta nesfîrșită, de vină n-a fost bietul Service, care tot trăgea nădejde că pune grăsimea la loc în primăvară.

La 9 iulie, dis-de-dimineață, de cum trecu pragul peșterii, Briant își dădu seama că vîntul își schimbase direcția și acum bătea dinspre sud.

Gerul devenise atît de pătrunzător, încît Briant se înapoie degrabă să-l înștiințeze pe Gordon.

— Era de așteptat — spuse Gordon — și nu m-aș mira să mai avem cîteva luni de iarnă grea.

— Asta înseamnă că iahtul a fost dus de curent mult mai la sud decît am fi gîndit.

— De bună seamă — zise Gordon — cu toate astea, în atlasul nostru nu e trecută nici o insulă în preajma drumului antarctic.

— Nu pot să-mi explic, Gordon, și crede-mă, nu știu încotro am porni dacă ar fi să părăsim insula.

— Să părăsim insula? se miră Gordon. Tu mai speri așa ceva, Briant?

— Sper într-una, Gordon. Dac-am putea construi o corabie care să reziste cît de cît oceanului, n-aș mai sta o clipă pe gînduri să plec în cercetare.

— Bine! Bine! zise Gordon. Nu e nici o grabă. Stai întîi să organizăm colonia!

— Hei, dragul meu Gordon — oftă Briant — tu uiți că acolo avem familii!

— Firește, firește, Briant! Oricum, nu sîntem nici aici prea de plîns. Merge! Aș putea zice că nu ne lipsește nimic.

— Ba încă multe, Gordon, zise Briant, bucuros să schimbe conversația. De pildă, iată că lemnele sînt pe sfîrșite.

— Da, dar nu s-au isprăvit pădurile din insulă!

— Nu, Gordon, dar trebuie să înnoim cît mai degrabă provizia de lemne, pînă nu se termină.

— Chiar astăzi, răspunse Gordon. Să vedem ce zice termometrul!

Termometrul pus în depozit nu trecea de 5° deasupra lui zero, măcar că soba duduia. Cînd îl aplică însă pe peretele exterior, scăzu deodată la 17° sub zero.

Era un ger năprasnic și care avea să se înăsprească și mai mult de va fi senin și uscat timp de cîteva săptămîni. Și așa, cu toate că cele două sobe din hol și soba din bucătărie pocneau, în grotă frigul creștea simțitor.

Pe la nouă dimineața, după micul dejun, hotărîră să meargă toți la Traps-woods — pădurea capcanelor — ca să aducă un transport de lemne.

Cîtă vreme nu e vînt, oricît de mare ar fi gerul, îl suporți. Cînd însă vîntul suflă aprig și parcă te taie la obraz și la mîini, atunci e groaznic. Din fericire, în ziua aceea vîntul era foarte slab și cerul ca lacrima, iar aerul era de gheață.

Așa se face că zăpada moale din ajun, în care te afundai pînă la brîu, se întărise într-atît, încît piciorul mergea ca pe o podișcă de fier. Păstrînd echilibrul ca să nu aluneci, puteai merge ca pe gheața lacului și a rîului, prinse în întregime. Cu rachete de lemn în picioare, cum poartă indigenii din regiunile polare, sau chiar cu o sanie trasă de cîini sau de reni, ar fi putut străbate lacul pe toată întinderea, de la sud la nord, doar în cîteva ore.

Deocamdată însă n-aveau nevoie de o asemenea expediție. Să meargă pînă la pădurea cea mai apropiată și să-și facă provizie de lemne — asta era de neapărată trebuință.

Dar ca să cari pînă la French-den cantitatea de lemne necesară, era o muncă istovitoare, căci trebuiau să le ducă ori în brațe, ori în spate.

Cum ar fi luat prea mult timp ca să-şi clădească singuri vreun vehicul de transport din scîndurile iahtului, Moko avu o idee pe care toţi se grăbiră s-o pună în practică. Ce-ar fi să răstoarne cu picioarele în sus masa aceea mare şi solidă din cămară, de douăsprezece picioare lungime pe patru lăţime, s-o umple cu lemne şi s-o tragă peste stratul neted de zăpadă îngheţată? Fireşte că minunat; şi aşa şi făcură. Patru băieţi dintre cei mari se înhămară la ea cu frînghii şi plecară de la opt dimineaţa înspre Traps-woods.

Cei mici, cu nasul roşu şi obrajii arşi de ger, fugeau înainte ca nişte căţei, cu Phann care le dădea exemplu. Uneori se urcau pe masă, certîndu-se care mai întîi, iac-aşa, numai pentru prilejul să cadă, dar nici prea de sus. Cum răsunau de limpede glasurile acelea argintii în aerul îngheţat şi uscat! Era o plăcere să-i vezi pe toţi atît de voioşi şi de îmbujoraţi!

Între faleza Auckland şi lacul Family se desfăşura, cît vedeai cu ochii, o întindere albă. Pădurea deasă, cu copacii plini de chiciură şi crengile cu ţurţuri scînteietori, se profila în depărtare ca un decor feeric. Pe deasupra lacului, stoluri de păsări zburau pînă la marginea falezei. Doniphan şi Cross nu uitaseră să-şi ia puştile. Prevederea avea să le prindă bine, căci văzură urme suspecte de animale care nu erau nici şacali, nici cuguari şi nici jaguari.

— Or fi urme de pisici sălbatice, numite „pajeros" — spuse Gordon — şi care sînt foarte primejdioase.

— Cum, dacă sînt doar pisici! rîse Costar şi dădu din umeri.

— Ei, şi tigrii sînt tot pisici, îi zise Jenkins.

— Adevărat, Service — întrebă Costar — că sînt şi pisici rele?

— Da, da, adevărat — zise Service — şi-i înghit pe copii ca pe nişte şoricei.

Costar rămase pe gînduri.

Străbătură în grabă jumătatea de milă dintre French-den şi Traps-woods, iar micii pădurari se puseră pe lucru. Doborau cu topoarele numai copaci ceva mai groşi, pe care-i curăţau apoi de crengi. N-aveau ce face cu beţe subţiri, care se treceau repede. Lor le trebuiau butuci, care să menţină focul în cuptor şi în sobe. Cu toate că o încărcară din plin, masa-sanie aluneca totuşi atît de bine şi ei trăgeau cu atîta voie bună, încît pînă-n prînz făcură două transporturi.

După dejun porniră iar şi nu lăsară lucrul decît pe la patru, cînd începu să însereze. Erau obosiţi rău şi pentru că nu aveau de ce să se istovească, Gordon amînă transportul pe a doua zi; şi cînd dădea Gordon un ordin, trebuia să asculţi!

De altfel, de cum se înapoiară la French-den, tăiară lemnele în butuci, pe care îi sparseră şi-i aşezară, treabă care dură pînă la ora de culcare.

Timp de şase zile cărară fără încetare şi se asigurară de lemne pe cîteva săptămîni. Bineînţeles că atîta cantitate n-avea loc în depozit, dar putea foarte bine să stea şi afară, la piciorul falezei.

La 15 iulie, după calendar, cădea sfîntul Swithin, şi în Anglia sfîntul Swithin are cam aceeaşi însemnătate ca sfîntul Medard în Franţa.

— Care va să zică — spuse Briant — dacă plouă astăzi, o să plouă patruzeci de zile în şir!

— Ei şi? zise Service. Nouă ce ne pasă? Şi aşa e iarnă şi urît. Ei, dacă era vara...

Şi într-adevăr, oamenilor din emisfera australă puţin le pasă de influenţa sfîntului Medard sau a sfîntului Swithin, care sînt sfinţi de iarnă din ţări de la antipod.

Între timp, ploaia încetă, vîntul îşi schimbă din nou direcţia, suflînd dinspre sud-est, şi o dată cu el începură din nou geruri atît de mari, încît Gordon nu-i mai lăsă pe cei mici nici să scoată nasul afară.

Într-adevăr, pe la mijlocul primei săptămîni din august, termometrul scăzu pînă la 27° sub zero. Destul să fi ieşit în aer liber, că aburul respiraţiei îngheţa. Nu puteai atinge un obiect de metal cu mîna fără să simţi o durere vie ca arsură. Se în-

grijiră așadar ca temperatura dinăuntru să fie suportabilă.

Trecură cincisprezece zile grele. Le lipsea la toți mișcarea. Briant se uita mîhnit cum copiii, așa de rumeni pînă atunci, se făceau mai palizi pe zi ce trecea. Ceaiurile calde însă nu le lipseau și în afară de ceva guturaiuri și bronșite, colonia trecu cu bine acest răstimp primejdios.

Pe la 16 august, situația atmosferică se schimbă o dată cu vîntul care se statornici să bată dinspre vest. Termometrul se sui la 12° sub zero — temperatură suportabilă dacă nu e vînt.

Doniphan, Briant, Service și Baxter se gîndiră atunci să facă o excursie la Sloughi-bay. Dacă plecau din zori, se puteau înapoia în seara aceleiași zile. Voiau să cerceteze dacă pe coastă se află în număr mare amfibii din cele care trăiesc în ținuturile antarctice și din care văzuseră cîteva atunci cînd au eșuat. Voiau în același timp să schimbe pavilionul din care sigur că nu mai rămăseseră decît zdrențe după furtunile din iarnă și, după părerea lui Briant, să bată în cuie pe catargul de semnalizare o scîndurică pe care să se indice direcția unde se află French-den — pentru cazul cînd marinari, care ar fi văzut pavilionul, ar debarca pe țărm.

Gordon consimți, dar stărui ca toți să fie înapoi înainte de înserat și astfel micul grup porni în zorii zilei de 19 august. Cerul era ca lacrima și cornul de lună în ultim pătrar lumina slab.

Șase mile pînă la golf era o nimica toată pentru picioarele lor tinere și odihnite. Le făcură degrabă. Mlaștina de la cotul rîului fiind înghețată, nu mai fu nevoie s-o ocolească, așa că scurtară drumul, și la nouă dimineața Doniphan și ceilalți erau pe plajă.

— Ia te uită ce multe păsări ! exclamă Wilcox.

Într-adevăr, pe colții stîncoși stăteau înșiruite cîteva mii de păsări asemănătoare unor rațe mari, cu ciocul lung ca scoica unei midii și cu strigătul ascuțit și supărător.

— Parc-ar fi soldați care așteaptă inspecția lui dom' general ! rîse Service.

— Sînt pinguini, zise Baxter. Nu face să strici un foc de pușcă pe ei.

Aceste păsări nătîngi, părînd că stau în picioare fiindcă au labele prea spre spate, nici măcar n-o luară la fugă. Ai fi putut să le omori și numai cu o lovitură de băț. Doniphan ar fi fost poate gata să le omoare numai de joacă, dar cum Briant avu grijă să nu-l contrazică, lăsă bietele păsări în pace.

Dar dacă pinguinii nu erau de nici un folos, se aflau acolo în schimb alte animale, a căror grăsime ar fi prins grozav de bine la luminatul grotei în iarna viitoare : erau focele din așa-zisa specie „foca cu trompă", care se zbenguiau printre capetele de stînci acoperite cu un strat gros de gheață. Dar ca să poți vîna o parte din ele, ar fi trebuit să le încolțești înspre stînci. De îndată însă ce Briant și prietenii lui se apropiară, focele se dădură la fund cu niște salturi nemaipomenite și se făcură nevăzute sub apă. Ar fi fost binevenită o vînătoare organizată special pentru ele.

După ce luară o gustare din merindele aduse, băieții cercetară golful pe toată întinderea.

Un strat alb și neîntinat acoperea șesul de la gura rîului Zeelanda pînă la promontoriul falezei. În afara pinguinilor și altor păsări de mare ca rățuște, pescăruși și goelanzi, părea că toate zburătoarele se adăpostiseră în interiorul insulei, ca să-și găsească hrana.

O zăpadă de două-trei picioare acoperea plaja și ce mai rămăsese din schooner era îngropat sub zăpadă.

Resturi de ierburi tocate, rămase după reflux printre colții de stîncă, arătau că mareele puternice de echinocțiu încă nu cotropiseră golful. Cît despre mare, era tot pustie, pe tot cuprinsul acestui orizont pe care Briant nu-l mai văzuse de mai bine de trei luni. Și dincolo de el, departe, departe, la sute de mile, se afla Noua Zeelandă, pe care tot mai nădăjduia s-o revadă într-o zi.

Baxter se apucă de îndată să înalțe pavilionul cel nou pe care-l aduseseră și bătu în cuie o scîndurică, indicînd că French-den se află la șase mile în susul rîului. Apoi, pe la unu după-amiază, porniră din nou pe malul stîng.

Între timp, Doniphan doborî două lișițe și doi stîrci care zburătăceau pe deasupra rîului, iar pe la patru, pe înserat, ajunseră cu toții la French-den. Îi spuseră lui Gordon tot ce văzuseră și de vreme ce erau atîtea foce la Sloughi-bay, vor pune la cale o vînătoare de îndată ce timpul va fi prielnic.

Iarna era acum pe sfîrșite. În ultima săptămînă din august și întîia din septembrie, vîntul începu să sufle iar dinspre mare. În urma unor ploi torențiale cu măzăriche, vremea se încălzi brusc. Zăpada începu să se topească și gheața lacului porni să se spargă cu un zgomot asurzitor. Ghețurile care nu se topeau pe lac porneau în josul rîului, îngrămădindu-se unele peste altele și făcînd zăpoare, care nu se risipiră decît pe la 10 septembrie.

Așa trecu și iarna. Datorită bunei gospodăriri, mica colonie n-a avut prea mult de suferit. Toți erau sănătoși și cum urmaseră studiile cu sîrguință, Gordon n-a avut nesupuși de pedepsit.

Într-o zi, totuși, a trebuit să-l pedepsească cu asprime pe Dole pentru purtarea lui: de cîteva ori refuzase cu încăpățînare să-și facă temele și Gordon îl certase, dar în zadar. La pîine și apă nu l-au pus, pentru că nu se obișnuia în școlile anglo-saxone — în schimb l-au pedepsit să fie bătut cu biciul.

Și de astă dată Briant s-ar fi împotrivit unui asemenea mod de a pedepsi, dacă n-ar fi fost vorba să respecte hotărîrea lui Gordon. De altfel, dacă un școlar francez s-ar simți rușinat de o asemenea pedeapsă, pe un școlar englez l-ar umple de rușine faptul că ar părea că îi este teamă de o corecție corporală.

Dole își primi rația cuvenită de bice pe care i le aplică Wilcox, ales călău prin tragere la sorți. Pedeapsa a avut efect, nemaiînregistrîndu-se vreun alt caz de nesupunere.

La 10 septembrie se împlineau șase luni de cînd schoonerul naufragiase în stîncile insulei Chairman.

XIV

ULTIMELE RĂBUFNIRI DE IARNĂ. CĂRUȚA. ÎNTOARCEREA PRIMĂVERII. SERVICE ȘI STRUȚUL. PREGĂTIRI PENTRU O EXPEDIȚIE ÎN NORD. VIZUINI. STOP-RIVER. FAUNĂ ȘI FLORĂ. CAPĂTUL LACULUI FAMILY. DEȘERTUL DE NISIP.

O dată cu venirea primăverii, mica colonie avea să pună în fapt unele din proiectele de peste iarnă.

Către apus, nici urmă de vreun pămînt în apropiere de insulă. Dacă aceasta era situația și la nord, la sud și la vest, atunci insula lor mai putea fi socotită ca făcînd parte dintr-un arhipelag important sau chiar dintr-un grup mai mic din Pacific? Desigur că nu, luîndu-te după harta lui Baudoin. Și totuși, insulițe ar fi putut fi prin regiunile acelea, numai că naufragiatul nu le-a văzut, nedispunînd nici de lunetă, nici de ochean, iar de pe faleza Auckland neputînd cuprinde cu ochiul liber mai mult de cîteva mile. Tinerii noștri, mai bine înarmați pentru a cerceta largul mării, poate că ar descoperi ceea ce supraviețuitorul corăbiei *Duguay-Trouin* nu putuse să zărească.

Așa cum era înfățișată, insula Chairman nu era mai largă de douăsprezece mile în partea ei centrală, înspre răsărit de French-den. În partea opusă golfului Sloughi, țărmul era mai adîncit, așa că ar fi fost bine să pornească cercetările într-acolo.

Dar înainte să ia cunoştinţă de diferite regiuni ale insulei, trebuia cercetat ţinutul dintre faleza Auckland, lacul Family şi Traps-woods. Ce s-o fi găsind în el? Or fi ceva copaci sau arbuşti folositori? Pentru a stabili resursele regiunii, hotărîră o expediţie pentru primele zile ale lui noiembrie.

Dar, deşi după calendarul astronomic primăvara trebuia să înceapă, în insula Chairman, aflată la o latitudine ridicată, era încă iarnă.

Toată luna septembrie şi jumătate din octombrie, numai vreme rea. Tot geruri mari, care nu ţineau însă mult, căci direcţia vîntului se schimba mereu. În timpul echinocţiului se abătură furtuni violente şi ploi torenţiale, ca acelea care-l tîrîseră pe *Sloughi* cînd naufragiase. Sub furia mereu crescîndă a vîntului, părea că faleza întreagă se cutremură cînd rafalele din sud, pornite din Antarctica, măturau fără opelişti ţinutul mlăştinos cu suflul lor de gheaţă. Se opinteau cu toţii din greu ca să închidă intrarea peşterii. De zeci de ori rafalele de vînt le dădea de perete uşa dinspre depozit şi pătrundeau prin coridor pînă-n hol. Avură atunci de pătimit mai mult chiar decît pe vremea gerurilor cumplite, cînd termometrul cobora la 30° sub zero. Au trebuit să lupte nu numai cu furia vînturilor, dar şi cu ploile, cu grindina.

Mai rău ca tot era că pierise orice urmă de vînat: fugise să-şi caute adăpost în părţile mai ferite de furia echinocţiului. Pînă şi peştele dispăruse, speriat de zbuciumul de ape care se izbeau cu turbare de ţărmurile lacului.

Nici în acest timp însă la French-den nu se stătea cu mîinile în sîn. Cum pentru căratul lemnelor nu se mai putea folosi de masa întoarsă, din cauză că stratul de zăpadă întărit şi lucios pe care o tîrau ca pe o sanie se topise, Baxter chibzui cum să facă un vehicul pentru transportat greutăţi.

Îi veni atunci în minte să se folosească de cele două roţi de mărime egală care sprijiniseră macaraua schoonerului. Lucru cu multă bătaie de cap pentru cine nu era de meserie, căci roţile erau dinţate şi, după ce se munci în zadar să-i pilească dinţii, Baxter fu nevoit să umple golurile cu colţare de lemn bine înţepenite şi legate pe deasupra cu un cerc de fier. Apoi uni cele două roţi printr-o bară de fier, şi pe osia aceasta construi din lemn un coş de căruţă solid şi încăpător: vehicul cu totul elementar, dar, aşa cum era, le-a fost şi avea să le mai fie de mult folos.

Fireşte că din lipsă de cal, de catîr sau de măgar, cei mai voinici din colonie aveau să se înhame la cărucior.

Ah, să poată prinde ei ceva animale şi dresa pentru trasul căruţii, cîte eforturi le-ar fi cruţat! De ce oare fauna insulei Chairman, cu excepţia cîtorva carnivore, de care aflaseră datorită resturilor sau urmelor lor, părea mai bogată în păsări decît în rumegătoare? Dar iarăşi, prinzîndu-le, cum făcuseră cu struţul lui Service, puteai trage nădejde că se vor lăsa îmblînzite? Căci struţul lui Service dovedise că nu şi-a schimbat nimic din sălbăticie: se repezea cu ciocul şi cu ghearele de îndată ce s-ar fi apropiat cineva de el, se smucea să rupă funia care-l ţinea legat şi, dac-ar fi putut, ar fi fugit cît îl ţineau picioarele sub copacii din Traps-woods.

Dar Service tot mai trăgea nădejde; i-a pus struţului numele de Brausewind — vînt turbat — aşa cum îşi botezase struţul şi jupîn Jack din „Robinson elveţianul". Dar cu toate că îşi punea în joc toată ambiţia ca să-l îmblînzească pe îndărătnicul animal, n-o scotea la capăt nici cu binele, nici cu răul.

— Şi totuşi — spuse într-o zi, amintind de romanul lui Wyss pe care-l citea într-una — Jack a reuşit să facă din struţ un adevărat cal năzdrăvan.

— Se prea poate, îi zise Gordon. Dar între eroul tău şi tine e tot atîta diferenţă ca între struţul lui şi al tău!

— Care anume, Gordon?

— Pur şi simplu diferenţa dintre închipuire şi realitate.

— N-are a face, spuse Service. Ai să vezi că reușesc. Dacă nu, îi arăt eu!

— Ei, ascultă-mă pe mine — îi spuse Gordon — mai degrabă cred că îți arată el ție.

Cu toate glumele celorlalți, Service era hotărît să-și încalece struțul de îndată ce s-o îndrepta timpul. Și întocmai eroului aceluia imaginar îi făcu un hăț din pînză de corabie și un fel de căpăstru cu ochelari mobili care se lăsau cînd pe un ochi, cînd pe altul, după cum îl cîrmea Jack, la dreapta ori la stînga. Adică de ce băiatul acela ar fi reușit, iar el nu? Service îi mai trecu pe după gît și o zgardă din împletitură de cînepă, găteală de care struțul s-ar fi lipsit. Cît despre căpăstru, n-a fost chip să i-l pună pe după cap.

Zilele se scurgeau una după alta cu treburi avînd drept scop să facă așezarea de la French-den cît mai comodă. Acesta era cel mai cuminte mijloc să-și petreacă timpul cînd nu puteau lucra pe afară și cînd nu aveau ore de învățătură.

Echinocțiul era pe trecute. Soarele prindea putere și cerul se făcea tot mai albastru. Erau la mijlocul lui octombrie. Pămîntul transmitea căldură tufișurilor și copacilor gata să înmugurească. Acum puteau lipsi din French-den zile de-a rîndul. Hainele calde, pantalonii de pîslă groasă, tricourile și tunicile de lînă fuseseră scuturate, reparate, împăturite și apoi așezate cu grijă în cufere, după ce Gordon le notă mai întîi pe fiecare. Copiii, mișcîndu-se în voie în haine ușurele, zburdau în aerul de primăvară. Zburdau și de nădejdea, care nu-i părăsea nici o clipă, că poate or descoperi vreun mijloc de plecare. Pe timpul verii, oare nu s-ar putea ca vreun vapor să viziteze ținuturile astea? Și, de-ar fi ca să treacă pe lîngă insula Chairman, cum de n-ar acosta cînd ar vedea pavilionul care flutură pe coama falezei Auckland?

Într-a doua jumătate a lui octombrie încercară cîteva excursii pe o rază de două mile în jurul lui French-den. Merseră însă numai vînătorii. Proviziile de alimente s-au îmbogățit, deși, la recomandarea lui Gordon, s-a făcut economie de praf de pușcă și de gloanțe. Wilcox întinse lațuri și curse cu care prinse cîteva lișițe și dropii, ba chiar și „maras", un fel de iepuri. În timpul zilei treceau mereu pe la capcane, căci șacalii și „paperos" le-o luau înainte și le prădau vînatul. Îți venea nebunie să te muncești pentru jivinele astea, dar și cînd le cădeau în mînă! Prinseră cîteva în capcanele mai vechi pe care le reparaseră, ca și în cele noi, așezate în marginea pădurii. Cît despre fiare sălbatice, urme tot mai găsiră, dar nu avură de luptat cu ele, deși erau pregătiți. Doniphan mai vînă și cîțiva „pecaris" și „guaculis", specii de mistreți mici și de cerbi pitici cu o carne foarte gustoasă. Cît despre struții „nandu", nimănui nu-i păru rău că nu i-a vînat după ce-au văzut cît de zadarnic s-a chinuit Service să-l îmblînzească pe-al lui. Și-au dat mai ales seama de acest lucru în dimineața de 26, cînd Service a ținut morțiș să-și încalece struțul, pe care cu atîta greutate reușise să pună hățul. Toți băieții ieșiseră pe terasa de sport, să asiste la o asemenea experiență. Cei mici se uitau cu oarecare jind la colegul lor, dar și cu ceva teamă, iar în clipa hotărîtoare, mai-mai să-l roage pe Service să-i ia și pe ei în crupă. Cei mari dădeau din umeri. Gordon încercă chiar să-l oprească de la asemenea aventură, care-i părea primejdioasă. Dar Service se încăpățînase într-atît, încît trebuiră să-l lase.

În timp ce Baxter și Garnett țineau animalul cu ochii acoperiți de ochelarii căpăstrului, Service, după ce-și făcu vînt de cîteva ori, izbuti pînă la urmă să se avînte pe spatele struțului și, cu un glas nesigur, strigă:

— Drumu'!

Struțul, lipsit de vedere cît timp avusese ochelarii pe ochi, rămase locului nemișcat, în vreme ce copilul se ținea strîns încleștat pe spinarea lui; dar de cum ochelarii, mișcați de hățuri, se dădură la o parte, făcu un salt nebun și-o luă la goană înspre pădure.

Service nu mai era stăpîn pe un bidiviu atît de nărăvaș, care zbura ca o săgeată. Zadarnic încercă să-i ia din nou vederea! Cu o smucitură din cap, struțul aruncă cît colo căpăstrul, care-i alunecă pe gît în jos. Încă o smucitură, și mai puternică, îl descumpăni de tot pe nesigurul călăreț, care căzu în clipa cînd „nandu"-ul o luase razna printre copacii din Traps-woods.

Toți băieții alergară înspre Service, dar cînd ajunseră, struțul nu se mai vedea. Din fericire, Service, care căzuse pe o iarbă moale și înaltă, scăpă teafăr.

— Tîmpit animal! Tîmpit animal! strigă el bui-măcit. Nu l-oi prinde eu iar!

— Atîta rău cînd l-oi mai prinde tu! zise Doniphan, bucuros să rîdă de Service.

— Hotărît lucru — zise Webb — Jack era mai bun jocheu decît tine!

— Asta pentru că struțul meu nu era încă destul de dresat.

— Nici n-avea să fie vreodată, spuse Gordon. Nu fi supărat, Service! N-o scoteai la căpătîi cu lighioana asta și apoi nu uita, nu le lua toate de bune din romanul lui Wyss.

Așa s-a încheiat pățania, iar celor mici n-avea de ce să le mai pară rău că n-au călărit pe struț.

În primele zile de noiembrie, timpul fu prielnic pentru o recunoaștere de oarecare durată, avînd ca scop cercetarea țărmului de apus al lacului Family pînă la capătul de nord. Cerul era senin și destul de cald ca să poți dormi cîteva nopți sub cerul liber, fără să răcești. Făcură toate pregătirile de drum.

Aveau să plece în recunoaștere numai vînătorii coloniei, și de data asta îi însoțea și Gordon. Cît despre ceilalți, rămîneau la French-den sub supravegherea lui Briant și a lui Garnett. Mai tîrziu, către sfîrșitul primăverii, Briant va merge să cerceteze partea de jos a lacului, fie pe lîngă țărm, în iolă, fie străbătîndu-l, căci după hartă nu părea mai lat de patru-cinci mile în dreptul lui French-den.

Așa fiind, în dimineața de 5 noiembrie, Gordon, Doniphan, Baxter, Wilcox, Webb, Cross și Service plecară, după ce-și luară rămas bun de la ceilalți.

La French-den, viața n-avea să se schimbe cu nimic. În afara orelor de lucru, Iverson, Jenkins, Dole și Costar urmau să meargă mai departe la pescuit în apele lacului și ale rîului — cea mai plăcută din toate ocupațiile. Dacă Moko nu-i însoțea pe cei plecați, nu însemna că au s-o ducă mai rău cu ale mîncării. Nu-l aveau oare pe Service, care de atîtea ori fusese ajutor de bucătar? Cîte bunătăți nu le făcuse, tocmai ca să-l ia cu ei! Și mai știi dacă nu trăgea nădejdea să-și găsească struțul?

Gordon, Doniphan și Wilcox erau înarmați cu puști. Afară de asta, mai aveau și cîte un revolver la cingătoare. Cuțite de vînătoare și două toporiști completau echipamentul. Dar n-aveau voie să se atingă de praful de pușcă și de gloanțe decît ca să se apere în caz că sînt atacați sau ca să împuște ceva vînat, dacă nu-l pot prinde printr-o metodă mai puțin costisitoare. Baxter, care între timp se antrenase, luase cu el lasso-ul și bolas-ul, după ce le reparase. Un băiat tăcut Baxter ăsta, dar cît se poate de îndemînatic; în ultima vreme învățase destul de bine să mînuiască aceste două unelte de vînătoare. E drept că pînă atunci se exersase numai la ținte fixe și nu era sigur că va ajunge să prindă un animal în goană. Dar se va vedea la treabă.

Gordon se gîndise că n-ar fi rău să ia cu el și bărcuța de cauciuc, ușor de cărat, căci se strîngea în formă de valiză și nu cîntărea decît zece livre. Pe hartă, într-adevăr, erau trecute două rîuri care se vărsau în lac. Bărcuța avea să le prindă bine dacă nu le puteau trece cu piciorul.

Așa cum arăta harta lui Baudoin, după care Gordon își luase o copie ca s-o consulte și s-o verifice în același timp, țărmul de apus al lacului Family se întindea pe o lungime de circa optsprezece mile, ținînd seama și de curbură. Ar fi, așadar, un drum

de cel puţin trei zile dus şi întors, dacă n-aveau nici o întîrziere.

Gordon şi însoţitorii săi, cu Phann înainte, lăsară pădurea Traps în urmă, pe stînga, şi înaintară cu pas sigur pe ţărmul nisipos al lacului. Trecură de cele două mile străbătute de ei în excursiile precedente. Mergeau acum printr-un ţinut de ierburi înalte numite „cortadere", ierburi ce creşteau în tufe care le veneau pînă la umeri. Acest lucru îi cam întîrzie, dar cu folos, căci Phann se opri mirosind şi uitîndu-se ţintă la vreo şase muşuroaie cu galerii, care duceau la nişte vizuini în pămînt.

Phann desigur că adulmecase vreun animal uşor de prins. Doniphan îşi şi luă puşca, dar Gordon îl opri :

— Nu strica gloanţele, Doniphan, nu le strica !

— Dar, Gordon, poate că aici înăuntru e dejunul nostru ! răspunse Doniphan.

— Poate şi cina, zise Service, care se şi aplecase să se uite.

— Dacă e vreun animal — zise Wilcox — îl poftim să iasă fără să ne coste o alice.

— Ei, dar cum ? întrebă Webb.

— Afumîndu-l, ca pe dihor sau vulpe.

Pe lîngă tufele de cortadere erau o grămadă de ierburi uscate. Wilcox luă o mînă din ele şi le dădu foc la gura unui muşuroi. Cît ai clipi dădură buzna afară vreo doisprezece iepuri „tucutucos", zăpăciţi de fum şi care nu mai puteau fugi. Service şi Webb omorîră cîţiva cu toporişca, în timp ce Phann îi gîtui pe ceilalţi.

— Straşnică friptură ! zise Gordon.

— Las' pe mine ! strigă Service, gata să-şi ia rolul de bucătar-şef. Chiar acum, dacă vreţi !...

— La primul popas ! zise Gordon.

Le trebui o oră să iasă din pădurea asta pitică de cortadere înalte. De cealaltă parte se arătă ţărmul brăzdat de dune lungi, cu un nisip atît de mărunt încît se ridica la cea mai uşoară adiere.

De la distanţa aceea, versantul falezei Auckland rămînea cu mai mult de două mile în urmă spre

vest, luînd o altă direcţie şi făcînd un cot dinspre French-den pînă la golful Sloughi.

Toată partea asta a insulei era năpădită de pădurea aceea deasă străbătută de Briant şi colegii săi cînd cu întîia recunoaştere a lacului şi prin care curgea pîrîul cu puntea pietruită, denumit de ei Rîul Digului. Cum rezulta şi de pe hartă, pîrîul curgea înspre lac şi exact la vărsarea lui ajunseră băieţii pe la 11 dimineaţa, după şase mile de mers.

Poposiră dar în locul acela, sub un pin de toată frumuseţea, în formă de umbrelă. Aprinseră un foc bun de vreascuri între două pietre mari, iar peste puţin, doi iepuri „tucutuco", jupuiţi, curăţiţi şi traşi în frigare, se rumeneau pe un jar viu. În timp ce Phann chincit în faţa focului adulmeca mirosul bun de vînat fript, Service se da de ceasul morţii învîrtind de zor frigarea pentru ca friptura să fie pătrunsă pe toate părţile.

Mîncară cu poftă şi nu avură a se plînge de astă primă încercare a lui Service. „Tucutuco"-sii le fură de ajuns şi nici nu se atinseră de merindele din săculeţe, în afară de pesmeţi, care ţineau loc de pîine. Ba încă nu prea mult nici de ei, de vreme ce carnea era destulă şi încă cu un miros plăcut, datorită faptului că aceste animale se hrănesc cu plante aromatice.

După aceea plecară, şi pentru că pîrîul putea fi trecut prin vad, nu se mai folosiră de bărcuţa de cauciuc, cu care s-ar fi pierdut mult timp.

Ţărmul lacului începînd să devină mlăştinos, fură nevoiţi s-o ia din nou pe lîngă pădure, rămînînd să reia direcţia spre răsărit de îndată ce vor da de pămînt sănătos. Acelaşi fel de pădure, aceiaşi arbori falnici, fagi, mesteceni, stejari, pini de mai multe specii.

Păsărele nenumărate zburau din creangă-n creangă, ghionoaie negre cu creastă roşie, altele cu pămătufuri albe, sfredeluşi, ciocănitoare hohotind pe sub frunziş, în timp ce piţigoii, ciocîrliile şi mierlele cîntau şi fluierau pe întrecute. Sus, în văzduhuri, pluteau condori, urubuşi şi caracaras în

perechi, vulturi nesățioși, care se simt la ei în ținuturile acestea ale Americii de Sud.

Bineînțeles că amintindu-și de Robinson Crusoe, lui Service îi părea rău că nu vedea și papagali pe insulă. Dacă nu putuse dresa un struț, poate că ar fi reușit să-l facă pe un guraliv de papagal să vorbească. Dar nu era nici unul!

Pe scurt, vînat era din plin: tot felul de păsări de baltă, marași, pichis și un fel de cocoși sălbatici. Gordon trebui să-i facă lui Doniphan hatîrul să împuște un pecari, mic mistreț sud-american, pentru dejunul de a doua zi, dacă nu pentru masa de seară.

Ca să mai intre în pădure nu era nevoie, căci ar fi înaintat mai greu. Merseră așadar tot pe margine, pînă la 5 seara, cînd al doilea curs de apă, lat de vreo patruzeci de picioare, le tăie drumul. Izvora din lac și curgea înspre Pacific, unde-și avea vărsarea dincolo de golful Sloughi, după ce cotea la nord de faleza Auckland. Gordon hotărî să se oprească aci; douăsprezece mile de mers ajungeau într-o zi. Între timp trebuia neapărat găsit un nume pentru cursul de apă, și cum aveau să poposească pe țărmul lui, îl numiră „Stop-river" — rîul popasului.

Își așezară tabăra sub primii copaci de pe mal. Păstrară cocoșii vînați pe a doua zi, iar acum se mulțumiră cu iepurii „tucutucos" fripți cu grijă de Service. Le era de altfel mai mult somn decît foame, și dacă gurile se căscau a mîncare, ochii se-nchideau a somn. Aprinseră dar un foc mare și toți se culcară în jurul lui, vîrîți în pături. Wilcox și Doniphan îl ințețeau cu schimbul, iar lumina lui ajuta ca să depărteze fiarele sălbatice.

Pe scurt, noaptea trecu cu bine și în zori de zi toți erau gata de pornit mai departe.

Dar faptul că i-au pus rîului un nume nu era de ajuns, mai trebuiau și să-l treacă, și cum n-aveau vad pe unde, recurseră la bărcuța de cauciuc. Dar jucăria asta de nimic neputînd să transporte decît cîte o singură persoană, a fost nevoie ca de șapte ori să treacă de pe malul stîng pe cel drept al rîului, lucru care le luă mai mult de o oră. Dar ce mai însemna aceasta față de mulțumirea că merindele și munițiile n-au luat apă? Cît despre Phann, lui nu-i păsa că își moaie lăbuțele. Se aruncă înot și din cîteva sărituri se văzu dincolo.

Acum pămîntul nu mai era mlăștinos. Gordon o luă de-a curmezișul ca să iasă la țărmul lacului și ajunseră acolo pe la 10. Întremați cu ceva friptură de mistreț, porniră mai departe, către miazănoapte.

Nici un semn nu arăta că lacul s-ar apropia de sfîrșit. Același întins de ape mărginite jur împrejur de cer, cînd, privind prin ochean înspre amiază, Doniphan exclamă:

— Se vede țărmul!

Toți priviră într-acolo, spre depărtarea de unde crestele de copaci mari apăreau pe deasupra apelor.

— Nu ne oprim — spuse Gordon — să ajungem pînă nu înserează.

Un șes pustiu, învălurat de dune lungi, doar cînd și cînd presărat cu cîte un smoc de trestii și papură, se întindea cît vezi cu ochii înspre miazănoapte. Părea că în partea aceea insula Chairman era toată numai pustietăți nesfîrșite de nisip, în izbitor contrast cu pădurile de un verde luxuriant din centru. Cu drept cuvînt le puse Gordon numele de Sandy-desert (deșertul de nisip).

Era ora 3, cînd celălalt țărm, care se arcuia la mai puțin de două mile spre nord-est, se arătă clar; ai fi zis un ținut de unde a fugit orice vietate, în afară de păsările de mare: cormorani, pescăruși și cufundari, care treceau către stîncile de pe țărm.

E sigur că dacă iahtul ar fi eșuat pe meleagurile astea și tinerii naufragiați ar fi văzut un pămînt atît de sterp, s-ar fi crezut pierduți. Zadarnic ar fi căutat în mijlocul unui asemenea pustiu ceva asemănător așezării lor confortabile de la French-den; de n-ar fi fost iahtul, n-ar fi găsit nicăieri un adăpost.

Mai era oare nevoie acum să meargă mai departe în recunoaştere, ca să vadă în întregime partea aceasta de insulă cu neputinţă de locuit? Şi n-ar fi fost mai bine să amîne pentru o a doua expediţie explorarea ţărmului drept al lacului, unde poate că în altfel de păduri ar găsi cele de trebuinţă? Fireşte că da. Înspre răsărit trebuia să fie şi continentul american, în caz că insula Chairman s-ar găsi în apropierea lui.

Şi totuşi, ascultînd de propunerea lui Doniphan, se hotărîră să meargă pînă la extremitatea lacului, care nu părea prea departe de vreme ce şi a doua arcuire a ţărmului se contura din ce în ce.

Porniră aşadar mai departe şi, o dată cu înseratul, poposiră într-o adîncitură a ţărmului, la curbura de nord a lacului Family.

Dar în regiunea aceea nu era nici un copac, nici măcar smocuri de iarbă, de muşchi ori de licheni uscaţi. Din lipsă de lemne cu care să facă focul, s-au mulţumit cu merindele din saci, iar în lipsă de adăpost, cu covorul de nisip pe care şi-au întins păturile.

În cursul nopţii, nimic nu veni să tulbure liniştea din deşertul de nisip.

XV

CE DRUM SĂ IA LA ÎNAPOIERE. CERCETARE SPRE APUS. „TRULCA" ŞI „ALGARROBA". TUFA DE CEAI. TORENTUL DIKE-CREEK. LAMA DIN PERU. NOAPTE AGITATĂ. GUANACI. ÎNDEMÎNAREA LUI BAXTER LA ARUNCAT LASSO-UL. ÎNTOARCEREA LA FRENCH-DEN.

La două sute de paşi de golfuleţul unde au poposit se afla o dună de vreo cincizeci de picioare înălţime, constituind un punct de observaţie din

care Gordon şi însoţitorii săi puteau să-şi dea mai bine seama de înfăţişarea regiunii.

La răsăritul soarelui se grăbiră să se suie pînă în vîrful dunei şi să îndrepte luneta înspre miazănoapte.

Dar dacă pustiul acesta nesfîrşit se întindea pînă la ocean aşa cum arăta harta, atunci era cu neputinţă să-i vezi capătul, deoarece litoralul trebuia să fie cam la douăsprezece mile înspre nord şi cam la şapte înspre vest.

Era aşadar în zadar să mai înainteze spre nordul insulei Chairman.

— Şi atunci ce facem? întrebă Cross.

— Ne întoarcem, propuse Gordon.

— Dar mai întîi luăm dejunul, îndrăzni Service.

— Pune masa! zise Webb.

— Dar dacă e vorba să ne întoarcem — interveni Doniphan — n-ar fi mai bine să luăm alt drum pînă la French-den?

— Să-ncercăm, răspunse Gordon.

— Cred chiar — adăugă Doniphan — că explorarea noastră ar fi mai cu folos dacă am coti pe după ţărmul drept al lacului.

— Ar dura cam mult, fu de părere Gordon. După hartă sînt treizeci-patruzeci de mile, adică patru zile de mers dacă nu vom întîmpina nici un obstacol. Cei de la French-den vor fi tare îngrijoraţi şi de ce să nu-i cruţăm?

— Şi totuşi, acum ori mai tîrziu va trebui să cercetăm şi partea aceasta a insulei.

— Fără îndoială — răspunse Gordon — şi chiar trebuie să organizăm o expediţie în acest scop.

— Dar are dreptate Doniphan, interveni Cross. Ce rost are să mai facem încă o dată acelaşi drum?

— Fie, răspunse Gordon. În cazul acesta mergem pe marginea lacului pînă la Stop-river, de unde o luăm direct către faleză şi apoi pe lîngă ea.

— La ce bun să mergem în josul rîului, pe unde am mai fost? întrebă Wilcox.

— Ba nu, zău, Gordon — fu de părere Doniphan — de ce să nu tăiem şesul nisipos ca să ajungem la marginea lui Traps-woods, doar la trei-patru mile spre sud-vest ?

— Pentru că va trebui să trecem rîul Stop, zise Gordon. Or, prin punctul de ieri sîntem siguri că-l putem trece, pe cînd mai jos nu ştim dacă nu devine prea repede. Aşadar, intrăm în pădure numai după ce am apucat să trecem pe malul stîng al rîului ; e mai cuminte.

— Tot prevăzător, Gordon ! zise Doniphan, nu fără un pic de ironie.

— Niciodată destul ! răspunse Gordon.

Coborîră apoi povîrnişul dunei pînă la locul taberei, ronţăiră cîte un pesmet şi ceva vînat rece, apoi făcură păturile sul, îşi luară armele şi porniră voiniceşte pe drumul din ajun.

Cerul era minunat. O boare de vînt încreţea uşor faţa lacului. Totul prevestea o zi frumoasă. „De-ar mai ţine vremea bună încă treizeci şi şase de ore, atît, nu mai mult", gîndea Gordon, care trăgea nădejde să fie la French-den a doua zi seara.

De la şase pînă la unsprezece dimineaţa străbătură cu uşurinţă cele nouă mile dintre capătul lacului şi Stop-river. Nu interveni nimic de seamă pe tot parcursul, decît că, în apropierea rîului, Doniphan împuşcă două minunate dropii moţate, cu pene negre-roşcate deasupra şi albe pe dedesubt, lucru care-i învioră pe toţi, chiar şi pe Service, căci era veşnic gata să jumulească, să cureţe de măruntaie şi să frigă orice pasăre.

Asta şi făcu o oră mai tîrziu, în timp ce tovarăşii lui treceau rînd pe rînd rîul în bărcuţă.

— Iată-ne şi în pădure ! spuse Gordon. Poate s-o ivi ocazia ca Baxter să arunce lasso-ul sau bolas-urile !

— Ar fi şi timpul, căci pînă acum n-a prea făcut minuni ! spuse Doniphan, cu un fel de dispreţ pentru orice altă unealtă de vînătoare decît arma de foc.

— Dar ce, era să prind păsări ? îi răspunse Baxter.

— Păsări ori animale, Baxter, eu n-am încredere şi pace !

— Nici eu, zise Cross, gata totdeauna să-l susţină pe vărul său.

— Aşteptaţi măcar ca Baxter să aibă ocazia să arate ce poate, şi abia după aceea să vă spuneţi părerea ! interveni Gordon. Eu unul sînt sigur că va da o lovitură frumoasă. Şi dacă muniţiile ne-ar lipsi vreodată, lasso-ul şi bolas-urile ne-ar scăpa din greu.

— Ar scăpa mai degrabă vînatul ! răspunse Doniphan, cu înfumurare.

— Rămîne de văzut, insistă Gordon. Şi acum haideţi la masă !

Dar pregătirea mesei ceru timp, căci Service ţinea ca dropia să fie friptă cum trebuie. Dacă friptura a fost de ajuns pentru o poftă de mîncare ca a lor, asta se datora dropiei, care era de o mărime considerabilă. E drept că această specie de dropii, care cîntăresc treizeci de livre şi au o lungime de trei picioare de la cap la coadă, sînt socotite printre cele mai mari specimene de galinacee. O mîncară pînă la ultima bucăţică, ba chiar pînă la ultimul oscior, căci Phann, căruia îi aruncară scheletul, nu se lăsă mai prejos decît stăpînii lui.

De cum terminară de mîncat, băieţii intrară în partea necunoscută a pădurii Traps, străbătută de Stop-river înainte de vărsarea lui în Pacific. Harta arăta că rîul se îndrepta către nord-vest, înconjurînd capătul falezei, şi că vărsarea se găsea dincolo de promontoriul de unde Briant crezuse că vede marea. Gordon părăsi aşadar ţărmul rîului care l-ar fi dus în direcţia opusă celei în care se afla French-den. El voia să ajungă pe drumul cel mai scurt la faleza Auckland şi să meargă pe lîngă ea spre sud.

Orientîndu-se cu busola, Gordon apucă direct către vest. Copacii nu erau atît de deşi ca în sudul

pădurii. Puteai înainta în voie, neţinut în loc de tufe şi hăţişuri.

Printre mesteceni şi stejari se deschideau din cînd în cînd luminişurile în care soarele pătrundea din plin. Culorile vii şi proaspete ale florilor sălbatice se amestecau cu verdele copacilor şi al covorului de iarbă. Din loc în loc, minunate flori de bătătarnică se legănau pe tije înalte de două-trei picioare.

Service, Wilcox şi Webb îşi puseră cîte o floare la butonieră.

Gordon, ale cărui cunoştinţe de botanică fuseseră de mult folos micii colonii, făcu atunci o descoperire; îi atrăsese atenţia un arbust foarte stufos, cu frunzuliţe mici, crenguţe ţepoase şi cu un fruct roşcat de mărimea unui bob de mazăre.

— Dacă nu mă-nşel, este o „trulca", zise. Indienii o folosesc foarte mult.

— Dacă se mănîncă, să mîncăm! zise Service. Tot nu costă nimic!

Şi înainte ca Gordon să-l poată opri, Service ronţăi cîteva fructe în dinţi.

Ce strîmbătură şi ce rîsete pe ceilalţi cînd acesta începu să scuipe de atîta acreală care-i strepezea dinţii!

— Şi tu, Gordon, care spuneai că se mănîncă! se văicări Service.

— N-am spus că se mănîncă, spuse Gordon. Indienii o folosesc pentru o băutură pe care o obţin prin fermentare. Atîta pot să-ţi spun: că va fi pentru noi o băutură preţioasă cînd s-o termina provizia de rachiu, dar atenţie numai, că se urcă la cap. Să luăm cu noi un săculeţ de „trulca" şi să le încercăm la French-den!

Fructul era greu de cules dintre miile de ghimpi din jur. Dar lovind încetişor crenguţele, Baxter şi Webb făcură să cadă o mulţime de bobiţe. Umplură un săculeţ şi porniră din nou la drum.

Mai departe întîlniră un alt copăcel de prin America de Sud, din care culeseră păstăi. Erau păstăi

de „algarroba" — un fruct din care, tot prin fermentare, se extrage un suc foarte tare. De astă dată, Service nu-şi mai înfipse dinţii, şi bine făcu, căci „algarroba", dulce la început, pungeşte apoi gura, uscînd-o de-ţi trece pe multă vreme pofta să guşti din ea.

În fine, o altă descoperire, poate cea mai de seamă din după-amiaza aceea, fu făcută cu puţin înainte de a ajunge la faleza Auckland. Pădurea îşi schimbase între timp înfăţişarea. Datorită luminii şi căldurii care pătrundea din plin, vegetaţia era mai bogată. Copacii rămuroşi şi înalţi de şaizeci-optzeci de picioare îşi răsfirau jur împrejur crengile vînjoase, sub care un popor întreg de păsări gălăgioase se sfădeau între ele. Printre cei mai frumoşi copaci erau fagii antarctici, care-şi păstrează tot anul frunzişul de un verde fraged. Ceva mai scunzi, dar tot falnici, creşteau în pîlcuri aşa-numiţii „winters", a căror coajă poate înlocui scorţişoara — adevărat chilipir pentru maestrul bucătar din Franch-den, ca să dea gust la sosuri.

Tot atunci, Gordon recunoscu printre arbuştii aceia „pernetia" sau arborele de ceai, din familia vaccineelor, întîlnit şi la latitudinile ridicate, ale cărui frunzuliţe aromatice dau, prin infuzie, o băutură binefăcătoare.

— Iată ce ne va înlocui provizia de ceai! zise Gordon. Să luăm acum cîteva frunzuliţe din astea, iar altă dată venim să strîngem pentru toată iarna.

Era ora patru după-amiază cînd ajunseră la limita nordică a falezei Auckland. În partea aceasta, deşi părea mai puţin înaltă decît în apropiere de French-den, ar fi fost cu neputinţă de urcat versantul, care cădea vertical. Mare pagubă nu era, căci n-aveau decît să meargă de-a lungul ei pe lîngă rîul Zeelanda.

Două mile mai departe auziră ropotul unui torent, care venea spumegînd printr-o trecătoare îngustă a falezei, uşor de trecut prin vad, puţin mai jos de locul unde se găseau.

— Trebuie să fie torentul pe care l-am descoperit în prima noastră expediţie la lac, spuse Doniphan.

— Cel cu puntea pietruită ? întrebă Gordon.

— Întocmai — răspunse Doniphan — din care cauză l-am şi numit Dike-creek.

— Să poposim pe malul lui drept, propuse Gordon. S-a făcut ora cinci. Dacă e să mai dormim încă o noapte în aer liber, mai bine rămînem aici, lîngă pîrîu, la adăpostul copacilor ăştia mari. Mîine seară, dacă totul merge bine, sper să dormim în culcuşurile noastre din hol !

Service se apucă să frigă pentru cină dropia care mai rămăsese. Friptură şi iar friptură ; dar nu din vina lui Service, care nu avea ce altceva să pregătească.

Între timp, Gordon şi Baxter au intrat din nou în pădure, unul ca să mai caute plante şi pomişori noi, celălalt să-şi încerce norocul cu lasso-ul şi bolas-ul — chiar dacă făcea acest lucru numai ca să pună capăt glumelor lui Doniphan.

Nici nu făcură o sută de paşi prin pădure, cînd Gordon, cu un gest, îi arătă lui Baxter un grup de animale care zburdau pe iarbă.

— Capre ? şopti Baxter.

— În orice caz seamănă, zise Gordon. Să încercăm să le prindem.

— Vii ?

— Sigur că vii, Baxter ! Bine că nu e Doniphan cu noi, că ar fi şi omorît una, iar pe celelalte le punea pe fugă ! Să ne apropiem uşor, să nu ne simtă !

Erau vreo şase căpriţe sprintene şi graţioase, care nu prinseseră de veste. Totuşi una din ele, mama probabil, presimţind o primejdie, adulmeca zarea şi sta de veghe, gata s-o ia din loc cu toată ceata.

Deodată se auzi un şuier. Baxter, care era doar la douăzeci de paşi, aruncase bolas-ul cu atîta îndemînare şi putere, încît acesta se încolăci în jurul unei căpriţe, în timp ce restul se făcură nevăzute în desişul codrului.

Gordon şi Baxter alergară spre căpriţa care se zbătea zadarnic să scape din bolas. O prinseră cu grijă şi, o dată cu ea, şi doi iezi, care rămăseseră lîngă mamă.

— Bravo ! strigă Baxter, care se bucura de succesul lui. Bravo ! Să fie oare capre ?

— Nu, spuse Gordon. Cred mai degrabă că sînt lame din Peru.

— Şi or fi dînd lapte ?

— Ba bine că nu !

— Bine, fie şi lame !

Gordon nu se înşelase. Într-adevăr, lamele se aseamănă cu caprele, numai că picioarele lor sînt lungi, blana scurtă şi mătăsoasă, capul mic şi fără cornițe. Sînt animale care trăiesc mai ales în pampasurile din America şi în jurul strîmtorii lui Magellan.

Vă închipuiţi cum au fost primiţi Gordon şi Baxter cînd s-au înapoiat în tabără, unul trăgînd lama după el cu o funie a bolas-ului, celălalt ţinînd cîte un ied sub fiecare braţ. De vreme ce mama lor îi alăpta încă, erau lesne de crescut. Poate că aveau să se înmulţească şi să fie de mult folos coloniei. Fireşte, lui Doniphan îi părea rău de ocazia pierdută de a vîna ceva, dar dacă era vorba de prins vînatul viu, trebui să recunoască şi el că bolas-ul era mai folositor decît puşca.

Plini de voie bună îşi luară cina. Lama, legată de un copac, păştea, în timp ce iezii zburdau pe lîngă ea.

Noaptea totuşi nu a mai fost tot atît de liniştită ca cea petrecută în deşertul de nisip. Partea aceasta de pădure era populată de animale mai de temut decît şacalii, fiind uşor de recunoscut după urletul lor, care în acelaşi timp e şi lătrat. Către ora trei dimineaţa, trecură printr-o mare spaimă, căci auziră urlete sălbatice, care răsunau prin apropiere.

Doniphan, de veghe lîngă foc, cu puşca la-ndemînă, nu vruse mai întîi să-şi deştepte colegii. Dar urletele se înteţiră într-atît, încît Gordon şi ceilalţi se deşteptară singuri.

— Ce e ? întrebă Wilcox.

— Trebuie să fie o haită de fiare care ne dau tîrcoale, spuse Doniphan.

— Jaguari, probabil, sau cuguari, răspunse Gordon.

— La fel de fioroşi şi unii şi alţii.

— Nu tocmai, Doniphan. Cuguarul e mai puţin primejdios, dar în haită sînt foarte răi.

— Las' că-i primim noi bine ! zise Doniphan, pregătindu-se să-i întîmpine, în timp ce ceilalţi îşi luară revolverele.

— Nu trageţi decît la sigur, spuse Gordon. De altfel, cred că focul va împiedica fiarele să se apropie.

— Nu sînt departe, îi preveni Cross.

Într-adevăr, haita trebuie să fi fost aproape, căci nu era chip să-l mai ţii pe Phann ; totuşi, nu puteai vedea nimic prin bezna de sub copaci.

De bună seamă că animalele obişnuiau să vină să se adape noaptea în locul acela şi, găsindu-l ocupat, urlau cît puteau de ciudă. S-or mulţumi cu atît, sau se vor năpusti şi se va încinge o luptă care s-ar putea sfîrşi rău ?

Deodată, la mai puţin de douăzeci de paşi, se văzură luminiţe care se mişcau prin întuneric — apoi deodată urmă o detunătură. Doniphan trăsese un foc, urmat de urlete şi vaiete prelungi. Tovarăşii săi stăteau cu revolverele pregătite, gata să tragă dacă fiarele ar fi năvălit spre tabără.

Baxter luînd atunci o creangă aprinsă o azvîrli cu putere în direcţia unde luciseră ochii de jeratic. Fiarele, dintre care una fusese sigur lovită de glonţul lui Doniphan, o luară atunci la fugă în desişurile din Traps-woods.

— Au şters-o ! strigă Cross.

— Drum bun ! exclamă Service.

— Dar dacă se întorc ? întrebă Cross.

— Nu cred — zise Gordon — însă trebuie să stăm de veghe pînă-n zori.

Mai puseră lemne pe foc şi avură grijă să nu se stingă pînă se crăpă de ziuă. Atunci, băieţii ridicară tabăra şi se afundară în codru să vadă dacă vreuna din fiare nu fusese răpusă.

La douăzeci de paşi, o baltă mare de sînge. Animalul fugise totuşi. Poate că ar fi fost lesne de găsit dacă l-ar fi trimis pe Phann pe urme, însă Gordon găsi cu cale că nu era nevoie să se aventureze mai departe în pădure, aşa încît nu se putură lămuri dacă au fost jaguari, cuguari sau alte sălbăticiuni. Principalul era că scăpaseră cu toţii teferi.

Pe la şase dimineaţa porniră din nou la drum. Nu mai era timp de pierdut dacă voiau să străbată cele nouă mile ce despărţeau Dike-creek de French-den.

Service şi Webb avură grijă de iezi, iar lama fu bucuroasă să-i urmeze, dusă cu o frînghie de Baxter.

Drum plicticos, de-a lungul falezei Auckland. Pe stînga, un şir de copaci ce formau uneori desişuri de nepătruns sau creşteau în pîlcuri la marginea poienilor. În dreapta, pereţi drepţi de stîncă, brăzdaţi de straturi de pietriş intercalate în calcar, şi care păreau că se înalţă pe măsură ce coteau spre sud.

La unsprezece dimineaţa poposiră pentru dejun. Ca să nu piardă vremea, se înfruptară cu merinde din sac şi porniră mai departe.

Înaintau repede. Părea că nimic nu-i va întîrzia, cînd, pe la trei după-amiază, o detunătură de armă se auzi pe sub copaci. Doniphan, Webb şi Cross, urmaţi de Phann, erau la vreo sută de paşi înainte. Cei rămaşi în urmă nu-i mai vedeau, cînd deodată îi auziră strigînd :

— Păziţi ! Păziţi !

Voiau să-i înştiinţeze pe Gordon, Wilcox, Baxter şi Service să se ferească de vreo primejdie?

Pe neaşteptate, dintr-un şanţ apăru un animal mare. Baxter, care tocmai îşi pregătea lasso-ul, îi făcu vînt, învîrtindu-l deasupra capului, şi-l aruncă cu atîta dibăcie, încît ochiul curelei căzu peste gîtul animalului, în aşa fel încît acesta nu mai putu scăpa. Animalul fiind foarte puternic, l-ar fi tîrît pe Baxter cu el, dacă Gordon, Wilcox şi Service n-ar fi apucat celălalt capăt al lasso-ului şi nu l-ar fi petrecut pe după un copac, înfăşurîndu-l de cîteva ori.

Puţin după aceea, Webb şi Cross ieşeau din pădure, urmaţi de Doniphan care bombănea bosumflat:

— Afurisit animal! Cum de mi-a scăpat!

— Lui Baxter uite că nu i-a scăpat! spuse Service. Şi-l avem viu, iată, viu!

— Ce-are a face? Parcă tot nu trebuie omorît? zise Doniphan.

— Omorît? sări Gordon. Să-l omori cînd vine tocmai la vreme pentru a fi înhămat?

— Ce spui? se miră Service.

— E un guanac — lămuri Gordon — şi guanacii sînt folosiţi la înhămat în America de Sud!

Dar oricît ar fi fost de folositor guanacul, lui Doniphan tot nu-i trecea supărarea că nu l-a omorît el. Fireşte însă că nu spuse nimic şi veni să vadă mai de aproape frumosul exemplar al faunei din insula Chairman.

Cu toate că în ştiinţele naturale guanacul trece ca făcînd parte din aceeaşi familie cu cămila, totuşi nu seamănă de loc cu animalul atît de răspîndit în nordul Africii. Guanacul, cu gîtul lui subţire, cu capul fin, cu picioarele lungi şi delicate, de animal iute şi ager, cu blana lui galbenă, cu pete albe — nu e cu nimic mai prejos decît cei mai frumoşi cai americani. Sigur că putea fi întrebuinţat pentru tracţiune ori deplasări grabnice, dacă era mai întîi îmblînzit, apoi dresat, cum obişnuiesc adesea fermierii din pampasul argentinian.

De altfel, guanacul e sfios, iar acesta nici măcar n-a încercat să se împotrivească. De cum i-a dezlegat Baxter laţul care-l strîngea de gît, s-a lăsat dus de capătul lasso-ului ca de un frîu.

Hotărît, excursia aceasta în nordul lacului Family a fost de mult folos coloniei. Guanacul, lama cu cei doi iezi, descoperirea arbustului de ceai şi a plantelor „trulca" şi „algarroba" erau destul pentru ca Gordon, dar mai ales Baxter, să fie primiţi cu alai, cu atît mai mult cu cît Baxter, care n-avea nimic din îngîmfarea lui Doniphan, nici n-a căutat să-şi facă un merit dintr-asta.

În orice caz, Gordon fu foarte mulţumit că bolas-ul şi lasso-ul puteau fi de un ajutor nepreţuit. Bineînţeles că Doniphan rămînea un ţintaş de seamă, pe care te puteai bizui la nevoie, dar îndemînarea lui însemna de fiecare dată o pierdere de praf de puşcă şi de alice. Iată de ce Gordon îşi propunea să încurajeze pe copii să întrebuinţeze şi aceste unelte de vînătoare, de care indienii se folosesc atît de minunat.

După hartă, le mai rămîneau acum încă patru mile pînă la French-den, aşa că lungiră pasul ca să ajungă înainte de căderea nopţii. Ce n-ar fi dat Service să încalece pe guanac şi să-şi facă o intrare senzaţională pe „bidiviul" acesta! Dar Gordon îl opri. Era mai cuminte ca animalul să fie mai întîi dresat pentru călărie.

— Sper că nu s-o lăsa prea mult rugat! zise. Şi în caz că nu mă vrea călare, măcar să ne tragă căruţa. Răbdare, dar, Service, şi nu uita lecţia pe care ţi-a dat-o struţul!

Pe la şase seara erau în faţa grotei French-den.

Micul Costar, care se juca pe terasa de sport, dădu de veste că vine Gordon. Într-o clipă, Briant şi ceilalţi alergară în întîmpinarea lor, şi cu urale nesfîrşite îi primiră pe exploratori.

XVI

BRIANT E NELINIȘTIT DE JACQUES. ÎMPREJMUIRE ȘI CURTE DE PĂSĂRI. ZAHĂR DIN ARȚAR. STÎRPIREA VULPILOR. O NOUĂ EXPEDIȚIE LA GOLFUL SLOUGHI. ÎNHĂMAREA. FOCILE MASACRATE. SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI. TRĂIASCĂ BRIANT!

La French-den fusese liniște în lipsa lui Gordon. Șeful avea de ce să fie mîndru de Briant, pe care și cei mici îl iubeau din toată inima. De n-ar fi fost Doniphan atît de înfumurat și de invidios, ar fi prețuit și el cum se cuvine meritele de netăgăduit ale colegului lor. Fapt este însă că pe Doniphan nu-l puteai schimba, și cum avea o mare influență asupra lui Wilcox, Webb și Cross, aceștia îi cîntau în strună ori de cîte ori era vorba să-i opună o împotrivire tînărului francez, atît de deosebit și prin gesturi, și prin fire de colegii lui anglo-saxoni. Briant nu lua în seamă. El făcea ceea ce credea că e de datoria lui să facă, fără să-i pese de ce gîndesc alții despre el.

Ce-l mîhnea într-adevăr însă era purtarea tot mai ciudată a fratelui său. Cu cîteva zile în urmă, Briant îl întrebase din nou stăruitor ce e cu el și dacă-l doare ceva, dar el, tot șovăielnic, i-a răspuns:

— Nu, frate, nu! N-am nimic!

— De ce nu-mi spui, Jacques? Faci rău! Ar fi o ușurare și pentru tine, și pentru mine. Ești din ce în ce mai tăcut, mai îngîndurat. Ce te apasă? Doar sînt fratele tău mai mare! Am dreptul să știu ce te mîhnește într-atîta. Ai făcut ceva rău?

— Frate! avu o mișcare Jacques, ca și cînd n-ar mai fi putut suporta atîta apăsare și remușcare tainică. Ce-am făcut? Tu poate că m-ai ierta... dar ceilalți... ceilalți...

— Ceilalți? Care ceilalți? exclamă Briant. Ce vrei să spui, Jacques?

Ochii lui Jacques se umplură de lacrimi și, oricît stărui Briant, nu putu să adauge decît:

— Mai tîrziu!... Mai tîrziu ai să afli!...

E lesne de înțeles cît de îngrijorat era Briant. Ce s-a putut petrece atît de grav în trecutul fratelui său? Trebuia să afle cu orice preț. De îndată ce se înapoie Gordon, Briant îi vorbi de mărturisirea smulsă pe jumătate de la fratele său și-l rugă să intervină și el.

— La ce bun? spuse Gordon, dînd dovadă de înțelepciune. Mult mai bine e să-l lași să spună singur. Ce a putut să facă? Sigur că o copilărie, iar el îi exagerează importanța. Lasă-l pe el să spună!

Chiar de-a doua zi — 9 noiembrie — toată colonia se și apucă de lucru. Totdeauna se găsea ceva de făcut. Mai întîi de toate însă trebuiră să-i facă dreptate lui Moko, care se plîngea că i s-a golit cămara, cu toate că în lațurile întinse în jurul lui French-den se prindea mereu cîte ceva. Lipsea însă vînatul mare. Era, așadar, nevoie să facă niște capcane mai solide, în care să se prindă lame, un fel de porci din America de Sud și iepuri — fără nici o risipă de muniții. Asta făcură mai toată luna lui noiembrie, echivalînd cu luna mai în latitudinile emisferei boreale.

De cum sosiră, guanacul, lama și cei doi iezi fură instalați sub copacii cei mai apropiați de French-den. Priponiți de ei cu frînghii lungi, puteau să se miște în voie pe o anumită rază. Cîtă vreme zilele erau lungi, mergea, dar pentru iarnă trebuia neapărat un adăpost bun. Așadar, Gordon hotărî să facă un staul și o împrejmuire apărată de o ulucă înaltă, la picioarele falezei, înspre lac, ceva mai încolo de intrarea în hol.

Se apucară dar de lucru și organizară un adevărat șantier sub conducerea lui Baxter. Era o plăcere să-i vezi pe harnicii băieți cum mînuiau cu mai multă sau mai puțină pricepere uneltele din lada de tîmplărie a schoonerului, unii ferăstrăul,

alții barda, alții rindeaua. Și dacă stricau ceva, o luau iar de la început. Din copacii de grosime mijlocie, tăiați din rădăcină și bine curățați de crengi, făcură parii de împrejmuire a unui spațiu cît să cuprindă douăsprezece animale, care să trăiască în voie. Trunchiurile bine bătute în pămînt și prinse între ele cu grinzi erau destul de solide ca să facă față oricărei încercări a vreunui animal sălbatic ca să dea gardul jos sau să sară peste el.

Cît despre staul, îl făcură din bordajul iahtului, care-i scuti pe tinerii dulgheri să mai tragă scînduri din trunchiurile copacilor, lucru mult prea greu în astfel de condiții. Acoperiră staulul cu o pînză groasă gudronată, care să reziste la rafalele de vînt. Pe jos, drept culcuș, un strat gros de ierburi uscate, cît mai des schimbate, iar drept hrană, iarbă verde proaspătă, mușchi și frunze strînse din vreme — mai mult nu era nevoie pentru ca niște animale domestice să fie ținute cum trebuie. Garnett și Service, a căror însărcinare anume era să vadă de ogradă, au fost din plin răsplătiți văzînd că atît guanacul, cît și lama se îmblînzeau pe zi ce trece.

În curînd ograda avea să adăpostească și alți oaspeți: mai întîi încă un guanac, căzut într-una din capcanele din pădure, apoi o pereche de lame, mascul și femelă, prinse de Baxter cu ajutorul lui Wilcox, care învățase și el să mînuiască bine bolasurile. Mai veni și un struț, căruia Phann îi dădea prilej să alerge. Dar își dădură seama că au să pătimească și cu el ce au pătimit cu primul, cu toată bunăvoința lui Service, care-și bătu capul și cu el; totul era însă în zadar.

Bineînțeles că pînă să fie gata staulul, guanacul și lama stătură noaptea în cămară, căci șacalii, vulpile și alte fiare sălbatice le dădeau tîrcoale pînă lîngă French-den, așa că era mai cuminte să nu fie lăsate afară.

În timp ce Garnett și Service aveau de lucru mai mult la animale, Wilcox și parte din ceilalți nu încetau să întindă capcane și lațuri, pe care le inspectau zilnic. Se mai găsi de lucru și pentru doi dintre cei mici — Iverson și Jenkins — căci dropiile și găinile sălbatice, bibilicile și tinamu — găinușa de mare — avură nevoie de o curte de păsări, pe care Gordon puse s-o facă într-un colț al ogradei și dădu sarcină copiilor să aibă grijă de ea, lucru pe care-l îndepliniră cu multă tragere de inimă.

Moko nu mai avu de ce se plînge: avea acum și lapte de la lama, și ouă de la păsări, și poate i-ar fi venit în minte să facă deseori și dulciuri, dacă Gordon nu l-ar fi ținut de scurt pentru risipa de zahăr. Numai în zilele de duminică și de sărbătoare îl vedeai că pune pe masă cîte o minunăție, care-i făcea pe Dole și pe Costar să se lingă pe buze.

Dar dacă nu le sta în putință să-și facă singuri zahăr, oare nu s-ar fi găsit cumva o substanță care să-l înlocuiască? Service, tot cu „Robinsonii" în mînă, era de părere că e destul să caute și găsesc. Gordon căută într-adevăr și pînă la urmă descoperi printre tufișurile din Traps-woods un pîlc de copaci care, trei luni mai tîrziu — în primele zile de toamnă — aveau să fie plini de niște frunze roșii de toată frumusețea.

— Sînt arțari — zise Gordon — pomi care dau zahăr.

— Pomi de zahăr! exclamă Costar.

— Nu, mîncăcios mic, îi spuse Gordon. Am spus: „care dau zahăr"! Așa că pune-ți pofta-n cui!

Asta era una dintre cele mai de seamă descoperiri pe care le făcuseră de la așezarea lor la French-den. Cu o simplă crestătură în coaja arțarului, Gordon obținu un lichid produs prin condensare și care, întărindu-se, dădea o substanță dulce. Deși inferioară în calități zaharoase sfeclei și trestiei de zahăr, era totuși o substanță neprețuită pentru preparatele culinare, în orice caz mai bună decît alte produse de acest fel, care se extrag din mesteacăn primăvara.

Acum, că aveau zahăr, avură în curînd și lichior. Îndemnat de Gordon, Moko încercă și puse să fermenteze bobițele de „trulca" și de „algarroba". Strivite mai întîi într-un vas cu un mai greu de lemn,

bobițele lăsară un lichid alcoolic și parfumat, cu care, în lipsă de zahăr din arțar, puteau îndulci băuturile calde.

Cît despre foițele culese din arborele de ceai, toți fură de părere că erau aproape la fel de aromate ca și ceaiul chinezesc, fapt care îi îndemnă ca la fiecare drum prin pădure să-și facă o cît mai mare provizie din el.

Pe scurt, dacă insula Chairman nu le oferea chiar belșugul, e sigur că le dădea cel puțin cele de trebuință. Duceau însă lipsă de zarzavaturi proaspete și trebuiau să se mulțumească cu cele conservate — din care mai aveau doar vreo sută de cutii, economiste de Gordon cît mai mult posibil. Briant încercase zadarnic să salveze niște pipernicite de „igname", un fel de legume semănate cîndva de François Baudoin. Din fericire însă, pe marginea lacului, cum am mai spus, creștea foarte multă țelină și cum nu aveau de ce face economie, în ea rămînea nădejdea să înlocuiască cu succes celelalte legume.

Bineînțeles că plasele pentru pescuit, întinse pe malul stîng al rîului în toamnă, erau transformate o dată cu primăvara în plase pentru vînat. Au fost prinse, între alte păsări, prepelițe mici și scoicari veniți desigur din regiuni mai îndepărtate ale insulei.

Doniphan, pe de altă parte, ar fi vrut să exploreze și ținutul întinsurilor de mlaștini de pe cealaltă parte a rîului Zeelanda. Era însă primejdios să te avînți în regiunile acelea, mai toată vremea înecate de apele lacului crescut de maree.

Wilcox și Webb mai prinseră și ceva „aguți", mari cît niște capre, cu o carne albă, cam seacă, amintind carnea de iepure, cît și cea de porc. Iuți de picior, erau greu de fugărit chiar cu ajutorul lui Phann. Totuși, cînd erau în vizuină, pe sub mușuroaie, era destul să fluieri încetișor, că ieșeau la gura mușuroiului și-i prindeai numaidecît. În cîteva rînduri, vînătorii noștri mai aduseră mufete, gluton și zorilos, asemănători cu jderul, cu o blană neagră,

lucioasă, cu dungi albe, dar care împrăștiau un miros nesuferit.

— Cum or fi putînd să suporte un asemenea miros ? întrebă Iverson.

— Ce vrei !... Chestie de obișnuință ! răspunse Service.

Cît despre pești, dacă în rîu nu găseau decît peștișori mici numiți galaxias, în lacul plin de pești mai mari găseau și păstrăvi frumoși, dar care oricît îi fierbeau, tot mai păstrau un fel de gust sălciu. Le rămînea, e drept, putința să pescuiască, printre alge și printre rădăcinile lungi de fucus din golful Sloughi, niște pești asemănători morunului, care se refugiau aici cu grămada. Și cum era tocmai la vremea cînd somonii încep să pornească în susul rîului Zeelanda, Moko trebuia să se îngrijească de aprovizionarea cu somoni, care, păstrați în sare, le asigura o minunată hrană pe timp de iarnă.

Tot atunci, lui Gordon îi veni în minte să-l pună pe Baxter să facă arcuri din ramuri mlădioase de frasin, cu săgeți din trestie, la vîrful căreia se punea un cuișor — armă cu care Wilcox și Cross, cei mai îndemînatici după Doniphan, nimereau cînd și cînd ceva vînat mărunt.

Cu toate că Gordon, grijuliu, se împotrivea de obicei la orice risipă de muniții, veni și o împrejurare care-l scoase din zgîrcenia de totdeauna.

Într-o zi — era în 7 decembrie — Doniphan, luîndu-l deoparte, îi spuse :

— Gordon, ne-au năpădit șacalii și vulpile ! Vin în haite noaptea și ne strică cursele, mîncînd și vînatul din ele. Trebuie să-i stîrpim !

— Ei, și nu putem pune capcane ? îi răspunse Gordon, simțindu-l unde bate.

— Capcane ? zise Doniphan cu același dispreț de totdeauna pentru asemenea mijloace vulgare. Capcane ! Hai, treacă-meargă dacă ar fi vorba numai de șacali, care de proști ce sînt dau în gropi. Dar cu vulpile nu merge ! Sînt prea viclene ! Simt, oricît s-ar strădui Wilcox ! Parcă văd că într-o noapte ne

năpădesc ograda, de nu se mai alege nici praful de păsările noastre!

— Dacă e așa, se schimbă lucrurile! Pun la bătaie cîteva duzini de cartușe. Dar să știi, tragi numai la sigur!

— Bine, Gordon, las' pe mine! Mîine noapte le aținem calea și o să fie un măcel cum nu s-a pomenit!

E drept că trebuiau stîrpite cît mai degrabă. Vulpile de aici, și îndeosebi cele din America de Sud, sînt, se pare, mai viclene decît cele din Europa. Într-adevăr, prin apropierea fermelor fac prăpăd: le dă prin minte și să roadă cureaua care împiedică picioarele cailor sau vitelor de la pășune.

Cînd se-nnoptă, Doniphan, Briant, Wilcox, Baxter, Webb, Cross și Service trecură la postul din marginea unui „covert" — nume ce se dă în Anglia unei întinderi pline de tufișuri și mărăciniș. Un astfel de covert se afla lîngă Traps-woods, înspre lac.

Pe Phann nu-l luară cu ei. I-ar fi stînjenit cu neastîmpărul lui — și l-ar fi simțit vulpile. De altfel, nu putea fi vorba să le ia urma, căci vulpile, chiar cînd sînt încălzite de goană, tot nu lasă miros după ele, sau dacă lasă, e atît de slab, încît nici cei mai grozavi cîini nu-l simt.

Să fi fost unsprezece noaptea cînd Doniphan și însoțitorii lui se așezară la pîndă printre tufele sălbatice din marginea covert-ului.

Era o noapte întunecoasă. O tăcere adîncă, netulburată nici de cea mai mică adiere de vînt, lăsa să se audă foșnetul trecerii vulpilor printre ierburile uscate.

Puțin după miezul nopții, Doniphan semnală că o haită de vulpi e pe aproape și trece spre lac să se adape.

Vînătorii așteptară cu nerăbdare să se strîngă vreo douăzeci la un loc — lucru care ceru timp, căci înaintau ferit, de parcă s-ar fi așteptat la vreo cursă. Deodată, la un semn al lui Doniphan, răsunară cîteva focuri. Toate nimeriră în plin. Cinci-șase vulpi se

rostogoliră pe jos, în timp ce celelalte, înnebunite, o apucau care încotro; dar fură și ele împușcate. În zori, zece din ele zăceau întinse printre hățișuri. Și cum măcelul continuă trei nopți la rînd, colonia scăpă de oaspeții nepoftiți care puneau în primejdie animalele din țarc. Unde mai pui cele vreo cincizeci de blăni argintii de toată frumusețea, care, fie ca îmbrăcăminte, fie în chip de covoare, veneau să sporească bunăstarea de la French-den.

La 15 decembrie, mare expediție la golful Sloughi. Cum vremea era foarte frumoasă, Gordon fu de părere să meargă cu toții. Cei mici primiră vestea cu strigăte de bucurie.

Plecînd în zorii zilei, era posibil să se poată înapoia înainte de căderea nopții. Dacă s-ar fi ivit vreo întîrziere, puteau să-și petreacă noaptea sub copaci.

Adevăratul scop al expediției era o vînătoare de foci, care se refugiau în timpul iernii pe litoralul naufragiului. Era și timpul, căci uleiul pentru felinarul care fusese mereu umplut în serile și nopțile iernii aceleia de pomină, era acum pe sfîrșite, iar din provizia de lumînări făcute de François Baudoin nu mai rămăseseră decît două-trei duzini. Și uleiul din butoaiele de pe iaht, cel pentru felinarele din hol, se consumase mai tot, ceea ce-l preocupa serios pe prevăzătorul Gordon.

Nu-i vorbă, Moko punea el deoparte destule grăsimi de la vînat — ierbivore, rumegătoare și păsări — dar bineînțeles că se terminau degrabă la bucătărie. Nu era oare posibil să le înlocuiască cu o grăsime pe care natura le-o scotea de-a gata în cale — sau aproape de-a gata? În lipsă de grăsime vegetală, n-aveau să găsească mijlocul să-și procure un stoc infinit de grăsime animală?

Ba da, și încă cum, dacă reușeau să vîneze un număr oarecare de foci, de otarii din acestea îmblănite care veneau în timpul verii să se întindă la soare printre colții stîncoși din golful Sloughi. Dar trebuiau să se grăbească, căci în curînd focile aveau să plece spre apele din sud, ale Oceanului

Antarctic. Așa încît expediția aceasta era de mare însemnătate și pregătirile trebuiau făcute cu multă chibzuială, ca să aducă cît mai multe foloase.

De cîtăva vreme, Service și Garnett își dădeau toată silința și izbutiseră să dreseze pe cei doi guanaci pentru tracțiune. Baxter le făcuse cîte un căpăstru, cu hățuri împletite din ierburi trainice și acoperite cu fîșii de pînză de corabie cusute dublu. Dacă nu reușiseră încă să încalece animalele, cel puțin le puteau înhăma la cărucior. Tot mai bine decît să se înhame ei.

În ziua aceea, căruța fu deci încărcată cu muniții, merinde și diferite materiale și unelte, un cazan mare și șase butoaie goale care urmau să fie aduse înapoi pline cu untură de focă. S-au gîndit că e mai bine să taie focile în bucăți acolo pe loc, decît să le aducă la French-den și să strice tot aerul cu mirosuri dezgustătoare.

Plecară așadar în zorii zilei și făcură cu ușurință drumul în primele două ore ale dimineții. Dacă totuși carul n-a mers destul de repede, se datora pămîntului plin de hîrtoape de pe malul drept al rîului Zeelanda, care nu era cel mai nimerit pentru guanacii înhămați. Dar momentul cel mai greu a fost acela cînd mica trupă a trebuit să înconjoare balta de la Bog-woods printre copacii din pădure. Era cam mult pentru piciorușele lui Dole și ale lui Costar, lucru care-l făcu pe Briant să-i ceară voie lui Gordon să-i așeze pe copii în cărucior ca să se odihnească fără a se opri din drum.

Către ora opt, în vreme ce căruciorul silea din greu pe lîngă marginea bălții, Cross și Webb, care mergeau înainte, strigară deodată la cei rămași în urmă. Doniphan alergă să vadă ce e, urmat de ceilalți.

În mijlocul nămolului de la Bog-woods, la o distanță de vreo sută de pași, se bălăcea o namilă de animal, pe care Doniphan îl recunoscu de îndată. Era un hipopotam gras și trandafiriu care — din fericire pentru el — se făcu nevăzut printre tufele

dese din mlaștini înainte ca ei să fi putut trage. De altfel, la ce bun să strici un glonț pe el?

— Ce e animalul acela mare? întrebă Dole, neliniștit numai la vederea lui.

— E un hipopotam, spuse Gordon.

— Un hipopotam! Ce nume caraghios!

— Asta înseamnă „cal de fluviu", zise Briant.

— Dar nici nu aduce a cal, găsi Costar, și avea dreptate.

— Sigur că nu — zise Service — mai bine i-ar zice „porcopotam"! — reflecție justă și care stîrni rîsul celor mici.

Era trecut de zece dimineața cînd Gordon puse piciorul pe țărmul golfului Sloughi. Poposiră pe malul rîului, în locul unde-și făcuseră prima tabără, cînd au demontat iahtul.

Vreo sută de foci se încălzeau la soare, zburdînd printre stînci. Altele se zbenguiau pe nisip, dincolo de bancurile de colți stîncoși.

Amfibiile astea nu prea erau obișnuite cu prezența omului. Poate că nici nu văzuseră vreodată ființă omenească, de vreme ce numai de la moartea naufragiatului francez trecuseră peste douăzeci de ani. Așa se și explică de ce, cu toate că este o măsură obișnuită de prevedere la animalele fugărite din ținuturile arctice ori antarctice, nici chiar cele mai bătrîne n-au rămas de veghe ca în caz de primejdie. Totuși era mai cuminte să nu le sperii mai din vreme, altfel în cîteva minute n-ar mai fi rămas nici una.

Din prima clipă cînd s-au văzut la Sloughi-bay, ochii tuturor s-au îndreptat în larg, spre orizontul nesfîrșit dintre Capul American și promontoriul falezei. Marea era cu totul pustie, motiv să se convingă că insula aceasta părea așezată departe de orice rută a corăbiilor sau vapoarelor. S-ar fi putut totuși ca vreun vas să treacă prin fața insulei. În asemenea caz, un post de observație instalat pe coama falezei Auckland, sau chiar pe culmea promontorului — unde să fie suit unul din micile tunuri ale schoonerului — ar fi poate mai indicat

pentru a atrage atenţia, decît catargul de semnalizări. Dar asta ar însemna să se stea de gardă zi şi noapte la post şi, urin urmare, departe de French-den. Gordon găsea că ar fi o absurditate. Însuşi Briant, care nu visa decît înapoierea în patrie, fu de aceeaşi părere. Ce păcat că French-den nu era situat pe coasta falezei, chiar în faţa golfului!

După un dejun luat în grabă, în vreme ce focile se lăfăiau pe ţărm la căldura soarelui de amiază Gordon, Briant, Doniphan, Cross, Baxter, Webb, Wilcox, Garnett şi Service se pregăteau să le vineze. În acelaşi timp, Iverson, Jenkins, Jacques, Dole şi Costar trebuiau să rămînă în tabără, sub paza lui Moko, împreună cu Phann, care trebuia ţinut pe loc, să nu sperie vînatul. Ei, de altfel, trebuiau să vadă şi de guanaci, care rămăseseră să pască pe sub copacii din marginea pădurii.

Toate armele din colonie, puşti şi revolvere, fuseseră luate pentru această vînătoare, ca şi cantitatea de muniţii necesară. Gordon se arătase darnic de astă dată, ca totdeauna cînd era vorba de interesul tuturor.

Mai întîi de toate trebuiau să le taie focilor calea către mare. Doniphan, căruia colegii îi încredinţaseră conducerea, îi sfătui să se lase în josul rîului, pînă la vărsare, şi să se ascundă după mal. De acolo era lesne să se furişeze apoi printre şirurile de colţi stîncoşi şi să înconjoare plaja.

Planul fu executat cu multă prudenţă. Tinerii vînători, la o distanţă de treizeci-patruzeci de paşi unul de altul, făcură în curînd un semicerc între ţărm şi mare. Apoi, la un semn al lui Doniphan, se ridicară toţi deodată, focurile de puşcă răsunară în acelaşi timp şi fiecare împuşcătură făcu cîte o victimă.

Focile rămase neatinse se ridicară bătînd din cozi şi înotătoare. Înspăimîntate mai ales de zgomot, se aruncau în salturi printre stînci. Le fugăriră atunci cu revolverele. Doniphan, dezlănţuit, făcu minuni, dar nici ceilalţi nu se lăsară mai prejos.

Măcelul nu dură decît cîteva minute, cu toate că animalele fuseseră hăituite pînă la povîrnişul stîncilor. De acolo, cele care scăpară cu viaţă se făcură nevăzute, lăsînd pradă pe ţărm vreo douăzeci moarte şi rănite.

Expediţia reuşise din plin, şi vînătorii, înapoiaţi la tabără, îşi făcură sub copaci o aşezare ca pentru treizeci şi şase de ore.

După-amiază se îndeletnicîră cu o operaţie nespus de dezgustătoare. Gordon însuşi luă parte şi, pentru că era o treabă necesară şi în interesul tuturor, munciră toţi, cu hotărîre. Trebuiră mai întîi să care pe nisip toate focile care căzuseră printre bancurile de stînci; şi cu toate că animalele nu erau prea mari, fu totuşi destul de greu.

Între timp, Moko făcuse, cu ajutorul a două pietroaie, o vatră deasupra căreia pusese cazanul. Sferturile de focă, ciopîrţite în bucăţi de cinci-şase livre fiecare, erau zvîrlite în cazan, după ce acesta fusese mai întîi umplut cu apă luată din rîu în vremea refluxului. Cîteva clipe de fierbere au fost de ajuns pentru ca un strat limpede de grăsime să se ridice la suprafaţă. O adunară şi umplură pe rînd butoaiele.

Operaţia aceasta răspîndi însă un miros urît, nesuferit. Fiecare îşi astupă nasul, dar nu şi urechile, ca să audă toate glumele care se făceau pe socoteala unei asemenea ocupaţii neplăcute. Pînă şi delicatul „lord Doniphan" se supuse corvezii, care se mai prelungi şi a doua zi. Pînă-n seară, Moko reuşi să obţină cîteva sute de galloane de ulei. Nici nu le trebuia mai mult. Cu asta, luminatul la French-den era asigurat pe toată iarna. Dar nici focile nu se mai întoarseră pe stînci sau pe ţărm şi nici n-aveau să mai vină pe litoralul golfului Sloughi pînă nu le-o trece spaima.

În dimineaţa următoare ridicară tabăra din zori, spre uşurarea tuturora, cum e şi lesne de înţeles. De cu seară încărcaseră căruţa cu butoaie, cu unelte şi scule şi, pentru că era cu mult mai greu la întors decît la dus, guanacii aveau s-o care mai

încet, cu atît mai mult cu cît drumul urca simțitor înspre lac.

La plecare, toată împrejurimea răsuna de țipetele asurzitoare a mii de păsări de pradă, ulii și șoimi, care, veniți din interiorul insulei, se năpustiră pe resturile de focă din care n-avea să mai rămînă nici fărîmiță.

După un ultim salut adresat drapelului care flutura pe coama falezei Auckland și o ultimă privire spre depărtările albastre ale Pacificului, mica ceată porni pe malul drept, în susul rîului Zeelanda.

Înapoierea se petrecu fără nici un incident. Cu toate greutățile drumului, guanacii își îndepliniră atît de bine sarcina, iar băieții cei mari îi ajutară atît de la vreme, pe unde urcușul era mai greu, încît ajunseră la French-den înainte de șase seara.

A doua zi și în zilele următoare gospodăriră ca de obicei. Încercară untura de focă în lămpile felinarelor și văzură că, deși de o calitate inferioară, dădea destulă lumină și în hol, și în depozit. Scăpaseră dar de teama să nu rămînă cufundați în întuneric în lungile luni de iarnă.

Între timp se apropia Crăciunul. Gordon ținea, cu drept cuvînt, să-l sărbătorească cu oarecare solemnitate, ca pe o datină a țării pierdute, ca pe un prinos sufletesc adus familiilor lor din depărtare. Ah, dacă acești copii s-ar fi putut face auziți, cum ar fi strigat ei : „Sîntem aici... toți ! Trăim !... Trăim !... Și ne vom revedea !..." Da, ei mai păstraseră nădejdea pe care părinții lor, acolo, la Auckland, o pierduseră !

Gordon îi anunță dar că zilele de 25 și 26 decembrie sînt zile de repaus la French-den și că acest întîi Crăciun petrecut pe insula Chairman îl vor sărbători așa cum unele țări din Europa sărbătoresc întîia zi a anului.

Ce bucurie pe toți la auzul unei asemenea vești ! Era de la sine înțeles că în cinstea lui 25 decembrie urma să aibă loc un dejun de gală și că Moko avea să pregătească minunății. Și el, și Service se tot sfătuiau și tot șopoteau prin colțuri, în timp ce

Dole și Costar, făcînd mai dinainte zîmbre, stăteau la pîndă să vadă ce și cum. La cămară, de altfel, erau de toate cît pentru un banchet.

Ziua cea mare veni. Afară, deasupra ușii de la intrare, Baxter și Wilcox aranjaseră artistic fanioanele și pavilioanele iahtului *Sloughi*, care dădeau un aer de sărbătoare și de măreție locuinței de la French-den.

De cum se lumină de ziuă, o salvă puternică de tun duse în depărtări ecourile bucuriei din Auckland-hill. Era salva trimisă de unul din cele două tunuri mici îndreptate în afară printr-o deschizătură din peretele holului, salvă pe care Doniphan a tras-o în cinstea zilei de Crăciun.

Îndată după aceea, copiii merseră să le ducă celor mari urările de bine pentru noul an, la care aceștia răspunseră cu alte urări făcute cu dragoste părintească. Mai mult, în cinstea șefului insulei Chairman, Costar spuse o poezioară, și încă destul de bine.

Fiecare-și pusese hainele de sărbătoare. Vremea era minunată și ziua întreagă se plimbară de-a lungul lacului și jucară cu toții fel de fel de jocuri pe terenul de sport, căci luaseră cu ei pe bordul iahtului toate piesele speciale ale jocurilor atît de obișnuite în Anglia : bile, mingi, capete de tacuri de biliard, rachete. Unele piese erau pentru „golf" — care constă în a plasa mingea de cauciuc în diferite gropi mici, săpate la distanțe mari — altele pentru „fotbal" — joc în care mingea se lovește cu piciorul — altele pentru „bowls" — bile de lemn pe care le arunci cu mîna, căutînd să le îndrepți direcția deviată din cauza formei ovale — și altele, în sfîrșit pentru „fives" — care amintește jocul de-a mingea în perete.

Fu o zi de petrecere din plin ; mai ales copiii se bucurară. Și fu liniște ; nici discuții, nici certuri. E drept că Briant a căutat să-i distreze mai ales pe

Dole, Costar, Iverson și Jenkins — dar nu a putut cu nici un chip să și-l apropie pe Jacques. Cît despre Doniphan și grupul lui de totdeauna: Webb, Cross și Wilcox, s-au ținut deoparte, oricît a stăruit Gordon să-i adune pe toți laolaltă.

În sfîrșit, cînd o nouă salvă de tun anunță ora dejunului, tinerii oaspeți veniră degrabă să-și ocupe locurile la banchetul dat în sufrageria încăperii ce servea și de cămară.

În mijlocul mesei lungi, învelită cu o frumoasă față de masă albă, se afla un pom de Crăciun înfipt într-un vas mare, înconjurat de verdeață și de flori. Pe crengile lui erau suspendate stegulețe mici în culorile Angliei, Americii și Franței.

Moko, care se întrecuse în pregătirea meniului, se ținea foarte mîndru de atîtea complimente primite de el și de Service, care-l ajutase. Un iepure „aguti" înăbușit, ostropel de găinușă „tinamu", un iepure fript și împănat cu ierburi aromatice, o dropie friptă cu aripile în sus și ciocul în aer, ca un fazan din cei mai grozavi, trei cutii cu legume conservate și un puding — dar ce puding! în formă de piramidă, cu tradiționalele stafide de Corint amestecate cu bobițe de „algarroba" și care de mai bine de o săptămînă era îmbibat cu rom. Apoi, cîteva păhăruțe de vin alb, de vișinată, lichioruri, ceai și cafea, ca desert. Nici că s-ar fi putut sărbători mai strălucit un Crăciun pe insula Chairman.

Briant închină un pahar și ținu o cuvîntare în cinstea lui Gordon, care-i răspunse bînd în sănătatea coloniei și în amintirea familiilor absente.

În sfîrșit, gestul mișcător al lui Costar, care se ridică în numele celor mici, mulțumind lui Briant pentru grija de care dădea dovadă totdeauna față de ei.

Briant nu-și mai putu ascunde emoția cînd toți izbucniră în urale în cinstea lui — urale care nu-și găsiră însă ecou și în inima lui Doniphan.

XVII

PREGĂTIRI ÎN VEDEREA IERNII VIITOARE. CE PROPUNE BRIANT. PLECAREA LUI BRIANT, A LUI JACQUES ȘI A LUI MOKO. TRAVERSAREA LACULUI. EAST-RIVER. UN MIC PORT LA GURA RÎULUI. MAREA DIN RĂSĂRIT. JACQUES ȘI BRIANT. ÎNAPOIEREA LA FRENCH-DEN.

Opt zile mai tîrziu intrau în anul 1861. Aci, în emisfera australă, Anul nou începea în toiul verii.

Se împlineau zece luni de cînd tinerii naufragiați ai iahtului *Sloughi* fuseseră aruncați de furtună pe insulă, la 1800 leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Trebuie să recunoaștem că între timp situația lor se îmbunătățise din ce în ce. Părea chiar că de-aci înainte vor putea birui grijile vieții de fiecare zi. Rămîneau totuși aruncați pe un pămînt străin! Sprijinul dinafară, singura lor speranță, avea să le vină oare? Și avea să le vină înainte de reînceperea vremii rele? Sau poate aveau să îndure din nou cumplitele geruri ale unei ierni antarctice?

Pînă acum, cel puțin, au scăpat sănătoși. Toți, mari și mici, se văzuseră cu bine în primăvară. Mulțumiră înțelepciunii lui Gordon și grijii lui de fiecare clipă, care-l făcea uneori temut — și i se reproșa aceasta — colonia n-a făcut nici imprudențe, nici risipe.

Dar oare aveau să fie ocoliți și de acum înainte de bolile de care suferă mai toți copiii, mai ales la o vîrstă fragedă? Oricum, chiar dacă în prezent se simțeau destul de bine, viitorul rămînea plin de îngrijorări.

Iată de ce Briant se gîndea, fără încetare, cum să găsească un mijloc să poată pleca. Dar numai cu bărcuța aceea de nimic a lor cum să se încumete să străbată o întindere care putea să fie mare, dacă insula lor nu făcea parte dintr-un arhipelag din

Pacific, sau dacă cel mai apropiat continent ar fi fost la cîteva sute de mile? Chiar dacă doi-trei dintre cei mai îndrăzneți și-ar fi pus în cumpănă viața pentru ca să caute vreun teritoriu în răsărit, cîte șanse ar fi avut ca să ajungă la țintă? Iar ca să construiască o corabie destul de mare cît să poată străbate aceste ținuturi ale oceanului, ar fi ei în stare? Desigur că nu. Era peste puterile lor — iată de ce Briant nu mai știa ce să pună la cale pentru salvarea tuturor.

Așadar nu rămînea decît să aștepte și iar să aștepte, iar între timp să facă din French-den o așezare din ce în ce mai confortabilă. Apoi, dacă nu în vara asta, pentru că era mult de lucru în vederea iernii, dar măcar în vara viitoare să cerceteze insula în întregime.

Se puseră deci cu nădejde pe lucru. Simțiseră pe spinarea lor cît de cumplite sînt iernile antarctice. Săptămîni și poate chiar luni în șir, vremea rea îi poate ține zăvorîți în hol — iată de ce trebuiau să lupte de pe acum împotriva foamei și a frigului — dușmanii cei mai de temut.

Lupta împotriva frigului la French-den nu era decît o chestiune de combustibil, și oricît de scurtă ar fi toamna, Gordon nu s-ar fi lăsat pînă n-ar fi adus din vreme destule lemne cît să nu se stingă focurile nici ziua, nici noaptea.

Dar nu trebuia să se gîndească și la animalele domestice închise în țarc și în curtea de păsări? Ca să le adăpostească în depozit, ar fi fost o strîmtoare nespusă, iar din punct de vedere igienic, o imprudență. Trebuia neapărat consolidat staulul din ogradă, ferit să nu înghețe și încălzit cu o sobă de lut, care să păstreze înăuntru un aer călduț.

Baxter, Briant, Service și Moko își luară sarcina aceasta chiar din prima lună a noului an.

Cît despre cealaltă chestiune, tot atît de gravă, alimentarea pe toată iarna, Doniphan și tovarășii lui de vînătoare se angajară să o rezolve. Nu era zi să nu vadă de capcane, de lațuri și de plase.

Ceea ce prisosea peste consumul zilnic mergea să îngroașe rezervele din cămară sub formă de cărnuri sărate ori afumate, pe care Moko le pregătea cu mare grijă. În felul acesta își asigurau o hrană îndestulătoare, oricît de lungă și geroasă ar fi fost iarna.

Totuși mai trebuia făcută o explorare, nu pentru ca să cerceteze toate ținuturile necunoscute din insula Chairman, ci măcar partea de răsărit a lacului. Să fi fost și acolo tot păduri, mlaștini și dune? Sau poate ar mai fi de găsit și alte posibilități de înlesnire a vieții?

Briant îi spuse într-o zi lui Gordon ce-l preocupa, dar sub altă formă:

— Cu toate că harta lui Baudoin pare să fie destul de exactă — îi zise — ar fi totuși bine să cercetăm Pacificul și înspre est. Noi dispunem de lunete minunate, care lui Baudoin îi lipseau. Cine știe dacă nu descoperim vreo insuliță pe care el n-a putut-o vedea? După harta lui, insula Chairman pare izolată, și poate că nu e.

— Nu-ți iese nici o clipă din cap gîndul să pleci, răspunse Gordon.

— Desigur, Gordon, cred că și ție la fel. Ținta noastră, a tuturor, sforțările noastre comune nu trebuie să tindă la întoarcerea cît mai degrabă în patrie?

— Fie — spuse Gordon — pentru că ții atît, să punem la cale o expediție.

— O expediție la care să luăm toți parte? întrebă Briant.

— Nu, zise Gordon. Cred că numai șase-șapte.

— Sînt prea mulți, Gordon. Dacă ar fi atîția, nu ar putea decît să înconjoare lacul pe la nord ori pe la sud. Asta ar fi lung și obositor.

— Și atunci ce propui, Briant?

— Propun să traversăm lacul în iolă, plecînd din dreptul lui French-den și ajungînd pe malul opus. Dar pentru asta nu trebuie să fim decît doi sau trei.

— Și cine să conducă iola?

— Moko, răspunse Briant. El știe să o manevreze; oarecum mă pricep și eu. Cu pînza, dacă e vînt prielnic, și cu două lopeți, dacă e contrar, parcurgem degrabă cele cinci-șase mile cît are lacul pînă-n dreptul cursului de apă care, pe hartă, trece prin pădurile de est; apoi mergem pe el pînă la vărsare.

— Ne-am înțeles, Briant — aprobă Gordon — sînt de aceeași părere. Și cine-l însoțește pe Moko?

— Eu, Gordon, deoarece n-am mers cu expediția din nordul lacului. E rîndul meu să fiu de folos, și o cer...

— De folos? exclamă Gordon. Ca și cînd nu ne-ai fi făcut mii de servicii, Briant! N-ai fost tu cel mai devotat dintre toți? Nu-ți datorăm toți recunoștință?

— Lasă, Gordon! Toți ne-am făcut datoria! Ei, rămîne hotărît?

— Hotărît, Briant. Cine să fie al treilea tovarăș de drum? Nu ți-l propun pe Doniphan, pentru că nu vă înțelegeți.

— De ce? Eu l-aș lua, spuse Briant. Doniphan nu e băiat rău; e curajos, îndemînatic și, dacă n-ar fi invidios, ar fi un coleg minunat. De altfel, cu vremea se va schimba el, cînd își va da seama că eu nu caut să fiu în fruntea nimănui, nici mai presus de ceilalți, și sînt sigur atunci că vom fi cei mai buni prieteni. Dar eu m-am gîndit la altul.

— La cine?

— La fratele meu Jacques, răspunse Briant. Starea lui mă neliniștește. Sînt sigur că are ceva grav pe suflet și nu vrea să mărturisească. Poate că în împrejurarea aceasta, fiind numai el cu mine...

— Ai dreptate, Briant. Ia-l pe Jacques și începeți chiar de astăzi pregătirile de drum.

— Multe pregătiri nu trebuie — zise Briant — căci nu lipsim mai mult de două-trei zile.

În aceeași zi, Gordon făcu cunoscută celorlalți expediția ce se pregătea. Doniphan nu-și ascunse ciuda că nu merge și el, și pentru că se plînse lui

Gordon, acesta îi arătă că în condițiile în care se face excursia, nu puteau fi mai mult de trei persoane și că ideea pornind de la Briant, el trebuia să o și transpună în fapte, și așa mai departe...

— Sigur — spuse Doniphan — toate numai pentru el, ca de obicei! Nu, Gordon?

— Ești nedrept, Doniphan, nedrept și față de Briant, și față de mine!

Doniphan nu mai stărui și îndreptîndu-se către Wilcox, Cross și Webb, își vărsă lor tot focul.

Moko nu mai putea de bucurie auzind că măcar pentru cîteva zile va fi cîrmaci de iolă în loc de maistru bucătar. Bucuria era și mai mare la gîndul că pleacă cu Briant. Firește că Service avea să-i țină locul, vesel și el să gătească după placul lui, fără să-l bată nimeni la cap. Jacques, la rîndul lui, păru mulțumit să-l însoțească pe fratele său și să plece din French-den cîteva zile.

Iola fu pregătită imediat. Îi adaptară o pînză triunghiulară, mobilă, pe care Moko o fixă jos, desfășurînd-o de-a lungul catargului. Două puști, trei revolvere, muniții, trei pături, provizii lichide și solide, capote cerate în caz de ploaie și două vîsle, și încă o pereche de schimb — iată tot ce le trebuia pentru o expediție care nu avea să depășească două-trei zile. Firește, nu uitară nici copia după harta naufragiatului, la care aveau să se adauge noi denumiri, pe măsură ce descopereau ceva.

La 4 februarie, pe la opt dimineața, după ce-și luară rămas bun de la ceilalți, Briant, Jacques și Moko se îmbarcară la malul pietruit al rîului Zeelanda. Vremea era frumoasă, cu o ușoară briză din sud-vest. Înălțară pînza și Moko, așezat în spate, luă cîrma, lăsîndu-i lui Briant grija pînzei. Cu toate că suprafața apei era abia încrețită de o boare ușoară de vînt, iola simți mai bine efectul brizei de cum ieșiră în larg. După o jumătate de oră, Gordon și cei rămași pe țărm nu mai zăriră decît un punct negru care dispărea.

Moko era la spate, Briant la mijloc, iar Jacques în față, la piciorul catargului. Timp de o oră vă-

zură mereu coama stîncoasă a falezei Auckland, apoi faleza se lăsă sub orizont. Totuşi, ţărmul opus al lacului nu se arăta încă, deşi nu putea fi departe. Din nefericire, cum se întîmplă adesea cînd soarele e în putere, vîntul începu să cadă şi înspre amiază mai adia doar cînd şi cînd.

— Ce necaz că n-a ţinut briza toată ziua! zise Briant.

— Şi mai mare ar fi fost necazul dacă se întorcea în sens contrar!

— Eşti filozof, Moko!

— Nu ştiu ce vrei să zici, răspunse Moko. Eu una ştiu: că orice-ar fi, nu-mi fac sînge rău.

— Ei da, tocmai într-asta stă filozofia!

— Fie şi aşa, dar să luăm lopeţile, căci ar fi bine să ajungem la ţărm înainte să înnopteze, iar de n-om ajunge, să ne mulţumim şi aşa.

— Bine zici, Moko. Iau eu o lopată, tu alta şi Jacques trece la cîrmă.

— Chiar aşa, întări Moko. Dacă Jacques ţine cîrma bine, înaintăm straşnic.

— Să-mi spui tu cum, Moko — zise Jacques — şi aşa voi face!

Moko strînse pînza care nu se mai umfla de loc, căci vîntul căzuse cu desăvîrşire. Băieţii se grăbiră să îmbuce ceva, apoi Moko trecu în faţă, Jacques la cîrmă şi Briant rămase la mijloc. Iola o luă repede din loc, cîrmind puţin înspre nord-est, după busolă.

Se găseau în mijlocul unei vaste întinderi de apă, ca şi cum ar fi fost în plină mare, deoarece suprafaţa întregului lac se mărginea la orizont cu cerul. Jacques se uita cu atenţie înspre răsărit, doar de-o vedea apărînd ţărmul opus lui French-den.

Către ora trei, Moko, punînd la ochi luneta, zări în sfîrşit oarecari semne că se apropiau de pămînt. Ceva mai tîrziu, Briant se convinse că Moko avusese dreptate. Pe la patru începură să se vadă vîrfuri de copaci, deasupra unui ţărm jos. Aşa se explică de ce Briant, de pe culmea promontoriului,

nu-l putuse zări. Aşadar, insula Chairman nu mai avea alte înălţimi în afară de faleza Auckland, care constituia singurul accident de relief între golful Sloughi şi lacul Family.

Încă două mile jumătate şi ajungeau la ţărmul de est. Briant şi Moko vîsleau din răsputeri, obosiţi de arşiţă. Apele lacului erau ca oglinda. Uneori, prin limpezimea apei vedeai, la doăsprezece-cincisprezece picioare adîncime, fundul zbîrlit de ierburi marine, printre care se zbenguiau miriade de peşti.

În sfîrşit, pe la şase seara, iola acostă la picioarele unui ţărm abrupt, deasupra căruia se plecau crengi mari de stejari şi de pini maritimi. Ţărmul, destul de înalt, făcea grea debarcarea, aşa că trebuiră să mai meargă cale de vreo jumătate de milă pe lîngă ţărm, înspre miazănoapte.

— Iată rîul notat pe hartă, spuse Briant, arătînd o adîncitură în ţărm, pe unde se scurgea lacul.

— Ei bine, eu cred că e cazul să-i punem un nume, adăugă Moko.

— Sigur, Moko, să-i zicem East-river (rîul de est), o dată ce curge în răsăritul insulei.

— Exact — răspunse Moko — şi acum s-o luăm pe East-river în jos, pînă la vărsare.

— Asta mîine, Moko. Deocamdată să ne petrecem noaptea aici, apoi mîine, în zori, ne îmbarcăm şi ne lăsăm duşi de curent; aşa putem cerceta mai bine cele două ţărmuri ale rîului.

— Debarcăm? întrebă Jacques.

— Fireşte — răspunse Briant — şi dormim sub copaci.

Briant, Moko şi Jacques săriră pe ţărm. După ce legară bine iola de un trunchi de copac, scoaseră din ea armele şi merindele. Aprinseră un foc de găteje la picioarele unui stejar. Mîncară carne rece şi pesmeţi, întinseră păturile pe jos şi adormiră cît ai clipi. Pentru orice întîmplare, încărcară armele, dar, cu toate că o dată cu înserarea auziră ceva urlete, noaptea trecu cu bine.

— Şi acum, la drum! îi trezi Briant, care se deşteptă din zori.

Peste puţin, fiecare îşi ocupă locul din ajun şi se lăsară duşi de cursul apei. Curentul era destul de puternic, căci refluxul începuse de o jumătate de oră, aşa că nu fu nevoie de lopeţi. Briant şi Jacques se aşezară în faţă, în timp ce Moko, în spate, se folosea de o vîslă numai ca să menţină barca pe firul apei.

— S-ar putea ca un singur reflux să ne ducă pînă la mare, dacă rîul nu are mai mult de cincişase mile, căci are cursul mai repede decît al rîului Zeelanda.

— Bine-ar fi, zise Briant. La înapoiere însă, vom avea nevoie de două-trei maree.

— Mă tem că aşa va fi. De asta aş zice să nu întîrziem prea mult şi s-o pornim degrabă înapoi...

— Fireşte, Moko, de îndată ce-om şti dacă se vede sau nu pămînt la răsărit de insula Chairman.

Între timp iola aluneca cu o iuţeală de circa o milă pe oră. Pe de altă parte, East-river curgea aproape în linie dreaptă spre est-nord-est, lucru controlat cu busola. Albia era mai adîncă decît a rîului Zeelanda şi mai puţin largă — abia treizeci de picioare — de aceea şi avea un curs atît de rapid. Briant se temea doar să nu aibă porţiuni de praguri sau vîrtejuri, astfel încît să nu fie navigabil pînă la vărsare. În orice caz, aveau timpul să ia măsuri dacă ar fi survenit vreun obstacol.

Se găseau acum în plină pădure, cu o vegetaţie destul de deasă. Erau cam aceiaşi copaci ca şi în Traps-woods, cu diferenţa că dominau stejarii antarctici, veşnic verzi, plute, pini şi brazi.

Între altele, cu toate că în botanică aveau mai puţine cunoştinţe decît Gordon, Briant recunoscu un anume copac deseori întîlnit în Noua Zeelandă. Copacul acesta, care-şi deschide coroane de crengi la o înălţime de şaizeci de picioare de pămînt, făcea un fel de fructe conice, lungi de trei-patru şchioape, ascuţite la vîrf şi îmbrăcate într-un fel de solzi lucioşi.

— Asta trebuie să fie „pinul cu migdale"! exclamă Briant.

— De-o fi aşa — spuse Moko — să ne oprim un pic, căci face!

Cu o mişcare de vîslă cîrmi iola către ţărmul stîng; Briant şi Jacques săriră pe mal. Cîteva minute mai tîrziu aduceau cu ei o bogată recoltă de asemenea fructe, care conţin cîte o migdală de formă ovală, învelită într-o peliculă subţire, cu un parfum de alună. Nepreţuită comoară pentru copiii din colonie, dornici de trufandale, dar mai ales, după cum le spuse la înapoiere Gordon, pentru faptul că din fructul acesta se extrage un ulei delicios.

Trebuia aflat iarăşi dacă pădurea aceasta era tot atît de bogată în vînat ca şi pădurile din vestul lacului. Probabil că era, căci Briant văzu fugind prin desişuri struţi „nandu", speriaţi, şi lame de Peru, ba chiar o pereche de guanaci, care alergau într-o goană nebună.

Cît priveşte păsările, Doniphan e sigur că ar fi avut ce împuşca! Briant însă s-a abţinut să tragă şi să risipească zadarnic alicele cînd în iolă aveau destule merinde.

Către ora unsprezece, pădurea începu să se rărească; se vedeau tot mai multe poieniţe printre copaci şi în acelaşi timp briza aducea cu ea o boare sărată, care arăta că marea nu putea fi departe.

Cîteva minute mai tîrziu, deodată, dincolo de un minunat pîlc de stejari umbroşi, la orizont apăru o dungă albăstrie.

Iola înainta mereu, dusă de curent, dar adevărat că ceva mai încet. Fluxul avea să se resimtă în curînd în albia rîului, larg acum de patruzeci-cincizeci de picioare.

Ajuns la stîncile care se înălţau pe litoral, Moko împinse iola pe ţărmul stîng al rîului, apoi, aducînd cu el o mică ancoră, o împlîntă adînc în nisip, în timp ce Briant şi Jacques debarcau şi ei.

Ce aspect diferit avea coasta aceasta față de cea din apusul insulei Chairman! Și aici se deschidea un golf adînc, chiar la același nivel cu golful Sloughi — dar în loc de o plajă largă de nisip înconjurată de un cerc de bancuri de stînci mărunte și colțuroase, mărginite de faleza care se înălța dincolo de Wreck-coast, aci era o îngrămădire de stînci mai înalte, în mijlocul cărora ar fi putut găsi douăzeci de grote, nu una.

Era, așadar, o coastă foarte primitoare. Dacă schoonerul ar fi eșuat în locul acesta și dacă l-ar fi despotmolit, l-ar fi putut adăposti la gura lui East-river, într-un mic port natural, în care apa potabilă n-ar fi lipsit nici măcar la reflux.

Întîiul gînd al lui Briant fu să-și poarte privirea în larg, către extremul orizont al acestei vaste excavații. Desfășurată pe o întindere de aproape cincisprezece mile și cuprinsă între două capuri nisipoase, își merita numele de golf.

În clipa aceasta, golful era pustiu — ca întotdeauna, fără îndoială. Nici o navă în larg, pe toată întinderea nemărginită, înconjurată de cer. Nici urmă de continent ori de insulă! Moko însuși, obișnuit să recunoască acele vagi contururi ale înălțimilor din zare, care se confundă atît de des cu vaporii din larg, nu descoperi nimic cu luneta. Insula Chairman apărea tot atît de izolată pe țărmurile astea din est, ca și în vestul ei. Iată de ce harta naufragiatului francez nu arăta nici un uscat într-acolo.

Să se spună că Briant a fost cine știe ce mîhnit, ar fi o exagerare. Nu! Se aștepta la așa ceva. Se mulțumi doar să-i pună golfului numele de Deception-bay (golful dezamăgirii).

— Haidem! Nu pe aici vom reuși să ne înapoiem!

— Ei, Briant — răspunse Moko — pe un drum sau altul, tot ne înapoiem noi! Dar pînă atunci ar fi bine să mîncăm ceva.

— Fie — zise Briant — dar cît mai repede. La ce oră poate iola s-o ia din nou pe rîu în sus?

— Dacă vrem să prindem fluxul, trebuie să plecăm acum, îndată.

— Asta nu se poate, Moko. Trebuie neapărat să mai cercetez orizontul în condiții mai favorabile și de pe vreo stîncă mai înaltă, care să domine țărmul.

— Atunci, sîntem nevoiți să așteptăm fluxul următor, care va pătrunde în East-river abia la zece seara.

— Dar nu ți-e teamă să navigăm în timpul nopții? întrebă Briant.

— Nu, nu-i nici o primejdie, răspunse Moko. Avem lună plină. De altfel, cursul rîului e atît de drept, încît ajunge să ții direcția cu o vîslă cît timp durează fluxul. Apoi, în vremea refluxului, ne folosim de lopeți, iar de va fi prea puternic, ne oprim pînă la ziuă.

— Bine, Moko, ne-am înțeles. Și acum, pentru că avem douăsprezece ore libere, să profităm pentru o cercetare mai amănunțită.

După dejun și pînă la ora cinei, petrecură tot timpul cercetînd această parte a coastei, adăpostită de masele de copaci care înaintau pînă la picioarele stîncilor. Cît despre vînat, părea tot atît de bogat ca și în jurul lui French-den, așa că Briant împușcă vreo cîteva „tinamu" pentru masa de seară.

Ce te uimea aici era îngrămădirea de blocuri de granit. Mulțimea de stînci gigantice, semănate la întîmplare, avea în ea ceva grandios — în felul platoului de la Karnak, dar care nu erau puse de mîna omului. Printre stînci se deschideau niște intrînduri adînci și cotite, numite „vetre" în unele țări celtice, și ar fi fost ușor de făcut o așezare printre pereții aceia de stîncă. Colonia n-ar fi dus lipsă acolo nici de holuri, nici de cămări de depozitat. Pe un spațiu de o jumătate de milă numai, Briant găsi vreo douăsprezece intrînduri din acestea foarte confortabile, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce François Baudoin nu se refugiase pe partea aceasta a insulei Chairman. De vizitat, o

vizitase doar, ca probă că principalele accidentări ale coastei erau trecute cu exactitate pe hartă. Așadar dacă nu găseau nici o urmă de trecere a lui pe aici, asta se datora probabil faptului că își avea de mai înainte așezarea la French-den în clipa cînd explorase regiunile astea din răsărit și găsind că interiorul insulei era mai puțin expus furtunilor din larg, gîndise că e mai bine să se statornicească acolo. Explicație firească, pe care Briant o admise.

Pe la două, cînd soarele începu să coboare din puctul cel mai înalt, lui Briant i se păru că e momentul cel mai nimerit ca să scruteze în amănunțime orizontul pînă unde poate cuprinde cu privirea. Încercară dar toți trei să urce pe o stîncă uriașă, care semăna cu un urs enorm. Masivul se înălța cu circa o sută de picioare deasupra intrîndului în care se găseau, așa că ajunseră cu greu sus.

De acolo, privind în spate, văzură o imensă pădure ce se întindea spre apus, pînă spre lacul Family, a cărui suprafață era ascunsă de o imensă perdea de verdeață. La sud, tot ținutul era străbătut de dune gălbui, întretăiate de brădet verde închis, ca în șesurile pustii din țările nordice. Către miazănoapte, coasta golfului se termina cu un cap jos, dincolo de care se întindea un nesfîrșit pustiu de nisip. Adevărul e că insula Chairman nu era roditoare decît în partea centrală, unde apele dulci ale lacului revărsau viață prin cele cîteva rîuri de pe ambele țărmuri.

Briant își îndreptă din nou luneta înspre zarea de est, care se desena acum cu maximum de limpezime. Dacă pe o rază de șapte-opt mile ar fi existat vreun pămînt, cu siguranță că ar fi apărut pe obiectivul lunetei.

Nimic în direcția aceea! Nimic decît întinsul nesfîrșit al mării, mărginit de linia neîntreruptă a cerului.

Timp de o oră, Briant, Jacques și Moko se uitară rînd pe rînd, cu încordare — și erau gata să coboare pe plajă, cînd Moko îl opri pe Briant:

— Dar acolo ce să fie? întrebă el, arătînd cu mîna către nord-est.

Briant îndreptă luneta degrabă înspre punctul acela.

Acolo, într-adevăr, ceva mai sus decît linia orizontului, licărea o pată albă, pe care o puteai lesne confunda cu un nouraș, dacă cerul n-ar fi fost de o limpezime absolută în clipa aceea. De altfel, chiar după ce multă vreme ținu punctul acela în cîmpul lunetei, Briant își dădu seama că pata aceea rămîne pe loc și nu-și schimbă forma cu nimic.

— Nu pot să-nțeleg — zise — poate doar să fie un munte. Dar și așa, ar fi avut altă înfățișare.

Puțin după aceea, soarele coborînd din ce în ce către vest, pata dispăru. Să fi fost într-adevăr vreo stîncă înaltă, sau mai degrabă pata aceea albicioasă nu era decît reflexul luminos al apelor? Și Jacques și Moko se opriră la ipoteza aceasta, măcar că Briant se îndoia.

Explorarea fiind terminată, coborîră toți trei din nou la gura lui East-river, unde era ancorată iola. Jacques adună uscături de pe sub copaci și aprinse focul, în timp ce Moko se pregătea să frigă păsările vînate.

Pe la șapte seara, după ce mîncară cu poftă, Jacques și Briant merseră pe plajă în așteptarea fluxului, ca să poată pleca.

Moko, pe de altă parte, o luă pe țărmul rîului în sus să adune migdale de pin.

Cînd se înapoie la gura rîului, se întunecase. În larg, marea încă mai era luminată de ultimele raze de soare, în timp ce țărmul era năpădit de umbrele înserării.

Cînd Moko ajunse la iolă, Briant și Jacques încă nu se întorseseră, dar fiindcă nu puteau fi departe, n-avea de ce fi îngrijorat.

Moko fu însă foarte mirat auzind gemete și în același timp o voce mîniată. Nu se înșela, vocea era a lui Briant. Să fi fost cei doi frați în primejdie? Moko alergă înspre plajă, după ce coti pe după ultimele stînci care închideau micul port.

Deodată rămase locului și nu îndrăzni să mai înainteze: Jacques era în genunchi în fața lui Briant. Părea că-l imploră, că-i cere iertare. El gemea, așadar...

Dintr-un sentiment de discreție, Moko ar fi vrut să se întoarcă. Dar prea tîrziu! Auzise și înțelesese tot. Știa acum care era vina de care se făcuse vinovat Jacques și pe care o mărturisise fratelui său, care nu înceta să-i spună:

— Nenorocitule!... Tu, care va să zică... tu ai făcut asta!... Tu ești cauza...

— Iartă-mă, frate... iartă-mă!

— De-asta stăteai tu departe de ceilalți!... De-asta ți-era frică de ei!... Ah, de n-ar afla vreodată!... Nu! Nici un cuvînt!... Nici un cuvînt!... Nimănui!

Moko ar fi dat mult să nu fi aflat taina. Acum însă i-ar fi fost atît de greu să se prefacă față de Briant! Iată de ce, cînd peste cîteva minute îl găsi singur lîngă iolă, îi spuse:

— Briant, îmi pare rău, dar am auzit...

— Cum, știi că Jacques?...

— Da, și trebuie să-l ierți!

— Dar ceilalți or să-l ierte?

— Poate că da, răspunse Moko. În orice caz, mai bine să nu afle. Eu am să tac, fii sigur.

— Ah, dragul meu Moko! și Briant îi strînse mîna.

Timp de două ore, pînă la îmbarcare, Briant nu-i adresă nici un cuvînt lui Jacques, care, de altfel, rămase la piciorul stîncii, și mai abătut acum, de cînd, încolțit de Briant, trebuise să-i mărturisească totul.

Pe la zece seara, începînd fluxul, Briant, Jacques și Moko se suiră în iolă. De cum o desprinseră de mal, curentul o și împinse cu putere. Luna, care răsărise puțin după apusul soarelui, lumina de ajuns cît să poată înainta fără grijă pînă la miezul nopții, cînd se produse acalmia și fură nevoiți să ia vîslele, cu care totuși înaintau mult mai greu. Timp de o oră nu străbătură decît o milă în susul rîului.

Briant fu de părere să se oprească mai bine pînă în zori și să aștepte din nou fluxul — ceea ce și făcură. La șase dimineața porniră din nou, iar pe la nouă fură iarăși în fața lacului.

Acolo, Moko înălță pînza și cu o briză bună se îndreptă direct înspre French-den.

Pe la șase seara, după ce străbătură cu bine lacul, fără ca Briant și Jacques să mai schimbe o vorbă, Garnett, care pescuia pe marginea lacului, îi zări. Cîteva clipe mai tîrziu, iola acosta la malul pietruit, unde Gordon aștepta cu nerăbdare întoarcerea tovarășilor săi.

XVIII

BALTA DE EXTRAS SARE. PICIOROANGE. EXCURSIE LA SOUTH-MOORS. APROVIZIONĂRI DE IARNĂ. DIFERITE JOCURI. ÎNTRE DONIPHAN ȘI BRIANT. GORDON INTERVINE. ÎNGRIJORARE PENTRU VIITOR. ALEGERILE DE LA 10 IUNIE.

Cumpănind scena dintre el și fratele său Jacques, Briant se gîndi că e mai bine să tacă, chiar față de Gordon. Le povesti, așadar, colegilor adunați în hol doar cele văzute în cursul expediției. Le descrise coasta de răsărit a insulei Chairman, pe porțiunea care forma golful Deception, și cursul lui East-river printre pădurile din vecinătatea lacului — păduri atît de bogate în copaci care nu-și schimbă frunza. Le spuse că o așezare pe litoralul din est ar fi fost mai avantajoasă, fără să fie însă de părere să părăsească French-den-ul. În ce privește porțiunea aceea de Pacific, nici un pămînt nu se vedea în zare. Briant le vorbi totuși de pata aceea albicioasă pe care o zărise în larg și a cărei apariție deasupra orizontului nu și-o explica. Să fie oare o simplă învolburare de

aburi ? Ar merita să mai controleze o dată, cu prima expediţie la Deception-bay. Pe scurt, ce e sigur e că insula Chairman nu era învecinată cu nici un uscat în ţinuturile acelea şi fără îndoială că sute de mile îi despărţeau de continent ori de arhipelagurile cele mai apropiate.

Trebuia, aşadar, pînă la vreun ajutor din afară, căci altul, prin ei înşişi, nu le stătea în putinţă, să ia viaţa în piept. Se puseră dar din nou pe muncă. Cel mai mult le dădu de lucru grija pentru iarna ce avea să vină. Briant muncea mai cu rîvnă ca niciodată. Se simţea însă că devenise mai puţin comunicativ, şi, ca şi fratele său, începuse să stea mai deoparte. Gordon, dîndu-şi seama de schimbare, văzu de asemenea cum Briant îl împingea pe Jacques oriunde era nevoie de un curaj mai mare, oriunde pîndea vreo primejdie — iar Jacques parcă abia aştepta. Totuşi, cum Briant nu scotea nici un cuvînt, Gordon se abţinu să-l întrebe, cu toate că avea toate motivele să creadă că avusese loc o explicaţie între fraţi.

Trecu şi luna februarie, cu treburi de tot felul. Cînd Wilcox dăduse de ştire că somonii se refugiau înspre apele dulci ale lacului, prinseră cu ajutorul unor plase întinse de-a curmezişul rîului Zeelanda o mulţime de somoni. Ca să-i poată însă conserva, aveau nevoie de o cantitate mai mare de sare, pentru care merseră în cîteva rînduri la golful Sloughi, unde Baxter şi Briant amenajară o baltă pentru sare: un simplu pătrat săpat între dune de nisip, unde sarea avea să se depună prin evaporarea apei de mare sub acţiunea razelor solare.

În primele cincisprezece zile din martie, trei-patru din colonie explorară o parte din ţinutul de mlaştini South-moors, care se întindea pe malul stîng al rîului Zeelanda. Ideea fusese a lui Doniphan şi, la indicaţiile lui, Baxter făcu mai multe perechi de picioroange, folosindu-se de cîteva prăjini din lemn uşor. Cum smîrcurile acestea erau pe alocuri acoperite cu un strat subţire de apă — suit pe picioroange puteai trece cu bine şi ajunge din nou pe uscat.

În dimineaţa de 17 aprilie, Doniphan, Webb şi Wilcox, după ce au traversat rîul cu iola, debarcară pe ţărmul stîng, purtînd puştile pe umăr. Ba încă Doniphan se înarmase cu carabina aflată în arsenalul lui French-den, gîndind că era cea mai nimerită ocazie s-o întrebuinţeze.

De cum debarcară pe ţărm, se şi suiră pe catalige ca să poată cîştiga înălţimea necesară pentru a fi deasupra apei ridicate de flux. Phann îi însoţea. Lui nu-i trebuiau catalige, nici nu se temea să-şi ude labele alergînd încoace şi încolo prin bălţile de apă.

După ce străbătură vreo milă înspre sud-vest, Doniphan, Wilcox şi Webb ajunseră la locul uscat al ţinuturilor de mlaştini. Atunci îşi scoaseră picioroangele, ca să urmărească mai în voie vînatul.

Întins nesfîrşit de mlaştini, pe care ochiul zadarnic ar fi căutat să-l cuprindă — decît doar în est, unde marea se boltea albastră la orizont.

Şi cît vînat la suprafaţa întinsului acestuia din South-moors ! Becaţe, lişiţe, raţe, cîrstei, sitari şi potîrnichi cu miile, raţe sălbatice polare, mai căutate pentru puf decît pentru carne, dar care, preparate cum trebuie, erau bune. Doniphan şi ceilalţi ar fi putut prinde sute din puzderia de păsări de baltă fără să piardă o singură alice, dar se mulţumiră cu cîteva duzini de păsări, pe care Phann le adună de prin băltoacele mai mari.

Şi totuşi Doniphan fu ispitit să împuşte unele păsări care nici măcar n-aveau să fie puse la masă, cu tot talentul culinar al lui Moko. Erau aşa-zişii „thinocori" din familia stîrcilor, cu o egretă de pene strălucitoare pe cap. Dacă totuşi vînătorul nostru se reţinu de astă dată — căci ar fi însemnat să strice gloanţele chiar degeaba — totuşi nu mai putu rezista cînd văzu un stol de flamingo de culoarea focului, păsări de apă sălcie, dar cu o carne delicioasă, ca de prepeliţă. Păsările acestea stăteau locului, înşirate ca la paradă şi bine păzite de santinele tot din neamul lor păsăresc, care scoaseră un strigăt ca de trîmbiţă cînd simţiră primejdia. Văzînd aşa minune de specimene de ornitologie ale insulei, Doni-

phan, stîrnit, își dădu drumul instinctelor, iar Wilcox și Webb se arătară tot atît de nesăbuiți. Iată-i dar avîntîndu-se fără nici un rost după păsări. Nici măcar nu știau că dacă s-ar fi apropiat fără să fie văzuți, după un foc de pușcă ar fi putut prinde cîți flamingo ar fi vrut, căci un foc de armă are darul să-i țintuiască locului, nu să-i pună pe fugă.

Așadar, zadarnic încercară Doniphan, Webb și Wilcox să fugărească frumusețea de palmipede care măsurau patru picioare în lungime, din vîrful ciocului pînă-n vîrful cozii. De îndată ce au primit semnalul semenilor lor, stolul s-a făcut nevăzut, luînd-o către miazăzi, fără speranța să-i mai poți ajunge nici chiar cu carabina cu tragere lungă.

Totuși, cei trei vînători se înapoiară cu destul vînat cît să nu le pară rău de plimbarea prin bălțile din sud.

Cînd ajunseră la mlaștini, își puseră din nou picioroangele și merseră pînă la malul rîului, hotărîți să se mai întoarcă pe aci de îndată ce va da frigul, căci atunci se vînează și mai bine.

Gordon, pe de altă parte, nu aștepta să înceapă gerul pentru ca să se îngrijească de căldură. Mai aveau de adus lemne, nu glumă, pentru ca să încălzească și staulul, și cotețul de păsări. Puseră dar la cale o mulțime de drumuri pînă la Bog-woods. Căruciorul cu cei doi guanaci înhămați la el sui și coborî malul de cîteva ori pe zi, timp de cincisprezece zile. Putea să țină iarna acum și șase luni, și cît o vroi; cu cîtă stivă de lemne și cîtă untură de focă aveau, nu le mai păsa celor de la French-den nici de frig, nici de întuneric.

Nu înseamnă însă că dacă făceau treburi gospodărești nu-și urmau și programul de studii. Elevii cei mari țineau cu schimbul cursuri pentru cei mici. La conferințele care aveau loc de două ori pe săptămînă, Doniphan își tot dădea unele ifose de superioritate, lucru care nu-l făcea prea simpatic. În afară de cercul lui obișnuit, era ocolit de ceilalți. Și totuși, el trăgea nădejde ca peste două luni, cînd Gordon înceta de a fi președinte, să poată fi el șef

al coloniei. Încrezut în sine, i se părea că e un merit care-i revenea de drept. Nu i s-a făcut oare destulă nedreptate că nu l-au ales de la început? Wilcox, Webb și Cross îl încurajau cum se pricepeau și ei, mai căutau pe ici pe colo să vadă ce părere aveau ceilalți în privința viitoarei alegeri și erau siguri de succesul lui Doniphan.

Totuși Doniphan nu se bucura de multă simpatie printre colegi. Cei mici, mai ales, nu erau pentru el, nici pentru Gordon, de altfel.

Gordon simțea toate astea și, cu toate că avea dreptul să fie reales, nu ținea, cum s-a mai spus, la șefie. Își dădea seama că severitatea cu care condusese în „anul său de președinție" nu era făcută să-i aducă voturi. Purtarea sa cam dură, spiritul său practic displăcuseră uneori — iar Doniphan spera ca aceasta să-i fie de folos. Cu siguranță că alegerile n-aveau să se țină fără rivalități.

Cei mici îi reproșau în primul rînd lui Gordon că făcea prea multă economie de zahăr cînd era vorba de dulciuri. Apoi îi certa cînd se-ntorceau la French-den cu hainele rupte ori pătate, sau cu găuri în pantofi, greu de reparat, și care făceau și mai gravă problema încălțămintei. Apoi, cînd mai era vorba și de nasturi pierduți — să te ții observații și pedepse! Veșnic și veșnic erau certuri pentru nasturii de la haină sau de la pantaloni, și Gordon le făcea în fiecare seară numărătoarea, iar dacă lipseau, nu le dădea desertul sau îi punea la colț. Briant le lua atunci apărarea, cînd lui Jenkins, cînd lui Dole, și asta-l făcea grozav de iubit. Apoi micuții mai știau că cei doi de la oficiu, Service și Moko, țineau trup și suflet cu Briant și că, dacă Briant va fi vreodată șeful insulei Chairman, au să-și lingă degetele de atîtea bunătăți și dulciuri.

Ca să vezi cum stau lucrurile pe lume! La urma urmei, colonia aceasta de copilandri nu era o imagine a societății, iar celor mici nu le place, oare, s-o facă pe „oamenii mari" încă de la începutul vieții?

Pe Briant, toate chestiunile astea îl lăsau rece. Muncea fără preget și fără încetare, și nu-l cruța

pe Jacques cu nimic. Ei erau primii la lucru, ei plecau cei din urmă, ca și cînd ei doi aveau mai mult ca oricine o datorie de plătit.

Ziua însă nu era folosită în întregime numai pentru învățătură. Programul prevedea și cîteva ore de recreație. Nu poate fi ceva mai bun pentru sănătate decît să te destinzi în exerciții de gimnastică. Mari și mici făceau gimnastică : se suiau pe copaci, cățărîndu-se pînă la întîile crengi pe frînghii încolăcite în jurul trunchiului. Săreau la distanțe mari, sprijinindu-se în prăjini lungi, se scăldau în lac și cei care nu știau să înoate au învățat repede. Se întreceau la fugă, cu premii pentru învingători, făceau exerciții de aruncare cu bolas-ul și cu lasso-ul.

Mai organizau și alte jocuri, din cele atît de obișnuite la tineretul din Anglia. În afară de cele pomenite mai înainte, mai erau : crochetul, „rounders" — în care mingea e trimisă cu un băț lung către niște țăruși înfipți în cele cinci colțuri ale unui vast pentagon regulat — sau jocul cu „discuri", care cere multă putere și îndemînare în braț și agerime a ochiului. Dar se cuvine să fie descris mai amănunțit jocul acesta, pentru că el a dat loc într-o zi unei scene foarte supărătoare între Briant și Doniphan.

Era în ziua de 25 aprilie, după-amiază. Împărțiți în două tabere, opt jucători în total, Doniphan, Webb, Wilcox și Cross de o parte, Briant, Baxter, Garnett și Service de alta, făceau o partidă de discuri pe peluza terenului de sport.

Pe suprafața netedă a terenului, doi țăruși de fier fuseseră împlîntați la o distanță de circa cincizeci de pași unul de altul. Fiecare jucător avea cîte două discuri de metal, găurite în centru și subțiate către marginile exterioare. Fiecare jucător trebuia să arunce de două ori, pe rînd, cîte un disc, cu așa îndemînare, încît primul disc să cadă ca un inel pe țăruș, iar al doilea disc pe al doilea țăruș. Dacă reușea să intre pe un singur țăruș, cîștiga două puncte ; dacă intra pe amîndouă — patru. Dacă discurile atingeau doar ambii țăruși, înregistrau

două puncte pentru amîndouă aruncăturile, iar dacă se opreau imediat lîngă amîndoi țărușii, se cîștiga un singur punct.

În ziua aceea, jocul era mai încordat ca întotdeauna, poate din cauză că Doniphan, fiind în tabăra opusă celei a lui Briant, fiecare își punea în joc toată ambiția.

Jucaseră două partide. Briant, Baxter, Garnett și Service o luaseră înainte cu un punct ; cîștigaseră prima cu șapte puncte, în timp ce adversarii o cîștigaseră pe a doua, dar numai cu șase puncte. Acum se desfășura lupta decisivă. Și cum amîndouă taberile ajunseseră în această a treia partidă la cîte cinci puncte, mai rămîneau de lansat numai două discuri.

— E rîndul tău, Doniphan, spuse Webb. Ține-te bine ! E ultimul nostru disc ! Nu te lăsa !

— Fii pe pace ! răspunse Doniphan.

Își luă poziția studiată, cu picioarele bine depărtate, unul înaintea celuilalt, cu discul în mîna dreaptă, cu bustul ușor înclinat spre stînga, ca să fie mai sigur pe mișcare.

Se vedea cum ținea morțiș ca el să cîștige, și juca cu dinții strînși, cu fața puțin palidă, cu privirea fixă și sprîncenele încruntate.

După ce ochi cu atenție, făcu vînt discului, aruncîndu-l cu putere, căci ținta era la cincizeci de pași.

Discul atinse doar marginea țărușului, în loc să intre pe el în jos, și căzu alături, ceea ce-i mări doar cu un punct șansa — adică rezultă șase puncte în total.

Doniphan nu-și stăpîni un gest de mînie și lovi cu piciorul în pămînt.

— Supărător lucru ! — spuse Cross. Dar încă nu sîntem bătuți, Doniphan !

— Cred și eu ! sări Wilcox. Discul tău e lîngă țăruș și afară de cazul cînd discul lui Briant intră chiar pe țăruș, mai multe șanse ca tine tot nu are !

Într-adevăr, dacă discul pe care l-ar fi lansat Briant — căci era acum rîndul lui — nu ar fi intrat pe țăruș în jos, echipa lui ar fi pierdut partida, căci

n-ar fi putut fi mai aproape de țăruș decît al lui Doniphan.

— Ia seama, ochește bine! strigă Service către Briant.

Acesta nu răspunse, gîndind să nu-l înfurie pe Doniphan. Cîștigul, el nu-l vroia pentru persoana lui, ci pentru partenerii din echipă.

Își luă și el poziția și trimise discul cu atîta dibăcie, încît acesta căzu drept peste țăruș și se lăsă în jos ca un inel.

— Șapte puncte! strigă Service, triumfător. Am cîștigat partida! Am cîștigat partida!

Doniphan însă veni degrabă.

— Nu, n-ați cîștigat partida! spuse.

— Cum asta? întrebă Baxter.

— Pentru că Briant a trișat.

— Trișat? întrebă Briant, pălind sub asemenea învinuire.

— Da! Trișat! spuse Doniphan. Briant a depășit linia de plecare! Era cu doi pași mai în față.

— Nu e adevărat! sări Service.

— Nu e adevărat! răspunse Briant. Chiar de-ar fi fost adevărat, ar fi fost din greșeală, deci nu permit ca Doniphan să mă acuze că am trișat!

— Poftim! „Nu permite"! zise Doniphan, dînd din umeri.

— Nu, răspunse Briant, care nu se mai putea stăpîni. Și mai întîi de toate am să-ți dovedesc că picioarele mi-au fost pe poziția regulamentară.

— Da! Da! strigară Baxter și Service.

— Nu! Nu! strigară Webb și Cross.

— Uite aici urma pantofilor pe nisip! răspunse Briant. Și cum Doniphan știe perfect de bine că e așa, de data asta am să-i spun eu că a mințit.

— Mințit! strigă Doniphan, care se apropie pe încetul de Briant.

Webb și Cross îl urmau din spate, ca să-l susțină, în timp ce Service și Baxter stăteau gata să-l ajute pe Briant în caz că se va ajunge la încăierare.

Doniphan își și luase poziția de boxer, dezbrăcîndu-se de haină, cu mînecile suflecate pînă la coate și cu batista înnodată în jurul pumnului.

Briant, care-și regăsise sîngele rece, stătea neclintit, vădit dezgustat să se bată cu un coleg și să dea asemenea exemplu coloniei.

— Destul de rău, Doniphan, că m-ai insultat — îi spuse — și mai rău acum că mă provoci!

— Ce spui! răspunse Doniphan, pe un ton de biciuitor dispreț. Într-adevăr, e rău să provoci pe unul care nu se pricepe să răspundă unei provocări!

— Dacă nu răspund e pentru că nu se cade.

— Nu, nu răspunzi pentru că ți-e frică!

— Frică?... Mie?!...

— Da, pentru că ești un laș!

Briant, suflecîndu-și mînecile, înaintă hotărît spre Doniphan. Cei doi adversari erau față-n față. La englezi, chiar și în pensioane, boxul făcea parte oarecum din educație. Și, lucru ciudat, tocmai băieții mai tineri și mai antrenați se dovedesc a fi mai îngăduitori și mai cu tact decît alții care caută în toate prilej de ceartă.

Briant era cu totul împotriva schimbului acestuia de pumni care iau drept țintă fața. Se găsea dar în inferioritate față de adversarul lui, un pugilist exersat, cu toate că amîndoi erau de aceeași vîrstă, de aceeași talie și de aceeași forță musculară.

Erau gata de luptă și de primul asalt, cînd Gordon, chemat în grabă de Dole, alergă să-i despartă.

— Briant!... Doniphan!... strigă el.

— M-a făcut mincinos! spuse Doniphan.

— După ce m-a acuzat că am trișat și m-a făcut laș, răspunse Briant.

Băieții se strînseseră în jurul lui Gordon, în timp ce cei doi adversari făcură cîțiva pași îndărăt, Briant cu brațele încrucișate, iar Doniphan în poziția de boxer.

— Doniphan — îl mustră Gordon — eu îl cunosc bine pe Briant. El n-a putut să-ți caute pricină! Sigur că tu l-ai provocat!

— Ce spui, Gordon ? răspunse Doniphan. Mă așteptam ! Întotdeauna pe mine mă acuzi !

— Da... cînd ești de vină ! răspunse Gordon.

— Fie ! zise Doniphan. Eu una știu. Oricare din noi ar avea dreptate, dacă Briant refuză să se bată, îl declar laș.

— Iar tu, Doniphan — spuse Gordon — ești un element rău, care dai un exemplu de neiertat colegilor tăi ! Cum ! În situația grea în care ne găsim, mai poate fi vorba ca unul din noi să împingă la dezbinare ?! Și să caute într-una pricină celui mai bun dintre noi toți ?

— Briant, mulțumește-i lui Gordon ! exclamă Doniphan. Și acum, în gardă !

— Ei bine, nu ! Ajunge ! se răsti Gordon. În calitatea mea de șef, mă opun la orice acte de violență între voi ! Briant, treci înăuntru ! Iar tu, Doniphan, varsă-ți mînia unde-i vrea și întoarce-te numai cînd vei fi în stare să înțelegi că dacă nu-ți dau dreptate e pentru că e de datoria mea să nu ți-o dau.

— Da ! Da ! strigară toți, afară de Webb, Cross și Wilcox. Trăiască Gordon ! Trăiască Briant !

În fața unei astfel de majorități, nu-i mai rămînea decît să se supună. Briant se duse în hol, iar seara, cînd Doniphan se întoarse la culcare, renunțară să mai vorbească de cele petrecute. Dar simțeai cum coace în el o ură aprigă împotriva lui Briant, simțeai că la prima ocazie nu va uita să răspundă cum se cuvine lecției pe care i-o dăduse Gordon. De altfel, nici nu vru să audă de vreo împăcare.

Erau într-adevăr un prilej de mîhnire rivalitățile astea care amenințau liniștea coloniei. Doniphan, avînd de partea lui pe Wilcox, Webb și Cross, gata să-i dea dreptate în orice împrejurare, nu devenea o primejdie de dezbinare în viitor ?

Din ziua aceea, totuși, nu s-a mai vorbit despre întîmplarea petrecută. Nimeni n-a mai făcut vreo aluzie la neînțelegerea dintre cei doi adversari, ci

și-au văzut ca și mai înainte de pregătirile în vederea iernii.

De altfel, iarna nu s-a lăsat mult așteptată. În prima săptămînă din mai, frigul se făcu destul de simțit încît să-l determine pe Gordon să se îngrijească de sobele din hol ca să ardă zi și noapte. Ba în curînd fu nevoie să încălzească și staulul din ogradă, precum și adăpostul păsărilor, care erau în sarcina lui Service și a lui Garnett.

La epoca aceasta, parte din păsări se pregăteau să emigreze în stoluri. Înspre ce ținuturi ? De bună seamă înspre ținuturi mai nordice ale Pacificului sau ale continentului american, cu clima mai blîndă decît a insulei Chairman. Printre ele, în primul rînd erau rîndunelele, minunatele păsări călătoare care cu atîta ușurință parcurg distanțe enorme. Obsedat într-una de gîndul cum să se înapoieze în patrie, lui Briant îi veni ideea să se folosească de plecarea rîndunelelor ca să poată da știri despre starea naufragiaților de pe vasul *Sloughi*. Cum rîndunelele veneau pînă în cămară să-și facă cuibul, nu-i fu greu să prindă cîteva duzini din specia așa-zisă „rîndunele rustice". La gîtul lor atîrnă cîte un săculeț de pînză cu un bilețel în care indica aproximativ cam în ce parte a Pacificului ar putea fi căutată insula pe care se aflau, rugînd stăruitor să vestească aceasta la Auckland, capitala Noii Zeelande. Apoi dădu drumul rîndunelelor, petrecîndu-le cu privirea în timp ce dispăreau înspre nord-est și spunîndu-le cu emoție : „La revedere !"

Foarte slabă nădejde de scăpare, dar, oricît de puțin probabil ar fi fost ca unul din bilețele să ajungă în vreo mînă de om, Briant avea dreptate să se agațe și de un pai.

La 25 mai căzu întîia zăpadă, așadar cu cîteva zile mai devreme decît în anul trecut. Trebuiau să se aștepte la o iarnă și mai grea ? N-ar fi fost exclus. Din fericire se îngrijiseră din vreme să aibă căldură, lumină și de-ale gurii pe luni și luni înainte, fără să mai vorbim de vînatul din Southmoors care se abătea în vreme de iarnă pe țăr-

murile rîului Zeelanda. Cu cîteva săptămîni mai înainte fuseseră împărțite hainele groase, iar Gordon se îngrijea de igienă.

În aceste ultime săptămîni, la French-den domnea o mare emoție, care înfierbînta și mai mult mințile tinerilor. Într-adevăr, la 10 iunie se încheia anul de cînd Gordon fusese numit șef al coloniei. De aici, tratative, demersuri, intrigi chiar, o stare de neliniște care-i cuprinsese pe toți. Gordon, se știe, se ținea de-o parte. Cît despre Briant, nici prin gînd nu i-ar fi trecut că ar putea fi șeful unei colonii.

În fond, dar fără să se arate, cel pe care-l preocupa cel mai mult alegerea era Doniphan. E sigur că, datorită inteligenței lui și curajului pe care nimeni nu i le contesta, ar fi avut toate șansele să fie ales, de n-ar fi fost atît de înfumurat, de autoritar și de invidios.

Și totuși, fie că era ferm convins că-i urmează lui Gordon la șefie, fie că din mîndrie nu vroia să aibă aerul că cere să i se dea voturi, se ținea în aparență departe. Dar ceea ce nu făcea el pe față făceau Wilcox, Webb și Cross pe sub mînă, cerînd celorlalți, mai ales celor mici — care contau cel mai mult — să-și dea votul pentru Doniphan. Și, cum nu se pronunțase nici un nume, Doniphan își vedea alegerea asigurată.

Sosi și ziua de 10 iunie. În după-amiaza zilei aveau să deschidă urna. Fiecare trebuia să scrie pe un bilețel numele celui pe care credea de cuviință să-l aleagă. Cel care întrunea cele mai multe voturi, era ales. Cum colonia era formată din paisprezece membri — căci Moko, fiind negru, nu avea dreptul să-și exercite mandatul de alegător — însemna că șapte voturi plus unu pe același nume decideau alegerea noului șef.

Urna fu deschisă la ora două, sub președinția lui Gordon, cu acea gravitate specifică anglo-saxonilor în asemenea ocazii.

Și, la numărătoare, rezultatul fu următorul:

Briant	8 voturi
Doniphan	3 voturi
Gordon	1 vot.

Nici Gordon, nici Doniphan n-au vrut să ia parte la alegeri. Cît despre Briant, el votase pentru Gordon.

La auzul rezultatului, Doniphan nu-și putu ascunde dezamăgirea și necazul. Briant, foarte mirat de majoritatea de voturi în favoarea lui, fu gata să refuze cinstea ce i se făcea, dar se vede că un gînd îi fulgeră prin minte, căci, uitîndu-se la Jacques, zise:

— Vă mulțumesc, prieteni, primesc!

Din ziua aceea, Briant avea să fie timp de un an șeful coloniei din insula Chairman.

XIX

CATARGUL DE SEMNALIZARE. GERURI MARI. FLAMINGO-UL. PATINAJUL. ÎNDEMÎNAREA LUI JACQUES. NESUPUNEREA LUI DONIPHAN ȘI A LUI CROSS. CEAȚA. JACQUES PRINS DE CEȚURI. SALVELE DE TUN DIN FRENCH-DEN. PUNCTELE NEGRE. PUTEREA LUI DONIPHAN.

Alegîndu-l pe Briant, colegii au ținut să-i dovedească recunoștința lor pentru firea lui atît de îndatoritoare, pentru curajul și devotamentul de care dăduse dovadă ori de cîte ori fusese în joc soarta coloniei și interesele tuturor. Din ziua cînd și-a luat asupra lui conducerea schoonerului pe întreg parcursul dintre Noua Zeelandă pînă în insula Chairman, Briant nu s-a dat înapoi de la nici o primejdie și de la nici o osteneală. Toți îl iubeau, mari și mici — mai ales cei mici, care îl și votaseră în unanimitate pentru dragostea cu care veghease asupra lor toată vremea. Doar Doniphan, Cross, Wilcox și Webb se încăpățînau să nu-i recunoască meri-

tele, şi totuşi, în sinea lor ştiau foarte bine cît sînt de nedrepţi faţă de cel mai plin de calităţi dintre ei.

Cu toate că-şi dădea seama cît avea să înăsprească neînţelegerile dintre ei alegerea aceasta şi cu toate că se temea ca Doniphan şi cercul lui să nu ia vreo hotărîre necugetată, Gordon ţinu totuşi să-l felicite pe Briant. Cinstit din fire, Gordon simţea, pe de o parte, că pe drept se cădea ca Briant să fie ales, iar pe de altă parte era mulţumit că în viitor nu avea să se mai ocupe decît de contabilitatea coloniei.

Din ziua aceea însă, Doniphan şi cercul lui se arătară în mod vădit potrivnici, cu toate că Briant îşi dădea toată silinţa ca să nu-i nemulţumească cu nimic.

Cît despre Jacques, era destul de surprins că Briant primise şefia.

— Cum, ai primit...? îi zise fără să-şi termine gîndul, pe care Briant îl completă însă pe şoptite.

— Da, pentru că vreau să-mi stea în putinţă să facem amîndoi şi mai multe ca să răscumpărăm greşeala ta!

— Îţi mulţumesc, frăţioare — spuse Jacques — şi te rog nu mă cruţa!

A doua zi, viaţa îşi reluă cursul obişnuit pe care zilele lungi de iarnă îl făceau atît de monoton.

Acum înainte ca gerurile mari să facă imposibile alte drumuri la golful Sloughi, Briant luă o măsură care putea să prindă bine.

Se ştie că pe una din cele mai înalte creste ale falezei ridicaseră un catarg de semnalizare cu un pavilion, care desigur că, bătut într-una de furtunile din larg, se transformase în zdrenţe. Era nevoie să-l înlocuiască aşadar cu un dispozitiv care să reziste la vijeliile şi viforniţele de iarnă. După sfatul lui Briant, Baxter construi un fel de balon, împletit din papură aceea flexibilă care creştea din belşug în mlaştini şi care, fiind atît de suplu şi cu spaţii, ar fi rezistat cînd vîntul ar fi trecut prin el. Lucrul o dată terminat, făcură un ultim drum la golf, în ziua de 17 iunie, şi în loc de pavilionul Angliei, Briant instală acest nou semnal, vizibil pe o rază de mai multe mile.

Se apropia şi timpul cînd Briant şi „supuşii săi" aveau să ierneze luni şi luni închişi în grotă. Termometrul cobora în fiecare zi tot mai mult, semn că vor fi geruri de lungă durată.

Briant puse să tragă iola pe ţărm, adăpostind-o în colţul falezei, unde o acoperiră cu o pînză groasă, pentru ca uscăciunea să nu-i descleieze încheieturile. Apoi Baxter şi Wilcox întinseră laţuri pe lîngă ogradă şi mai săpară şi alte gropi la marginea pădurii, pentru capcane. În sfîrşit, întinseră din nou plase pe prăjini pe malul stîng al rîului Zeelanda, astfel încît păsările de baltă să se încurce în ochiurile plaselor cînd, fugind de furtunile din sud, s-or abate spre mijlocul insulei.

Între timp, Doniphan, cu încă doi-trei dintre colegi, suiţi pe picioroange, străbăteau mlaştinile din miazăzi de unde niciodată nu se întorceau cu mîinile goale, scutind totodată şi alicele, căci în privinţa muniţiilor Briant era la fel de chibzuit ca şi Gordon.

În primele zile din iulie, rîul începu să îngheţe. Sloiurile care se formară pe lac o porniră în jos pe rîu şi se îngrămădiră cu încetul din jos de French-den, făcînd zăpor, aşa încît tot rîul nu mai fu decît o gheaţă groasă. Cu gerul care persista şi care ajunsese la 12° sub zero, desigur că şi lacul avea să îngheţe în întregime. Într-adevăr, după un şir de rafale neîntrerupte, care stînjeniră întrucîtva îngheţul, vîntul începu să sufle din sud-est, cerul se lumină şi termometrul coborî sub — 20°.

Programul de iarnă fusese reluat, acelaşi ca şi anul trecut. Briant se arăta ferm, fără abuz de autoritate. Îl ascultau cu toţii bucuros, de altfel — iar Gordon, prin exemplul de supunere ce-l dădea, îi înlesnea mult sarcina. De altfel, nici Doniphan, cu cercul lui, nu se dădea în lături de la vreo muncă. Aveau sarcina să inspecteze zilnic capcanele, laţurile, plasele şi cursele de tot felul; făcea parte din specialitatea lor, ceea ce nu-i împiedica

să facă cerc aparte și să șoptească între ei, neluînd parte la vreo convorbire în comun, nici chiar în timpul meselor ori în serile lungi de iarnă. Să fi pus ceva la cale? Se prea poate. Erau totuși copuș ceva la cale? Se prea poate. Erau totuși corecți în totul, nedîndu-i lui Briant prilej să se plîngă, așa că Briant se mulțumi doar să fie nepărtinitor și să-și ia asupră-și sarcinile cele mai grele și mai ingrate, necruțîndu-l nici pe fratele său Jacques, care se lua la întrecere cu el în ceea ce privește zelul.

Gordon urmărea schimbarea în bine din caracterul lui Jacques, și Moko se bucura de asemenea văzînd că de cînd cu explicația dintre cei doi frați, Jacques devenise mai comunicativ și lua și el parte la jocurile celorlalți copii.

Programul de studii umplea lungile ore pe care, din cauza frigului, băieții și le petreceau în hol. Jenkins, Iverson, Dole și Costar erau în mare progres. Învățîndu-i pe ei, cei mari se învățau pe ei înșiși. În serile acelea lungi de iarnă, citeau cu glas tare povestiri de călătorii, dar Service ar fi preferat să citească despre Robinsonii lui. Alteori, acordeonul lui Garnett scotea niște armonii de ți se zbîrlea părul, melodii pe care nefericitul amator de muzică le interpreta cu o convingere regretabilă. Alții cîntau laolaltă cîntece din copilărie și, după ce se săturau de cîntat, unul cîte unul se duceau la culcare.

Între timp, Briant se gîndea în fel și chip cum să se vadă iar în Noua Zeelandă. Asta-l muncea pe el, cîtă vreme pe Gordon îl preocupa doar cum să organizeze și mai bine colonia de pe insula chairman. Ca președinte, toate sforțările lui Briant tindeau către înapoierea în țară. Nu-i ieșea din minte pata aceea albă zărită în largul golfului Deception. Să fi fost cumva vreun pămînt prin preajma insulei? se întreba. Și, de-ar fi așa, le-ar fi oare chiar cu neputință să construiască vreo corabie cu care să încerce să ajungă pînă acolo? Dar, ori de cîte ori îi vorbea lui Baxter, acesta clătina din cap, spunîndu-i că asta ar fi peste puterile lor.

Și Briant nu înceta să-și spună cu amărăciune:

— Ah! De ce sîntem doar copii, în loc să fim bărbați!

Și era nemîngîiat.

În nopțile acestea de iarnă, oricît s-ar fi crezut ei la adăpost la French-den, tot trecură prin cîteva spaime: în cîteva rînduri, Phann lătră îndelung a primejdie, simțind haite de fiare — mai totdeauna șacali — care dădeau tîrcoale ogradei. Doniphan și ceilalți alergau atunci pe ușa holului și aruncau cu tăciuni aprinși în jivine, pînă ce le puneau pe fugă.

De vreo două-trei ori, cîțiva jaguari și cuguari se arătară prin preajma grotei, fără să se apropie însă ca șacalii. Pe aceștia îi primeau cu focuri de pușcă, cu toate că la distanța de la care trăgeau nu-i puteau omorî. Fapt este că apărară cu foarte multă greutate ograda.

La 24 iulie, Moko se arătă și mai destoinic decît pînă acum în arta culinară, preparînd un vînat pe care cu toții îl savurară, unii ca mîncăcioși, iar alții ca fini cunoscători.

Wilcox și Baxter, care-l ajutau bucuros, nu se mulțumiseră să întindă numai curse pentru animale rozătoare ori păsări, ci, aplecînd unele ramuri flexibile dintre doi copaci mari din Traps-woods, legaseră de la o creangă la alta lațuri, ca niște adevărate ștreanguri, cu nod care se strînge, pentru vînat mai mare. Felul acesta de laț se pune de obicei ca să ațină calea la căprițe, care, de cele mai multe ori, se prind.

La Traps-woods însă nu se prinsese o căpriță, ci o frumusețe de flamingo, care, în noaptea de 24, a intrat în ochiul lațului, de unde, oricît s-a zbătut, n-a mai putut ieși. A doua zi, cînd Wilcox trecu pe la curse, găsi flamingo-ul spînzurat de ștreangul care se strînsese în jurul gîtului cînd creanga se ridicase.

Bine jumulit, bine curățat și bine împănat cu mirodenii, fript și pătruns pe toate părțile, flamingo-ul fu o minune. Se înfruptară cu toții și din aripi, și

din pulpe, ba avu fiecare și cîte un sfîrculeț din limbă, care este tot ce poate fi mai bun pe lume.

În prima jumătate a lui august avură patru zile de ger cumplit. Briant se uita neliniștit la termometrul care coborîse la — 30°. Aerul era de o puritate fără seamăn. Și cum se întîmplă adesea la temperaturile scăzute, încetase orice adiere de vînt.

Pe frigul acela nu putea nimeni ieși din French-den fără să se simtă pătruns pînă la oase. Pe cei mici nu-i lăsau nici să scoată capul pe ușă. Nici cei mari, de altfel, nu ieșeau decît ca să întrețină zi și noapte focul din grajd și de la păsări. Din fericire, gerul încetă curînd. Pe la 6 august, vîntul se schimbă iar din vest. Golful Sloughi, cît și întreg litoralul unde naufragiaseră, fu bîntuit de furtuni năprasnice, care băteau cînd în plină coastă a falezei, cînd suflau peste coama ei cu o furie nemaivăzută. În grotă totuși nu s-a resimțit. Nici un cutremur de pămînt n-ar fi putut să-i disloce pereții trainici. Cele mai cumplite furtuni, care ar fi aruncat vase de mare tonaj pe țărm sau care ar fi nărui edificii de piatră, se dovedeau neputincioase în a-i dăuna falezei. Cît despre copacii doborîți, cu cît erau mai mulți, cu atît mai puțină bătaie de cap pentru tinerii pădurari cînd va fi nevoie să-și înnoiască provizia de lemne.

Și totuși furtunile astea schimbară cu desăvîrșire starea atmosferică și anume puseră capăt gerurilor mari. De atunci încolo temperatura se ridică treptat și, de îndată ce vremea se liniști, se statornici la circa 7°—8° sub zero.

În a doua jumătate a lui august, clima a fost mai blîndă, și Briant începu din nou să gospodărească pe afară. La pescuit nu se putea merge, căci atît rîul cît și lacul erau încă sub un strat gros de gheață. Merseră în schimb pe la capcane, pe la lațuri și plase, unde se prindea mult vînat de baltă, așa încît cămara era bine îndestulată cu vînat proaspăt.

De altfel și ograda avu oaspeți noi. În afară de familia sporită a dropiilor și a bibilicilor, lama și-o spori și ea cu cinci iezișori, de care Service și Garnett aveau mare grijă.

Așa stăteau lucrurile cînd Briant se gîndi să profite cît timp era încă gheață, propunînd colegilor o mare partidă de patinaj ; cu o lamă de fier aplicată pe o talpă de lemn, Baxter reuși să facă cîteva perechi de patine. Mai toți băieții patinaseră de altfel și mai înainte, căci era unul din sporturile frecvente în Noua Zeelandă, oricît ar fi fost de aspră iarna. Fură deci încîntați să-și desfășoare talentul pe gheața lacului.

Așadar, la 25 august, pe la unsprezece dimineața, Briant, Gordon, Doniphan, Webb, Cross, Wilcox, Baxter, Garnett, Service, Jenkins și Jacques, lăsîndu-i pe Iverson, Dole și Costar în seama lui Moko și a lui Phann, plecară din French-den să caute locul unde stratul de gheață era cît mai neted pe o suprafață cît mai vastă.

Briant luase cu el o trompetă de bord pentru ca să-și recheme colonia în caz că vreunii s-ar fi răzlețit, depărtîndu-se prea mult pe lac. Toți luaseră masa înainte de plecare, rămînînd să se înapoieze pentru cină.

Trebuiră să meargă pe țărm în sus aproape trei mile ca să găsească un loc bun, căci în preajma lui French-den, lacul era plin de sloiuri. Abia în dreptul lui Traps-woods se opriră în fața unei vaste întinderi netede, înspre est, cît vedeau cu ochii. Minunat cîmp de exerciții pentru o armată de patinatori!

Bineînțeles că Doniphan și Cross își luaseră puștile, ca să doboare ceva vînat, dacă le pica. Cît despre Briant și Gordon, nicidecum atrași înspre vînătoare, nu veniseră decît cu gîndul să împiedice pe ceilalți să facă imprudențe.

Fără îndoială că cei mai buni patinatori erau Doniphan, Cross, dar mai ales Jacques, care îi întrecea prin iuțeala cu care se deplasa și prin precizia cu care descria curbe foarte complicate.

Înainte de a se da semnalul de plecare, Briant îi întruni pe toți și le spuse :

— Cred că nu mai e nevoie să vă atrag atenția să fiți prudenți și să nu vă ambiționați în întreceri, căci și dacă nu e primejdie să se rupă gheața, tot rămîne primejdia să vă rupeți o mînă sau un picior ! Și nu vă depărtați ! Chiar dacă se-ntîmplă să vă duceți prea departe, nu uitați că Gordon și cu mine vă așteptăm aici, în punctul acesta, iar cînd voi da semnalul sunînd din goarnă, oriunde ați fi, veniți !

Cu aceasta, patinatorii porniră pe luciul lacului și Briant se liniști văzîndu-i cît patinau de liberi și siguri pe mișcări. Chiar dacă la început cîțiva căzură, nu fu decît prilej pentru hohote de rîs.

Într-adevăr, era o minune să-l vezi pe Jacques cînd înainte, cînd înapoi, cînd pe un picior, cînd pe celălalt, cînd înălțat, cînd mult înclinat, făcînd cercuri și serpentine cu o perfectă siguranță. Și cîtă mulțumire pentru Briant să-și vadă în sfîrșit fratele petrecînd laolaltă cu ceilalți.

Pesemne că Doniphan, sportivul pasionat pentru toate exercițiile, trebuie să fi simțit oarecare invidie că toți îl aplaudau pe Jacques, din care cauză se și depărtă de lîngă țărm, fără să mai țină seama de recomandările lui Briant. Ba chiar la un moment dat îi făcu semn și lui Cross să vină după el.

— Hei, Cross ! Uite colo un cîrd de rațe... colo... în răsărit... Le vezi ?

— Da, Doniphan.

— Ai pușca ? Și eu o am. Hai !

— Dar Briant a spus...

— Lasă-mă în pace cu Briant al tău ! Hai ! Hai mai repede !

Cît ai clipi, Doniphan și Cross străbătură o jumătate de milă în urmărirea cîrdului care zbura peste lac.

— Dar încotro se duc ? întrebă Briant.

— Or fi văzut ceva vînat — răspunse Gordon — și, pasionați după vînătoare...

— Da... pasionați după nesupunere, zise Briant. Tot Doniphan...

— Și crezi, Briant, că ar putea să li se-ntîmple ceva ?

— Dar poți ști, Gordon ? Nu e niciodată bine să te depărtezi ! Ia uite-i unde sînt !

Într-adevăr, antrenați de iuțeala cu care alunecau, Doniphan și Cross nu se mai vedeau decît ca două puncte la orizontul lacului. Chiar avînd tot timpul să se reîntoarcă, fiindcă mai aveau cîteva ore de zi înaintea lor, și tot era o imprudență. La epoca aceea a anului, te puteai foarte lesne aștepta la o schimbare bruscă a vremii. O întoarcere a vîntului era de ajuns pentru ca să aducă furtună sau cețuri.

Vă puteți închipui cîtă neliniște îl cuprinse pe Briant cînd înspre ora două orizontul dispăru deodată sub un văl gros de cețuri. Iar Cross și Doniphan nu se întorseseră și cețurile cuprinseseră acum tot lacul, astfel încît țărmul apusean nici nu se mai vedea.

— Iată ! De asta m-am temut ! exclamă Briant. Au să mai găsească drumul ?

— Sună din goarnă ! Sună ! spuse în grabă Gordon.

În trei rînduri răsună goarna și sunetul metalic porni prelung în depărtări. Poate or răspunde printr-un foc de armă, singurul mijloc pentru ca Doniphan și Cross să-și precizeze poziția.

Briant și Gordon ascultau încordați... Nici o detunătură.

Între timp, ceața se făcea tot mai deasă, tot mai întinsă, se învolbură de nu mai vedeai decît pînă la un sfert de milă — și cum în același timp creștea și în sus, tot lacul avea să dispară în cîteva minute.

Briant chemă atunci pe cei din preajmă. În curînd, toți îl înconjurară pe țărm.

— Ce e de făcut ? întrebă Gordon.

— Tot ce ne stă în putință ca să-i găsim pe Cross și pe Doniphan, pînă nu s-or rătăci cu totul

în ceţuri! Unul din noi să plece în direcţia în care au plecat ei şi să încerce să facă legătura sunînd din goarnă.

— Plec eu! zise Baxter.

— Şi noi! săriră alţi cîţiva.

— Nu, mă duc eu! zise Briant.

— Ba eu, frate! spuse Jacques. Patinînd repede, îi ajung!

— Fie! primi Briant. Du-te, Jacques, şi fii atent: poate auzi focuri de armă! Uite, ia şi goarna, ca să ne dai de veste unde te afli.

— Da, frate!

Şi într-o clipă, Jacques pieri în ceţurile care se lăsau tot mai dese.

Briant, Gordon şi toţi ceilalţi îşi plecau urechea să audă semnalele lui Jacques, care, depărtîndu-se, se stingeau încet.

Trecu o jumătate de oră. Nici o veste de la cei plecaţi, nici de la Cross, nici de la Doniphan, în neputinţă să se mai orienteze pe lac, şi nici de la Jacques, plecat să-i întîmpine. Ce se vor face toţi trei, dacă se lasă noaptea şi-i prinde departe?

— Măcar de-am avea arme cu noi — spuse Service — poate...

— Arme? zise Briant. Sînt la French-den. Să nu pierdem o clipă! Hai!

Era cea mai bună soluţie, căci mai întîi de toate trebuia dat de ştire atît lui Jacques cît şi lui Doniphan şi Cross ce direcţie să ia ca să ajungă la ţărmul lacului. Cel mai bine, dar, era să se înapoieze la French-den, de unde aveau să le trimită semnale prin detunături la intervale scurte.

În mai puţin de o jumătate de oră, Briant, Gordon şi ceilalţi străbătură cele trei mile pînă la terenul de sport. Nu mai era cazul acum să facă economie de praf de puşcă. Wilcox şi Baxter îşi încărcară puştile şi traseră înspre răsărit...

Nici un răspuns. Nici foc de armă, nici sunet de goarnă.

Se făcuse trei şi jumătate. Ceaţa tindea să fie tot mai deasă, pe măsură ce soarele se lăsa pe după faleză. Prin aburul compact nu era chip să desluşeşti ceva pe suprafaţa lacului...

— Tunul! strigă Briant.

Unul din cele două tunuri mici de pe *Sloughi*, cel a cărui ţeavă ieşea prin firida de lîngă uşa holului, fu împins pînă în mijlocul terasei şi îndreptat în direcţia nord-est.

Îl încărcară cu o ghiulea pentru semnalizări şi Baxter tocmai se pregătea să tragă de coarda percutorului, cînd lui Moko îi veni în minte să pună pe deasupra ghiulelelor un smoc de ierburi uscate, muiate în grăsime, pentru ca detunătura să fie mai puternică — şi nu se înşela.

Salva porni, după ce Dole şi Costar îşi astupară mai întîi urechile.

Era cu neputinţă ca într-o atmosferă atît de calmă, salva să nu fie auzită la o distanţă de cîteva mile.

Ascultară din nou... Nimic!

Timp de o oră încă, tunul trase din zece în zece minute. Să nu fi înţeles Doniphan, Cross şi Jacques că salvele acelea repetate însemnau că le indică poziţia lui French-den — nu era posibil! Şi iarăşi, nu se putea ca detunăturile să nu se fi auzit pe întreaga suprafaţă a lacului, căci ceaţa are proprietatea să propage sunetul pînă departe, cu atît mai mult cu cît e mai deasă.

În sfîrşit, puţin înainte de ora cinci, se auziră destul de clar două-trei focuri de armă din direcţia nord-est.

— Ei sînt! strigă Service.

Şi Baxter răspunse cu încă o salvă la semnalul lui Doniphan.

După cîteva minute, două umbre se iviră printre ceţurile care erau mai slabe pe ţărm decît pe lac, apoi uralele celor care soseau se contopiră cu uralele celor de pe mal.

Erau Doniphan şi Cross. Jacques nu era cu ei. Ce chin de moarte pentru Briant! Jacques nu-i întîlnise pe ceilalţi doi, care nici măcar nu auziseră goarna sunînd. Fapt este că Cross şi Doniphan,

căutînd să se orienteze, cotiseră înspre sudul lacului, în timp ce Jacques se afundase tot mai mult înspre răsărit, gîndind să-i întîmpine. Altfel, chiar ei n-ar fi mai știut în ce direcție să meargă, dacă nu ar fi auzit bubuiturile de tun.

Cu gîndul la fratele lui pierdut prin cețuri, lui Briant nici nu-i mai trecu prin cap să-l mustre pe Doniphan pentru o neascultare care putea să aibă consecințe atît de grave. De-o trebui ca Jacques să-și petreacă noaptea pe lac, la o temperatură care putea să scadă și la — 15°, cum avea să reziste la un asemenea frig?

— Eu ar fi trebuit să mă duc, nu el, eu ! se acuza Briant, pe care Gordon și Baxter nu izbuteau să-l liniștească.

Mai traseră cîteva salve de tun. E sigur că dacă Jacques s-ar fi apropiat de French-den, le-ar fi auzit și ar fi răspuns și el printr-un sunet de goarnă.

Dar și cînd ultimele ecouri ale salvelor se pierdură în depărtări, ele rămaseră tot fără răspuns.

Iar noaptea se lăsa și întunericul avea să cuprindă întreaga insulă.

Din fericire, o împrejurare favorabilă se produse între timp : ceața părea că se ridică. Un vînt iscat o dată cu apusul soarelui, cum se întîmpla mai în fiecare seară după acalmia zilei, împingea cețurile înspre răsărit, dezvelind suprafața lacului.

În curînd, așadar, singurul neajuns ca să găsească drumul spre French-den ar fi numai întunericul. În cazul acesta, nu rămînea decît să aprindă un foc mare pe țărm, ca semnalizare.

Wilcox, Baxter și Service îngrămădiră degrabă vreascuri în mijlocul terenului de sport, cînd Gordon îi opri :

— Stați !

Și cu luneta la ochi se uită țintă înspre nord-est.

— Îmi pare că văd un punct. Un punct care se mișcă !

Briant apucă luneta și privi și el.

— El e ! E Jacques ! Îl văd !

Și toți începură să strige cît îi lua gura, ca și cînd ar fi putut să-i audă de la o distanță de o milă !

Distanța aceasta se micșora acum văzînd cu ochii. Jacques, cu patinele în picioare, înainta ca o săgeată pe gheața lacului, apropiindu-se de French-den. Cîteva minute încă și avea să ajungă.

— Dar parcă nu e singur ! strigă Baxter, cu un gest de mirare.

Într-adevăr, privind mai atent, se vedeau încă două puncte, care veneau după el cam la o sută de pași.

— Ce să fie ? întrebă Gordon.

— Oameni ? întrebă Baxter.

— Nu, animale parcă ! exclamă Wilcox.

— Fiare sălbatice, poate ! strigă Doniphan.

Nu se înșela, și fără să stea la gînduri, cu pușca-n mînă, se avîntă pe lac să-l întîmpine pe Jacques. În cîteva clipe, Doniphan îl ajunse și descărcă două gloanțe înspre animalele care cotiră și se făcură nevăzute.

Erau doi urși, care nu te așteptai să facă parte din fauna insulei ; de vreme ce animalele astea primejdioase se găseau pe insulă, cum se face că vînătorii nu le descoperiseră măcar urmele ? Nu trebuie oare admis că nici nu locuiau pe insulă și că, pe timp de iarnă, fie că au venit pe vreo parte înghețată a mării, fie că, suiți pe vreun sloi plutitor, au ajuns prin ținuturile astea ? De-ar fi așa, concluzia n-ar fi că în vecinătatea insulei Chairman s-ar găsi teritorii ? Asta da de gîndit...

Oricum ar fi fost, fapt e că Jacques era salvat și fratele lui îl strîngea la piept.

Felicitări, îmbrățișări, strîngeri de mînă, fiecare avea un cuvînt de laudă pentru viteazul copil care, după ce zadarnic sunase din goarnă ca să-și cheme colegii, s-a văzut el însuși pierdut în cețuri, în neputință de a mai ști unde se află, cînd primele salve de tun răsunară.

„Nu poate fi decît tunul din French-den !" își zisese, căutînd să prindă de unde venea bubuitul.

Se găsea atunci la cîteva mile, în nord-estul lacului. Atunci, în toată goana patinelor, zbură în direcţia semnalată. Cînd, în vreme ce ceaţa începuse să se risipească, se trezi în faţă cu doi urşi, care se repeziră la el. Cu toată primejdia, nu-şi pierdu cumpătul şi, graţie iuţelii vertiginoase cu care alerga, îi ţinuse pe urşi la distanţă. Dacă ar fi căzut însă, ar fi fost pierdut.

Ajuns, îl luă pe Briant de-o parte şi, în timp ce ceilalţi se întorceau la French-den, îi şopti :

— Îţi mulţumesc, frate, că mi-ai dat prilejul...

Briant îi strînse mîna fără să răspundă, apoi, în clipa în care Doniphan se pregătea să intre în hol, îi spuse :

— Te rugasem să nu te depărtezi. Acum vezi şi tu ce nenorocire se putea întîmpla din cauza neascultării tale. Cu toate astea însă, Doniphan, nu pot să nu-ţi mulţumesc că te-ai dus în ajutorul lui Jacques !

— Nu mi-am făcut decît datoria, răspunse cu răceală Doniphan.

Şi nici nu se uită la mîna pe care colegul său i-o întinsese cu atîta drag !

XX

POPAS LA CAPĂTUL DE MIAZĂZI AL LACULUI. DONIPHAN, CROSS, WEBB ŞI WILCOX. DESPĂRŢIREA. DOWNS-LANDS. EAST-RIVER. PE ŢĂRMUL STÎNG ÎN JOS. SOSIREA LA GURA RÎULUI.

Şase săptămîni mai tîrziu, către seară, patru dintre tinerii din colonie se opriră la capătul de miazăzi al lacului.

Era 10 octombrie. Se desprimăvărase. Pe sub copacii proaspăt înfrunziţi, iarba înverzise pe toată

pajiştea. O adiere uşoară încreţea faţa lacului, luminată de ultimele raze ale soarelui care mîngîiau vastul întins al mlaştinilor, mărginite de un prund îngust de nisip. O mulţime de păsări treceau în cîrduri zgomotoase spre odihna de noapte în cuiburile ocrotite din umbra pădurilor sau în crăpăturile dintre stînci. Cîteva pîlcuri de copaci, pini, stejari antarctici, iar ceva mai departe o pădurice de brazi erau singurii care aduceau un pic de viaţă în ţinutul acesta sterp al insulei. Verdeaţa care înconjura lacul lipsea aici şi ca să ajungi la reţeaua deasă de păduri, trebuia să mergi cale de cîteva mile pe o latură sau alta a lacului.

În clipa aceasta, un foc bun, aprins la rădăcina unui pin maritim, îşi înălţa fumul izbitor de parfumat, pe care vîntul îl ducea înspre mlaştini : o pereche de raţe se frigeau la para unui foc adăpostit între două pietre. După masa de seară, cei patru băieţi nu se mai gîndeau decît cum să intre sub pături, şi-n timp ce unul din ei ar sta de veghe, ceilalţi trei ar dormi tihnit pînă la ziuă.

Cei patru erau Doniphan, Cross, Wilcox şi Webb şi iată în ce împrejurări se despărţiseră de ceilalţi :

În ultimele săptămîni ale celei de-a doua ierni petrecute la French-den, relaţiile dintre Doniphan şi Briant se înăspriseră. Se cunoaşte necazul ce l-a cuprins pe Doniphan cînd la alegeri a ieşit rivalul său. Tot mai invidios şi mai înrăit pe zi ce trecea, nu se obişnuise nicidecum cu gîndul să se supună ordinelor noului şef al insulei Chairman. Şi dacă nu se răzvrătea chiar făţiş, era doar din cauză că majoritatea nu l-ar fi susţinut — asta o ştia. Totuşi, în cîteva rînduri s-a arătat atît de rău-voitor şi îndărătnic, încît Briant a fost nevoit să-l mustre, cum era şi firesc. De cînd cu incidentul de la patinaj, cînd nesupunerea lui a fost vădită, fie că se datorase pasiunii pentru vînătoare, fie încăpăţînării lui — de atunci nesupunerea lui n-a făcut decît să crească în aşa grad, încît Briant vedea venind momentul să-i aplice o pedeapsă.

Îngrijorat de starea aceasta de lucruri, Gordon putuse obţine de la Briant promisiunea că se va abţine. Dar răbdarea lui Briant ajunsese acum la capăt şi, în interesul tuturor şi pentru menţinerea disciplinei, era nevoie de un exemplu. Zadarnic a încercat Gordon să-l aducă pe Doniphan la sentimente mai bune. Dacă pînă atunci avusese oarecum influenţă asupra lui, trebuia să recunoască acum că o pierduse cu totul. Doniphan nu putea nicicum să-i ierte că în atîtea rînduri luase apărarea rivalului său, aşa încît toate încercările lui Gordon fură zadarnice, şi acesta vedea foarte mîhnit cum se apropie dezlănţuirea.

Rezulta de aici că tihna şi buna înţelegere, atît de necesare coloniei de la Freanch-den, aveau să înceteze. Se făcea simţită o stinghereală, care le otrăvea traiul în comun.

Adevărul e că în afară de orele de masă, Doniphan împreună cu Cross, Wilcox şi Webb, care erau tot mai mult influenţaţi de el, formau un cerc aparte. De se-ntîmpla să fie vremea rea şi nu mergeau la vînătoare, se adunau toţi patru într-un colţ al holului şi acolo şopoteau între dînşii.

— Sigur că pun ceva la cale, îi spuse într-o zi Briant lui Gordon.

— Sper că nu împotriva ta! răspunse Gordon. Adică să încerce să-ţi ia locul? Nu cred că Doniphan ar îndrăzni! Noi toţi am fi de partea ta! Asta o ştie şi el!

— Poate că Wilcox, Cross şi Webb se gîndesc să se despartă de noi!

— Mă tem că da, Briant, şi poate că n-avem dreptul să-i împiedicăm.

— Dar poţi tu să ţi-i închipui, Gordon, trăind izolaţi...

— Poate că nu se gîndesc totuşi s-o facă, Briant!

— Ba tocmai că se gîndesc. L-am văzut pe Wilcox făcînd o copie după harta lui Baudoin, şi asta, sigur, pentru ca s-o ia cu ei.

— A făcut Wilcox asta?

— Da, Gordon; şi, crede-mă, mă-ntreb dacă n-ar fi bine ca eu să pun capăt atîtor neplăceri, dîndu-mi demisia în favoarea altcuiva... a ta, Gordon, sau chiar a lui Doniphan! Ar înceta odată atîta rivalitate!

— Nu, Briant! se opuse cu tărie Gordon. Niciodată! Ar fi să te sustragi de la îndatoririle faţă de cei care te-au numit şef... şi faţă de tine însuţi!

Şi iarna trecu, în timp ce neînţelegerile dintre ei se ţineau lanţ.

Cu primele zile din octombrie, frigul încetă cu desăvîrşire, iar faţa lacului şi a rîului se curăţiră cu totul de gheţuri.

Atunci, în seara de 9 octombrie, Doniphan aduse la cunoştinţă tuturora hotărîrea de a părăsi French-den, împreună cu Webb, Cross şi Wilcox.

— Cum? Vreţi să ne părăsiţi? întrebă Gordon.

— Să vă părăsim?... Nu, Gordon! răspunse Doniphan. Ci intenţionăm doar, Webb, Cross, Wilcox şi cu mine, să ne facem o aşezare în altă parte a insulei.

— Şi de ce, Doniphan? întrebă Baxter.

— Pur şi simplu pentru că dorim să ne conducem singuri, după bunul nostru plac şi, ca să fiu sincer, pentru că nu-mi convine să primesc ordine de la Briant.

— Aş vrea să ştiu ce învinuire îmi aduci, Doniphan? îl întrebă Briant.

— Nici una, decît că eşti în fruntea noastră! răspunse Doniphan.

— Eşti serios cînd spui asta? întrebă Gordon.

— Serios este faptul că — spuse Doniphan dispreţuitor — dacă ceilalţi colegi ai mei se învoiesc să te recunoască drept şef, prietenii mei şi cu mine nu ne învoim.

— Fie, răspunse Briant. Wilcox, Webb, Cross şi cu tine, Doniphan, sînteţi liberi să plecaţi şi să luaţi partea voastră de obiecte la care aveţi dreptul.

— De asta nici nu ne-am îndoit, Briant. Chiar mîine părăsim French-den-ul.

— Numai să nu vă pară rău de o asemenea hotărîre, mai spuse Gordon, care înțelese că orice stăruință ar fi în zadar.

Iată și planul pe care Doniphan hotărîse să-l pună în aplicare :

Cu cîteva săptămîni mai înainte, povestind despre recunoașterea pe care o făcuse în partea de răsărit a insulei, Briant le spusese că s-ar fi putut instala acolo în bune condițiuni. Le spusese că în stîncile de pe coastă erau o mulțime de grote, că pădurile din răsăritul lacului înaintau pînă pe plajă, că rîul din est ar fi procurat permanent apa de băut, că vînatul — și animale și păsări — mișuna pe țărmuri, într-un cuvînt că viața era tot atît de îmbelșugată ca și la French-den și cu mult mai mult decît pe țărmul golfului Sloughi. Pe de altă parte, între French-den și coastă era o depărtare doar de douăsprezece mile în linie dreaptă, dintre care șase pentru traversarea lacului și cam tot atît pînă la mare, în josul lui East-river. Așadar, în caz de neapărată nevoie, nu era greu de comunicat cu French-den-ul. Numai după ce a cumpănit un timp toate avantajele, i-a hotărît Doniphan pe Wilcox, Cross și Webb să-și facă o așezare împreună cu el pe celălalt litoral al insulei.

Totuși Doniphan n-avea de gînd să străbată calea pînă la golful Deception pe apă. Itinerarul pe care și-l propusese era să o ia de-a lungul lacului Family, în jos, pînă la capul îngust pe care lacul il formează la miazăzi, apoi, cotind pe după el, s-o ia în sus pe celălalt țărm al lacului, pînă la East-river, explorînd astfel ținutul acesta încă necunoscut, apoi de-a lungul cursului de apă, pînă la vărsare. Drum lung și de ocol, de aproape cincisprezece-șaisprezece mile, dar pe care l-ar face în etape, vînînd. În felul acesta, Doniphan evita să se îmbarce în iolă, care, pentru a fi cîrmuită, cerea o mînă mai experimentată decît a lui. Se gîndea în schimb să ia bărcuța de cauciuc cu care putea traversa East-river — și, la nevoie, alte rîulețe ce vor fi prin răsăritul insulei. Mai mult, această primă expediție n-avea alt scop decît să ia cunoștință de golful Deception și să găsească locul unde să se stabilească definitiv împreună cu cei trei tovarăși. Totodată, nevrînd să se încarce cu bagaje, hotărîră să ia cu ei doar două puști, patru revolvere, două toporiști, muniții cîte le trebuia, undițe, pături, o busolă de buzunar, bărcuța de cauciuc și doar cîteva conserve, știind mai dinainte că din vînat și pescuit vor avea hrană din belșug.

De altfel, gîndeau ei, recunoașterea aceasta n-avea să le ia mai mult de șase-șapte zile, iar cînd își vor fi ales un loc de așezare, se vor înapoia la French-den ca să-și ia partea lor din ce le-ar reveni de pe *Sloughi*, lucruri pe care le-ar încărca în căruță. Dacă Gordon sau vreunul dintre cei de la French-den ar vrea să vină pe la ei, va fi binevenit — dar o conviețuire cu ei toți, în condițiile de acum, era cu neputință ; hotărîrea era luată și asupra ei nu se mai putea reveni.

A doua zi la răsăritul soarelui, Doniphan, Cross, Webb și Wilcox își luară rămas bun de la ceilalți, care erau foarte mîhniți de despărțire. Ei înșiși se simțeau mai tulburați decît aveau aerul, cu toate că erau ferm hotărîți să-și ducă la îndeplinire planul în care încăpățînarea juca cel mai de seamă rol.

După ce trecură așadar rîul Zeelanda, în iola pe care Moko le-o duse pînă la puntea pietruită, cei patru se depărtară fără grabă, cercetînd totodată partea aceasta inferioară a lacului, care se ingusta tot mai mult, făcînd un cap ascuțit, și imensitatea șesului de mlaștini din sud, nemărginit și înspre nord, și înspre sud. Pe drum împușcară cîteva păsări pe marginea mlaștinilor. Înțelegînd că trebuie să facă economie de muniții, s-au mulțumit să vîneze numai cît le era necesar pe o zi.

Cerul era înnourat, dar nu a ploaie, și briza părea să se fi statornicit dinspre nord-est. Băieții nu putură face mai mult de cinci-șase mile timp

de o zi întreagă, şi, ajunşi la extremitatea de sud a lacului, se opriră pentru odihna de noapte.

Acestea au fost faptele petrecute la French-den începînd din ultimele zile ale lui august şi pînă la 11 octombrie.

Doniphan, Cross, Webb şi Wilcox se găseau acum departe de colegii lor, de care sub nici un motiv de pe lume n-ar fi trebuit să se despartă. Se simţeau ei oarecum izolaţi? Poate, dar hotărîţi să-şi ducă planul pînă la capăt, nu se gîndeau decît cum să-şi organizeze o viaţă nouă, pe alt punct al insulei.

A doua zi, după o noapte destul de rece pe care numai un foc bun, ţinut pînă la ziuă, o făcu suportabilă, toţi patru se pregătiră de plecare. Capătul de sud al lacului Family se îngusta mult, formînd un unghi foarte ascuţit între cele două ţărmuri dintre care cel din dreapta suia aproape perpendicular înspre nord. În răsărit, tot mlaştini, dar care nu inundau pajiştile, acestea fiind cu cîteva picioare mai ridicate decît nivelul lacului.

Începeau acum să răsară movile mici, acoperite cu ierburi şi umbrite de copaci firavi. Cum mai tot ţinutul era brăzdat numai de dune, Doniphan îl denumi „Downs-lands" (ţara dunelor), apoi, ca să nu rişte mergînd la întîmplare în necunoscut, hotărî s-o pornească de-a lungul ţărmului pînă la East-river şi la partea de litoral explorată de Briant, rămînînd ca regiunea dunelor s-o cerceteze mai tîrziu.

Tovarăşii lui erau însă de altă părere.

— Dacă distanţele de pe hartă sînt bine calculate — spuse Doniphan — ar trebui să dăm peste East-river la cel mult şapte mile de la extremitatea lacului în sus şi am putea, fără osteneală, să fim acolo pe seară.

— Şi de ce să nu tăiem prin nord-est, ca să ajungem direct la vărsarea lui? întrebă Wilcox.

— Ei da, asta ne-ar scuti mai bine de o treime din drum, spuse şi Webb.

— Bineînţeles, răspunse Doniphan, dar poţi risca să mergi la întîmplare prin locurile astea mlăştinoase, ca la urmă, neputînd înainta, să te întorci de unde ai plecat? Pe cîtă vreme dacă mergem pe ţărmul lacului înainte, avem toate şansele să nu ni se ivească nici o piedică în cale.

— Mai avem şi interesul să cercetăm cursul lui East-river, interveni şi Cross.

— Neapărat — răspunse Doniphan — doar e rîul care face legătura directă cu lacul Family. De altfel, mergînd pe el în jos, ne dăm seama şi ce fel e pădurea prin care trece.

Şi cu asta porniră, lungind pasul. Un dîmbuleţ îngust domina cu trei-patru picioare pe de o parte nivelul lacului, iar de cealaltă parte întinderea de dune de pe dreapta. Cum urcuşul începuse să devină simţitor, era de aşteptat ca la cîteva mile mai departe întreaga privelişte să se schimbe.

Într-adevăr, către ora unsprezece, Doniphan şi tovarăşii săi se opriră într-un fel de intrînd, umbrit de stejari falnici. De acolo pînă-n depărtări, înspre răsărit, privirea se afunda în masa de păduri care împînzea zarea.

Un iepure „aguti" pe care Wilcox îl împuşcase de dimineaţă constitui dejunul. Cross, care luase acum locul lui Moko, îl prepară cum se pricepu şi el. Poposiră doar cît să frigă nişte bucăţi de carne pe cărbuni aprinşi, cît să le mănînce şi să-şi astîmpere foamea şi setea, apoi Doniphan şi tovarăşii săi de drum porniră pe ţărmul lacului în sus.

Pădurea de pe marginea ţărmului, aceeaşi ca şi pădurile din partea de vest, se deosebea numai prin faptul că predominau arborii cu cetina mereu verde. Numărul de pini maritimi, brazi şi stejari care nu-şi schimbă frunza întrecea cu mult pe al mestecenilor sau fagilor, dar toţi erau falnici şi rămuroşi.

Spre marea lui satisfacţie, Doniphan mai constată că fauna era şi ea foarte variată în partea aceasta de insulă. În mai multe rînduri văzu guanaci şi lame de Peru, ca şi un cîrd de struţi „nandu" aler-

gînd prin pădure după ce se adăpaseră. Văzu iepuri de speciile „maras", „tucutuco" şi „pecaris", iar tufele mişunau de vînat păsăresc.

Înspre seară se opriră să răsufle. Aici, ţărmul era întretăiat de un curs de apă pornit din lac. Trebuia să fie, cum şi era, East-river. Nu-i fu greu lui Doniphan să-l ghicească, cu atît mai mult cu cît sub un pîlc de copaci, într-o crestătură a ţărmului, găsiră urme de tabără, mai precis cenuşa unui foc de lemne. Era chiar locul în care Briant, Jacques şi Moko debarcaseră cînd cu recunoaşterea la golful Deception şi unde-şi petrecuseră întîia noapte.

Rămaseră dar şi ei acolo, aprinseră tăciunii stinşi, îşi luară masa de seară şi se întinseră sub aceiaşi copaci care-i adăpostiseră pe tovarăşii lor.

Acum opt luni, cînd Briant poposise pe locul acesta, o dată cu capul nu s-ar fi gîndit că patru dintre tovarăşii lui aveau să vină şi ei acolo, cu gîndul să se rupă de colonie şi să trăiască izolaţi în această parte de insulă.

Poate că văzîndu-se acolo, departe de aşezarea gospodărească de la French-den, unde ar fi putut sta în bună pace, Cross, Wilcox şi Webb se cam căiau de ce-au făcut. Dar soarta lor era legată acum de a lui Doniphan, iar Doniphan era prea îngîmfat ca să-şi recunoască vina, prea încăpăţînat ca să renunţe la planurile lui, prea ambiţios ca să se plece în faţa rivalului său.

Nici nu se făcu bine ziuă, şi Doniphan fu de părere să traverseze East-river.

— Cu asta scăpăm de grijă şi ne rămîne liberă ziua ca să ajungem pînă la vărsare, care nu poate fi mai departe de cinci-şase mile.

— Unde mai pui — zise Cross — că de pe malul stîng a adunat Moko fructele acelea ca migdala. Bine ar fi să ne facem şi noi o provizie pentru drum!

Despăturiră bărcuţa de cauciuc şi de cum o puseră pe apă, Doniphan se îndreptă spre celălalt mal tîrînd după el o funie. Cu cîteva lovituri de vîslă trecu repede lărgimea de treizeci-patruzeci de

picioare din partea aceea a rîului. Trăgînd apoi frînghia, al cărei capăt îl ţinuse Wilcox, Webb şi Cross aduseră la ei bărcuţa în care trecură şi ei, rînd pe rînd, pe celălalt ţărm.

Acum, că trecuseră toţi, strînseră din nou bărcuţa în formă de valiză, o luară în spate şi porniră din nou. Bineînţeles că ar fi fost mai puţin obositor să ia iola, să se fi lăsat duşi de curentul lui East-river, aşa cum făcuseră Briant, Jacques şi Moko, dar bărcuţa de cauciuc, neputînd duce decît o persoană, au fost nevoiţi să renunţe la acest mijloc de locomoţie.

A fost o zi grea. Desişul pădurii, ierburile ţepoase care-i stînjeneau la tot pasul, crengile doborîte de ultimele furtuni şi care le tăiau drumul, ca şi cîteva bălţi pe care le ocoliră cu greu le întîrziară sosirea pe litoral. În timp ce mergeau, Doniphan se miră cum de naufragiatul francez nu lăsase nici o urmă a trecerii lui prin această parte a insulei aşa cum lăsase la Traps-woods. Şi totuşi, nu mai rămînea îndoială că o explorase, de vreme ce pe hartă îşi însemnase toate detaliile cursului acestui rîu pînă la golful Deception.

Puţin înainte de amiază se opriră să dejuneze chiar pe locul unde era pinul cu migdale. Cross culese cîteva fructe, din care mîncară toţi cu poftă. Apoi, cale de încă două mile, fură nevoiţi să ia din nou în piept toate tufişurile şi să-şi croiască drum cu toporişca, numai ca să nu se depărteze de cursul apei.

Din cauza diferitelor piedici, abia către şapte seara izbutiră să iasă cu totul din pădure, şi cum noaptea se lăsase, Doniphan nu se putu orienta pe litoral. Cu toate astea, deşi nu deslușea decît lunga linie a valului înspumat, auzea vuietul prelung şi grav al mării care se zbătea de ţărm.

Hotărîră să se oprească acolo şi să doarmă sub cerul liber. Pentru noaptea următoare nu se putea să nu găsească vreun adăpost mai bun în vreo peşteră, la gura rîului.

Tabăra odată înjghebată, urmă cina sau, mai degrabă, pentru că se făcuse tîrziu, „supeul", care se compuse din cîțiva cocoșei de cîmp perpeliți la flacăra unui foc de vreascuri și cîteva migdale de pin, culese pe sub copaci.

Prevăzători, puseră la cale ca să țină focul pînă la ziuă, și în primele ore să-i poarte de grijă Doniphan.

Wilcox, Webb și Cross, întinși sub ramurile unui pin mare, foarte obosiți de o zi întreagă de mers, adormiră de îndată.

Doniphan abia se ținea să nu adoarmă. Rămase totuși treaz, dar cînd veni momentul ca unul din ceilalți să-i ia locul, dormeau toți atît de adînc, că nu vru să-i mai trezească.

De altfel, pădurea era atît de liniștită în preajma taberei, încît te simțeai în siguranță ca și la French-den.

Și așa, după ce aruncă cîteva brațe de lemne pe foc, Doniphan se întinse și el la piciorul copacului; ochii i se închiseră pe dată și nu se mai redeschiseră decît de dimineață, cînd soarele se ridica pe un vast orizont, care-n largul zării se întîlnea cu marea.

XXI

CERCETAREA GOLFULUI DECEPTION. GOLFUL BEAR-ROCK. CUM SĂ SE ÎNAPOIEZE LA FRENCH-DEN. RECUNOAȘTERE ÎN NORDUL INSULEI. NORTH-CREEK. PĂDUREA DE FAGI. FURTUNĂ CUMPLITĂ. NOAPTE DE SPAIMĂ. ÎN ZORI.

Prima grijă a lui Doniphan, Wilcox, Cross și Webb fu să meargă pe rîu în jos pînă la vărsare. De acolo își rotiră cu sete ochii peste partea aceasta

de ocean pe care o vedeau pentru întîia oară. Era tot atît de pustie ca și pe celălalt litoral.

— Și totuși — zise Doniphan — dacă, după cum presupun, insula Chairman nu este departe de continentul american, vapoarele care ies din strîmtoarea Magellan și suie înspre Chile și Peru trebuie să treacă prin est. Un motiv mai mult ca să ne facem așezarea pe țărmul golfului Deception care, cu toate că Briant l-a numit astfel, sper că nu-și va justifica mult timp numele ăsta cu nenoroc.

Poate că motivînd astfel, Doniphan căuta pretexte sau în orice caz urmărea să arate sub o lumină mai invariabilă ruptura sa de ceilalți colegi. La urma urmei însă, chibzuind bine, ajungeai la concluzia că numai pe partea aceasta a Pacificului, adică la răsărit de insula Chairman, rămîneau șanse să se arate vapoare în trecere către porturile Americii de Sud.

După ce scrută cu luneta întreg orizontul, Doniphan se gîndi să cerceteze vărsarea lui East-river. Și ei, ca și Briant, își dădură seama că se formase acolo în mod natural un mic port, la adăpost de vînt și talazuri.

Dacă schoonerul ar fi acostat pe insulă în locul acesta, poate că n-ar fi eșuat și s-ar fi păstrat întreg, putînd să-i ducă înapoi în patrie.

În spatele stîncilor care mărgineau portul se înălțau primii arbori din pădurea ce se întindea nu numai pînă la lacul Family, dar și înspre miazănoapte, unde ochiul se afunda într-un noian de verdeață.

Cît despre intrîndurile pe care apa le săpase în granitul stîncilor de pe litoral, Briant avusese dreptate: aveai de unde alege grota. Gîndi totuși că e mai bine să nu se depărteze de malul lui East-river și găsi o grotă încăpătoare, pardosită cu un nisip foarte mărunt, cu tot felul de colțuri și colțulețe confortabile, unde puteai să te simți la fel de bine ca și la French-den. Grota aceasta aproape că ar fi adăpostit toată colonia, căci în pereții ei mari

erau scobite în stîncă o serie de grote mici, putîndu-se face din fiecare o cameră separată, în loc de îngrămădeala din cele două încăperi de la French-den.

Toată ziua nu făcură decît să viziteze coasta pe o întindere de două mile, timp în care Doniphan și Cross împușcară un tinamu, iar Wilcox și Webb aruncară un pripon cu undițe pe fundul lui East-river, la vreo sută de pași din sus de vărsare. Prinseră vreo șase pești la fel cu cei din rîul Zeelanda, între care doi bibani mari. Prin mulțimea de văgăune de sub stîncile din apă care închideau portul înspre nord-est, adăpostindu-l de valurile mari din larg, existau mii de scoici. Se găseau de asemenea midii și patele[1] cu duiumul, de un soi foarte bun. Aveau deci la îndemînă scoici, pești de mare, care alunecau printre fucușii enormi de pe sub bancurile de stînci din apă, încît nu era nevoie să-i cauți la patru-cinci mile depărtare.

Se știe că Briant, cînd cercetase țărmul la vărsarea lui East-river în mare, se urcase pe o stîncă înaltă de forma unui urs uriaș. Și Doniphan fu mirat de asemănare. Iată de ce acum, cînd lua în stăpînire ținutul, puse numele de „Bear-rock" (stînca ursului) portului dominat de stînca aceasta, nume care figurează acum pe harta insulei Chairman.

În după-amiaza aceleiași zile, Doniphan și Wilcox suiră și ei pe Bear-rock, ca să aibă o cît mai largă vedere peste cuprinsul golfului. Dar la orizont nu li se arătă nici vapor, nici pămînt. Pata aceea albă din nord-est care-i atrăsese atenția lui Briant, ei nici măcar n-o zăriră, fie că soarele se lăsase prea jos la orizontul opus, fie că pata nici nu exista și fusese doar o iluzie optică a lui Briant.

Cînd înseră, Doniphan cu tovarășii lui își luară masa sub un pîlc de ulmi minunați, cu crengi joase, care se aplecau peste apă. Se sfătuiră între ei dacă

[1] Patele — un fel de moluște comestibile, cu cochilie conică, obișnuite pe toate țărmurile marine. (n.r.)

să se înapoieze de îndată la French-den, ca să aducă lucrurile de trebuință pentru o așezare definitivă în grota de la Bear-rock.

— Cred — zise Webb — că ar trebui să ne grăbim, deoarece drumul prin sudul lacului ne ia cîteva zile.

— Dar — spuse Wilcox — n-ar fi mai bine, cînd va fi să ne întoarcem aici, să traversăm lacul și să venim pe East-river pînă la vărsare? Adică de ce n-am face și noi drumul pe care l-a făcut Briant cu iola?

— Am cîștiga și timp, am scuti și osteneală, întări Webb.

— Tu ce zici, Doniphan? întrebă Cross.

Doniphan se gîndea și el la soluția asta plină de avantaje.

— Ai dreptate, Wilcox — zise — dacă am veni cu iola condusă de Moko...

— Numai să vrea Moko — îl întrerupse Webb — dar știu eu?

— Și de ce n-ar vrea? întrebă Doniphan. La urma urmei, n-ar trebui decît să stea la cîrmă cît timp trecem lacul.

— Trebuie să vrea! exclamă Cross. Dac-am fi obligați să cărăm pe jos toată partea noastră, n-am mai isprăvi niciodată! Unde mai pui că poate căruciorul nici n-ar răzbate prin pădure. Trebuie să cărăm cu iola!

— Și dacă totuși refuză să ne-o dea? întrebă Webb.

— Refuză?! se-ncruntă Doniphan. Și cine-o să refuze?

— Briant! Nu e el șeful coloniei?

— Briant? Să refuze? strigă Doniphan. Cu ce este iola mai mult a lui decît a noastră? Numai să îndrăznească Briant și...

Doniphan se opri, dar îl simțeai că, trufaș cum era, cu nici un preț n-ar fi admis refuzul rivalului.

Dar, după cum spuse Wilcox, la ce să-și facă sînge rău de pe acum? E sigur că Briant n-avea să le pună bețe-n roate ca să se instaleze la Bear-rock.

Rămînea doar de hotărît dacă să se înapoieze la French-den acum sau mai tîrziu.

— Cît mai degrabă, cred, zise Cross.

— Atunci mîine? întrebă Webb.

— Nu, răspunse Doniphan. Aş vrea ca înainte de plecare să mergem şi dincolo de golf, să cercetăm şi coasta de nord a insulei. În patruzeci şi opt de ore putem fi înapoi la Bear-rock. Cine ştie dacă în direcţia aceea nu s-o vedea în larg vreun teritoriu pe care Baudoin nu l-a putut zări şi deci nici indica pe hartă? Cred că n-ar fi cuminte să ne facem aşezarea fără să ştim tot ce ne interesează.

Avea dreptate. Deci, chiar dacă întîrziau cu două-trei zile, s-au hotărît să plece în nord cît mai degrabă.

A doua zi, 14 octombrie, Doniphan şi cei trei tovarăşi plecară din zori către miazănoapte, de-a lungul ţărmului.

Pe o distanţă de vreo trei mile, între pădure şi mare se continua şirul de stînci, avînd la picioarele lor o plajă de nisip de peste o sută de picioare.

Spre amiază, cînd tinerii trecură de ultima stîncă, se opriră să prînzească.

În acest loc întîlniră încă un curs de apă care se vărsa în golf; dar după direcţia sa dinspre sud-est către nord-vest bănuiră că nu izvora din lac. Pîrîul curgea printr-o albie îngustă şi probabil că în el se vărsau apele mai mici din toată partea de miazănoapte a insulei. Doniphan îl numi North-creek (pîrîul de nord), căci era mic şi nu merita numele de rîu.

Cîteva zvîcnituri de vîslă au fost de ajuns ca bărcuţa de cauciuc să-i treacă şi n-avură decît să cotească pe după pădurea care-l mărginea.

În timp ce mergeau, două focuri de armă au fost trase de Doniphan şi de Cross, în împrejurările următoare: era în jurul orei trei. Ţinînd cursul apei, Doniphan înaintase spre nord-vest mai mult decît era necesar ca să ajungă pe coasta de miazănoapte. Tocmai se gîndea cum s-o ia din nou spre dreapta, cînd Cross, oprindu-l deodată, strigă:

— Uite, Doniphan, uite! şi-i arătă o namilă roşcată care se mişca printre ierburile înalte din păpurişul pîrîului, pe sub bolţile copacilor.

Doniphan îi făcu semn lui Webb şi Wilcox să nu mişte, apoi, însoţit de Cross, cu puşca gata să ţintească, se furişă fără zgomot înspre jivină.

Era un animal mare, putînd fi luat drept un rinocer dacă ar fi avut un corn pe cap şi dacă partea de jos a fălcilor ar fi fost mai proeminentă.

Două detunături consecutive: Doniphan şi Cross trăseseră aproape în acelaşi timp. Bineînţeles că la distanţa de o sută cincizeci de paşi, glonţul nu avusese nici un efect pe pielea atît de groasă a animalului, căci, ţîşnind din păpuriş, acesta trecu în goană rîul şi se făcu nevăzut în pădure. Dar Doniphan avu timp să-l recunoască. Era o amfibie de loc primejdioasă, un „anta" cu blană castanie, un fel de tapir enorm cum deseori se-ntîlnesc prin vecinătatea fluviilor din America de Sud. Cum însă animalul nu le-ar fi servit la nimic, nici nu le păru rău că s-a dus — decît doar dintr-o ambiţie de vînători.

Şi în partea aceasta a insulei se întindeau păduri cît vedeai cu ochii, dese, dese, cu copaci rotunzi şi cu fagi care se-mbulzeau cu miile. Doniphan îi dădu numele de Beechs-forest (pădurea de fagi) şi o trecu pe hartă, alături de celelalte două noi denumiri.

Cînd se lăsase seara, parcurseseră nouă mile. Încă pe atît, şi tinerii exploratori ajungeau în nordul insulei. Dar asta pe a doua zi.

Drumul fu reluat a doua zi în zori. Aveau de ce se grăbi: vremea era în schimbare. Vîntul sufla dinspre apus, cu tendinţa de a se înteţi. Dinspre larg, norii şi începuseră să gonească pe cer, e drept că mai pe sus, lăsînd încă speranţe că nu se vor preface în ploaie. Ca să ia în piept vîntul, oricît ar fi bătut de tare, era un fleac pentru nişte băieţi hotărîţi ca ei. Dar de s-ar fi prefăcut în rafale, cu întreg alaiul de ploi torenţiale, asta i-ar fi stin-

gherit grozav şi ar fi fost nevoiţi să renunţe la expediţie şi să se înapoieze degrabă la Bear-rock.

Iuţiră aşadar pasul, măcar că luptau cu vîntul care-i hărţuia dintr-o parte. A fost o zi rea, care prevestea o noapte şi mai rea. Într-adevăr, vîntul se prefăcu în furtună, care se dezlănţui peste toată insula, iar pe la cinci seara, tunetele începură să bubuie prelung, în timp ce fulgerele brăzdau cerul, luminîndu-l.

Doniphan şi tovarăşii săi nu dădură înapoi. Gîndul că se apropiau de ţintă îi îmbărbătă. De altfel, pădurile compacte de fagi se continuau şi în direcţia aceea şi le-ar fi dat putinţa să se adăpostească sub copaci. Dar vîntul se dezlănţuia cu atîta violenţă, încît nu se temeau de ploaie. Şi nici ţărmul nu putea fi departe.

Către opt seara auziră vuietul tumultuos de valuri, semn că erau în preajma unui banc de stînci.

Între timp, cerul, năpădit de nori, se întuneca din ce în ce. Ca să mai apuce să vadă ceva în largul mării înainte ca ultimele licăriri ale zilei să se stingă trebuiau să iuţească încă pasul.

Dincolo de marginea pădurii se întindea o plajă largă, de un sfert de milă, pe care talazuri înalte, albe de spumă se rostogoleau despletindu-se, după ce se izbiseră de colţurile de stîncă din miazănoapte.

Doniphan, Webb, Cross şi Wilcox, deşi frînţi de oboseală, mai avură putere să şi fugă. Trebuia cu orice preţ să arunce măcar o privire peste partea aceasta de Pacific cît timp mai era un pic de zi... Să fi fost oare marea în toată imensitatea ei sau doar un canal care îi separa de un continent sau de o insulă ?

Deodată, Wilcox, care o luase puţin înainte, se opri locului. Arăta cu mîna înspre ceva negru şi inform, movilit la picioarele prundului. Să fi fost oare vreun animal marin ? Vreo cetacee, balenă ori pui de balenă, eşuată pe nisip ? Ori poate mai degrabă o barcă răsturnată, după ce fusese izbită de stînci ?

Da, era o barcă culcată pe o parte, iar dincolo de ea, alături de dîra de ierburi încîlcite aduse de flux, Wilcox arătă două trupuri omeneşti, întinse la cîţiva paşi de barcă.

Doniphan, Webb şi Cross, rămaşi mai întîi locului, traversară în fugă plaja, fără să se gîndească, şi ajunseră la cele două trupuri, poate neînsufleţite, întinse pe nisip.

Abia atunci, cuprinşi de spaimă, fără măcar să le treacă prin minte că ar putea să mai fie o fărîmă de viaţă în acele trupuri şi că le-ar mai fi putut da vreun ajutor, fugiră repede să-şi caute un adăpost sub copaci.

Se întunecase acum de tot, cu toate că fulgerele luminau din cînd în cînd cerul, dar în curînd se stinseră şi ele. În bezna nopţii, urletele furtunii erau dublate de vuietul mării dezlănţuite.

Ce furtună ! Copacii trosneau din toate încheieturile, gata să se năruie peste cei care căutaseră adăpost sub ei. Dar nici pe plajă nu ar fi putut rămîne, căci nisipul dus de vînt biciuia aerul ca o mitralieră.

Noaptea întreagă, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross rămaseră sub copaci, fără să închidă ochii o clipă. Suferiră cumplit de frig ; foc nu puteau face, căci s-ar fi împrăştiat şi ar fi aprins crengile uscate de pe jos.

Şi apoi emoţia celor văzute îi ţinea încordaţi. De unde venise barca aceea ? De ce naţie să fi fost naufragiaţii ? Să fie oare vreun pămînt prin preajmă, de vreme ce barca putuse să ajungă la ţărmul insulei ? Sau poate era de pe vreun vas care naufragiase pe tărîmurile astea în timpul furtunii ?

Orice presupunere era cu putinţă şi, în scurtele răstimpuri de acalmie, Doniphan şi Wilcox, ghemuiţi laolaltă, se întrebau unul pe altul în şoaptă.

În acelaşi timp, în închipuirea lor pradă tuturor nălucilor, li se părea că aud ţipete din depărtare cînd vîntul mai slăbea şi, trăgînd cu urechea, se întrebau dacă n-or fi rătăcind pe plajă şi alţi naufragiaţi ! Nu ! Erau victimele unor năluciri ale pro-

priilor lor simțuri. Nici un strigăt de deznădejde nu răsunase în tumultul furtunii. Acum se învinuiau că în spaima aceea de moment fugiseră! Ar fi vrut să alerge înapoi printre stînci, cu riscul să fie spulberați de vînt! Dar, prin negura nopții, pe plaja aceea deschisă, măturată de năvala de valuri a fluxului, cum ar mai fi găsit locul unde eșuase luntrea răsturnată, locul unde trupurile zăceau pe nisip?

De altfel, părea că se topise în ei orice forță fizică sau morală. După ce fuseseră atîta vreme stăpîni pe ei, după ce se crezuseră poate bărbați, se simțeau acum redevenind copii în fața acestor ființe omenești, întîiele pe care le revedeau de la naufragiul lui *Sloughi,* aruncate de mare în stare de cadavre pe insula lor!

La urmă, cînd își veniră în fire, înțeleseră care le era datoria. A doua zi, de cum s-o lumina, aveau să coboare jos la țărm, să sape o groapă în nisip și să-i înmormînteze.

Ce noapte fără sfîrșit! Părea că niciodată n-au să mai vadă lumina zilei, care să le împrăștie spaimele!

Și măcar dac-ar fi putut să se uite la ceas ca să-și dea seama cît mai e pînă la ziuă! Însă, cu neputință de aprins un chibrit, chiar adăpostindu-l sub pătură. Cross încercă, dar în zadar.

Atunci Wilcox recurse la un alt mijloc ca să știe cu aproximație ora: ceasul lui se întorcea răsucindu-l de douăsprezece ori pentru douăzeci și patru de ore — adică o răsucire pentru două ore. Or, cum îl întorsese la ora opt, seara, însemna că socotind numărul de turații care ar mai rămîne, ar afla orele trecute. Așa și făcu și, nemaiavînd decît patru turații de dat, deduse că e aproape patru dimineața. Așadar, în curînd avea să se facă ziuă.

Într-adevăr, nu mult după aceea începu să se lumineze în răsărit. Vîntul nu se potolise și cum norii se lăsau tot mai jos pe mare, era de temut că ploaia avea să-i prindă pe băieți înainte de a fi ajuns la adăpostul din Bear-rock.

Orice-ar fi fost, întîi de toate aveau de împlinit o ultimă datorie față de cei doi naufragiați. Așa încît, de cum se ivi întîia geană de lumină pe sub învolburările de nori din zare, înaintară pe țărm luptînd din răsputeri cu răbufnirile de vînt. În cîteva rînduri se proptiră unul de altul, ca să nu-i răstoarne.

Luntrea eșuase lîngă o movilă de nisip. Se vedea după urmele de valuri că fluxul, ințețit de vînt, o depășise.

Cît despre cele două trupuri, nu mai erau acolo...

Doniphan și Wilcox înaintară vreo douăzeci de pași pe țărm...

Nimic!... Nici măcar vreo urmă, pe care de altfel refluxul ar fi șters-o.

— Nenorociții — exclamă Wilcox — erau așadar în viață, dacă au reușit să se ridice!

— Unde pot fi? întrebă Cross.

— Unde să fie? răspunse Doniphan, arătînd valurile care se rostogoleau turbate. Acolo unde i-o fi tîrît refluxul!

Doniphan se cățără cu greu pînă pe marginea bancului de stînci și privi cu luneta peste suprafața mării.

Nici un cadavru! Sigur că trupurile naufragiaților au fost duse în larg!

Doniphan se întoarse la Wilcox, Cross și Webb, care rămăseseră lîngă luntre.

O mai fi poate vreun supraviețuitor în ea?

Dar luntrea era goală.

Era o șalupă de pe un vas de comerț, cu punte în față și lungă de vreo treizeci de picioare. Nu mai era în stare de navigare, fiind avariată în flanc, pe linia de plutire, din cauza izbiturilor de stînci. Un ciot de catarg rupt de la bază, cîteva zdrențe de pînză care fîlfîiau prinse în cîrligele de pe marginea punții, capete de frînghii — e tot ce mai rămăsese din echipament. Cît despre provizii, unelte și arme, nimic în lăzi și nimic în deschizătura de sub punte.

În spate, două nume arătau cărui vas aparținuse și portul de origine:

Severn — San Francisco

San Francisco! Unul din porturile litoralului californian! Așadar, o navă americană!

Cît despre partea aceasta de coastă pe care naufragiații de pe *Severn* fuseseră aruncați de furtună, avea ca orizont marea, în toată imensitatea ei.

XXII

O INSPIRAȚIE A LUI BRIANT. BUCURIA CELOR MICI. CONSTRUIREA UNUI ZMEU. EXPERIENȚA ÎNTRERUPTĂ. KATE. SUPRAVIEȚUITORII DE PE SEVERN. PRIMEJDIILE PRIN CARE TREC DONIPHAN ȘI TOVARĂȘII LUI. DEVOTAMENTUL LUI BRIANT. DIN NOU ÎMPREUNĂ.

Sînt cunoscute împrejurările în care Doniphan, Webb, Cross și Wilcox au părăsit locuința de la French-den. De la plecarea lor, viața tinerilor coloniști devenise mai tristă. Cu cîtă îndurerare au privit toți despărțirea aceasta care putea să aibă urmări foarte rele în viitor! Bineînțeles, Briant nu avea de ce să-și aducă învinuiri, totuși era cel mai mîhnit dintre toți, fiind considerat motivul despărțirii.

Zadarnic căuta Gordon să-l mîngîie zicîndu-i:

— Au să se-ntoarcă, Briant, mai repede chiar decît crezi. Oricît de îndărătnic ar fi Doniphan, împrejurările au să fie mai tari decît el. Pariez că înainte de venirea iernii ai să-i vezi pe toți din nou la French-den.

Briant dădea din cap și nu mai știa ce să răspundă. Că vor fi siliți de împrejurări să se înapo-

ieze, da, se poate. Dar atunci cît de vitrege ar trebui să fie împrejurările acelea!

„Înainte de venirea iernii!" zisese Gordon. Adică să mai fie osîndiți să petreacă și o a treia iarnă pe insula Chairman? Și pînă atunci nu le va veni nici un ajutor de nicăieri? Adică pe tărîmurile astea ale Pacificului să nu treacă în timpul verii nici un vapor de comerț și nici balonul-semnal suit pe faleza Auckland să nu fie în sfîrșit văzut? E drept că balonul, înălțat doar la două sute de picioare deasupra nivelului insulei, nu era posibil de văzut decît pe o rază restrînsă. Așadar, după ce a încercat zadarnic împreună cu Baxter să pună la cale un plan de a construi o navă care să poată străbate marea, Briant se gîndi la un mijloc de a ridica un semnal la o înălțime mai mare. Vorbea adesea de asta și într-o zi îi spuse lui Baxter că lui îi părea foarte posibil ca pentru semnalizare să se folosească de un zmeu.

— Nici pînza, nici sfoara nu ne lipsesc — zise — și dacă aparatul e destul de mare, ar plana într-o zonă înaltă, să zicem la o mie de picioare.

— Afară de zilele cînd n-ar fi vînt de loc, răspunse Baxter.

— Zile fără vînt sînt puține, și atunci l-am trage jos. Dar în afară de cazul acesta, dacă sfoara e bine fixată pe sol, el însuși se va întoarce după vînt și n-am mai avea grija lui.

— Să încercăm, zise Baxter.

— Mai mult — adăugă Briant — dacă zmeul va fi vizibil ziua la o mare depărtare, poate vreo șaizeci de mile, va putea fi văzut și noaptea, dacă-i atîrnăm un felinar de coadă sau de speteze.

De fapt, ideea lui Briant era bună. Cît despre punerea ei în aplicare, nu prezenta nici o greutate pentru niște băieți tineri care de atîtea ori înălțaseră zmeie pe pajiștile din Noua Zeelandă.

Așa că, de cum aflară de proiectul lui Briant, îi cuprinse pe toți o mare bucurie. Cei mici mai ales, Jenkins, Iverson, Dole și Costar, se bucurară ca de o jucărie, extaziindu-se la gîndul să vadă un zmeu

cum nu mai văzuseră niciodată. Ce minune să ţii de sfoară, în vreme ce zmeul se leagănă pe sus!

— Să-i punem o coadă lungă, zise unul.

— Şi nişte zbîrnîitori mari! spuse altul.

— Şi o să-i facem deasupra un maimuţoi frumos, care va dănţui sus!

— O să-i trimitem ştafete!

Erau toţi în culmea fericirii.

Şi cînd te gîndeşti că acolo unde ei vedeau doar un prilej de distracţie, era o idee ingenioasă, care avea toate şansele să dea rezultate bune!

Baxter şi Briant se apucară aşadar de lucru, chiar a treia zi după ce Doniphan şi ceilalţi trei părăsiseră grota de la French-den.

— Să vedeţi ce ochi au să facă — zise Service — cînd or vedea asta! Ce păcat că nu le-a venit în minte şi Robinsonilor mei să înalţe un zmeu!

— Are să se vadă din toate părţile insulei? întrebă Garnett.

— Nu numai de pe insulă — răspunse Briant — dar şi de la o mare distanţă de jur împrejur.

— Şi din Auckland? întrebă Dole.

— Vai, nu! răspunse Briant, surîzînd la auzul unei asemenea întrebări. Dar poate că dacă l-or vedea Doniphan şi ceilalţi, au să se înapoieze!

Cu firea lui deschisă, Briant se gîndea fără încetare la cei plecaţi şi nu dorea altceva decît să-i vadă mai repede înapoi.

Şi în ziua aceea, şi în zilele următoare, nu făcură altceva decît să se ocupe de zmeu. Baxter fu de părere să-i dea forma unui octogon. Spetezele, uşoare şi rezistente, au fost făcute dintr-un fel de trestii foarte tari, care creşteau pe malurile lacului. Erau destul de solide ca să reziste la un vînt potrivit. Pe armătura aceasta întinseră o pînză uşoară, cauciucată, pe care o întrebuinţau la acoperitul spaţiilor dintre scîndurile punţii schoonerului — o pînză atît de impermeabilă, încît vîntul n-ar fi putut pătrunde prin ţesătura ei. Cît despre sfoară, vor întrebuinţa o strună lungă de cel puţin două mii de picioare şi cu o împletitură foarte

deasă, din cele cu care se leagă loch-ul [1], şi care este în stare să suporte o tensiune cît de mare.

Zmeul avea să fie împodobit cu o coadă lungă, care să-l menţină în echilibru. Era atît de solid construit, încît ar fi putut, fără nici o primejdie, să ridice şi pe unul din băieţi în aer. Dar nu era vorba de aşa ceva, ci doar să fie destul de solid ca să reziste unui vînt mai tare şi destul de mare ca, atingînd o înălţime considerabilă, să poată fi totuşi văzut de la o distanţă de cincizeci-şaizeci de mile.

Bineînţeles că un asemenea zmeu nu era de ţinut cu mîna. Cu puterea ce i-o dădea vîntul, ar fi luat pe sus toată colonia, şi încă cum! Iată de ce sfoara trebuia încolăcită pe un scripete al schoonerului: troliul acesta orizontal fu deci adus pe terenul de sport şi bine fixat în pămînt, ca să poată rezista la tracţiunea „uriaşului văzduhurilor" — nume pe care cei mici îl admiseră imediat.

Terminară lucrul în seara de 14 şi Briant hotărî să lanseze zmeul în după-amiaza zilei următoare, în prezenţa tuturor.

A doua zi însă a fost cu neputinţă de făcut experienţa. Cu furtuna ce se dezlănţuise, aparatul ar fi fost sfîrtecat în cîteva clipe dacă ar fi fost lăsat în voia vîntului. Era aceeaşi furtună care îi surprinsese pe Doniphan şi pe colegii lui în partea de nord a insulei şi care împinsese şalupa naufragiaţilor înspre stîncile din nord, cărora mai tîrziu le-au pus numele de Severn-shores (ţărmul Severn).

Peste două zile — 16 octombrie — cu toate că furtuna se mai liniştise, vîntul era încă prea puternic pentru ca Briant să-şi înalţe aparatul aerian. Dar, cum în după-amiaza aceleiaşi zile vremea se îndreptă datorită vîntului care slăbise simţitor, schimbîndu-şi direcţia şi suflînd dinspre sud-est, hotărîră experienţa pentru a doua zi.

Era 17 octombrie, dată care avea să fie păstrată la loc de frunte în analele insulei Chairman.

[1] Loch (se citeşte „log") — instrument care se lasă în apă pentru a măsura viteza unui vas în mers. (n.r.)

Vremea era numai bună, cu o briză potrivită, continuă și regulată, cît să susțină bine zmeul. Cu o înclinare bine calculată, ca să se mențină în albia vîntului, putea să fie ridicat la o înălțime mare, iar seara urma să fie dat iar jos, ca să-i atașeze un felinar ce l-ar face vizibil toată noaptea.

Dimineața întreagă nu făcură decît pregătiri, care se prelungiră cu un ceas și după-amiază. Apoi trecură toți pe terenul de sport.

— Ce bună idee a avut Briant cu aparatul ăsta! nu încetau să se minuneze Iverson și ceilalți, bătînd din palme.

Era ora unu și jumătate. Zmeul stătea întins pe jos, cu coada desfășurată în toată lungimea, gata doar ca, la semnalul lui Briant, să-și ia zborul, cînd Briant se opri locului. În clipa aceea, atenția sa fusese atrasă de purtarea stranie a lui Phann, care se repezise înspre pădure lătrînd atît de jalnic și de ciudat încît îi uimi pe toți.

— Ce e cu Phann? întrebă Briant.

— O fi simțit vreun animal prin pădure, spuse Gordon.

— Nu, că ar lătra altfel.

— Ia să vedem, interveni Service.

— Nu fără arme! zise Briant.

Service și Jacques dădură fuga la French-den, de unde fiecare aduse cîte o pușcă încărcată.

— Hai! spuse Briant.

Și toți trei, însoțiți de Gordon, o luară înspre Traps-woods.

Phann ajunsese; nu se vedea, dar lătra într-una. Nu apucară să facă cincizeci de pași, că Briant și ceilalți îl zăriră oprit în fața unui copac, la piciorul căruia zăcea o ființă omenească.

Era o femeie, care stătea pe jos, nemișcată, ca moartă, îmbrăcată într-o rochie simplă de lînă și cu un șal gros, cafeniu, legat în talie. Pe față i se citeau urmele unei dureri mari, măcar că arăta voinică și nu-i dădeai mai mult de patruzeci-patruzeci și cinci de ani. Istovită de oboseală și poate de foame, își pierduse cunoștința, dar respira încă.

Cu cîtă emoție văzură tinerii această întîie făptură omenească de la naufragiul lor!

— Respiră!... Respiră! exclamă Gordon. Poate foamea și setea...

Jacques alergă degrabă la French-den, de unde aduse niște pesmeți și o ploscuță cu rachiu.

Briant se aplecă înspre femeie și, deschizîndu-i cu greu gura încleștată, reuși să-i toarne cîteva picături din băutura întăritoare.

Femeia făcu o mișcare și ridică pleoapele. Privirea i se înviora dintr-o dată văzînd copiii adunați lîngă ea, apoi duse cu lăcomie la gură pesmetul pe care i-l întinsese Briant.

Vedeai bine că nefericita era mai mult moartă de foame decît de osteneală. Dar cine să fi fost femeia aceasta? Să fie cu putință să schimbi două cuvinte cu ea și s-o înțelegi?

Briant nu avu mult de așteptat, căci, săltîndu-se un pic, necunoscuta spuse în englezește:

— Vă mulțumesc, copii, vă mulțumesc!

O jumătate de oră mai tîrziu, Briant și Baxter o așezară în hol, unde Gordon și Service îi dădură toate ajutoarele de care avea nevoie.

De cum se simți un pic mai bine, se grăbi să le spună cele ce i se întîmplase.

Iată dar ce le povesti și se va vedea mai tîrziu cît avea să-i intereseze pe tinerii din colonie cele ce pătimise femeia.

Era americană de origine, din vestul îndepărtat al Statelor Unite, regiune numită Far-West. Numele ei era Katherine Ready, mai simplu — Kate. De mai bine de douăzeci de ani fusese femeie de încredere în serviciul familiei lui William R. Penfield, care locuia la Albany, capitala statului New York.

Cu o lună în urmă, domnul și doamna Penfield, trebuind să plece în Chile, unde aveau rude, veniseră la San Francisco, principalul port al Californiei, ca să se îmbarce pe vasul comercial *Severn*, comandat de căpitanul John Turner. Vasul avea destinația Valparaiso; domnul și doamna Penfield

o luară și pe Kate, pe care o considerau ca făcînd parte din familie.

Severn era un vas solid și desigur că ar fi ajuns cu bine la destinație dacă cei opt oameni din echipaj, angajați de curînd, n-ar fi fost niște ticăloși de cea mai joasă speță.

La două zile de la plecare, unul din ei, Walston, ajutat de tovarășii săi, Brandt, Rick, Henley, Cook, Forbes, Cope și Pike, a pus la cale o răscoală, în care căpitanul Turner și secundul lui au fost uciși, o dată cu domnul și doamna Penfield.

Scopul ucigașilor era ca, după ce vor fi pus mîna pe vas, să-l întrebuințeze pentru comerțul cu sclavii, care încă se mai practica în unele provincii din America de Sud.

Din cei aflați pe bord au scăpat numai două persoane : Kate, pentru care a intervenit marinarul Forbes, mai omenos decît ceilalți, și cîrmaciul lui *Severn*, un om de vreo treizeci de ani, numit Evans, pe care trebuiseră să-l cruțe, ca să le conducă vasul.

Ororile astea se întîmplaseră în noaptea de 7 spre 8 octombrie, în timp ce *Severn* se găsea la două sute de mile de coasta chiliană.

Amenințat cu moartea, Evans a fost nevoit să îndrepte vasul înspre Capul Horn, ca să ajungă prin ținuturile de vest ale Africii. Dar la cîteva zile după aceea — din ce cauză nu se știe — pe vas s-a declarat un incendiu. În cîteva clipe, focul s-a întins cu atîta repeziciune, încît Walston și tovarășii săi n-au mai fost în stare să salveze vasul. Ba unul din ei s-a și înecat, sărind în apă ca să scape de foc.

Trebuiră dar să părăsească vasul, să arunce în grabă într-o șalupă cîteva merinde, ceva muniții și arme și să se depărteze, în momentul în care *Severn* se prăbușea în flăcări.

Situația naufragiaților era foarte gravă, căci se găseau la două sute de mile distanță de ținuturile cele mai apropiate. De n-ar fi fost Kate și Evans,

n-ar fi fost decît o pedeapsă binemeritată ca șalupa cu mizerabilii ucigași să se scufunde.

După două zile izbucni furtuna aceea îngrozitoare, iar situația deveni și mai tragică. Dar cum vîntul sufla din larg, șalupa cu catargul rupt și pînza sfîșiată a fost împinsă către insula Chairman. Se știe cum în noaptea de 15 spre 16, după ce a fost lovită de bancul de stînci, a eșuat pe țărm, cu parte din carcasă zdrobită și bordajul avariat.

Walston și ceilalți, istoviți de lupta cu valurile și rămași aproape fără merinde, erau frînți de frig și de foame. În momentul eșuării erau ca și morți. Încă înainte de a eșua, un val îi smulse pe cinci dintre ei ; un alt val îi culcă pe alți doi pe nisip, în vreme ce Kate fu prăvălită de cealaltă parte a șalupei.

Cei doi rămaseră multă vreme locului, fără simțire. Kate își veni mai repede în fire, dar socoti că e mai bine să se prefacă moartă, cu toate că-și închipuia că Walston și ceilalți patru pieriseră. Aștepta să se lumineze de ziuă, ca să caute un adăpost pe țărmul acesta necunoscut, cînd, pe la trei dimineața, se auziră pași pe nisip, lîngă șalupă.

Erau Walston, Brandt și Rock, care scăpaseră cu greu din valuri. Trecînd bancul de stînci, ajunseseră la locul unde zăceau Forbes și Pike și se străduiră să-i readucă la viață. Apoi se sfătuiră între ei, în timp ce cîrmaciul Evans îi aștepta ceva mai departe, păzit de Cope și de Rock.

Și iată ce vorbiră — iar Kate auzi cuvînt cu cuvînt :

— Unde-om fi ? întrebă Rock.

— Habar n-am, răspunse Walston. Puțin îmi pasă ! Aci nu rămînem : ne lăsăm în răsărit. Ne-om descurca noi cînd s-o face ziuă.

— Și armele ? întrebă Forbes.

— Sînt aici. Munițiile sînt neatinse, răspunse Walston.

Și scoase din lada șalupei cinci puști și mai multe pachete de cartușe.

— Cam puţin — zise Rock — ca să ieşi din încurcătură într-un ţinut de sălbatici.

— Evans unde-o fi? întrebă Brandt.

— Mai încolo — răspunse Walston — păzit de Cope şi de Rock. Vrea, nu vrea, are să meargă cu noi, dacă nu, îl achit!

— Dar unde e Kate? zise Rock. O fi scăpat?

— Kate? Răspunse Walston. De ea nu mai avem a ne teme. Am văzut-o eu cînd a venit peste cap, înainte ca şalupa să fi eşuat. Acum o fi la fund.

— Mai bine că am scăpat de ea! zise Rock. Ştia prea multe despre noi.

— Multă vreme n-ar mai fi ştiut, adăugă Walston, iar felul în care spuse aceste vorbe nu lăsau nici o îndoială asupra intenţiilor lui.

Kate, care auzise totul, era hotărîtă să fugă de îndată ce marinarii vor pleca.

Peste puţin, Walston şi tovarăşii lui, susţinînd unul pe Forbes, celălalt pe Pike, căruia îi tremurau picioarele, îşi luară armele, muniţiile şi puţinele merinde din lăzile şalupei — adică vreo şase livre de pastramă, ceva tutun şi două-trei ploşti cu gin — şi se depărtară, în vreme ce furtuna era în toi.

Cînd îi văzu departe, Kate se ridică. Era şi timpul, căci fluxul ajunsese la ţărm şi valurile ar fi tîrît-o în larg.

E lesne de înţeles de ce Doniphan şi colegii lui, cînd se înapoiaseră să-i îngroape pe cei doi naufragiaţi, găsiseră locul gol.

Walston şi banda lui se îndreptau înspre răsărit, în vreme ce Kate, dimpotrivă, fără să ştie, se îndrepta spre partea de miazănoapte a lacului.

Ajunsese acolo în după-amiaza zilei de 16, frîntă de osteneală şi de foame. Abia de-şi ţinuse inima cu cîteva fructe sălbatice. O luă apoi pe ţărmul stîng în jos şi merse toată noaptea, ca şi în dimineaţa de 17, pînă căzu pe locul de unde Briant o ridică mai mult moartă.

Acestea sînt faptele povestite de Kate, fapte foarte îngrijorătoare. Adevărul e că pe insula aceasta, pe care copiii trăiseră în deplină siguranţă

pînă atunci, se pripăşiseră şapte oameni în stare de orice fărădelegi. S-ar da ei oare în lături să-i atace dacă ar descoperi locuinţa de la French-den? Nu, nici vorbă! Prea mare interes ar avea să pună stăpînire pe material, să le ia proviziile, armele şi mai ales uneltele, fără de care n-ar putea să repare şalupa, ca să pornească iar pe mare. Şi, în cazul acesta, cum le-ar ţine piept Briant şi tovarăşii săi — dintre care cei mai în vîrstă aveau cincisprezece ani, iar cei mici, abia zece! Nu era înspăimîntător ce-i aştepta? Dacă Walston rămînea pe insulă, fără îndoială că te puteai aştepta la un atac din partea lui.

E lesne de închipuit cu cîtă emoţie ascultară toţi cele povestite de Kate. Auzind-o, Briant se gîndea într-una: dacă asta este ce-i aştepta în viitor, Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross erau primii în primejdie. Şi-apoi cum ar putea să se păzească, dacă ei nici măcar nu ştiu de prezenţa naufragiaţilor de pe *Severn* pe insulă, şi tocmai pe acea parte a litoralului pe care o cercetau acum? Era destul un foc de puşcă, pentru ca Walston să afle totul despre ei. Atunci, toţi patru ar cădea în mîinile criminalilor, care, e sigur, nu-i vor cruţa.

— Trebuie mers numaidecît în ajutorul lor — zise Briant — şi preveniţi încă astăzi...

— Şi aduşi la French-den! adăugă Gordon. Mai mult ca oricînd e bine să fim toţi la un loc şi să luăm măsuri împotriva vreunui atac al tîlharilor ăstora!

— Da — zise Briant — şi de vreme ce trebuie să se înapoieze, se vor înapoia! Plec după ei!

— Tu, Briant?

— Eu, Gordon!

— Dar cum?

— Ne îmbarcăm în iolă, eu şi Moko. În cîteva ore trecem lacul şi coborîm pe East-river în jos, cum am mai făcut. Sînt sigur că-i găsesc pe toţi la vărsare...

— Şi cînd te gîndeşti să pleci?

— Chiar în seara asta, zise Briant. De cum s-o întuneca, pentru ca să trecem lacul neobservați.

— Merg și eu cu tine, frate? întrebă Jacques.

— Nu, îi răspunse Briant. E neapărat nevoie să ne întoarcem toți în iolă și abia de-o fi loc pentru șase.

— Rămîne hotărît? întrebă Gordon.

— Hotărît, zise Briant.

Desigur că era cea mai bună soluție, nu numai în privința lui Doniphan, a lui Wilcox, Webb și Cross, dar și în interesul coloniei. Patru băieți în plus, și dintre cei mai voinici, era un ajutor neprețuit în caz de vreun atac. Pe de altă parte, nu rămînea o clipă de pierdut dacă voiau să fie cu toții înapoi la French-den în douăzeci și patru de ore.

Bineînțeles că nici vorbă nu mai era să înalțe zmeul. Ar fi fost din cale-afară de nesocotit. N-ar mai fi fost un semnal pentru vapoare — de-ar fi să treacă vreunul — ci pentru Walston și banda lui de tîlhari. În legătură cu aceasta, Briant se gîndea chiar că ar fi bine să dea jos catargul de semnalizare de pe creasta falezei Auckland.

Pînă înseră, rămaseră cu toții în hol. Kate auzise acum și ea prin tot ce trecuseră copiii și, mișcată, își uitase de propriile suferințe, gîndindu-se numai la ei. De-ar fi să rămînă înpreună pe insulă, avea să le fie în totul devotată, să-i îngrijească și să-i iubească întocmai ca o mamă. Abia venită, ea și găsise pentru cei mici, pentru Dole și Costar, un nume de mîngîiere. Le zicea „papooses", ca la copilașii mici din Far-West.

Iar Service, în amintirea romanelor favorite, propuse ca lui Kate, care le venise într-o vineri, să-i spună „Vinerica" — așa precum Crusoe îl botezase pe neuitatul lui tovarăș, Vineri.

La șase seara, toate pregătirile de plecare erau gata. Devotat, Moko, care nu s-ar fi dat înapoi de la nici o primejdie, se bucura mai dinainte că avea să plece cu Briant într-o asemenea expediție.

Se îmbarcară amîndoi, cu ceva muniții și înarmați cu cîte un revolver și un cuțit lung, marinăresc. După ce-și luară rămas bun de la colegi, care se uitau după ei cu inima strînsă, se făcură nevăzuți printre umbrele ce se lăsau peste lac.

O dată cu înserarea, un vîntuleț ușor începu să adie dinspre miazănoapte. Dacă avea să se mențină, ar fi ajutat iolei și la dus și la întors. În orice caz, adierea asta le prinse bine în traversarea lacului de la vest spre est. Noaptea era foarte întunecoasă — împrejurare fericită, căci Briant dorea să poată trece nevăzuți. Ținînd direcția după indicațiile busolei, era sigur că va ajunge pe țărmul opus, rămînînd să caute rîul mai în sus ori mai în jos, cu iola.

Briant și Moko priveau încordați în direcția aceea, cu teama să nu vadă vreun foc care — după cum ar fi fost probabil — le-ar fi indicat prezența lui Walston și a bandei lui, căci Doniphan își avea desigur așezarea pe litoral, la vărsarea lui East-river în mare.

Făcură cele șase mile în două ore. Iola n-a avut de suferit din cauza vîntului, cu toate că între timp se cam întețise.

Poposiră în același loc ca și data trecută și merseră pe lîngă mal cale de o jumătate de milă, ca să ajungă la intrîndul în care apele lacului se revărsau în albia rîului. Asta le luă cîtăva vreme. Iar pentru că acum aveau vîntul în față, trebuiau să se folosească de vîsle. Era atîta liniște pe sub bolțile copacilor aplecați peste apă! Nici un lătrat de șacal, nici un urlet de fiară din adîncurile codrului! Nici un foc suspect pe sub masele negre de frunziș!

Totuși, pe la zece și jumătate, Briant, așezat în partea din spate a iolei, îl apucă de braț pe Moko. La cîteva sute de pași de East-river, pe malul drept, un foc pe jumătate trecut arunca o lumină slabă prin noapte. Cine putea fi acolo? Walston ori Doniphan? Trebuia neapărat știut înainte de a porni pe rîu în jos.

— Moko, eu cobor, zise Briant.
— Nu vrei să vin şi eu, Briant ? spuse Moko în şoaptă.
— Nu, mai bine singur ! Risc mai puţin să fiu văzut cînd mă apropii.
Iola fu trasă la mal şi Briant sări jos, după ce-i spuse lui Moko să-l aştepte. Într-o mînă ţinea cuţitul, la brîu avea revolverul, la care era hotărît să nu recurgă decît în caz de mare primejdie, ca să nu facă zgomot.
După ce sui malul, plin de curaj, Briant se furişă pe sub copaci, cînd deodată se opri : la douăzeci de paşi, la lumina slabă a focului, i se păru că vede o umbră care se furişa ca şi el printre ierburi.
În clipa aceea izbucni un răcnet înspăimîntător şi o umbră enormă se avîntă înainte. Era un jaguar mare. Imediat se auzi strigînd :
— Ajutor !... Ajutor !
Briant recunoscu glasul lui Doniphan. Era el, într-adevăr. Ceilalţi colegi se aflau în tabăra de lîngă rîu.
Doniphan, doborît de jaguar, se zbătea, în neputinţă de a se servi de armă.
Wilcox, deşteptat de ţipete, sări, cu puşca la ochi, gata să tragă.
— Nu trage ! Nu trage !... strigă Briant.
Înainte ca Wilcox să-l poată vedea, Briant se repezi înspre fiară, care se şi întoarse către el, în timp ce Doniphan se ridica degrabă.
Din fericire, Briant se feri la vreme, după ce-l înjunghie mai întîi pe jaguar. Totul se petrecu atît de repede, încît nici Doniphan, nici Wilcox n-avură timp să intervină. Rănită de moarte, fiara se prăbuşise, în timp ce Webb şi Cross alergau să-l scape pe Doniphan.
Dar biruinţa asta era cît pe-aci să-l coste scump pe Briant, al cărui umăr sîngera sfîşiat de ghearele fiarei.
— Cum de eşti aici ? se miră Wilcox.

— O să aflaţi mai tîrziu ! zise Briant. Haideţi... ! Repede !...
— Nu înainte să-ţi mulţumesc Briant, zise Doniphan. Mi-ai salvat viaţa !
— Am făcut ce-ai fi făcut şi tu în locul meu, răspunse Briant. Dar să nu mai vorbim. Veniţi cu mine !
Totuşi, deşi rana lui Briant nu era gravă, trebuiră să i-o lege foarte strîns cu o batistă, şi în vreme ce Wilcox îl pansa, Briant îşi puse colegii la curent cu tot ce se petrecuse între timp.
Aşadar oamenii pe care Doniphan îi crezuse morţi şi luaţi de valuri, în vremea fluxului, erau vii ! Cutreierau prin insulă ! Erau nişte răufăcători cu mîinile pătate de sînge. O femeie naufragiase o dată cu dînşii în şalupa vasului *Severn*, iar femeia aceea era la French-den ! S-a isprăvit deci ; nu mai e nici o siguranţă pe insulă ! Iată, aşadar, de ce Briant îi strigase lui Wilcox să nu tragă focul de puşcă asupra jaguarului, pentru ca detunătura să nu fie auzită, şi iată de ce Briant a înjunghiat fiara cu cuţitul.
— Ah, Briant, eşti mai bun decît mine ! exclamă Doniphan înduioşat şi într-un avînt de recunoştinţă, mai presus de firea lui atît de mîndră.
— Nu, Doniphan, nu, prietene — răspunse Briant — şi acum, cînd mîna ta se află într-a mea, nu-ţi dau drumul pînă ce nu-mi promiţi că te întorci înapoi.
— Da, Briant, trebuie ! fu de acord Doniphan. Poţi să te bizui pe mine ! De-acum înainte voi fi primul care să te asculte. Mîine, în zori, plecăm.
— Nu ; chiar acum — preciză Briant — ca să ajungem fără să fim văzuţi.
— Dar cum ? întrebă Cross.
— Moko e aici ! Ne aşteaptă în iolă. Tocmai ne pregăteam să pornim pe East-river înspre voi, cînd am văzut lumina unui foc.
— Şi ai picat la timp ca să mă scapi ! repetă Doniphan.

— Şi ca să te aduc înapoi la French-den !

Acum trebuie explicat de ce Doniphan, Wilcox, Webb şi Cross îşi aveau tabăra acolo şi nu la vărsarea lui East-river ; după plecarea lor de pe coasta unde naufragiase şalupa de pe *Severn*, toţi patru se înapoiară la Bear-rock în seara de 16. Chiar în dimineaţa zilei următoare, o luaseră pe rîu în sus, pe malul stîng al lui East-river, pînă la lac, unde poposiseră aşteptînd să se facă ziuă ca să pornească spre French-den.

Înainte de răsăritul zorilor, Briant şi ceilalţi se suiră în iolă, dar cum era foarte strîmtă pentru şase, trebuia multă atenţie la cîrmă.

Vîntul a fost însă prielnic, iar Moko a condus cu atîta îndemînare, încît ajunseră toţi cu bine.

Cu cîtă bucurie îi primi Gordon pe cei care lipsiseră, cînd, pe la patru dimineaţa, debarcară la digul de pe rîul Zeelanda. Dacă-i ameninţau primejdii mari, cel puţin acum erau cu toţii laolaltă la French-den !

XXIII

CARE E SITUAŢIA. MĂSURI DE PREVEDERE. SCHIMBĂRI ÎN FELUL DE VIAŢĂ. „POMUL-VACĂ". CE E NEVOIE DE ŞTIUT. O PROPUNERE A LUI KATE. PE BRIANT ÎL MUNCEŞTE UN GÎND. PROIECTUL LUI. SFĂTUIRE. PE MÎINE !

Colonia se întregise din nou, ba crescuse chiar cu încă un membru : acea bună Kate care, în urma unei înspăimîntătoare drame pe mare, naufragiase pe ţărmul insulei Chairman. Mai mult : buna înţelegere avea să domnească acum la French-den, şi de astă dată nimeni nu o va mai tulbura cu nimic.

Dacă lui Doniphan îi mai părea rău uneori că nu e el şeful coloniei, cel puţin se înapoiase în mijlocul colegilor, şi din toată inima. Da, despărţirea aceasta de trei zile dăduse roade. Nu numai o dată, fără s-o mărturisească celorlalţi şi fără să-şi recunoască vina, dat fiind că la el ambiţia era mai presus decît interesul, îşi dăduse totuşi seama la ce prostii îl ducea îndărătnicia. Wilcox, Webb şi Cross erau şi ei conştienţi de acest lucru. Iar în momentul cînd Briant i-a dovedit devotamentul ce-l avea faţă de el, tot ce a fost bun în Doniphan a ieşit la iveală — şi pentru totdeauna.

De altfel, prea erau mari primejdiile care ameninţau mica lor colonie, expusă să fie atacată de şapte bandiţi vînjoşi şi înarmaţi ! Bineînţeles că Walston avea tot interesul să plece cît mai degrabă de pe insulă. Dacă ar bănui însă că în preajma lui se află o colonie unde ar găsi tot ceea ce-i lipseşte lui, nimic nu l-ar opri să o atace şi toate şansele ar fi de partea lui. Tinerii noştri trebuiră aşadar să aibă mare grijă să nu se mai depărteze dincolo de rîul Zeelanda şi să nu se mai arate prin preajma lacului cîtă vreme Walston şi banda lui nu părăseau insula.

Dar mai întîi era bine de ştiut dacă în timp ce se înapoiau de la locul naufragiului şalupei la Bear-rock, Doniphan, Cross, Webb şi Wilcox nu observaseră nimic care să le dea de bănuit că marinarii de pe *Severn* ar fi pe insulă.

— Nimic, răspunse Doniphan. Adevărul e însă că noi, ca să ne înapoiem la vărsarea lui East-river, am luat alt drum decît cel pe care ne-am dus suind înspre nord.

— Şi totuşi e sigur că Walston a apucat-o înspre răsărit, zise Gordon.

— Ai dreptate, răspunse Doniphan, dar probabil că el a luat-o pe coastă în jos, în timp ce noi mergeam direct spre interior, străbătînd pădurea de fagi. Uitaţi-vă pe hartă şi o să vedeţi cît de mare e curbura ţărmului din sus de golful Deception. E

acolo un ținut vast, unde tîlharii s-au putut refugia fără să se depărteze prea mult de locul unde și-au lăsat șalupa. De fapt, poate că Kate ar ști să ne spună cam în ce regiune se află insula noastră.

Dar Kate, căruia Gordon îi pusese aceeași întrebare, nu știuse să le răspundă.

După incendiul de pe *Severn*, cînd Evans luase cîrma șalupei, el manevrase așa fel încît să se mențină pe lîngă țărmul american, de care insula aceasta nu putea fi prea departe. Dar el nu pomenise de loc de numele insulei pe care îi împinsese furtuna. Totuși cum numeroasele arhipelaguri de pe lîngă coastă nu se află la o distanță prea mare de continent, Walston avea toate motivele să ajungă la vreunul din ele și, deci, să rămînă pe litoralul de est. Într-adevăr, dacă ar reuși să-și repare șalupa atît cît să poată pleca, nu i-ar fi greu să se îndrepte spre vreun ținut din America de Sud.

— Doar dacă — zise Briant — lui Walston, ajuns la gura lui East-river și dînd de urmele tale, Doniphan, nu-i vine ideea să caute mai departe.

— Ce urme? răspunse Doniphan. O grămăjoară de cenușă stinsă? Și ce-ar putea deduce din asta? Că insula e locuită? Un motiv în plus ca să se ascundă...

— Firește — spuse Briant — numai de n-ar descoperi că populația insulei se reduce la o mînă de copii!... Să ne abținem, așadar, de la orice ar putea să-i dea de știre cine sîntem. Și chiar în privința asta voiam să te întreb, Doniphan, dacă ați tras cumva focuri de armă în timp ce vă-ntorceați la golful Deception?

— Nu; și chiar de mirare — răspunse Doniphan surîzînd — cînd sînt un atît de mare risipitor de praf de pușcă! În momentul cînd am părăsit coasta aveam rezerve suficiente de vînat, așa încît n-am tras nici un foc de armă care să ne dea de gol. Ieri noapte, Wilcox era cît pe-aci să tragă în jaguar, dar, din fericire, ai picat chiar la vreme ca

să-l împiedici pe el să tragă, iar mie să-mi scapi viața, Briant, riscînd-o pe a ta!

— Ți-o repet, Doniphan, n-am făcut decît ce-ai fi făcut și tu în locul meu! Și, pe viitor, nici un foc de pușcă! Să nu ne mai ducem nici măcar la Traps-woods! Să trăim din ce avem!

E de la sine înțeles că, de-ndată ce-au ajuns la French-den, Briant primi toate îngrijirile necesare pentru ca să i se vindece rana, care în curînd începu să se închidă. Nu-i mai rămase decît o stînjenire în braț, dar și aceea dispăru cu timpul.

Între timp, luna octombrie trecu, și Walston nu se arătase prin preajma rîului Zeelanda. Să fi plecat oare după ce și-o fi reparat șalupa? N-ar fi chiar imposibil, căci avea o toporișcă — o văzuse Kate — și poate că s-ar fi putut ajuta și cu vreun cuțit solid marinăresc, iar lemn se găsea destul în apropiere de Severn-shores.

Totuși, cum nu știau nimic precis, viața la French-den fusese schimbată cu totul. Nici un fel de excursie mai îndepărtată, în afară de ziua cînd Baxter și Doniphan se duseseră să dea jos catargul de semnalizare ce se înălța pe faleza Auckland.

De acolo, de sus, Doniphan privi cu luneta peste pădurile nesfîrșite care se bolteau înspre răsărit. Cu toate că nu putea ajunge cu privirea pînă la litoral, ascuns după perdeaua codrilor de fagi, dacă totuși vreun fum s-ar fi ridicat în aer, cu siguranță că l-ar fi văzut — și asta ar fi însemnat că Walston și banda lui își aveau tabăra în partea aceea a insulei. Dar Doniphan nu văzu nimic, nici în direcția aceea și nici în largul golfului Sloughi, decît aceleași întinsuri de ape pustii.

În neputință de a mai face excursii și de a se folosi de arme de foc, vînătorii coloniei fuseseră constrînși să renunțe la cea mai dragă îndeletnicire. Noroc că în lațurile și capcanele întinse în apropiere de French-den se prindea vînat din belșug. De altfel, prepelițele „tinamu" și dropiile din ogradă se înmulțiseră atît de mult, încît Service și

Garnett erau nevoiţi să taie mereu din ele. Cum adunaseră o mulţime de frunzuliţe din pomul de ceai şi multă sevă de arţar, care se preface atît de uşor în zahăr, nu mai trebuiră să meargă pînă la Dike-creek, ca să-şi reînnoiască provizia. Şi chiar dacă nu vor fi salvaţi de pe insulă pînă-n iarnă, aveau din plin grăsime pentru felinare, conserve şi vînat pentru gătit. Doar de combustibil trebuiau să se îngrijească, dar lemnele tăiate în pădurile din Bog-woods le puteau căra oarecum pe ascuns, mergînd de-a lungul rîului Zeelanda.

În vremea aceea, o descoperire nouă veni să sporească belşugul de la French-den. Descoperirea nu se datoră lui Gordon, cu toate cunoştinţele lui de botanică, ci meritul fu al lui Kate. Existau pe marginea pădurii din Bog-woods cîţiva arbori înalţi de cincizeci-şaizeci de picioare, care au scăpat de tăişul toporului datorită faptului că lemnul lor, foarte fibros, n-ar fi fost tocmai potrivit pentru focurile din hol şi de la grajd. Arborii aveau nişte frunze de o formă alungită, care porneau de la nodurile de ramificaţie ale crăcilor şi a căror extremitate era prevăzută cu vîrfuri foarte ţepoase. De cum văzu copacii aceştia — la 25 octombrie — Kate exclamă :

— Ei !... Iată „pomul-vacă" !

Dole şi Costar, care o însoţeau, făcură un haz nespus :

— Cum „pomul-vacă" ? spuse unul.

— Îl mănîncă vacile ? întrebă celălalt.

— Nu, copii, nu, răspunse Kate. Îi zice aşa pentru că dă lapte, şi un lapte mai bun decît al lamelor voastre.

Cînd se înapoiară la French-den, Kate îi spuse lui Gordon ce descoperise. Gordon îl chemă pe Service şi amîndoi, însoţiţi de Kate, merseră din nou la Bog-woods. Uitîndu-se la copac, Gordon se gîndi că trebuie să fie unul din aşa-zişii „galactendroni", destul de numeroşi prin pădurile din nordul Americii, şi nu se înşela.

Preţioasă descoperire ! Şi într-adevăr, era destul să facă o crestătură în scoarţa copacului, pentru ca să ţişnească un fel de suc lăptos, avînd acelaşi gust şi aceleaşi proprietăţi nutritive ca şi laptele de vacă. Mai mult, dacă laşi laptele acesta să se prindă, dă o brînză minunată şi în acelaşi timp produce o ceară foarte curată, aproape ca şi ceara de albine, din care se fac lumînări de calitate bună.

— Ei bine — zise Service — dacă-i zice pomul-vacă, trebuie să-l mulgem !

Şi, glumeţ din fire, Service întrebuinţa fără să ştie chiar expresia indienilor, care spun în mod curent : „Hai să mulgem pomul !"

Gordon făcu o crestătură în scoarţa copacului şi, într-adevăr, începu să curgă un suc pe care Kate îl adună într-un vas cu care venise, strîngînd aproape doi litri.

Era un lichid plăcut, albicios, foarte îmbietor şi care avea aceleaşi substanţe ca şi laptele de vacă. E aproape mai hrănitor, mai gras şi mai plăcut la gust.

La French-den, vasul fu golit într-o clipă, iar Costar se mînji pe gură ca un pisoi. Cît despre Moko, nu-şi ascundea de loc mulţumirea gîndindu-se cîte feluri noi avea să facă din aşa bunătate. Nici măcar n-avea să facă economie : „cireada" de galactendroni era la doi paşi şi-i dădea din plin acest lapte vegetal !

Într-adevăr — fără să fie nevoie să repetăm prea mult acest lucru — se ştie că insula Chairman ar fi putut îndestula o colonie şi mai numeroasă. Existenţa copiilor era asigurată chiar pentru multă vreme. Apoi, venirea lui Kate în mijlocul lor, îngrijirile pe care le primeau de la această femeie devotată, totul se îmbina ca să le facă viaţa mai uşoară.

De ce a trebuit ca siguranţa de altădată să fie acum tulburată pe insula Chairman ! Cîte descoperiri ar fi putut face Briant şi ceilalţi cercetînd părţile necunoscute din răsărit — la care acum trebuiau să renunţe ! Au să mai poată relua ei vreodată excursiile fără altă grijă decît aceea că

au să întîlnească vreo fiară, desigur mai puţin fioroasă decît acelea cu chip de om, de care trebuiau să se ferească acum zi şi noapte?

Totuşi, pînă în primele zile din noiembrie, nici o urmă suspectă nu se arătă prin apropiere de French-den. Briant se întreba chiar dacă marinarii de pe *Severn* mai erau pe insulă. Şi totuşi, Doniphan văzuse cu ochii lui în ce hal era şalupa, cu catargul rupt, cu pînzele zdrenţuite şi bordajul sfărîmat de bancul de stînci. E drept însă — şi Evans desigur că ştia — că dacă insula Chairman era în apropierea continentului ori a vreunui arhipelag, poate că şalupa, peticită de bine de rău, mai putea să facă un drum nu prea lung. Se putea dar crede că Walston se hotărîse să părăsească insula. Da, şi tocmai asta trebuia cercetat înainte de a relua firul vieţii de mai înainte.

În cîteva rînduri, Briant îşi puse de gînd să se ducă în recunoaştere prin regiunea de răsărit a lacului. Doniphan, Baxter şi Wilcox nu aşteptau decît să-l însoţească. Dar ca să rişti să cazi în mîinile lui Walston şi să afle cu ce adversari slabi ar fi avut de-a face, asta ar fi avut urmări groaznice. Iată de ce Gordon, care dădea totdeauna sfaturi bune, îl opri pe Briant să se aventureze prin adîncul pădurii de fagi.

Kate făcu atunci o propunere din care decurgeau mai puţine primejdii:

— Domnule Briant — îi spuse într-o seară, cînd erau toţi laolaltă în hol — îmi daţi voie să plec în zorii zilei?

— Să ne părăseşti, Kate? zise Briant.

— Da! Doar n-o să staţi mereu cu îndoiala asta! Şi, ca să ştiţi dacă Walston mai este încă pe insulă, sînt de părere să mă duc eu pe plaja unde am fost aruncaţi de furtună. Dacă şalupa mai este acolo, înseamnă că Walston n-a putut pleca. Dacă nu mai este, atunci nu mai aveţi de ce vă teme de el.

— Ceea ce propui dumneata, Kate, este exact ceea ce Briant, Baxter, Wilcox şi cu mine ne propuneam să facem, spuse Doniphan.

— Fără îndoială, domnule Doniphan — răspunse Kate — dar în timp ce pentru dumneavoastră asta constituie o primejdie, pentru mine, nu.

— Cum, Kate — zise Gordon — dar dacă se-ntîmplă să cazi iar în mîna lui Walston!

— Atunci — răspunse Kate — am să fiu din nou în situaţia de mai înainte de-a fugi. Atîta tot!

— Şi dacă ticălosul te omoară, cum e de aşteptat? zise Briant.

— Cum am scăpat întîia oară, scap şi a doua, mai ales acum, cînd ştiu să vin la French-den. Iar dacă aş putea să fug împreună cu Evans şi i-aş spune ce e cu dumneavoastră, de cît folos, de ce ajutor v-ar putea fi un om atît de cumsecade!...

— Dacă Evans ar fi avut putinţa să fugă n-ar fi fugit?... Nu e şi interesul lui să scape?...

— Are dreptate Doniphan, fu de părere Gordon. Evans ştie tîlhăriile lui Walston şi ale complicilor şi sigur că au să-l omoare de îndată ce n-or mai avea nevoie de el să le conducă şalupa pînă la ţărmul american. Aşa încît dacă n-a fugit încă, înseamnă că e păzit de aproape.

— Ori că a şi plătit cu viaţa vreo încercare de evadare, adăugă Doniphan. Aşadar, Kate, dacă te-ar prinde...

— Credeţi-mă — răspunse Kate — am să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu mă prindă.

— Se prea poate — zise Briant — numai că niciodată n-o să te lăsăm să rişti aşa ceva. Nu! Vom căuta alt mijloc, mai puţin primejdios, ca să ştim dacă Walston mai e sau nu pe insulă.

Propunerea lui Kate odată respinsă, nu mai rămînea decît să se ferească de imprudenţe. E sigur că dacă lui Walston i-ar sta în putinţă să plece, ar face-o înainte să înceapă vremea rea, ca să ajungă cu toţii pe vreun tărîm unde să fie primiţi cum se cuvine, cînd e vorba de naufragiaţi, ori de unde ar veni.

Dar admiţînd chiar că Walston ar mai fi pe insulă, nu părea să aibă intenţia să cerceteze interiorul.

În cîteva rînduri, pe nopţi fără lună, Briant, Doniphan şi Moko străbătuseră lacul în iolă, dar niciodată nu zăriseră vreun foc, nici pe ţărmul opus şi nici pe sub pîlcurile de copaci din jurul lui East-river.

Era totuşi apăsător să trăieşti în asemenea condiţii şi să te învîrteşti în loc între rîul Zeelanda, lac, pădure şi faleză ; aşa că Briant era muncit de gîndul cum să afle dacă Walston mai e pe insulă şi, dacă e, în ce parte îşi are tabăra. Ca să afle, ar fi poate de ajuns să se ridice la oarecare înălţime în timpul nopţii.

Asta-l muncea pe Briant, şi gîndul acesta devenise obsesie, căci, din păcate, în afară de faleză, care nu era mai înaltă de două sute de picioare, nu mai era nici o altă înălţime pe insula Chairman. În cîteva rînduri, Doniphan cu alţi doi-trei se suiseră pe faleză, dar de acolo nu se vedea nici măcar celălalt mal al lacului. Aşadar, nici un fum, nici o licărire nu s-ar fi putut vedea în răsărit, la orizont. Ar fi fost nevoie să privească de la cîteva sute de picioare mai sus, pentru ca privirea să ajungă pînă la întîiele stînci din golful Deception.

Atunci îi veni în minte lui Briant gîndul acela atît de cutezător — aproape nebunesc — încît el însuşi îl respinse la început. Dar gîndul i se înfipsese cu atîta îndărătnicie în creier, că nu-l mai putea izgoni.

Se ştie că pregătirile pentru înălţarea zmeului fuseseră întrerupte. După venirea lui Kate, care adusese ştirea că naufragiaţii de pe *Severn* rătăcesc pe ţărmul de răsărit, trebuiseră să se abţină să ridice în aer un aparat care urma să fie văzut din toate părţile insulei.

Dar dacă zmeul nu mai putea fi întrebuinţat ca semnal, n-ar putea prinde bine pentru o recunoaştere, spre siguranţa întregii colonii ?

Iată gîndul care nu-i mai dădea pace lui Briant. Îşi amintea că citise într-un ziar englezesc că, spre sfîrşitul secolului trecut, o femeie a avut îndrăzneala să se ridice în aer agăţată de un zmeu con-

struit anume pentru o asemenea ascensiune [1]. Cum ? Ceea ce a fost în stare o femeie nu poate îndrăzni un băiat tînăr ? Chiar dacă încercarea e oarecum primejdioasă, ce importanţă are ? Riscurile erau un nimic pe lîngă rezultate, în caz de reuşită ! Luînd toate măsurile ca să nu fie descoperiţi, aveau toate şansele ca încercarea să reuşească.

Iată de ce Briant, cu toate că nu era în stare să facă o serie de calcule matematice pentru a afla forţa de ascensiune ce-ar fi necesitat un astfel de aparat, îşi zicea că acest aparat exista şi că era destul să-i dea dimensiuni mai mari şi să-l consolideze. Şi atunci, la miezul nopţii, ridicîndu-se la cîteva sute de picioare în aer, poate ar reuşi să descopere lumina vreunui foc pe partea de insulă cuprinsă între lac şi golful Deception.

Ar fi o greşeală ca cineva să ia în rîs ideea îndrăzneaţă a unui tînăr atît de întreprinzător şi curajos ! Obsedat de acest gînd, ajunsese să creadă că proiectul lui era nu numai posibil de aplicat — căci de asta era sigur — dar nici măcar chiar atît de primejdios cît s-ar fi părut.

Rămînea doar să aibă aprobarea colegilor săi. Şi, în seara de 4, după ce i-a rugat pe Gordon, Doniphan, Wilcox, Webb şi Baxter să vină să se sfătuiască împreună, le-a adus la cunoştinţă propunerea lui de a se folosi de zmeu.

— Să-l folosim ? întrebă Wilcox. Dar în ce fel ? Înălţîndu-l în aer ?

— Desigur — răspunse Briant — doar pentru asta a fost făcut.

— Ziua ? întrebă Baxter.

[1] Ceea ce-l preocupa pe Briant, tocmai se punea la cale în Franţa. Cîţiva ani mai tîrziu, un zmeu de douăzeci şi patru de picioare lărgime, pe douăzeci şi şapte lungime, de formă octogonală şi cîntărind şaizeci şi opt de kilograme schelăria şi patruzeci şi cinci de kilograme pînza şi sfoara — în total o sută treisprezece kilograme — a ridicat cu uşurinţă un sac cu pămînt cîntărind aproape şaptezeci de kilograme. (n.a.)

— Nu, Baxter, căci i-ar atrage atenţia lui Walston, pe cînd noaptea...
— Dar dacă-i agăţi un felinar — zise Doniphan — tot are să se vadă.
— N-am să-i agăţ felinar.
— Şi-atunci la ce-ar folosi ? întrebă Gordon.
— Ca să vedem dacă cei de pe *Severn* sînt încă pe insulă.
Şi Briant, îngrijorat că proiectul lui ar putea fi întîmpinat cu neîncredere, îl expuse repede, în cîteva cuvinte.
Dar tovarăşilor lui nici prin gînd nu le trecea să rîdă. Nu le ardea de asta şi, în afară de Gordon, care se întreba dacă cumva Briant glumeşte, ceilalţi părură foarte hotărîţi să-i dea aprobarea. Sigur că tinerii erau atît de obişnuiţi cu primejdiile, încît o ascensiune noaptea, într-o împrejurare ca asta, li se păru foarte firească. De altfel erau hotărîţi să încerce orice le-ar fi venit în ajutor.
— Dar — zise Doniphan — zmeul acesta n-ar putea să suporte greutatea nici unuia din noi.
— Bineînţeles, răspunse Briant. De aceea, aparatul trebuie mărit şi consolidat.
— Rămîne de văzut — zise Wilcox — dacă un zmeu poate rezista...
— Fără îndoială, afirmă Baxter.
De altfel a fost experimentat, adăugă Briant.
Şi cită cazul cu femeia aceea care acum vreo sută de ani a făcut experienţa cu zmeul. Apoi adăugă :
— Totul depinde de dimensiunile aparatului şi de puterea vîntului în momentul lansării.
— Briant — întrebă Baxter — la ce înălţime socoteşti tu că ar trebui să ajungi ?
— Îmi închipui că de la şase sute-şapte sute de picioare — răspunse Briant — s-ar zări un foc aprins în orice parte a insulei.
— Ei bine, eu cred că asta se poate — zise Service — şi cît mai degrabă. Eu unul m-am săturat să mă tot feresc şi să nu mai pot hoinări încoace şi-ncolo, unde-mi place !

— Şi noi să nu ne mai putem duce să cercetăm cursele ! adăugă Wilcox.
— Iar eu să nu mai pot trage un foc de puşcă ! interveni Doniphan.
— Atunci, pe mîine ! zise Briant.
Apoi, cînd fu singur cu Gordon, acesta îl întrebă :
— Şi ai de gînd într-adevăr să pui în practică un asemenea zbor ?
— În orice caz să-l încerc, Gordon.
— Dar e primejdios.
— Poate că mai puţin decît s-ar părea.
— Şi care dintre noi crezi tu că şi-ar risca viaţa într-o asemenea încercare ?
— Tu cel dintîi, Gordon ! zise Briant. Da, tu, dacă ţie ţi-ar cădea sorţii...
— Aşadar, prin tragere la sorţi vrei să stabileşti cine, Briant ?
— Nu, Gordon ! E nevoie ca cel ce va face asta s-o facă din propriul lui îndemn.
— Ai pe cineva în vedere, Briant ?
— Poate !
Şi Briant strînse mîna lui Gordon.

XXIV

PRIMA ÎNCERCARE. MĂRIREA APARATULUI. A DOUA ÎNCERCARE. AMÎNARE PE A DOUA ZI. PROPUNEREA LUI BRIANT. PROPUNEREA LUI JACQUES. MĂRTURISIREA. IDEEA LUI BRIANT. ÎN AER, ÎN TOIUL NOPŢII. CE SE VEDE. VÎNTUL SE-NTEŢEŞTE. DEZNODĂMÎNTUL.

Încă din dimineaţa de 25 noiembrie, Briant şi Baxter se puseră pe lucru. Înainte de a mări dimensiunile aparatului, voiră să vadă ce greutate putea ridica aşa cum era. Asta le permitea să ajungă pe

dibuite, din lipsa formulelor științifice, să afle care ar fi suprafața necesară pentru a suporta, în afară de propria greutate, o alta nu mai puțin de o sută douăzeci-o sută treizeci de livre.

Nici nu fu nevoie să aștepte noaptea pentru această primă experiență. În clipa aceea, vîntul sufla din sud-vest și Briant își zise că n-ar fi rău să profite, cu condiția să țină zmeul la o înălțime mică, așa ca să nu fie zărit de pe țărmul răsăritean al lacului. Experiența a reușit așa cum dorise ; constatară că aparatul, susținut de un vînt obișnuit, ridicase un sac cîntărind douăzeci de livre. Cu un cîntar de pe *Sloughi* reușiră să cîntărească exact greutatea. Zmeul fu tras atunci înapoi și culcat pe terenul de sport.

În primul rînd, Baxter îi întări armătura cît putu mai solid, prin sfori care se-ntîlneau într-un punct central, ca spițele unei umbrele ce se adună în inelul care se lasă în jos pe un baston. Suprafața zmeului fu și ea mărită printr-un adaos de speteze și de pînze.

La această treabă, Kate fu neprețuită. Acele și ața nu lipseau la French-den și îndemînatica gospodină se pricepea la cusut.

Dacă Briant sau Baxter ar fi fost mai cunoscători în mecanică, și-ar fi dat seama că în construcția unui asemenea aparat rolul principal îl dețin : greutatea, suprafața plană, centrul de gravitate, centrul de presiune al vîntului — care este același cu centrul suprafeței — și, în sfîrșit, punctul de legătură al sforii. Avînd aceste date, ei ar fi putut calcula exact care va fi forța de ascensiune a zmeului și înălțimea pe care o poate atinge. De asemenea, tot prin calcul ar fi putut afla ce tărie ar trebui să aibă sfoara pentru a rezista tensiunii — condiție de cea mai mare importanță pentru securitatea observatorului. Din fericire, struna specială pentru loch-ul schoonerului, care avea o lungime de cel puțin două mii de picioare, era cea mai potrivită scopului. De altfel, chiar pe un vînt mai tare, un zmeu nu „trage" decît moderat dacă punctul

de legătură al balansierului este bine chibzuit. Este dar de mare importanță ca punctul acesta de legătură să fie foarte cu grijă stabilit, căci de el depinde înclinarea aparatului pe direcția vîntului, de unde rezultă și stabilitatea.

Pentru noua lui destinație, zmeul nu mai avea nevoie de coadă în partea lui de jos — lucru care le-a făcut mult sînge rău lui Costar și lui Dole. Dar nu era nevoie de ea. Greutatea pe care avea să o ridice îl împiedica să se dea peste cap.

După numeroase dibuiri, Briant și Baxter văzură că ar fi bine să fixeze greutatea la o treime din armătură, atîrnînd-o de una din spetezele care întindeau pînza în lărgime. Două funii legate de speteaza aceasta l-ar susține în așa fel, încît să atîrne cam la douăzeci de picioare dedesubt.

Cît despre frînghie, pregătiră una cam de o mie două sute de picioare, care, scăzînd curbura ce-ar face-o, ar permite ca zmeul să se poată ridica la șapte opt sute de picioare.

În sfîrșit, ca să împiedice pe cît posibil o eventuală cădere, produsă de o ruptură a sforii sau de o rupere a spetezelor, fură de părere ca ascensiunea să se facă deasupra lacului. Distanța, în linie dreaptă, pentru o eventuală cădere trebuia calculată la o depărtare nu prea mare de țărmul de vest, astfel ca un bun înotător să o poată parcurge.

Cînd fu gata, aparatul avea o suprafață de șaptezeci de metri pătrați, în formă de octogon, cu o rază de cincisprezece picioare și fiecare latură de aproape patru. Cu armătura solidă și cu pînza impermeabilă, putea să ridice cu ușurință o greutate de o sută-o sută douăzeci de livre.

Cît despre nacela în care observatorul urma să ia loc, era pur și simplu un coș adînc și îngust de nuiele, foarte obișnuit pe bordul unui iaht. Era destul de adînc pentru ca un tînăr de talie mijlocie să poată intra pînă la subțiori, destul de larg ca să se poată mișca în voie și destul de deschis ca să-și poată da ușor drumul în caz de nevoie.

Bineînțeles că n-a fost lucru doar de o zi. Început pe ziua de 5, în zori, s-a terminat abia în după-amiaza zilei de 7. Amînară pentru seară experiența de probă, care avea să le arate capacitatea de ascensiune a aparatului și gradul de stabilitate în aer.

Nici în aceste cîteva zile situația nu se schimbase cu nimic. În mai multe rînduri, cînd unii, cînd alții stătură ore întregi de gardă pe faleză, dar nu văzură nimic care să dea de bănuit, nici spre nord, între marginea pădurii Traps-woods și French-den, nici spre miazăzi, dincolo de rîu, nici în apus, în spre golful Sloughi, nici pe lac, pe care Walston poate că ar fi venit să-l viziteze înainte de a părăsi insula. Nici un foc de pușcă nu s-a auzit în apropiere de faleză. Nici o dîră de fum nu s-a văzut suind la orizont.

Briant și colegii lui erau dar în drept să spere că tîlharii părăsiseră insula? Să le mai fie oare dat să-și reia fără teamă viața pașnică de mai-nainte?

Apropiata experiență le-o va arăta.

Și acum, o ultimă punere la punct: cum va proceda cel care va fi în nacelă ca să dea semnalul să fie readus jos cînd va crede de cuviință?

Iată ce propuse Briant, cînd Doniphan și Gordon îi puseră această întrebare:

— Un semnal luminos nu se poate — răspuse Briant — căci ar putea fi zărit de Walston. Iată de ce Baxter și cu mine ne-am gîndit la următorul sistem: o sfoară de aceeași lungime cu frînghia zmeului, după ce a fost mai întîi trecută printr-un glonte de plumb găurit la mijloc, va fi fixată de nacelă cu un capăt, celălalt capăt rămînînd jos, în mîna unuia dintre noi. E destul să lași glontele să alunece de-a lungul frînghiei, pentru a da semnalul să tragă zmeul în jos.

— Bună idee! exclamă Doniphan.

Totul fiind pus la cale, nu mai rămînea decît să-i facă proba. Luna urma să răsară abia pe la două noaptea și un vînt bun sufla dinspre sud-vest — deci, cele mai bune condiții ca să-l încerce chiar în seara asta.

Pe la nouă era întuneric complet. Cîțiva nori groși alergau pe cerul fără stele. La orice înălțime s-ar fi ridicat aparatul, n-ar fi putut fi văzut nici chiar din preajma lui French-den. Mari și mici, toți trebuiau să fie de față — și cum nu era vorba decît de o înălțare de probă, urmăreau diferitele faze mai mult cu plăcere decît cu îngrijorare.

În centrul terenului de sport au instalat troliul de pe *Sloughi*, solid înțepenit în pămînt, ca să reziste tirajului zmeului. Coarda, lungă, depănată cu grijă, era în așa fel înfășurată încît să se poată descolăci cu ușurință și în același timp cu sfoara care urma să dea semnalul de coborîre. În nacelă, Briant așezase un sac cu pămînt, care cîntărea exact o sută treizeci de livre, greutate ce întrecea pe aceea a oricăruia dintre ei.

Doniphan, Baxter, Wilcox și Webb se ațineau gata lîngă zmeul întins pe jos la o sută de pași lîngă troliu. La semnalul lui Briant, ei trebuiau să-l salte treptat cu ajutorul sforilor fixate de traversele armăturii.

De îndată ce vîntul l-ar fi luat pe dedesubt la o anume înclinare, depinzînd de balansieră, Briant, Gordon, Service, Cross și Garnett, care se ațineau la manivela troliului, i-ar fi desfășurat sfoara pe măsură ce s-ar fi suit în aer.

— Gata? strigă Briant.

— Gata! răspunse Doniphan.

— Drumu'!

Aparatul se săltă, ridicîndu-se puțin cîte puțin, vibrînd sub adiere, și-și luă poziția pe direcția vîntului.

— Sfoară! Sfoară! strigă Wilcox.

Îndată, troliul începu să se desfășoare tras de sforă, în timp ce zmeul cu nacela suia încet în spațiu.

Oricît de imprudent, dar toți izbucniră în urale de îndată ce „uriașul văzduhurilor" începu să se ridice. Dar, foarte curînd, dispăru în întuneric, spre

dezamăgirea lui Iverson, Jenkins, Dole şi Costar, care ar fi vrut să nu-l piardă o clipă din ochi, în timp ce se legăna deasupra lacului. Kate îi mîngîia :

— Lăsaţi, copii, altă dată, cînd n-o mai fi primejdie, o să-l înalţe ziua pe uriaşul vostru, şi o să-i puteţi trimite ştafete, dacă o să fiţi cuminţi !

Dar deşi încetase de a fi vizibil, simţeau că zmeul trăgea încontinuu, dovadă că briza, stabilizată, sufla în zonele înalte şi că tracţiunea era normală, dovadă şi că jocul balansierului era bine calculat.

Pentru ca demonstraţia să fie cît mai convingătoare, Briant lăsă frînghia să se desfăşoare pînă la capăt. Atunci îşi dădură seama de forţa de tracţiune, cu totul normală. Troliul desfăşurase o mie două sute de picioare de sfoară şi fără îndoială că aparatul s-a ridicat la o înălţime de şapte-opt sute de picioare, iar întreaga manevră nu durase mai mult de zece minute.

Experienţa o dată făcută, trecură din nou la manivelă, ca să înfăşoare sfoara. Numai că această a doua operaţie fu cu mult mai lungă. A trebuit o oră întreagă ca să înfăşoare cele o mie două sute de picioare de frînghie.

Ca şi pentru un aerostat, aterizarea zmeului rămînea partea cea mai delicată, pentru ca să nu se izbească de pămînt. Dar briza era atît de stabilă, încît aterizarea s-a făcut în bune condiţiuni. În curînd, octogonul reapăru din întuneric şi se culcă încet pe sol, aproape în acelaşi punct din care plecase.

Uralele îl întîmpinară şi la sosire ca şi la plecare. Nu mai rămînea acum decît să-l ţină culcat pe jos, ca nu cumva să-l ia vîntul, aşa încît Baxter şi Wilcox propuseră să stea de pază pînă s-o lumina de ziuă.

A doua zi, 8 noiembrie, la aceeaşi oră urma să aibă loc adevărata ascensiune.

Şi acum nu mai aşteptau decît ordinul lui Briant ca să se înapoieze la French-den. Dar Briant tăcea,

dus pe gînduri. La ce se gîndea ? Poate la primejdiile care ar fi decurs dintr-o ascensiune în asemenea condiţii ? Sau poate la răspunderea ce-şi lua lăsînd pe un coleg să se suie în nacelă ?

— Să ne-ntoarcem ! zise Gordon. E tîrziu...

— O clipă ! spuse Briant. Gordon ! Doniphan ! Staţi !... Vă propun ceva !

— Spune, răspunse Doniphan.

— Am încercat zmeul — zise Briant — şi încercarea a reuşit pentru că toate condiţiile au fost prielnice, vîntul fiind constant, nici prea slab, nici prea tare ! Or, putem noi şti cum va fi vremea mîine şi dacă vîntul va menţine aparatul deasupra lacului ? Mie, unul, mi s-ar părea cuminte să nu mai amînăm pînă mîine.

Într-adevăr, nimic mai firesc, o dată ce tot erau hotărîţi s-o facă.

Dar nimeni nu răspunse la propunerea lui Briant. În clipa în care era vorba să-şi pună viaţa în joc, nu era de mirare că fiecare pregeta — chiar şi cei mai cutezători.

Şi totuşi, cînd Briant întrebă :

— Cine vrea să suie ?

Jacques sări imediat :

— Eu !

Şi aproape în acelaşi timp :

— Eu ! strigară deodată Doniphan, Baxter, Wilcox, Cross şi Service.

Urmă o tăcere pe care Briant nu se grăbi să o întrerupă.

Jacques vorbi întîiul :

— Frate, e de datoria mea ! Da ! Eu... Te rog, lasă-mă să sui !

— Şi de ce tu, mai degrabă decît eu... sau decît altul ? întrebă Doniphan.

— Chiar !... De ce ?... zise Baxter.

— Pentru că eu trebuie să fac asta, răspunse Jacques.

— Trebuie să faci tu asta ? întrebă Gordon.

— Da !

Gordon apucase mîna lui Briant vrînd parcă să-l întrebe ce vroia să spună Jacques și o simți tremurînd. Dacă noaptea n-ar fi fost atît de întunecoasă, l-ar fi văzut cum se îngălbenise, i-ar fi văzut ochii umeziți de lacrimi.

— Răspunde-mi, frate !... stărui Jacques, cu un ton atît de hotărît și de surprinzător pentru un copil.

— Răspunde-i, Briant ! spuse Doniphan. Jacques zice că are datoria să se sacrifice ! Dar datoria asta n-o avem și noi ? Numai el ? Ce-a făcut el mai mult pentru ca s-o ceară ?

— Ce-am făcut ? răspunse Jacques. Ce-am făcut ? Am să vă spun !

— Jacques ! exclamă Briant, care vroia să-l împiedice să vorbească.

— Nu ! răspunse Jacques cu vocea întretăiată de suspine. Lasă-mă să mărturisesc ! Prea mă apasă ! Gordon ! Doniphan ! Dacă sînteți aici... toți... departe de părinții voștri... pe insula asta... eu... numai eu... sînt de vină ! Dacă *Sloughi* a fost luat de furtună și tîrît pe tărîmurile astea e din imprudența... Nu, nu, din imprudență... dintr-o glumă... o farsă... Am desprins parîma care lega vasul de cheiul din Auckland... Da... o farsă !... Și-apoi, cînd am văzut că vasul pornește, mi-am pierdut capul. N-am strigat cît mai era încă vreme, iar o oră după aceea... în plină noapte... în largul mării ! Ah, iertați-mă, dragi colegi, iertați-mă !

Și sărmanul copil plîngea cu amar, deși Kate încerca în zadar să-l mîngîie.

— Bine, Jacques, îl întrerupse Briant. Ți-ai mărturisit greșeala și vrei acum să-ți riști viața ca s-o repari... sau să răscumperi măcar în parte răul pe care l-ai făcut ?

— Dar nu și l-a răscumpărat pînă acum ? interveni Doniphan, întors la mărinimia lui firească. Nu și-a pus în atîtea rînduri viața în primejdie ca să ne fie de ajutor ? Ah, Briant, acum înțeleg de ce îți împingeai întotdeauna fratele oriunde era o primejdie și de ce el era totdeauna gata să se sacrifice. Iată de ce a alergat în căutarea lui Cross și a mea în mijlocul ceturilor... cu prețul vieții ! Da, dragul meu Jacques, te iertăm din toată inima și nu e nevoie să-ți mai răscumperi greșeala !

Toți se strînseseră în jurul lui Jacques ; îi strîngeau mîinile, în vreme ce el, năpădit, plîngea cu sughițuri.

Acum își explicau de ce copilul acesta, cel mai vesel și mai nebunatic din tot Institutul Chairman, se întristase într-atît, încît fugea de toți și stătea singur de-o parte, ca apoi, la un cuvînt al fratelui lui, dar mai ales din propriul lui îndemn să sară să se jertfească ori de cîte ori se ivea vreo primejdie pentru colonie ! Și tot credea că n-a făcut destul ! Tot mai încerca să-și riște viața pentru ceilalți ! De îndată ce fu în stare să vorbească spuse :

— Vedeți dar... eu și numai eu trebuie să mă urc ! Nu e așa, frate ?

— Bine, Jacques, bine ! spuse Briant și-și îmbrățișă fratele.

În fața mărturisirii lui Jacques și a dreptului pe care și-l asuma, zadarnic încercară Doniphan și ceilalți să mai intervină. Nu rămînea decît să-l lase să se suie, la bunul plac al vîntului care părea că se întețește.

Jacques strînse mîna colegilor, apoi, gata să ia loc în nacela din care scoseseră sacul cu pămînt, se-ntoarse către Briant, care stătea nemișcat, la cîțiva pași îndărătul troliului.

— Să te îmbrățișez, frate ! îi zise Briant.

— Da !... Îmbrățișează-mă ! îi spuse Briant, stăpînindu-și emoția. Sau, mai degrabă... eu să te îmbrățișez, căci eu sînt cel care pleacă !...

— Tu ? exclamă Jacques.

— Tu ? Tu ? repetară Doniphan și Service.

— Da... eu ! Că greșeala lui Jacques o răscumpără el... ori fratele lui, ce importanță are ? Cum ! Cînd a mea a fost inițiativa unei asemenea încercări, cum v-ați putut închipui că aveam să pun pe altul în primejdie s-o experimenteze ?

— Frate — strigă Jacques — te rog !

— Nu, Jacques!
— Atunci — zise Doniphan — cer eu!
— Nu, Doniphan! răspunse Briant pe un ton care nu mai admitea replică. Eu am să plec! Vreau!
— Eram sigur, Briant, spuse Gordon, strîngîndu-i mîna.
Şi cu aceasta, Briant intră în nacelă şi de îndată ce-şi găsi poziţia, dădu ordinul să înalţe zmeul.
Aparatul, înclinat pe vînt, suia încetişor; Baxter, Wilcox, Cross şi Service, postaţi la troliu, îi dădeau sfoară, în timp ce Garnett, care ţinea sfoara-semnal, o libera cu mîna.
În zece minute, „uriaşul văzduhurilor" dispăru în întuneric, dar nu în urale, ca în zborul de încercare, ci în mijlocul unei tăceri depline.
Viteazul şef al coloniei de copii, mărinimosul Briant dispăru cu el.
Între timp, aparatul se înălţa încet, dar fără întrerupere. Briza stabilă îi asigura un echilibru perfect. Abia dacă se legăna de pe o parte pe alta. Briant nu simţea nici una din oscilaţiile astea, care puteau fi primejdioase. Stătea nemişcat, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de corzile de suspensie ale nacelei, care se balansa uşor ca un leagăn.
Ce stranie impresie încercă Briant la început, în vreme ce se simţea suspendat în aer de planorul acela mare, înclinat, care vibra sub năvala suflului de aer! Părea că era luat pe sus de o pasăre de pradă, din basme, ori că era agăţat de aripile unui uriaş liliac negru. Dar, tare din fire şi stăpîn pe sine, îşi păstra tot sîngele rece pe care i-l cerea o asemenea experienţă.
La zece minute după ce se ridicase de la pămînt, un mic zdruncin arătă că mişcarea de urcare încetase. După ce întreaga frînghie se desfăşurase, zmeul se mai ridică puţin, cu ceva zdruncinături de astă dată. Înălţimea verticală atinsă trebuia să fie cam de şase-şapte sute de picioare.
Briant, sigur de sine, prinse glonţul de plumb, care era străbătut de sfoara-semnal, apoi începu să cerceteze spaţiul. Cu o mînă se ţinea de o coardă de suspensie, iar în cealaltă ţinea luneta. Dedesubtul lui, negură neagră; lacul, pădurile, faleza formau un singur tot confuz, din care nu puteai deosebi nici un detaliu.

Cît despre marginile insulei, ele se desluşeau pe fondul mării care o înconjura şi, din punctul de unde se afla, Briant putea cuprinde totul cu privirea.
E sigur că dacă ar fi făcut ascensiunea în plină zi şi şi-ar fi îndreptat privirile asupra unui orizont scăldat în lumină, poate că ar fi văzut fie alte insule, fie un continent, dacă ar fi existat pe o rază de patruzeci-cincizeci de mile, depărtare pe care fără îndoială că ar fi putut-o cuprinde cu privirea.
Însă, dacă spre vest, nord şi sud cerul era prea înnorat ca să poată întrevedea ceva, nu tot astfel era înspre răsărit, unde pe un colţişor de cer înseninat pe moment se iviseră cîteva stele.
Şi tocmai în partea aceea, o pată de lumină destul de intensă, care arunca un reflex pe marginile de jos ale norilor, atrase atenţia lui Briant.
„Lumina unui foc! îşi zise. Oare Walston să-şi fi făcut acolo tabăra?... Nu... Focul acela era mult mai departe şi sigur că era dincolo de insulă... Să fie vreun vulcan în erupţie şi deci vreun teritoriu în răsărit?"
Şi iarăşi îi veni în minte că la prima lui recunoaştere la golful Deception, o pată confuză, albă, apăruse în cîmpul lunetei.
„Da, da — îşi zise — chiar acolo... Pata aceea să fi fost oare reflexul unui gheţar? Sigur că în răsărit trebuie să fie vreun pămînt nu prea departe de insula Chairman!"
Briant ţinea luneta îndreptată asupra licăririi aceleia pe care întunericul o făcea şi mai vizibilă. Fără îndoială că era un munte vulcanic în apropiere de gheţarul acela, care ţinea fie de continent, fie de un arhipelag nu mai departe de treizeci de mile.

Dar în același moment Briant avu impresia unei a doua lumini, mult mai aproape, la cinci-șase mile și, prin urmare, pe insulă, o altă lumină, slabă, care pîlpîia printre copaci în vestul lacului.

„Asta e în pădure — își zise — și chiar în margine, pe litoral."

Dar părea că lumina s-a arătat numai, apoi a dispărut, căci oricît de atent a mai privit, n-a mai reușit s-o vadă.

Inima lui Briant bătea să se spargă, iar mîna îi tremura în așa hal, că nu mai putea vedea cu precizie prin lunetă. Și totuși da, un foc de tabără era în apropiere de vărsarea lui East-river. Briant îl zări acum din nou, răsfrîngîndu-se asupra copacilor din pădure.

Așadar, Walston și banda lui se așezaseră în partea aceea, pe litoral, în apropierea portului Bear-rock! Ucigașii de pe *Severn* nu părăsiseră insula! Deci colonia era tot în primejdie să fie atacată și nu mai aveau nici o siguranță la French-den!

Ce dezamăgire pentru Briant! Nu mai încape îndoială că, în neputință de a-și repara șalupa, Walston renunțase să mai plece pe vreo insulă vecină! Căci insule trebuie să fi fost prin părțile acelea, nu mai încăpea nici o îndoială.

Sfîrșind cu ce avea de observat, Briant se gîndi că e inutilă orice altă cercetare. Se pregăti, dar, de coborîre. Vîntul se întețise simțitor. Oscilațiile tot mai mari făceau ca nacela să aibă un balans care avea să îngreuieze aterizarea.

Cînd fu sigur că sfoara-semnal era destul de întinsă, Briant dădu drumul glontelui, care în cîteva clipe ajunse în mîna lui Garnett.

Îndată, frînghia de pe troliu începu să tragă aparatul în jos. Și, în vreme ce zmeul cobora, Briant se mai uita încă în direcția celor două lumini pe care le descoperise. Vedea pe aceea a erupției și, mult mai aproape, pe litoral, focul de tabără.

E lesne de închipuit cu cîtă nerăbdare așteptaseră Gordon și ceilalți semnalul de coborîre. Cît de nesfîrșite li se păruseră cele douăzeci de minute pe care Briant le petrecuse în spațiu!

Între timp, Doniphan, Baxter, Wilcox, Service și Webb întorceau cu putere manivela troliului. Și ei își dădeau seama că vîntul se întețea și bătea mai neregulat. Îl simțeau după zguduiturile sforii și se gîndeau plini de îngrijorare că Briant primește toate contrașocurile.

Rulau dar cît puteau mai repede, ca să înfășoare cele o mie două sute de picioare de frînghie. Vîntul se întețea tot mai mult și, după trei sferturi de oră de la semnalul lui Briant, era aproape furtună.

În clipa aceea, aparatul se găsea încă la peste o sută de picioare deasupra lacului, cînd, deodată, o zguduitură puternică îi făcu pe Wilcox, Doniphan, Service, Webb și Baxter să vină unul peste altul, gata să cadă, rămași fără nici un punct de reazim. Sfoara zmeului se rupsese. Cuprinși de spaimă, strigau toți, care mai de care:

— Briant! Briant!

Cîteva minute mai tîrziu, Briant sărea pe țărm strigîndu-i tare pe ceilalți.

— Frate! Frățiorul meu! exclamă Jacques, întîiul care se repezi să-l îmbrățișeze.

— Walston e tot aici! fu primul lucru pe care Briant îl spuse celorlalți de îndată ce-l întîmpinară.

În clipa în care frînghia s-a rupt, Briant s-a simțit deodată smuls nu într-o cădere verticală, ci oblică, și relativ înceată, pentru că zmeul forma ca un fel de parașută deasupra capului. Totul era să sară la timp din nacelă, înainte de a fi atins suprafața lacului.

Cînd fu gata să cadă în apă, Briant se aruncă cu capul în jos și, cum era un bun înotător, nu-i fu greu să ajungă la țărmul care era la cel mult patru-cinci sute de picioare depărtare.

Între timp, zmeul rămas fără greutate dispăru înspre nord-est, dus de vînt ca o uriașă epavă a aerului.

XXV

ŞALUPA DE SEVERN. COSTAR BOLNAV. ÎNTOARCEREA RÎNDUNELELOR. DESCURAJARE. PĂSĂRILE DE PRADĂ. GUANACUL ÎMPUŞCAT. PIPA. MAI MULTĂ SUPRAVEGHERE. FURTUNĂ CUMPLITĂ. UN FOC DE ARMĂ DINAFARĂ. UN ŢIPĂT AL LUI KATE.

A doua zi, după o noapte în care Moko fusese de gardă la French-den, toţi din colonie, obosiţi de emoţiile din ajun, se deşteptară foarte tîrziu. De cum se sculară, Gordon, Doniphan, Briant şi Baxter trecură în cămara unde Kate făcea gospodăria şi se sfătuiră cum să prevină starea de lucruri care era foarte îngrijorătoare.

Într-adevăr, cum spuse şi Gordon, de peste cincisprezece zile Walston şi ceata lui se aflau pe insulă. Şi dacă şalupta nu era încă reparată, asta se datora faptului că n-aveau uneltele de primă necesitate ca s-o repare.

— Numai aşa se explică — zise Doniphan — căci în fond şalupa nu era din cale-afară de avariată. Dacă bietul nostru schooner n-ar fi avut decît o asemenea avarie după eşuare, am fi reuşit să-l punem în stare de navigare!

Dar chiar dacă Walston nu plecase, era puţin probabil că ar avea de gînd să rămînă pe insulă, căci atunci ar fi căutat să-i cerceteze interiorul şi sigur că French-den n-ar fi scăpat de o vizită.

În legătură cu aceasta, Briant le spuse ce observase în timp ce era în aer, despre teritoriul care trebuia să existe la o distanţă nu prea mare, în răsărit.

— N-aţi uitat, sper — le zise — că în timpul recunoaşterii la vărsarea lui East-river în mare, am văzut o pată albicioasă deasupra orizontului şi nu ştiam cum să mi-o explic.

— Totuşi, Wilcox şi cu mine n-am văzut nimic — răspunse Doniphan — cu toate că am căutat mult ca s-o vedem.

— Moko a văzut-o la fel de clar ca şi mine, insistă Briant.

— Bine, se prea poate, admise Doniphan. Dar ce te face să crezi, Briant, că s-ar putea să ne aflăm în preajma vreunui continent sau a vreunui grup de insule?

— Iată ce — zise Briant — ieri, în timp ce ţineam sub observaţie orizontul în direcţia aceea, am zărit o lumină foarte vizibilă, dincolo de ţărmul insulei, şi care n-ar putea proveni decît de la vreun vulcan în erupţie. De aici am dedus că trebuie să fie vreun teritoriu prin părţile acelea. Or, e inadmisibil ca marinarii de pe *Severn* să nu ştie şi să nu facă totul ca să ajungă acolo.

— Fără îndoială, zise Baxter. La ce le-ar folosi să stea aici? Cu siguranţă că dacă n-am scăpat de ei de pe aici e pentru că n-au reuşit să-şi repare şalupa.

Faptul pe care Briant îl adusese la cunoştinţa colegilor era de o importanţă covîrşitoare. Asta le dădea siguranţa că insula nu era izolată, aşa cum crezuseră, în această parte a Pacificului. Ceea ce agrava însă situaţia era că descoperirea focului de tabără arăta că Walston se găsea în momentul de faţă în apropierea vărsării în mare a lui East-river. Părăsise coasta Severn şi se apropiase cu douăsprezece mile. I-ar fi de ajuns acum s-o ia pe rîu în sus, ca să ajungă în faţa lacului, şi să ocolească pe la sud, ca să dea de French-den!

Briant trebui dar să ia cele mai severe măsuri de preîntîmpinare. Reduseră ieşirile la strictul necesar, fără să se mai aventureze nici măcar pe ţărmul stîng al rîului, pînă la pădurea Bod. Baxter, pe de altă parte, acoperi gardurile ogrăzii cu un strat de mărăciniş şi ierburi, tot astfel şi intrările de la hol şi de la cămară. Apoi fu oprit cu desăvîrşire să mai meargă cineva prin partea cuprinsă între lac şi faleză. Să trebuie să te supui şi unor

asemenea prevederi pînă în cele mai mici amănunte era o amărăciune în plus peste toate grijile ce-i covîrşiseră.

Tot atunci mai fu şi un alt prilej de nelinişte: Costar avu un acces de friguri, care-i puse viaţa în primejdie. Gordon trebui să recurgă la farmacia de pe bordul schoonerului, cu teama însă de a nu face vreo eroare. Mare noroc au avut cu Kate, care făcu pentru copil ceea ce numai o mamă putea face. Îl îngriji cu dragoste şi răbdare, aşa cum numai o femeie poate face, din instinct, stînd de veghe ziua şi noaptea. Datorită ei, frigurile cedară treptat şi convalescenţa îşi urmă cursul normal. Fusese Costar chiar în primejdie de moarte? Ar fi greu de spus. Dar dacă nu era grija atît de înţeleaptă a lui Kate, febra ar fi istovit copilul. Da, fără prezenţa lui Kate, nu se ştie ce se putea întîmpla. Nu sînt destule cuvinte ca să poţi spune tot ce fiinţa aceasta minunată a însemnat pentru copiii mai mici din colonie ca dragoste şi mîngîiere de mamă bună, care-şi răsfaţă odraslele: „Asta sînt eu, copilaşi: ţes, robotesc şi gătesc!"

Şi cînd ai căuta, asta e femeia.

Grija de căpetenie a lui Kate era să repare rufăria de la French-den. Şi ce sînge rău îşi făcea că, după aproape doi ani, era mai toată ruptă! Cu ce-o să facă altele, cînd astea s-or rupe de tot? Dar încălţămintea? Cu toate că o cruţau cît se putea şi nici unul nu se mai plîngea că umblă cu picioarele goale cînd vremea era bună, încălţămintea era în stare proastă. Grijulia gospodină era foarte neliniştită de toate astea!

Prima jumătate a lui noiembrie a fost foarte ploioasă. Dar după 17, barometrul se opri la „timp frumos" şi perioada căldurilor se stabili în mod normal. Pomi, tufe, arbuşti, toată vegetaţia, într-un cuvînt, nu mai era decît muguri şi flori. Oaspeţii obişnuiţi din South-moors se înapoiară în număr mare. Ce durere pentru Doniphan să nu mai poată vîna prin bălţi, şi pentru Wilcox să nu mai poată

întinde curse, de teamă să nu fie văzuţi de pe ţărmurile lacului!

Dar păsările de baltă nu numai că mişunau în partea aceasta a insulei, dar şi cădeau multe în laţurile din jurul lui French-den.

Într-o zi, Wilcox găsi printre acestea şi păsări călătoare care fugiseră de iarnă înspre ţările mai din nord. Era o rîndunică purtînd şi acum un săculeţ legat sub aripă. Să fi fost în săculeţ vreun bilet pentru unul din naufragiaţii de pe *Sloughi*? Vai, nu! Solul se înapoiase fără vreun răspuns!

În zilele acestea lungi, fără ocupaţii, ore întregi le petreceau în hol! Baxter, care avea sarcina să ţină un jurnal cu note şi întîmplări de fiece zi, nu mai avu ce scrie. Iar peste patru luni avea să înceapă a treia iarnă pentru cei din colonia insulei Chairman.

Citeai pe faţa fiecăruia o îngrijorare adîncă, pînă şi la cei mai curajoşi dintre ei, afară de Gordon, care nu se gîndea decît la gospodărirea pînă în cele mai mici amănunte a coloniei. Briant se lăsa şi el cîte o dată pradă descurajării, cu toate că se străduia ca alţii să nu vadă. Încerca să se amăgească îndemnîndu-i pe ceilalţi să-şi continuie studiile, să ţină conferinţe, să citească cu glas tare. Le amintea necontenit de ţara lor, de familie, asigurîndu-i că au s-o revadă într-o zi. În sfîrşit, se străduia să le ridice moralul, măcar că nu prea izbutea, şi teama lui cea mare era ca să nu se lase copleşit de desperare. Dar aşa ceva nu s-a întîmplat, căci evenimente extrem de grave îi puseră curînd pe toţi în cea mai mare fierbere.

La 21 noiembrie, către ora două după-amiază, Doniphan tocmai pescuia pe ţărmul lacului Family, cînd deodată auzi cîrîiturile gălăgioase a vreo douăzeci de păsări care se roteau deasupra ţărmului stîng al lacului. Dacă zburătoarele astea nu erau corbi, asemănarea era totuşi izbitoare, într-atît erau de hulpave şi croncănitoare.

Doniphan poate că nici n-ar fi luat seama la stolul care cîrîia, dacă mişcările păsărilor nu i-ar fi

atras atenția? se roteau în cercuri largi, care se micșorau pe măsură ce coborau, ca apoi, strîngîndu-se toate ciopor, să se repeadă spre pămînt. Acolo începură să croncăne și mai tare. Dar Doniphan căută în zadar să le zărească printre ierburile înalte care le acopereau. Atunci îi veni în minte că în locul acela trebuie să fie hoitul vreunui animal și — curios să afle de ce era vorba — intră la French-den și-l rugă pe Moko să-l ducă cu iola de cealaltă parte a rîului Zeelanda.

Se îmbarcară deci amîndoi și după zece minute se strecurau printre tufele de pe mal. Păsările, de cum îi simțiră, își luară zborul cu țipete, supărate pe nepoftiții care-și permiteau să le tulbure ospățul.

Pe jos zăcea trupul unui guanac tînăr, mort de-abia de cîteva ore, căci era cald încă.

Doniphan și Moko, nevrînd să ia pentru bucătărie restul din ospățul carnivorelor, tocmai se gîndeau să li-l lase, cînd deodată le veni în minte întrebarea: cum și de ce căzuse guanacul acesta tocmai la marginea mlaștinilor, departe de pădurile din răsărit, din care animalele astea nu obișnuiesc să iasă niciodată?

Doniphan se uită cu atenție la el. Avea într-o parte o rană care încă sîngera, o rană provocată nu de mușcătura vreunui jaguar sau altui carnivor.

— Guanacul ăsta e mort de un glonț, spuse Doniphan.

— Dovadă asta! răspunse Moko care, răscolind rana cu cuțitul, scoase glonțul dinăuntru:

Era mai degrabă un glonț de calibrul puștilor de bord decît de pușcă de vînătoare. Deci nu putea să fie tras decît de Walston sau de unul dintr-ai lui.

Doniphan și Moko, lăsînd pe loc guanacul pradă zburătoarelor, se înapoiară la French-den, unde se sfătuiră cu toții. Că guanacul fusese omorît de unul din marinarii de pe *Severn*, era neîndoielnic de vreme ce nici Doniphan, nici altul nu trăseseră nici un singur foc de armă de mai bine de o lună.

Dar ar fi trebuit de știut cînd și în ce loc fusese împușcat. După toate probabilitățile, faptul trebuie să se fi petrecut cu cinci-șase ore mai înainte — răstimp în care animalul, după ce a străbătut dunele de nisip, să fi putut ajunge la rîu. De unde deduceau că în dimineața aceasta unul din oamenii lui Walston trebuie să fi vînat undeva prin preajma cotului de sud al lacului și că banda, trecînd East-river, se apropia din ce în ce de French-den.

Așadar, situația era din ce în ce mai încordată, chiar dacă primejdia nu era imediată. Într-adevăr, la sudul insulei se întindea un vast șes, întretăiat de rîuri, ciuruit de bălți, movilit de dune, unde n-ai fi găsit vînat îndeajuns pentru mîncarea de fiecare zi a oamenilor. Probabil că Walston nu a pornit în neștire să străbată un ținut de dune. De altfel, nu fusese auzit nici un foc de armă suspect pe care vîntul l-ar fi putut aduce pînă pe terenul de sport și aveau toate motivele să creadă că așezarea lor de la French-den nu fusese încă descoperită.

Asta nu însemna să nu se ia măsuri de pază și mai severe. Un atac ar fi avut oarecare șanse să fie respins numai dacă cei din colonie s-ar afla toți la un loc, nu surprinși pe afară.

Trei zile după aceea, un fapt și mai semnificativ le spori temerile și trebuiră să se convingă că erau mai în nesiguranță decît oricînd.

La 24, pe la ora nouă de dimineață, Briant și Gordon trecuseră rîul Zeelanda să vadă dacă n-ar fi bine să ridice vreo movilă de pămînt de-a curmezișul potecuței dintre lac și mlaștină. Pe după acest meterez, lui Doniphan și celor care mînuiau mai bine pușca le-ar fi fost lesne să se strecoare repede în cazul că s-ar semnala la vreme venirea lui Walston.

Erau amîndoi la o distanță de cel mult trei sute de pași de rîu, cînd Briant puse piciorul pe un obiect care se sparse. Dar nici nu-l luă în seamă, gîndind că e vreo scoică din cele pe care le aduc

cu miile mareele de echinocțiu, cînd apele umpleau șesul din South-moors. Dar Gordon, care mergea în urma lui, se opri și spuse:

— Hei, Briant, ia stai!

— Ce e?

Gordon se aplecă și ridică de jos obiectul spart.

— Privește! îi zise.

— Nu e o scoică, uite — răspunse Briant — este...

— Este o pipă!

Într-adevăr, Gordon ținea în mînă o pipă negricioasă, care se spărsese în dreptul gîtului.

— Cum nimeni din noi nu fumează, e sigur că pipa asta a pierdut-o...

— Unul din bandă, spuse Briant, doar dacă n-o fi fost a naufragiatului francez care a locuit înaintea noastră pe insulă...

Nu! Marginile nou-nouțe ale ciobiturii arătau că pipa nu putea fi a lui François Baudoin, mort de mai bine de douăzeci de ani. Trebuie să-i fi căzut de curînd altcuiva din mînă, dovadă firicelele de tutun care încă mai erau lipite de ea. Deci acum cîteva zile, cîteva ore poate, Walston sau vreunul din tovarășii lui a ajuns pînă la țărmul acesta al lacului.

Gordon și Briant se înapoiară îndată la French-den. Briant îi arătă lui Kate capătul acela de pipă și ea recunoscu pipa, căci o văzuse în mîinile lui Walston.

Nu mai rămînea nici o îndoială, dar, că tîlharii trecuseră cotul de sud al lacului. Poate că în timpul nopții au ajuns pînă pe malul rîului Zeelanda. Dar dacă cumva au descoperit French-den și Walston știe din cine se compune mica lor colonie, oare lui nu i-a trecut prin minte că acolo ar găsi unelte, instrumente, muniții, provizii, tot ce le lipsea lor și că pentru șapte oameni zdraveni ar fi o joacă să răpună cincisprezece băiețandri, mai ales dacă i-ar lua prin surprindere?!

În orice caz era sigur că banda se apropia din ce în ce.

În fața unei asemenea primejdii, Briant și ceilalți se străduiră să întărească și mai mult paza. Ziua, înființară un post de observație permanent pe coama falezei, pentru ca ori de unde ar veni vreo mișcare suspectă, fie dinspre mlaștini, fie dinspre Traps-woods, fie dinspre lac, să fie semnalată de îndată.

Noaptea, doi dintre cei mari trebuiau să stea de veghe la intrarea holului și la intrarea cealaltă, ca să pîndească orice zgomot din afară. Cele două uși fură întărite cu grinzi și pregătiră totul la îndemînă ca, într-o clipă, să le baricadeze cu niște pietroaie, pe care le aduseseră înăuntru. Cît despre ferestruiele înguste săpate în stîncă și care serveau ca ambrazuri pentru țevile de tun, una apăra fațada dinspre malul rîului Zeelanda, cealaltă pe cea dinspre lac. Afară de asta, puștile și revolverele erau gata pentru a fi folosite la cea mai mică alarmă. Kate, bineînțeles, era mulțumită să-i vadă că se pregătesc atît de metodic. Tare din fire, se ferea să-și arate copiilor îngrijorarea față de o luptă atît de inegală între ei și marinarii de pe *Severn*. Pe tîlhari îi cunoștea ea bine, și pe ei, și pe șeful lor. Chiar dacă nu erau suficient de înarmați, nu-i putea ataca prin surprindere pe copii, oricîte măsuri de supraveghere și-ar lua aceștia? Cine le-ar fi stat împotrivă? O mînă de băieți dintre care cel mai în vîrstă nici nu împlinise șaisprezece ani? Prea inegală luptă! Ah, dac-ar fi fost și Evans, cu ei, atît de curajos și de capabil! Cum de n-a putut să fugă o dată cu Kate? Cu el poate că apărarea ar fi fost mai bine organizată și French-den ar fi putut rezista mai sigur unui atac al lui Walston.

Din păcate, Evans trebuie că era păzit cu strictețe, dacă nu l-or fi și omorît, ca să scape de un martor periculos și de care nu mai aveau nevoie ca să le conducă șalupa în vreun ținut învecinat!

Toate astea o preocupau pe Kate. Și nu se temea pentru ea, ci pentru copiii aceștia pe care-i iubea și-i îngrijea.

Era 27 noiembrie. De două zile, căldura era înăbușitoare. Nori groși treceau grei peste insulă și tunete din depărtare vesteau furtuna. Barometrul arăta o dezlănțuire apropiată a elementelor naturii.

În seara aceea, Briant și colegii se întorseseră mai devreme ca de obicei în hol, după ce — măsură de prevedere luată de la o vreme — aduseseră și iola înăuntru. Și, cu ușile ferecate, așteptau să se culce, după ce trimiseseră un gînd la ai lor, departe.

Către nouă și jumătate, furtuna era în toi. Tot holul se lumina de văpaia neîntreruptă a fulgerelor, care străbătea prin ferestrui. Trăsnetele cădeau într-una, fără încetare; ai fi zis că toată faleza se cutremura, ducînd mai departe tunetele asurzitoare. Era unul din acele fenomene atmosferice, fără ploaie și fără vînt, atît de neliniștitoare, deoarece norii rămași neclintiți își descarcă pe loc toată electricitatea acumulată în ei și adesea o noapte întreagă nu e de ajuns ca să și-o epuizeze.

Costar, Dole, Iverson și Jenkins, făcuți ghem în culcușuri, tresăreau la fiecare detunătură înspăimîntătoare, cu zgomot ca de pînză sfîșiată, care arăta cît de aproape fusese descărcarea. Nu aveau totuși de ce se teme în peștera asta de nezdruncinat. Putea trăsnetul să cadă de douăzeci de ori, de o sută de ori peste coama falezei! Nu putea străbate zidul gros de piatră al stîncii, pe cît de refractar fluidului electric, pe atît și furtunilor. Din cînd în cînd, Briant, Doniphan sau Baxter se duceau să întredeschidă ușa și se întorceau din nou, orbiți de fulgere, după ce aruncau o privire în fugă afară. Părea că s-a aprins văzduhul, iar lacul, care răsfrîngea în el fulgurațiile din spațiu, ai fi zis că rostogolește din adînc o imensă pînză de flăcări.

De la zece pînă la unsprezece noaptea, fulgerele și tunetele n-au mai contenit. Abia înspre miezul nopții s-a mai domolit urgia. Trăsnetele s-au făcut tot mai rare și mai depărtate. Atunci se stîrni vîntul, ridicînd norii lăsați jos de tot pe pămînt, și ploaia începu să cadă, răpăitoare.

Cei mici, pe-ncetul, se liniștiră. Doi-trei din ei îndrăzniră chiar să scoată capul de sub plapumă, cu toată ora tîrzie cînd toți trebuiau să doarmă. Briant și ceilalți, după ce-și luară toate măsurile, erau gata să adoarmă, cînd Phann începu să dea semne de o vădită neliniște. Se ridica în două labe, se repezea spre ușa holului și mîrîia într-una, ciulind urechile.

— O fi simțit Phann ceva? zise Doniphan, încercînd să-l potolească.

— Ori de cîte ori a făcut așa — preciză Baxter — nu s-a înșelat niciodată!

— Nu ne putem culca pînă nu știm ce e! spuse Gordon.

— Firește — răspunse Briant — dar nimeni nu iese și să fim gata de apărare!

Fiecare își luă pușca sau revolverul. Apoi Doniphan se duse la ușa holului și Moko la cea dinspre lac. Amîndoi cu urechea lipită de ușă, nu auziră nici un zgomot din afară. Totuși, Phann era tot atît de agitat. Ba chiar începu să latre atît de tare și cu atîta violență, încît Gordon nu reuși să-l mai potolească. Situația aceasta nu le convenea de loc. Dacă ei, în clipele de liniște ale furtunii, ar fi putut auzi zgomotul unor pași pe afară, cu atît mai mult cineva din afară ar fi putut auzi lătratul lui Phann.

Deodată izbucni o detunătură pe care n-o puteai confunda cu tunetul. Era un foc de pușcă tras cam la două sute de pași de French-den.

Toți fură gata. Doniphan, Baxter, Wilcox și Cross, înarmați cu puști și postați la cele două uși, erau gata să tragă în primul care ar încerca să intre cu forța. Ceilalți începură să baricadeze ușile cu pietroaiele puse la îndemînă, cînd auziră de afară:

— Ajutor! Ajutor!

Era cineva în primejdie, fără îndoială, și care aștepta sprijin.

— Ajutor ! se auzi din nou, de data asta doar la cîţiva paşi.
Kate, lîngă uşă, asculta.
— El e ! strigă ea.
— El ?! zise Briant.
— Deschideţi ! Deschideţi ! se rugă Kate.
Uşa fu deschisă şi un om de pe care apa curgea în şiroaie dădu buzna în hol.
Era Evans, cîrmaciul vasului *Severn*.

XXVI

KATE ŞI EVANS. CE POVESTEŞTE EVANS. DUPĂ EŞUAREA ŞALUPEI. WALSTON LA BEAR-ROCK. ZMEUL. FRENCH-DEN DESCOPERIT. FUGA LUI EVANS. TRECEREA RÎULUI. PROIECTE. PROPUNEREA LUI GORDON. TERITORIILE DIN EST. INSULA CHAIRMAN-HANOVRA.

La apariţia atît de neaşteptată a lui Evans, Gordon, Briant şi Doniphan rămaseră mai întîi uluiţi. Apoi, instinctiv, alergară toţi către dînsul ca înspre un mîntuitor.

Era un om între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, cu umeri largi, vînjos, cu privirea vie, fruntea deschisă, inteligent şi simpatic, cu pasul dîrz şi hotărît. Figura îi era însă în parte acoperită de o barbă sălbăticită, pe care n-o mai tăiase de cînd cu naufragiul lui *Severn*.

Abia intrat, Evans se întoarse şi îşi lipi urechea de uşa pe care o închisese repede în urma lui. Neauzind nimic, înaintă în hol. Acolo, la lumina felinarului atîrnat de boltă, văzu tot copilăretul din jurul lui şi îngăimă :

— Da, copii ! Numai copii !

Deodată, ochii i se înseninară şi, cu un zîmbet ce-i lumină toată faţa, întinse braţele. Kate se dusese spre el.

— Kate ! exclamă. Kate trăieşte !

Şi îi apucă amîndouă mîinile, parcă să fie mai sigur că e în viaţă.

— Da, în viaţă, ca şi dumneata, Evans ! zise Kate. Dumnezeu m-a scăpat cum te-a scăpat şi pe dumneata ! Şi el te-a trimis şi băieţilor în ajutor !

Evans îi numără cu privirea pe copiii strînşi în jurul mesei din hol.

— Cincisprezece — spuse — şi abia cinci-şase în stare să se apere ! Nu are a face !

— Sîntem în primejdie să ne atace, master Evans ? întrebă Briant.

— Nu, dragul meu, nu... deocamdată, răspunse Evans.

E lesne de înţeles cît erau de doritori toţi să afle ce s-a întîmplat cu Evans şi mai ales ce s-a petrecut după ce şalupa a eşuat.

Mari şi mici, somnul nu s-a mai lipit de nici unul, dornici să afle lucruri atît de hotărîtoare pentru ei. Dar mai întîi de toate era nevoie ca Evans să-şi schimbe hainele ude şi să mănînce ceva. Dacă hainele îi şiroiau de apă era pentru că trecuse rîul Zeelanda înot, iar dacă era istovit de oboseală şi foame, asta se datora faptului că nu mîncase nimic de douăsprezece ore şi că din zori pînă-n noapte nu se odihnise nici o singură clipă.

Briant îl duse în încăperea alăturată, unde Gordon îi dădu nişte haine bune, de marinar. Apoi Moko îi aduse ceva vînat rece, pesmeţi, cîteva ceaiuri fierbinţi şi un pahar bun de brandy.

După un sfert de oră, Evans, la masa din hol, le povesti cele întîmplate după ce marinarii de pe *Severn* au fost aruncaţi pe insulă.

— Cîteva clipe înainte ca şalupa să acosteze — începu el — cinci dintre oameni, între care şi eu, am fost azvîrliţi pe întîiul banc de stînci. Nici unul din noi n-a fost grav rănit la eşuare. Numai contuziuni, nu şi răni. Dar partea cea mai grea a fost ca

să ieşim din valurile ce se izbeau cu putere de stînci, şi asta pe o beznă deplină şi pe o mare vijelioasă, care se retrăgea împotriva vîntului din larg. Totuşi, după lungi sforţări, ne văzurăm ieşiţi teferi din valuri. Walston, Brandt, Rock, Book, Cope şi eu. Lipseau doi: Forbes şi Pike. Să fi fost luaţi pe sus şi zvîrliţi de un val, ori fugiseră cînd s-au văzut la ţărm? Nu ştiam. Cît despre Kate, o credeam luată de valuri; nici nu mă gîndeam s-o mai văd vreodată.

Şi povestind acestea, Evans nu-şi putea ascunde emoţia şi bucuria de a o revedea pe curajoasa femeie care scăpase împreună cu el din măcelul de pe *Severn*. După ce fuseseră amîndoi la bunul plac al acestor tîlhari, acum nu mai erau în puterea lor, chiar dacă în viitor n-ar fi fost scutiţi de un atac din partea lor.

Şi Evans reluă firul:

— Cînd ajunserăm pe ţărm, trecu un timp pînă să găsim şalupa. Ea trebuie să fi acostat pe la şapte seara şi se făcuse miezul nopţii cînd o găsirăm răsturnată pe nisip. Asta din cauză că mersesem în lungul ţărmului...

— Ţărmului Severn, completă Briant. E numele dat de unii din colegii noştri care descoperiseră şalupa de pe *Severn* înainte chiar de a ne fi povestit Kate despre naufragiu...

— Înainte? întrebă Evans mirat.

— Da, domnule Evans, spuse Doniphan. Noi ne aflam acolo chiar în seara naufragiului, în timp ce cei doi tovarăşi ai dumneavoastră erau întinşi pe nisip. Dar... cînd ne-am înapoiat în zori să-i înmormîntăm, dispăruseră...

— Iată — reluă Evans — cum se înlănţuie totul! Forbes şi Pike, pe care noi îi credeam pieriţi în valuri — şi n-ar fi fost nici o pagubă, ar fi fost doar doi ticăloşi mai puţin din şapte — căzuseră în apropiere de şalupă. Acolo i-au găsit Walston şi ceilalţi şi i-au trezit la viaţă cu cîteva înghiţituri de gin; spre norocul lor şi nenorocul nostru, lăzile de pe şalupă n-au fost nici sparte, cînd aceasta a eşuat, şi nici apa n-a pătruns în ele. Muniţiile, armele, cinci puşti de bord, merindele ce apucaseră să fie îmbarcate în grabă în timpul incendiului de pe *Severn*, toate în bunăstare, au fost scoase din şalupă de teamă ca aceasta să nu fie despotmolită de fluxul următor. Apoi plecarăm de la locul naufragiului de-a lungul coastei, înspre răsărit. Atunci unul din nemernici, Rock mi se pare, le aminti că pe Kate n-au mai găsit-o, iar Walston răspunse: „O fi luat-o vreun val. Bine c-am scăpat de ea!" Şi mă gîndeam că dacă tîlharii erau bucuroşi că au scăpat de Kate acuma, cînd nu le mai era de folos, aşa va fi şi cu mine. Iar dumneata unde erai, Kate? o întrebă.

— Jos, lîngă şalupă, pe partea mării — răspunse Kate — chiar pe locul unde mă aruncase valul. Nu puteau să mă vadă şi eu am auzit tot ce-au vorbit între ei Walston şi ceilalţi. Dar după plecarea lor m-am ridicat şi, ca să nu mai cad iar în mîinile lui Walston, am fugit în direcţia opusă. Treizeci şi şase de ore mai tîrziu, moartă de foame, am fost găsită de copiii ăştia nepreţuiţi, care m-au adus la French-den.

— French-den? repetă Evans.

— E numele locuinţei noastre — răspunse Gordon — în amintirea naufragiatului francez care a locuit-o cu mulţi ani înaintea noastră.

— French-den?... Ţărmul Severn?... spuse Evans. Văd, copii, că voi aţi dat denumiri diferitelor părţi din insulă. Frumos!

— Da, master Evans! Şi nume frumoase! adăuse Service. Mai sînt: Family-lake, Downs-lands South-moors, rio Zeelanda, Traps-woods...

— Bine! Bine! o să mi le spuneţi toate mai tîrziu... Mîine! Deocamdată să vă povestesc mai departe... Dar nu se aude nimic afară?

— Nimic, spuse Moko, care sta de veghe lîngă uşa holului.

— Bine! se linişti Evans. O oră după ce am părăsit şalupa, ajunsesem la un şir de copaci unde ne-am aşezat tabăra. A doua zi şi în zilele urmă-

toare ne-am înapoiat la locul unde eşuase şalupa şi încercarăm s-o reparăm, dar cum nu aveam decît o toporişcă, fu cu neputinţă să-i înlocuim laturile făcute ţăndări şi s-o punem iar pe picioare ca să poată rezista mării, chiar pentru un drum scurt. De altfel, nici locul nu era potrivit pentru o asemenea treabă. Plecarăm, aşadar, să căutăm o altă aşezare, într-o regiune mai puţin stearpă, unde să găsim vînat pentru hrana de fiecare zi şi în acelaşi timp un rîu cu apă dulce, căci provizia de apă ni se isprăvise. După ce am colindat pe coastă cale de douăsprezece mile, ajunserăm la un pîrîu...

— East-river! spuse Service.

— Fie, East-river! răspunse Evans. Acolo, în mijlocul unui vast golf...

— Golful Deception...

— Fie, golful Deception, zise Evans surîzînd. Acolo, în mijlocul stîncilor, era un port...

— Bear-rock! exclamă acum Costar.

— Fie, Bear-rock, micuţule, încuviinţă Evans, cu un semn din cap. Nimic n-a fost mai firesc decît să ne instalăm acolo, iar dacă reuşeam s-aducem şi şalupa, care s-ar fi descheiat cu totul la prima furtună, poate că izbuteam s-o reparăm. Ne-am întors dar s-o luăm şi cînd o uşurarăm de tot ce s-a putut scoate, o puserăm pe apă şi, cu toate că era plină cu apă pînă sus, reuşirăm s-o tragem de-a lungul ţărmului şi s-o aducem în port, unde e şi acum, în siguranţă.

— Şalupa e la Bear-rock? întrebă Briant.

— Da, dragul meu, şi cred că tot s-ar mai putea repara dacă am avea uneltele care ne trebuie.

— Dar avem noi unelte, master Evans! răspunse degrabă Doniphan.

— Ei da, asta şi-a zis şi Walston cînd întîmplarea a făcut să afle că insula e locuită şi de cine e locuită.

— Dar cum a putut să afle? întrebă Gordon.

— Iată cum, răspunse Evans. Acum opt zile, Walston, tovarăşii lui şi cu mine, căci nu mă lăsau niciodată singur, ne-am dus în recunoaştere prin pădure. După trei-patru ore de mers în susul rîului din est, ajunserăm la ţărmul unui lac imens, din care ieşea cursul acesta de apă. Şi acolo, vă închipuiţi mirarea noastră, dădurăm peste un fel de aparat ciudat, eşuat pe ţărm... un fel de schelet de trestie, cu pînză pe deasupra.

— Zmeul nostru! spuse Doniphan.

— Zmeul nostru, care căzuse în lac — zise Briant — şi pe care vîntul l-a împins pînă acolo!

— Oh, era un zmeu? întrebă Evans. Credeţi-mă, noi nu ne-am gîndit şi eram foarte miraţi! În orice caz nu se făcuse singur. Fusese făcut pe insulă. Asta era sigur!... Aşadar, insula era locuită. De cine?... Asta vroia să afle Walston. Cît despre mine, din ziua aceea m-am hotărît să fug... Oricare ar fi fost locuitorii de pe insulă, chiar şi sălbatici, nu puteau să fie mai fioroşi decît ucigaşii de pe *Severn!* De altfel, din ziua aceea înteţiră paza mea zi şi noapte.

— Şi cum au descoperit Franch-den-ul? întrebă Baxter.

— Staţi că vă spun, răspunse Evans. Dar înainte de a-mi relua povestirea, ia spuneţi-mi, copii, la ce foloseaţi voi zmeul acela mare? Era un semnal?

Gordon îi povesti lui Evans cum îl făcuseră, în ce scop, cum l-au încercat, cum şi-a riscat Briant viaţa pentru salvarea coloniei şi în ce fel a putut să se asigure că Walston era încă pe insulă.

— Viteaz băiat! spuse Evans şi-i strînse mîna lui Briant, plin de admiraţie şi prietenie, apoi continuă: Înţelegeţi dar că Walston nu mai avu decît un singur gînd: cine erau locuitorii insulei acesteia necunoscute? Dacă erau indigeni, s-ar putea cumva înţelege cu ei? Dacă erau naufragiaţi, poate aveau uneltele care-i trebuiau lui. Şi în cazul acesta, nu i-ar refuza să-i ajute să repare şalupa, ca să se vadă iar pe mare. Cercetările începură, cu foarte multă prevedere. Înainta puţin cîte puţin, explorînd pădurile de pe ţărmul drept al lacului, ca să se apropie de extremitatea de sud. Dar nici ţipenie de om, nici un foc de armă în partea aceea de insulă...

— Da — zise Briant — asta din cauză că nici unul din noi nu se mai depărta de French-den și că era oprit orice foc de pușcă.

— Și totuși v-a descoperit, reluă Evans. Nici nu s-ar fi putut altfel. În noaptea de 23 spre 24 noiembrie, unul din tovarășii lui Walston ajunse în fața lui French-den prin partea de sud a lacului. Spre nenorocul vostru, la un moment dat a zărit o lumină printr-un perete al falezei, probabil lumina felinarului, o clipă, cît s-a întredeschis ușa. A doua zi, Walston personal porni încoace și, pe înserat, stătu multă vreme la pîndă, ascuns printre ierburile înalte, la doi pași de rîu...

— Știam, zise Briant.

— Știați ? !

— Da, căci pe locul acela Gordon și cu mine am găsit bucăți dintr-o pipă pe care Kate a recunoscut-o că era a lui Walston.

— Exact, spuse Evans. Walston o pierduse pe drum, lucru care l-a supărat grozav. Destul însă că a aflat de colonie. Și într-adevăr, în timp ce stătea ascuns în ierburi v-a văzut mai pe toți umblînd încoace și-ncolo pe lîngă rîu, constatînd că erați doar o mînă de băiețandri, cărora șapte vlăjgani ca ei vă făceau repede de petrecanie. Walston se întoarse dar să le spună tovarășilor lui ce văzuse. Dintr-o convorbire dintre el și Brandt, am aflat la ce se putea aștepta French-den-ul.

— Bestiile ! exclamă Kate. Nici o milă nu le-ar fi fost de bieții copii !

— Nu, Kate — răspunse Evans — cum nu le-a fost milă nici de căpitan, nici de pasagerii lui *Severn*. Bestii ! Bine-ai spus, și în fruntea lor cel mai crud din toți, Walston, care sper că își va ispăși toate fărădelegile !

— În sfîrșit, Evans, bine că ai reușit să fugi ! zise Kate.

— Da, Kate, acum douăsprezece ore am profitat de lipsa lui Walston și a celorlalți, care mă lăsaseră în paza lui Forbes și a lui Rock. Mi s-a părut momentul cel mai potrivit ca să fug, iar ca să-i fac să-mi piardă urma și să cîștig timp și distanță, las' pe mine ! Să fi fost zece dimineața cînd m-am afundat în pădure. Dar Forbes și Rock au prins degrabă de veste și s-au luat după mine, cu puștile încărcate... Eu n-aveam drept apărare decît un cuțit marinăresc și picioarele ca să fug de să-mi scapere călcîiele. Goana a ținut ziua întreagă. Tăind tot de-a curmezișul pe sub copaci, ajunsesem pe malul stîng al lacului. Mai aveam să înconjur cotul din sud, cînd mi-am amintit de o convorbire a lor că voi v-ați așezat pe malurile unui rîu care curge înspre apus. Credeți-mă, nu m-aș fi gîndit vreodată că pot să fug atît de repede și de mult ! Am făcut aproape cincisprezece mile astăzi ! Lua-i-ar dracu pe netrebnicii aceștia, care alergau la fel de iute, iar gloanțele zburau și mai și. În cîteva rînduri îmi șuierară pe la urechi. Gîndiți-vă ! Le știam toate nelegiuirile ! Dacă le scăpam, puteam să-i denunț. Trebuia cu orice preț să pună mîna pe mine ! V-o spun, să nu-i fi știut cu arme de foc la ei, i-aș fi așteptat cu cuțitul în mînă. Ii omoram ori eu pe ei, ori ei pe mine. Da, Kate, mai degrabă aș fi murit decît să mă mai întorc în tabăra lor de tîlhari ! Tot gîndeam că blestemata de goană avea să înceteze o dată cu înnoptatul ! De unde ! Apucasem să trec de capătul lacului și o luasem pe celălalt țărm, în sus, dar pe Forbes și pe Rock îi simțeam tot pe urmele mele. Furtuna care se pregătea de cîteva ore izbucni. Asta îmi stînjeni goana, căci la lumina fulgerelor ticăloșii mă puteau vedea printre trestiile malului. Ajunsesem la vreo sută de pași de rîu... dacă apucam să trec rîul și să-l știu că e stavilă între nemernicii aceia și mine, eram ca și scăpat. Niciodată n-ar fi îndrăznit să-l treacă, știind că erau în vecinătatea lui French-den. Alergai atunci și eram gata să ajung la malul stîng, cînd fulgeră din nou, luminînd tot văzduhul. Un foc de pușcă răsună...

— Cel pe care l-am auzit ?... spuse Doniphan.

— Un glonț mi-a atins umărul. Am sărit și m-am aruncat în rîu... Din cîteva mișcări de brațe ajunsei pe celălalt mal, unde mă ascunsei în bălării. Îi auzii: „Și crezi că l-ai atins?" — „Răspund de asta!" — „Atunci e la fund?" — „Mai e vorbă? E mort! Mort și răposat!" — „Bine c-am scăpat de el!" Și o luară din loc. Da, bine că au scăpat și de mine ca și de Kate! Ah, ticăloșii! Vă voi arăta eu vouă „mort"! Ceva mai tîrziu mă descurcai dintre ierburi și mă-ndreptai către cotul falezei. Auzii lătrături de cîine. Chemai... Ușa de la French-den se deschise. Și acum — zise Evans, întinzînd mîna către lac — e timpul, băieți, s-o sfîrșim cu mizerabilii ăștia și să scăpăm de ei insula voastră!

Atîta suflet puse în cuvintele astea, încît toți se sculară în picioare, gata să-l urmeze.

La rîndul lor, băieții povestiră lui Evans toate cele întîmplate de douăzeci de luni încoace, îi spuseră în ce fel părăsiseră cu schoonerul *Sloughi* Noua Zeelandă, îndelunga străbatere a Pacificului pînă la insulă, descoperirea osemintelor lui François Baudoin, așezarea micii colonii la French-den, recunoașterile din anotimpurile de vară, muncile de iarnă și cum, în sfîrșit, își organizaseră o viață oarecum îmbelșugată și ferită de primejdii înainte de venirea lui Walston și a complicilor lui.

— Și de douăzeci de luni nici un vapor nu s-a arătat la orizontul insulei? întrebă Evans.

— Noi, cel puțin, n-am văzut nici unul în larg, zise Briant.

— Ați pus ceva semnalizări?

— Da! Un catarg înfipt pe cea mai înaltă culme a falezei.

— Și n-a fost văzut?

— Nu, master Evans, răspunse Doniphan. E drept că a trebuit, acum șase săptămîni, să-l dăm jos, ca să nu-l vadă Walston.

— Și bine ați făcut, băieți! Numai că, din păcate, ticălosul tot a aflat ce-a vrut să știe! De aceea, zi și noapte trebuie să fim în gardă!

— De ce — izbucni atunci Gordon — de ce a trebuit să avem parte de asemenea mizerabili, în loc de niște oameni cumsecade, cărora cu atîta drag le-am fi venit în ajutor! Colonia noastră n-ar fi fost decît mai întărită dintr-asta! Dar acum, ce ne așteaptă? O luptă de apărare a vieții, luptă! Și care va fi rezultatul?

— Cu un om destoinic ca Evans... spuse Kate.

— Evans... Trăiască Evans! strigară într-un glas băieții.

— Bizuiți-vă pe mine, și eu pe voi, și vă promit că ne vom apăra bine.

— Și totuși — spuse gînditor Gordon — n-am putea evita lupta, dacă Walston ar primi să părăsească insula?...

— Ce vrei să spui, Gordon? îl întrerupse Briant.

— Vreau să spun că Walston și ceata lui ar fi plecat de mult dacă și-ar fi reparat șalupa, nu e așa, master Evans?

— Bineînțeles.

— Dacă e așa, nu s-ar putea să stăm de vorbă? Cu binele nu s-ar putea să le dăm uneltele de care au nevoie? Poate că ar primi! Firește că e dezgustător să stai de vorbă cu ucigașii de pe *Severn!* Dar ca să scăpăm de ei, ca să împiedicăm un atac, poate cu vărsare de sînge? În sfîrșit, dumneata ce părere ai, master Evans?

Evans îl ascultase cu multă atenție. Propunerea lui arăta un spirit practic care nu-l lăsa să alunece spre fapte nechibzuite, o fire care-l făcea să privească cu calm în orice împrejurare. Își dădu seama — și nu se înșela — că era cel mai cu judecată din toți și că propunerea lui merita să fie discutată.

— Într-adevăr, domnule Gordon — îi spuse — orice mijloc e bun dacă e să scapi de vecinătatea tîlharilor ăstora. Firește că dacă, după ce și-ar repara șalupa, s-ar hotărî să plece, ar fi mai bine decît să trebuie să lupți cu ei, poate fără sorți de izbîndă. Pe de altă parte însă, poți pune temei pe cuvîntul lui Walston? Și cînd odată îl vei primi să stai de vorbă, n-are să profite ca să atace French-

den-ul prin surprindere și să vă prade de tot ce aveți ? Crezi că nu-i dă prin gînd că trebuie să fi salvat voi și ceva bani din naufragiu ? Credeți-mă pe mine, netrebnicii ăștia nu v-ar vrea decît pieirea după ce le-ați face un bine ! În asemenea suflete nu e loc pentru recunoștință. Să vrei să ajungi la o înțelegere cu ei înseamnă să te dai pe mîna lor.

— Nu, nu ! se opuseră Baxter și Doniphan, urmați de toți ceilalți cu atîta dîrzenie, că lui Evans îi făcu plăcere.

— Nu ! adăugă și Briant. Nu trebuie să avem nimic comun cu Walston și banda lui !

— Și-apoi — adăugă Evans — lor le trebuie nu numai unelte ; le trebuie muniții. Dac-or mai avea pentru atacul împotriva noastră și nici asta nu e sigur. Dar dac-ar fi vorba să facă față înarmați și pe unde-or mai cutreiera, praful de pușcă și gloanțele cîte le-au mai rămas nu le ajung !... Și atunci au să vină să vi le ceară vouă ! Or să vi le pretindă ! Și vă întreb eu : le dați ?

— Nu, firește, spuse Gordon.

— Atunci vă spun eu ce urmează, zise Evans. Au să încerce să vi le ia cu forța. Dînd înapoi din fața luptei, ajungeți tot la luptă, dar în condiții mai proaste pentru voi.

— Aveți dreptate, master Evans, răspunse Gordon. Să fim gata de apărare și să așteptăm !

— Da, asta e cel mai cuminte ! Să așteptăm, domnule Gordon ! De altfel, mai e un motiv mai presus de oricare altul ca să așteptăm...

— Care ?

— Ascultați-mă ! Walston, cum știți, nu poate părăsi insula decît cu șalupa de pe *Severn*.

— E clar, zise Briant.

— Or, șalupa sînt sigur că se poate repara, și dacă Walston a renunțat s-o pună pe linia de plutire e din lipsă de unelte.

— Dacă le avea — interveni Baxter — ar fi fost departe acum !

— Așa e, dragul meu ! Așadar, dacă-i faceți rost lui Walston de unelte să-și repare șalupa, să admitem chiar că renunță la gîndul să atace French-den-ul, se va grăbi să plece fără să-i mai pese de voi.

— Ei, de ce n-ar face-o ! exclamă Service.

— La naiba ! În cazul acesta — zise Evans — cu ce mai plecăm noi, dacă șalupa nu mai e aici ?

— Cum, domnule Evans — întrebă Gordon — vreți să spuneți că am putea să părăsim insula în șalupa asta ?

— Exact, domnule Gordon.

— Să traversăm Pacificul și să ne vedem iar în Noua Zeelandă ? spuse Doniphan.

— Pacificul ? Nu, copii — zise Evans — ci vreun punct nu prea depărtat, unde să așteptăm o ocazie de înapoiere la Auckland.

— Adevărat, domnule Evans ? exclamă Briant.

Și cîțiva colegi săriră deodată să-l asalteze pe Evans cu întrebări.

— Cum ar putea șalupa asta să reziste la un parcurs de cîteva sute de mile ? întrebă Baxter.

— Cîteva sute de mile ? răspunse Evans. Nici gînd : vreo treizeci doar.

— Așadar nu sîntem în plin ocean ? întrebă Doniphan.

— În vest, da, răspunse Evans. Dar la sud, la nord, la est nu sînt decît canale pe care le străbați cu ușurință în șaizeci de ore.

— Deci nu ne înșelam cînd ne închipuiam că sînt teritorii prin vecinătate ? spuse Gordon.

— Nicidecum — zise Evans — ba chiar teritorii mari, în est.

— Da, în est ! exclamă Briant. Pata aceea albă, apoi lumina zărită într-acolo !

— O pată albă zici ? răspunse Evans. Trebuie să fie un ghețar, iar lumina, flacăra unui vulcan care trebuie să fie trecut pe hartă. Ei bine, copii, dar unde vă credeați voi ? Spuneți !

— În vreo insulă izolată din Pacific, răspunse Gordon.

— Insulă? Da... Izolată? Nu!... Ce e sigur e că face parte dintr-unul din multele arhipelaguri de care e plină coasta de sud a Americii. Şi, la urma urmei, dacă aţi pus nume la capuri, la golfuri, la cursurile de apă de pe insulă, nu mi-aţi spus ce nume i-aţi pus insulei?

— Insula Chairman, după numele pensionului nostru, răspunse Doniphan.

— Ei bine, va avea atunci două nume, căci se numeşte mai dinainte „Hanovra"!

Şi cu asta, după ce-şi luară obişnuitele măsuri de supraveghere, se duseră la culcare şi, plini de grijă, mai făcură încă un culcuş în hol, pentru Evans.

Toată colonia fremăta acum de o îndoită emoţie, care avea de ce să le tulbure somnul: una, perspectiva unei lupte sîngeroase, cealaltă, putinţa de a se înapoia în patrie.

Master Evans amînase pe a doua zi explicaţiile pe atlasul geografic despre poziţia exactă a insulei Hanovra şi, în timp ce Moko şi Gordon stăteau de veghe, noaptea trecu liniştită la French-den.

XXVII

STRÎMTOAREA MAGELLAN. ŢĂRILE ŞI INSULELE CARE O ÎNCONJOARĂ. ESCALELE STABILITE. PROIECTE DE VIITOR. CU FORŢA ORI PRIN VICLENIE? ROCK ŞI FORBES. FALŞII NAUFRAGIAŢI. PRIMIRE BUNĂ. ÎNTRE UNSPREZECE ŞI DOUĂSPREZECE NOAPTEA. UN FOC DE ARMĂ AL LUI EVANS. KATE INTERVINE.

Un canal lung, de circa trei sute optzeci de mile, cu o curbură de la vest spre est care începe de la Capul Fecioarelor, din Atlantic, şi se termină la Capul Pilar, în Pacific, împrejmuit de coaste foarte

stîncoase, străjuit de munţi înalţi de trei mii de picioare deasupra nivelului mării, săpat de golfuri în adîncul cărora sînt multe porturi de refugiu, bogat în vărsări de apă potabilă unde vapoarele îşi împrospătează fără greutate provizia de apă, mărginit de păduri dese cu vînat din belşug, răsunînd de tunetul miilor de căderi de apă care se aruncă prin nenumărate torente în golfuri mici, oferind vapoarelor pornite din est către vest o trecere mai scurtă decît strîmtoarea Le Maire dintre Ţara Statelor şi Ţara Focului, şi mai puţin bîntuită de furtuni decît canalul de la Capul Horn — aceasta este strîmtoarea lui Magellan, pe care renumitul navigator portughez a descoperit-o în anul 1520.

Spaniolii, singurii care au vizitat ţinuturile magellanice timp de o jumătate de secol, au pus în peninsula Brunswick temelia portului Famine. După spanioli veniră englezii Drake, Cavendish, Hawkins; urmară olandezii De Veer, Schouten şi Le Maire, care descoperiră în 1610 strîmtoarea cu numele acestuia din urmă. Apoi, după aceea, ţinuturile acestea deveniră cunoscute datorită celor mai celebri navigatori de la sfîrşitul acelui secol, Anson, Cook, Byron, Bougainville şi alţii. De atunci încoace, strîmtoarea Magellan a devenit o rută obişnuită pentru trecerea dintr-un ocean în altul, mai ales de cînd navigaţia cu aburi, care nu cunoaşte nici vînturi potrivnice, nici curenţi contrari, a permis trecerea în condiţii de navigaţie excepţionale. Aceasta este dar strîmtoarea pe care a doua zi — 28 noiembrie — Evans o arătă pe harta din atlasul Stiler lui Briant, lui Gordon şi colegilor lor.

Dacă Patagonia, acest ultim ţinut din America de Sud, ţinutul regelui Wilhelm şi peninsula Brunswick formează limita de nord a strîmtorii, la sud e mărginită de acest arhipelag magellanic, cuprinzînd vastele insule: Ţara Focului, Ţara Dezolării, insulele Clarence, Hosta, Gordon, Navarin, Wollaston, Stewart şi altele mai puţin importante, pînă la ultimul grup al Hermitelor, dintre care cea

mai înaintată între cele două oceane este ultima creastă a înaltului şir stîncos al Cordilierilor Anzilor şi se numeşte Capul Horn.

La est, strîmtoarea lui Magellan se lărgeşte prin cîteva intrînduri, între Capul Fecioarelor şi al Patagoniei şi Capul Espiritu Santo al Ţării Focului. Dar nu acelaşi lucru e şi în vest — le explică Evans. În partea aceea găseşti la tot pasul ostroave, insule, arhipelaguri, strîmtori, canale, braţe de mare. Doar printr-un coridor între Capul Pilar şi extremitatea sudică a marei insule Adelaida îşi găseşte strîmtoarea deschidere către Pacific. Deasupra se înşiruie o serie întreagă de insule, ciudat grupate, de la strîmtoarea Lord Nelson pînă la grupul Chonos şi Chiloé, învecinat cu coasta chiliană.

— Şi acum — spuse Evans — vedeţi dincolo de strîmtoarea lui Magellan o insulă, pe care nişte simple braţe de mare o separă de insula Cambridge la sud şi de insulele Madre de Dios şi Chatam la nord ? Ei bine, insula aceasta, situată la 51° latitudine, este Hanovra, căreia voi i-aţi dat numele de Chairman, insula pe care o locuiţi de peste douăzeci de luni !

Briant, Gordon, Doniphan, aplecaţi peste atlas, priveau curioşi insula pe care o crezuseră departe de orice pămînt şi care era atît de aproape de coasta americană.

— Cum — zise Gordon — ne separă de Chile doar nişte braţe de mare ?

— Da, copii, răspunse Evans. Numai că între insula Hanovra şi continentul american nu sînt decît insule la fel de pustii ca şi asta. Şi că, odată ajunşi pe continent, ar fi trebuit să parcurgeţi sute de mile înainte de a ajunge în vreun ţinut de aşezări omeneşti, în Chile sau Argentina. Şi cîtă oboseală, fără să mai pomenim primejdiile ! Eu cred că pentru voi a fost mai bine că nu aţi putut părăsi insula, de vreme ce existenţa vă era asigurată şi de vreme ce trag nădejde s-o părăsim împreună.

Aşa că, parte din canalurile astea care înconjoară insula Hanovra sînt pe alocuri doar de cincisprezece-douăzeci de mile lărgime şi, pe o vreme bună, Moko le-ar fi putut trece chiar şi cu iola. Dacă Briant, Gordon şi Doniphan, în drumurile lor din nord şi est, n-au putut zări ţinuturile astea e din cauză că sînt joase. Cît despre pata aceea albicioasă, este unul din gheţarii de pe continent, iar muntele în erupţie, unul din vulcanii din regiunile magellanice.

De altfel — după cum observă Briant privind cu luare-aminte harta — întîmplarea a făcut ca explorările lor să-i fi dus tocmai pe punctele de pe litoral care se depărtau cel mai mult de insulele învecinate. E drept că atunci cînd Doniphan a ajuns pînă la Severn-shores, poate că ar fi putut zări coasta de sud a insulei Chatam, dacă în ziua aceea vizibilitatea orizontului, înceţoşat de norii de furtună, n-ar fi fost atît de redusă ! Cît de la golful Deception, care face un intrînd atît de adînc în insulă, ca şi de la vărsarea în mare a lui East-river ori de la Bear-rock nu se poate vedea insuliţa din est, nici insula Speranţei, care e cu douăzeci de mile mai departe. Ca să poată vedea ţinuturile înconjurătoare, ar fi trebuit să meargă la capul North, de unde s-ar fi văzut capătul insulei Chatam şi al insulei Madre de Dios, dincolo de strîmtoarea Conception — sau la capul South, de unde ar fi putut întrezări extremităţile insulelor Adelaida sau Cambridge — sau poate, în sfîrşit, la capătul extrem al litoralului de la Downs-lands, de unde s-ar fi văzut înălţimile insulei Owen sau gheţarii din ţinuturile de sud-est.

Or, tinerii noştri n-au împins niciodată cercetările pînă în punctele astea îndepărtate. Cît despre harta lui François Baudoin, Evans nu-şi putea explica cum de nu avea însemnate insulele astea. Din moment ce naufragiatul francez reuşise să determine destul de exact configuraţia insulei Hanovra înseamnă că a parcurs-o în întregime. Era de presupus că ceţurile să fi împînzit zările şi să fi redus vizibilitatea doar la cîteva mile ? La urma urmei s-ar putea.

Şi acum, în cazul cînd ar reuşi să pună mîna pe şalupa de pe *Severn* şi să o repare, încotro ar îndrepta-o Evans ? Asta îl întrebă Gordon.

— Copii — le spuse Evans — n-aş căuta să mă îndrept nici către nord, nici către est. Cu cît am merge mai mult pe mare, cu atît mai bine. Bineînţeles că un vînt bun ne-ar putea duce înspre vreun port chilian, unde am fi bine primiţi. Dar marea e foarte agitată pe coastele acelea, pe cîtă vreme canalurile arhipelagului ne înlesnesc mult mai bine trecerea.

— Într-adevăr — zise Briant — dar găsim aşezări omeneşti prin părţile acelea şi găsim în ele putinţa să plecăm spre patrie ?

— Fără îndoială, răspunse Evans. Poftim ! Uită-te pe hartă ! După ce ieşi din canalurile arhipelagului Adelaida, unde ajungem prin canalul Smyth ? În strîmtoarea Magellan, nu ? Ei bine, chiar lîngă intrarea în strîmtoare se află Port-Tamar, care ţine de Ţara Dezolării, iar acolo sîntem pe drum de întoarcere.

— Dar dacă nu întîlnim nici un vapor — întrebă Briant — aşteptăm pînă trece vreunul ?

— Nu, domnule Briant. Uite, urmăreşte mai departe trecerea prin strîmtoarea Magellan. Vezi dumneata peninsula asta mare, Brunswick ? Acolo, în adîncul golfului Fortescue, la Port-Galant, vapoarele vin adesea pentru escală. Va fi nevoie să mergem mai departe, trecînd de capul Forward, la sudul peninsulei ? Iată golful Saint-Nicolas sau golful Bougainville, în care fac escală cea mai mare parte din vapoarele care trec prin strîmtoare. În sfîrşit, mai departe încă, iată Port-Famine şi, ceva mai la nord, Punta Arenas.

Evans avea dreptate. Odată intrată în strîmtoare, şalupa ar avea mai multe puncte de escală. În asemenea condiţii, înapoierea în patrie era asigurată, fără să mai vorbim de vapoarele pe care le puteau întîlni în drum către Australia sau Noua Zeelandă. Dacă la Port-Tamar, la Port-Galant sau la Port-Famine nu sînt prea multe şanse, în Punta Arenas, dimpotrivă, găseşti tot ce-ţi trebuie. Tîrguşorul acesta ridicat de guvernul chilian a devenit un adevărat orăşel, clădit pe litoral, ce-şi face loc printre minunaţii copaci ai peninsulei Brunswick. Orăşelul e în plină dezvoltare, în vreme ce Port-Famine, care datează de la sfîrşitul secolului al X-lea, nu mai e astăzi decît un sat în ruină.

De altfel există în zilele noastre, mai la sud, alte colonii vizitate de expediţiile ştiinţifice, ca escala Liwya, pe insula Navarin, şi mai ales Ooshooia, pe canalul Beagle, din jos de Ţara Focului. Această ultimă escală ajută mult la cunoaşterea ţinutului în care francezii au lăsat multe urme ale trecerii lor, dovadă denumiri ca Dumas, Cloué, Pasteur, Chanzy, Grévy, dat unor insule din arhipelagul magellanic.

Colonia ar fi sigur salvată dacă ar ajunge la strîmtoarea lui Magellan. Dar ca să ajungă acolo trebuia să repare şalupa, iar ca s-o repare trebuia să o cucerească, lucru care ar fi fost posibil numai înfrîngîndu-i pe Walston şi pe complicii lui.

Iar dacă şalupa ar fi rămas pe locul unde Doniphan o găsise pe coasta Severn, poate că ar fi încercat s-o ia în stăpînire. În cazul acesta, Walston, care se instalase la cincisprezece mile depărtare, în fundul golfului Deception, nici n-ar fi prins de veste. Ceea ce făcuse Walston putea face şi Evans, adică să tragă şalupa, numai că n-ar fi tras-o la vărsarea lui East-river, ci la gura rîului Zeelanda şi chiar, suind pe rîu în sus, pînă în dreptul lui French-den. Acolo, sub directiva lui Evans, reparaţiile ar fi fost făcute în mai bune condiţii ; după aceea, prevăzută cu pînze, încărcată cu muniţii, merinde şi unele obiecte pe care ar fi fost păcat să le lase, şalupa ar fi părăsit insula, plecînd în larg, înainte ca tîlharii s-o poată ataca.

Din păcate, planul nu putea fi pus în aplicare. Chestiunea plecării nu putea fi rezolvată decît pe calea armelor, fie că luau ei ofensiva, fie că se apărau. Nimic nu era cu putinţă cîtă vreme echipajul de pe *Severn* nu era înfrînt.

Evans, de altfel, inspira o încredere absolută coloniei. Şi Kate le vorbise de el cu multă căldură. De

cînd își tăiase părul și barba era o plăcere să-i privești fața îndrăzneață și deschisă. Era nu numai energic și viteaz, dar îl simțiră și bun și hotărît, în stare de orice dăruire. Era așa cum spunea Kate: un „bărbat" în mijlocul atîtor copii!

Mai întîi, Evans voi să știe pe ce se putea bizui în vederea rezistenței. Cămara și holul, în felul cum erau așezate, îi părură foarte bine organizate pentru defensivă: dintr-unul cuprindeai cu privirea malul și cursul rîului, din celălalt, terenul de sport pînă la țărmul lacului. Prin firidele deschise în perete se putea trage în cele două direcții, fiind în același timp la adăpost. Cu cele opt puști, asediații i-ar putea ține pe atacanți la distanță, și cu cele două tunuri mici, să-i bombardeze dacă s-ar apropia prea mult de French-den. Cît despre revolvere, toporiști și cuțite marinărești, toți ar ști să se servească de ele dacă lupta ar ajunge corp la corp.

Evans găsi bună ideea lui Briant de a îngrămădi pietroaie înăuntru, ca să baricadeze ușile în caz că ar fi fost forțate. Dacă în interiorul peșterii erau relativ tari în apărare, în afară ar fi fost slabi. Nu trebuie uitat că nu erau decît șase băieți între treisprezece și cincisprezece ani, împotriva a șapte oameni vînjoși, obișnuiți să mînuiască armele și cruzi pînă la omor.

— Așadar, socotiți că sînt chiar atît de cruzi, master Evans? întrebă Gordon.

— Da, domnule Gordon, grozav de cruzi!

— Unul din ei poate că nu! zise Kate. Forbes, care mi-a scăpat viața.

— Forbes? răspunse Evans. La naiba! Că o fi fost amestecat în urma unor întîmplări nefericite, că o fi fost amenințat de ceilalți, fapt e că a luat parte din plin în masacrele de pe *Severn*. Și apoi, nemernicul, nu el m-a fugărit, împreună cu Rock? N-a tras după mine ca după o fiară sălbatică? Nu și-a zis „bravo!" cînd m-a crezut înecat în rîu? Nu, draga mea Kate, mă tem că nu e cu nimic mai bun decît ceilalți. Dacă te-a cruțat e pentru că știa că netrebnicii ăștia mai aveau nevoie de dumneata și

fii sigură că n-are să se dea înapoi cînd au să atace French-den-ul.

Trecură astfel cîteva zile. Băieții care făceau de gardă sus pe faleză nu văzură nimic suspect primprejur. Asta însă îl intriga pe Evans. Știind intențiile lui Walston și interesul lui să se grăbească, se întreba de ce de la 27 pînă la 30 noiembrie nu dăduse lovitura.

Atunci îi veni în minte că Walston intenționa probabil să se folosească mai curînd de viclenie decît de forță ca să pătrundă în French-den. Și le-o și spuse lui Briant, Gordon, Doniphan și Baxter, cu care se sfătuia adesea.

— Cîtă vreme vom sta ferecați în French-den — zise el — Walston va fi pus în neputință să forțeze una sau alta din uși dacă n-are pe nimeni care să i le deschidă. Și probabil că se gîndește să intre printr-o viclenie...

— Dar cum? întrebă Gordon.

— Poate că în felul următor, răspunse Evans. Voi știți, copii, că numai Kate și cu mine am fi fost în măsură să-l denunțăm pe Walston ca șef al unei bande de tîlhari ce ar putea ataca colonia. Or, în ce privește Kate, Walston e încredințat că ea a pierit în naufragiu, iar despre mine știe că mai mult ca sigur m-am înecat în rîu, după ce Rock și Forbes m-au împușcat, așa cum v-am povestit, felicitîndu-se chiar între ei pentru acest fericit deznodămînt. Walston crede deci că voi habar n-aveți de ce vă așteaptă și nici măcar nu bănuiți prezența lor pe insulă. Iar dacă vreunul din ei s-ar înfățișa la French-den, l-ați primi ca pe un naufragiat. Or, odată intrat, nemernicului i-ar fi foarte ușor să-și introducă tovarășii, și atunci cum v-ați mai putea apăra?!

— Iar noi — preciză Briant — dacă Walston sau oricare altul din bandă ne-ar cere găzduire, l-am primi cu un glonț.

— Dacă n-ar fi cumva mai cuminte să-l primim cu plecăciuni, zise Gordon.

— Da, poate și așa! răspunse Evans. Viclenie la viclenie. Și de-om da greș, vedem noi ce facem!

Da, totul era să fie cu ochii în patru. Într-adevăr, dacă lucrurile luau o întorsătură bună, dacă Evans intra în posesia șalupei, puteau spera că ora mîntuirii nu era departe. Dar cîte primejdii pînă atunci! Și tot copilăretul acesta va apuca oare să se înapoieze în Noua Zeelandă?

A doua zi, dimineața trecu în liniște. Evans, însoțit de Doniphan și Baxter, merse chiar cale de o jumătate de milă înspre Traps-woods, ascunzîndu-se pe după copacii de la piciorul falezei. Nu văzu însă nimic anormal și însuși Phann, care-i însoțea, n-avu prilej de neliniște.

Dar pe seară, puțin înainte de apusul soarelui, se dădu alarma. Webb și Cross, care erau de gardă pe faleză, coborîră într-un suflet, anunțîndu-i că dinspre țărmul de sud al lacului, de cealaltă parte a rîului Zeelanda, se văd venind doi bărbați. Ca să nu fie recunoscuți, Kate și Evans intrară repede în cămară. Uitîndu-se apoi prin ferestruie îi văzură pe cei doi oameni. Erau doi din banda lui Walston: Rock și Forbes.

— De bună seamă — zise Evans — vor să intre prin viclenie. Au să se dea drept marinari scăpați din naufragiu!

— Ce facem? întrebă Briant.

— Primiți-i bine, fu de părere Evans.

— Să-i primim bine pe tîlharii ăștia? exclamă Briant. N-aș putea!

— Pot eu, răspunse Gordon.

— Bine, domnule Gordon — zise Evans — și mai ales să nu bănuiască nimic de noi doi! Kate și cu mine ne vom arăta la vremea potrivită!

Evans și Kate se ascunseră într-una din cămărutele coridorului, închizînd ușa. Cîteva clipe mai tîrziu, Gordon, Briant, Doniphan și Baxter merseră degrabă înspre rîul Zeelanda. Zărindu-i, cei doi se prefăcură mirați, iar Gordon, la fel de mirat.

Rock și Forbes păreau morți de osteneală și de îndată ce ajunseră pe malul apei, iată ce cuvinte fură schimbate de pe cele două maluri:

— Cine sînteți?

— Naufragiați rătăciți în sudul insulei cu șalupa vaporului cu trei catarge *Severn!*

— Sînteți englezi?

— Nu, americani.

— Și ceilalți de pe bord?

— Au pierit. Numai noi singuri am scăpat din valuri și sîntem istoviți. Cu cine avem a face, vă rog?

— Cu membri ai coloniei Chairman.

— Vă rugăm, fie-vă milă de noi și găzduiți-ne, căci nu mai avem de nici unele...

— Naufragiații au totdeauna drept la găzduire din partea semenilor lor! răspunse Gordon. Fiți bineveniți!

La un semn al lui Gordon, Moko îi îmbarcă pe iola legată lîngă dig și din două-trei vîslituri îi aduse pe cei doi marinari pe malul drept al rîului Zeelanda.

Fără îndoială că Walston nu avusese de unde-și alege soli mai chipeși. Fapt e că și un copil și-ar fi dat seama de trăsăturile bestiale ale lui Rock. Oricît încercase el să-și compună un cap de om cumsecade, ce tip de tîlhar era Rock ăsta, cu fruntea lui îngustă, ceafa lată și falca de jos foarte proeminentă! Forbes, în care poate că tot mai stăruia un pic de omenie, după spusele lui Kate, arăta mai altfel. Poate că de aceea îl trimisese Walston împreună cu celălalt.

Amîndoi își începură rolul de falși naufragiați. De teamă totuși să nu se dea de gol dacă erau luați la întrebări cu de-amănuntul, spuseră că sînt morți de osteneală mai mult chiar decît de foame și cerură să fie lăsați să se odihnească, ba chiar să-și petreacă noaptea la French-den. Îi duseră îndată înăuntru. La intrare însă, Gordon observă deîndată că nu se putuseră abține să nu arunce priviri repezi și furișe în jurul lor, să vadă cum e așezat holul. Părură chiar foarte mirați de tot sistemul de apărare al coloniei, dar mai ales de tunulețul îndreptat în

afară prin ferestruie. Bine că băieții, foarte scîrbiți de altfel, nu trebuiră să mintă mai mult, de vreme ce Rock și Forbes abia așteptau să se culce, amînînd pe a doua zi povestirea celor întîmplate.

— O mînă de ierburi ne ajunge drept culcuș, zise Rock. Dar pentru că am vrea să nu vă stingherim, eu zic să dormim noi în altă încăpere...

— Bine — zise Gordon — cea în care facem mîncarea, și pînă mîine odihniți-vă bine!

Rock și Forbes trecură în cămară, al cărui interior îl examinară dintr-o privire, după ce s-au asigurat că ușa dădea înspre rîu.

În realitate, nici nu s-ar fi putut face o primire mai bună unor bieți naufragiați! Aveau de ce să-și spună ticăloșii că nici nu era nevoie să-și bată prea mult capul să inventeze ceva ca să le vină de hac prostuților ăstora.

Rock și Forbes se întinseră pe jos într-un ungher din cămară. Chiar singuri nu erau, căci acolo dormea Moko, dar nici că se sinchisiră de băiat, hotărîți să-l sugrume ca pe o vrabie de îndată ce i-ar spiona. La o oră anume, Rock și Forbes urmau să deschidă ușa cămării, iar Walston, care stătea la pîndă pe mal împreună cu ceilalți patru, ar fi pus stăpînire pe French-den.

Către ora nouă, socotind că Rock și Forbes dormeau, Moko veni să se întindă și el pe culcuș, gata de semnal.

Briant și ceilalți rămaseră în hol, apoi ușa coridorului fiind închisă, veniră și Evans și Kate. Lucrurile se petrecuseră exact așa cum gîndise Evans și nu mai rămînea îndoială că Walston dădea tîrcoale French-den-ului așteptînd să intre.

— Să fim cu ochii-n patru! zise el.

Totuși trecură două ore și Moko se-ntreba dacă Rock și Forbes nu și-or fi amînat atacul pe altă noapte, cînd un zgomot ușor se auzi în cămară. La lumina felinarului ce atîrna de boltă îi văzu pe Rock și pe Forbes că pleacă din colțul în care stătuseră culcați și pornesc de-a bușilea înspre ușă.

Ușa era însă proptită cu o movilă de pietroaie — o adevărată baricadă, foarte greu, aproape cu neputință de dat peste cap.

Așadar, marinarii începură să ridice unul cîte unul pietroaiele și să le rezeme de peretele din dreapta. În cîteva clipe, ușa fu complet degajată. Nu mai rămînea decît să dea la o parte drugul care o proptea, pentru ca intrarea în French-den să fie liberă.

Dar în clipa în care Rock, după ce dăduse la o parte bara, se pregătea să deschidă ușa, o mînă grea i se lăsă pe umăr. Se întoarse și, la lumina felinarului, recunoscu fața cîrmaciului.

— Evans! exclamă. Evans aici!

— Pe ei, băieți! strigă Evans.

Briant și ceilalți se năpustiră imediat în cămară. Acolo, cei mai puternici — Baxter, Wilcox, Doniphan și Briant — îl înșfăcară deîndată pe Forbes și îl legară.

Cît despre Rock, acesta îl îmbrînci pe Evans cu o smucitură, dînd să-i implînte un cuțit, care-l zgîrie la brațul stîng. Apoi, prin ușa deschisă, fugi afară. Nu făcu nici zece pași, cînd în urma lui se auzi un foc de pușcă.

Evans trăsese după el. Se vede însă că glonțul nu-l nimerise, căci nu se auzi nici un țipăt.

— La naiba! Mi-a scăpat, ticălosul! exclamă Evans. Cît despre celălalt... bine că e măcar unul mai puțin!

Și cu cuțitul în mînă ridică brațul asupra lui Forbes.

— Iertare! Iertare! se rugă netrebnicul, pe care băieții îl țineau culcat la pămînt.

— Iartă-l, Evans! se rugă Kate, aruncîndu-se între Evans și Forbes. Iartă-l! Și el mi-a scăpat viața!

— Fie — răspunse Evans — cel puțin deocamdată.

Și Forbes, legat fedeleș, fu dus într-una din cămăruțele de pe coridor.

Apoi, închizînd din nou ușa cămării și baricadînd-o, rămaseră toți la pîndă pînă-n zori.

XXVIII

INTEROGATORIUL LUI FORBES. SITUAŢIA. O RECUNOAŞTERE. EVALUAREA FORŢELOR. RESTUL TABEREI. BRIANT DISPĂRUT. DONIPHAN ALEARGĂ ÎN AJUTOR. RĂNIT GREU. ŢIPETE DINSPRE FRENCH-DEN. APARIŢIA LUI FORBES. O LOVITURĂ DE TUN A LUI MOKO.

A doua zi, oricît de obositoare fusese noaptea de nesomn din ajun, nimeni nu se mai gîndi la odihnă. Fără îndoială că acum Walston are să-ncerce cu forţa ce n-a izbutit cu viclenia. Rock, pe care Evans nu-l nimerise, sigur că l-a întîlnit şi i-a spus că o dată ce le-au descoperit intenţiile, nu mai puteau pătrunde la French-den decît cu forţa.

În zori, Evans, Briant, Doniphan şi Gordon ieşiră din hol cu ochii în patru. O dată cu răsăritul soarelui, ceţurile dimineţii se ridicară pe-ncetul de pe suprafaţa lacului, abia încreţit de un vîntuleţ din răsărit. Linişte de jur împrejurul lui French-den, ca şi înspre rîu şi Traps-woods. În ogradă, animalele domestice umblau de colo-colo, ca de obicei, iar Phann, care nu-şi mai găsea locul pe terenul de sport, nu dădea semne de nelinişte.

Grija lui Evans era mai ales să vadă dacă pe jos se văd urme de paşi; şi, într-adevăr, erau multe, mai ales lîngă French-den. Se încrucişau în toate direcţiile, dovadă că peste noapte Walston şi ceilalţi veniseră pînă la rîu, aşteptînd ca uşa să fie deschisă. Cît despre pete de sînge pe nisip, nici gînd. Aşadar, Rock nu fusese nici măcar rănit de focul de armă al lui Evans.

Întrebarea era: Walston venise şi el, ca şi falşii naufragiaţi, prin sudul lacului sau poate s-a lăsat spre French-den venind din miazănoapte? Şi, în cazul acesta, Rock a luat-o spre miazănoapte ca să-l ajungă?

Deoarece trebuia neapărat să lămurească faptul, hotărîră să-l întrebe pe Forbes pe ce drum venise

Walston. Dar Forbes avea să consimtă să răspundă şi, dacă da, va spune oare adevărul? Drept recunoştinţă faţă de Kate, care îi scăpase viaţa, nu se putea deştepta vreun simţămînt bun în sufletul lui? Ar fi posibil să uite că ceruse găzduire la French-den numai ca să-i trădeze?

Voind să-l întrebe el însuşi, Evans se întoarse în hol. Deschise uşa pivnicioarei unde-l ţineau pe Forbes, îi slăbi legăturile şi-l aduse în hol.

— Forbes — îi spuse Evans — cursa pe care tu şi Rock aţi pus-o la cale a dat greş. Vreau să ştiu ce gînd are Walston. Tu trebuie să ştii. Vrei să răspunzi?

Forbes îşi plecase capul şi, neîndrăznind să-i privească în ochi pe Evans, pe Kate şi pe băieţii care stăteau în faţa lui, nu spunea nici un cuvînt. Atunci interveni Kate:

— Forbes — zise ea — odată ai arătat un pic de milă, atunci cînd nu i-ai lăsat pe ceilalţi să mă omoare în măcelul de pe *Severn*. Spune: n-ai să faci nimic ca să scapi pe copiii aceştia de un măcel şi mai îngrozitor?

Forbes nu răspunse.

— Forbes — reluă Kate — ţi-au cruţat viaţa cînd ai fi meritat moartea! N-a mai rămas nici un pic de omenie în dumneata? După ce-ai făptuit atîta rău, nu s-ar putea să te întorci din nou la bine? Gîndeşte-te la ce înspăimîntătoare fărădelegi te dădeai!

Un suspin înăbuşit scăpă din pieptul lui Forbes.

— Ce pot eu? răspunse cu glas stins.

— Poţi să ne spui — zise Evans — ce-avea de gînd Walston în noaptea asta, ce are de gînd în viitor. Îl aşteptai pe el şi pe ceilalţi să năvălească aici de îndată ce una din uşi s-ar fi deschis?

— Da, răspunse Forbes.

— Şi copiii ăştia, care te primiseră atît de bine, ar fi fost omorîţi?

Forbes lăsă capul şi mai jos. De data asta nu mai avu putere să răspundă.

— Şi acum, pe ce parte au venit Walston şi ceilalţi pînă aici? întrebă Evans.

— Pe la nordul lacului, răspunse Forbes.
— În timp ce Rock și cu tine veneați din sud ?...
— Da !
— Au fost și prin partea de vest a insulei ?
— Nu încă.
— Unde trebuie să fie acum ?
— Nu știu.
— Mai mult nu poți să spui, Forbes ?
— Nu, Evans... nu !
— Și crezi că Walston se mai întoarce ?
— Da.

Sigur că Walston și banda lui, speriați de focul de pușcă și înțelegînd că vicleșugul le fusese demascat, găsiseră cu cale că e mai cuminte să stea deoparte în așteptarea unei ocazii mai bune.

Evans, care nu mai spera să afle ceva de la Forbes, îl duse iarăși în pivnicioară și închise ușa pe dinafară.

Situația rămînea tot extrem de gravă... Unde să fi fost acum Walston ? Să-și fi făcut tabăra în desișurile din Traps-woods ? Forbes ori că nu putea, ori că nu vroia să spună. Și totuși, nimic nu era mai important ca asta. Iată de ce Evans se gîndi să facă o recunoaștere în direcția aceea, oricît de primejdios ar fi fost.

Către amiază, Moko îi duse prizonierului ceva mîncare. Forbes, prăbușit, abia de o atinse. Ce se petrecea în sufletul acestui nenorocit ? Să fi fost muncit de remușcări ? Cine știe !

După-amiază, Evans le spuse băieților despre intenția lui de a face o recunoaștere pînă la marginea pădurii Traps, într-atît îi stătea pe inimă să știe dacă tîlharii mai erau încă în preajma lui French-den.

Propunerea fiind primită fără discuție, își făcură toate pregătirile să preîntîmpine orice eventualitate.

Odată cu capturarea lui Forbes, Walston cu oamenii lui rămăseseră șase, în vreme ce colonia număra cincisprezece băieți, fără Evans și Kate — deci șaptesprezece în total. Dar din numărul acesta

trebuiau scoși cei mai tineri, care nu puteau lua parte direct la luptă. Hotărîră dar ca în timp ce Evans va fi în recunoaștere, Iverson, Jenkins, Dole și Costar să rămînă în hol cu Kate, Moko și Jacques, sub paza lui Baxter. Cît despre cei mari : Briant, Gordon, Doniphan, Cross, Service, Webb, Wilcox și Garett, ei îl vor însoți pe Evans. Opt băieți să țină piept la șase bărbați în plină vigoare n-ar fi forțe egale. Drept e că fiecare din ei era înarmat cu o pușcă și un revolver, în vreme ce Walston n-avea decît cele cinci puști de pe *Severn*. Așa încît în asemenea condiții o luptă la distanță părea să le fi fost favorabilă, deoarece Doniphan, Wilcox și Cross erau buni țintași, cu mult superiori marinarilor americani. Apoi ei dispuneau de muniții, pe cînd Walston, după cîte spunea Evans, mai avea doar un mic stoc de cartușe.

Era ora două după-amiază cînd micul grup de sub conducerea lui Evans se formă. Baxter, Jacques, Moko, Kate și cu cei mici se înapoiară de îndată la French-den, ale cărei porți fură închise, dar nu baricadate, ca, în caz de primejdie, cei plecați să se poată repede retrage la adăpost.

De altfel, dinspre sud nu aveau de ce se teme, și nici chiar din vest, căci Walston ar fi trebuit atunci să meargă întîi la golful Sloughi și să vină pe rîul Zeelanda în sus, lucru care i-ar fi luat prea mult timp. De altfel, după răspunsurile lui Forbes, Walston venise pe țărmul de vest al lacului, iar partea aceasta a insulei n-o cunoștea. Evans nu se temea așadar că va fi atacat pe la spate, căci atacul nu putea veni decît din nord.

Tinerii și Evans înaintară cu foarte mare grijă pe lîngă faleză. De cum trecură ograda, tufele și pîlcurile de copaci le dădură putința să se strecoare în pădure oarecum ferit.

Evans mergea în frunte — după ce avu de luptat cu Doniphan, gata întotdeauna s-o ia el înainte. Cînd trecură de movilița sub care erau îngropate osemintele refugiatului francez, Evans socoti

că ar fi bine să taie în curmeziş, ca să se apropie de ţărmul lacului.

Phann, pe care Gordon căuta zadarnic să-l ţină pe loc, părea că stă la pîndă, cu urechile ciulite, adulmecînd pămîntul, şi foarte curînd păru că a găsit o urmă.

— Atenţie! spuse Briant.

— Da, răspunse Gordon. Asta nu e urmă de animal. Priviţi la Phann!

— Să ne strecurăm printre ierburi — spuse Evans — iar dacă dumitale, Doniphan, care eşti un bun ochitor, îţi apare în bătaia puştii vreunul din ticăloşii ăştia, să nu-ţi scape! Niciodată n-o să plasezi mai bine un glonte!

Puţin după aceea ajunseră la primele pîlcuri de arbori. Acolo, la marginea pădurii, se mai vedeau încă urmele proaspete ale unui popas, crengi pe jumătate arse, cenuşă aproape caldă...

— Aici, desigur, şi-a petrecut Walston noaptea trecută, zise Gordon.

— Şi poate pînă acum cîteva ore! răspunse Evans. Cred că ar fi bine s-o luăm înspre faleză.

Nici n-apucă să termine bine, că un foc de armă răsună în dreapta. Un glonţ trecu pe lîngă capul lui Briant şi se înfipse în copacul de care se rezemase.

Aproape în acelaşi timp cu el se auzi un alt foc, urmat de un ţipăt, în vreme ce la cincizeci de paşi un trup greu se prăbuşea sub copaci. Trăsese Doniphan, ochind spre fumul lăsat de primul foc de armă.

Dar cîinele o şi zbughise înainte, iar Doniphan, atras de fuga acestuia, o luă pe urmele lui.

— După el! strigă Evans. Doar n-o să-l lăsăm să lupte singur!...

Puţin după aceea, ajungîndu-l pe Doniphan, făcură cu toţii cerc în jurul unui trup întins între ierburi, care nu mai dădea semne de viaţă.

— Asta e Pike, zise Evans. Ticălosul! S-a dus! Dacă a pornit-o azi dracu' la vînătoare, nu se-ntoarce cu mîna goală! Unul mai puţin!

— Ceilalţi nu pot fi departe, zise Baxter.

— Nu, sigur. Să nu ne vadă! În genunchi! În genunchi!

Al treilea foc veni din stînga de astă dată. Service, care nu-şi plecase la timp capul, fu atins deasupra frunţii.

— Eşti rănit! strigă Gordon, alergînd spre el.

— N-am nimic, Gordon, n-am nimic! răspunse Service. O simplă zgîrietură!

În acest moment, important era să stea cu toţii la un loc. Pike era mort; însemna că rămăsese Walston, cu încă patru de-ai lui, ascunşi desigur la mică distanţă, după copaci.

Evans şi ceilalţi, pitiţi în ierburi, formau un grup compact, gata de apărare ori de unde ar fi venit atacul.

Cînd deodată Gordon strigă:

— Unde e Briant?

— Nu-l mai văd! zise Wilcox.

Într-adevăr, Briant dispăruse şi, cum Phann lătra tot mai tare, era temere că, îndrăzneţ cum era, să nu fie în luptă corp la corp cu vreunul din bandă.

— Briant!... Briant!... strigă Doniphan.

Şi toţi, pierzîndu-şi capul, porniră pe urmele lui Phann. Evans nu-i mai putea ţine. Treceau, din pom în pom, tot mai departe.

— Păzea, master, păzea! strigă deodată Cross, aruncîndu-se la pămînt.

Instinctiv, Evans îşi şi plecase capul, exact în clipa în care un glonţ trecu la cîteva degete deasupra lui.

Ridicîndu-se, îl văzu pe unul din oamenii lui Walston, care o luase la fugă prin pădure. Era chiar Rock, pe care nu-l nimerise în ajun.

— E rîndul tău, Rock! strigă el.

Îl ochi, iar Rock dispăru ca şi cînd l-ar fi înghiţit pămîntul.

Să-l fi scăpat iar? Drace, prea ar fi ghinion!

Toate astea se petrecură în cîteva secunde. Chiar atunci se auziră la numai doi paşi lătrăturile cîinelui şi vocea lui Doniphan care striga:

— Ţin-te bine, Briant! Ţin-te bine!

Evans şi ceilalţi alergară într-acolo şi, la o mică distanţă, îl văzură pe Briant luptîndu-se cu Cope. Mizerabilul îl trîntise pe Briant la pămînt şi se pregătea să-i împlînte cuţitul, cînd Doniphan, sosit la timp ca să înlăture lovitura, se aruncă asupra lui Cope, înainte să mai aibă timp să-şi apuce revolverul. Aşa că pe el îl lovi cuţitul, chiar în piept... Căzu fără măcar să ţipe.

Cope văzînd că Evans, Garnett şi Webb căutau să-i taie retragerea, o luă la fugă spre miazănoapte. Mai multe focuri fură trase deodată asupra lui, dar ticălosul dispăru fără ca Phann să-l poată ajunge.

Ridicîndu-se de jos, Briant alergă lîngă Doniphan, susţinîndu-i capul şi încercînd să-l trezească la viaţă.

Evans şi ceilalţi veniră şi ei, după ce-şi încărcară în grabă puştile.

Sigur este că Walston intrase în luptă cu stîngul. Pike omorît, iar Cope şi Rock scoşi din luptă. Din nefericire însă, Doniphan era lovit în piept, lovitură poate mortală. Cu ochii închişi şi alb ca varul, nu mai făcea nici o mişcare, nici nu-l mai auzea pe Briant, care-l striga.

Evans, între timp, se plecase peste trupul lui, îi deschisese vesta şi-i rupsese cămaşa plină de sînge. O rană mică, triunghiulară, sîngera în dreptul coastei a patra, pe stînga. Atinsese oare vîrful cuţitului inima? Nu, deoarece Doniphan respira încă. Dar era de temut că plămînul i-a fost atins, căci respiraţia era foarte slabă.

— Să-l transportăm la French-den, zise Gordon. Numai acolo îl putem îngriji.

— Şi salva, strigă Briant. Ah, dragul meu Doniphan! Pentru mine ţi-ai expus viaţa!

Evans fu şi el de părere să-l transporte îndată pe Doniphan la French-den, cu atît mai mult cu cît părea că lupta se întrerupsese deocamdată. Walston probabil, văzînd că lucrurile iau o întorsătură proastă, se gîndea să se retragă undeva, prin adîncimile pădurii Traps.

Ce-l nelinişte totuşi pe Evans era că nu-i văzuse nici pe Walston, nici pe Brandt, nici pe Book — toţi trei dintre cei mai de temut.

Starea lui Doniphan cerea să fie transportat fără zdruncin. Baxter şi Service se grăbiră dar să-i întocmească o brancardă, pe care acesta fu întins fără cunoştinţă. Apoi, patru din colegi îl ridicară încet, iar ceilalţi îi înconjurară, cu puştile încărcate şi revolverele în mîini.

Cortegiul se îndrepta către faleză. Era mai cuminte decît să meargă pe ţărmul lacului. Mergînd pe lîngă faleză nu mai trebuiau să se ferească decît din stînga şi din spate. Nimic, de altfel, nu tulbură convoiul acesta mîhnit. Uneori Doniphan scotea un oftat atît de adînc, încît Gordon făcea semn să oprească, îi asculta răsuflarea, ca după aceea să pornească iar.

În felul acesta străbătură trei sferturi din drum şi mai rămîneau vreo nouă sute de paşi ca să ajungă la French-den. Uşa însă nu se putea vedea din cauză că era ascunsă de un cot al colinei.

Deodată dinspre rîul Zeelanda se auziră ţipete. Phann o luă la goană într-acolo.

Walston şi ceilalţi doi atacau French-den-ul.

Şi într-adevăr, iată ce se întîmplase — fapte pe care aveau să le afle mai tîrziu.

În vreme ce Rock, Cope şi Pike, la pîndă sub copacii din Traps-woods, dădeau de lucru micului grup din jurul lui Evans — Walston, Brandt şi Book suiseră faleza prin albia torentului secat de la Dike-creek. După ce străbătură coama falezei, se lăsară în jos prin rîpa care dădea pe malul rîului, nu departe de intrarea cămării. Odată ajunşi, forţară uşa care nu era baricadată şi intrară în French-den.

Şi acum, avea să ajungă oare la vreme Evans ca să împiedice prăpădul? Cîrmaciul hotărî pe loc: în

timp ce Cross, Webb şi Garnett aveau să rămînă lîngă Doniphan, pe care nu-l puteau lăsa singur, Gordon, Briant, Service, Wilcox şi cu el o luară în goană spre French-den, tăind de-a curmezişul. Cîteva clipe mai tîrziu, de îndată ce privirea izbuti să răzbată pînă la terenul de sport, ceea ce văzură le spulberă orice nădejde.

În clipa aceea, Walston ieşea din hol ducînd cu el un copil, pe care-l tîra către rîu. Copilul era Jacques. Kate, care se aruncase asupra lui Walston, încerca zadarnic să-i smulgă copilul.

Îndată după aceea, Brandt, celălalt complice al lui Walston, ieşea cu micul Costar, pe care-l ducea pe sus, tot înspre rîu.

Baxter se azvîrlise şi el asupra lui Brandt, dar îmbrîncit cît colo, se rostogoli pe jos. Cît despre ceilalţi copii, Dole, Jenkins şi Iverson, nu se vedeau. Şi nici Moko. Să fi fost omorîţi înăuntru ?

Între timp, Walston şi Brandt înaintau degrabă către rîu. Cum, aveau vrăjmaşii şi altă putinţă să-l treacă decît înot ? Da, căci Book era acolo, lîngă iola pe care o scoseseră afară din cămară.

Şi dacă se vedeau pe malul stîng, nu mai puteau fi prinşi. Înainte de a li se tăia retragerea, ar fi ajuns la tabăra lor din Bear-rock, cu Jacques şi Costar deveniţi ostateci în mîna lor.

Iată de ce Evans, Briant, Gordon, Cross şi Wilcox alergau într-un suflet în speranţa să ajungă la terenul de sport înainte ca Walston, Book şi Brandt să se vadă în siguranţă dincolo de rîu. Ca să tragă un foc de armă de la distanţa aceea însemna să rişte totodată să lovească în Jacques sau în Costar.

Dar mai era şi Phann. Cîinele sărise pe Brandt şi îl apucase de gît. Tîlharul, stînjenit în lupta cu cîinele, trebui să lase jos pe Costar, în vreme ce Walston zorea să-l tîrască pe Jacques înspre iolă.

În clipa aceea, din hol ieşi în fugă un bărbat. Era Forbes. Venea să-şi dea iar mîna cu tovarăşii de nelegiuiri, după ce smulsese uşa pivnicioarei ? Walston nu se îndoia.

— Aici, Forbes ! Aici ! Aici ! îl striga.

Evans se opri locului, gata să tragă, cînd văzu că Forbes se aruncă asupra lui Walston, care, uluit de acest atac neaşteptat, dădu drumul lui Jacques şi, întorcîndu-se, îl înjunghie pe Forbes. Acesta se prăbuşi la picioarele lui Walston.

Toate astea într-o clipă, timp în care Evans, Briant, Gordon, Service şi Wilcox se aflau încă la vreo sută de paşi depărtare de terenul de sport.

Walston dădu să-l apuce din nou pe Jacques, ca să-l tîrască la iolă, unde Book îi aştepta împreună cu Brandt, care reuşise să scape de cîine. Dar n-avu timp : Jacques, care era înarmat cu un revolver, i-l descărcă drept în piept. Walston, greu rănit, abia mai putu să se tîrască pînă la tovarăşii lui, care, luîndu-l pe sus, îl încărcară în iolă şi o împinseră cu putere.

În clipa aceea se auzi o detunătură puternică şi o ploaie de schije ciurui faţa rîului.

Era unul din tunurile mici pe care Moko îl descărcase prin ferestruia de la cămară.

Acum, în afară de cei doi ticăloşi care dispăruseră în desişurile din Traps-woods, insula Chairman se văzu scăpată de ucigaşii de pe *Severn*, tîrîţi către mare de curentul rîului Zeelanda.

XXIX

DESTINDERE. EROII BĂTĂLIEI. ULTIMELE CLIPE ALE UNUI NEFERICIT. RECUNOAŞTERE ÎN PĂDURE. CONVALESCENŢA LUI DONIPHAN. LA PORTUL BEAR-ROCK. REPARAŢIA. PLECAREA LA 12 FEBRUARIE. ÎN JOSUL RÎULUI ZEELANDA. RĂMAS BUN DE LA GOLFUL SLOUGHI. EXTREMITATEA INSULEI CHAIRMAN.

O eră nouă începea acum pentru colonia din insula Chairman.

După ce au luptat ca să-şi asigure o existenţă în condiţii destul de grele, acum, într-un ultim efort,

aveau să lupte pentru eliberare şi ca să-şi regăsească familiile şi patria.

După încordarea prin care trecuseră în timpul peripeţiilor luptei, acum venea o destindere firească. Erau covîrşiţi de atîta succes. Nici nu le venea a crede. Primejdia odată trecută, le apărea acum mai mare decît le păruse în timp ce luptau cu ea, cum de altfel şi fusese. Desigur că după întîia ciocnire la marginea pădurii Traps, şansele lor păreau sporite într-o măsură. Totuşi, fără intervenţia neaşteptată a lui Forbes, atît Walston, cît şi Book şi Brandt s-ar fi făcut nevăzuţi. Moko n-ar fi îndrăznit să trimită salva aceea de tun, care l-ar fi atins pe Jacques şi pe Costar o dată cu cei care-i răpiseră ! Ce-ar fi urmat atunci ? La ce compromisuri ar fi trebuit să recurgă ca să-i salveze pe copii ?

De aceea, cînd Briant şi colegii lui putură să privească la rece lucrurile, se îngroziră de ce s-ar fi putut întîmpla. Dar asta fu de scurtă durată şi, oricît de nesiguri mai erau de soarta lui Rock şi a lui Cope, totuşi insula lor se liniştise.

Cît despre eroii bătăliei, se felicitară unii pe alţii după cum meritau : Moko pentru salva de tun atît de la timp trimisă prin ferestruia săpată în stîncă, Jacques pentru sîngele rece de care a dat dovada descărcînd revolverul în pieptul lui Walston, Costar, în sfîrşit, pentru ce ar fi făcut el dacă ar fi avut un revolver. Numai că nu-l avusese ! Pînă şi Phann îşi avu partea binemeritată de mîngîieri, fără să mai vorbim de o movilă de ciolane cu măduvă, pe care Moko i le dădu drept răsplată că a sărit să-l apuce de gît pe nemernicul de Brandt, care vroise să fugă cu copilul.

Bineînţeles că Briant, îndată după salva de tun a lui Moko, se înapoiase în grabă la cei din jurul brancardei. Puţin după aceea îl aşezară pe Doniphan în hol, tot fără cunoştinţă, în vreme ce Forbes, ridicat de Evans, zăcea întins pe un culcuş în cămară. Noaptea întreagă, Kate, Gordon, Briant,

Wilcox şi Evans vegheară la căpătîiul celor doi răniţi.

Că Doniphan era grav rănit nu mai încăpea îndoială. Totuşi, deoarece respira acum destul de regulat, sperau că plămînul să nu fi fost străpuns de cuţitul lui Cope. Kate îi obloji rana cu nişte frunze anume, foarte folosite în asemenea împrejurări în Far-West şi pe care le găsi şi aici, în nişte tufişuri de pe malul rîului Zeelanda. Erau frunze de arin, care, frecate în palmă şi puse în chip de comprese, împiedicau o supuraţie internă — pentru că asta era primejdia.

Nu era însă şi cazul lui Forbes, pe care Walston îl înjunghiase în pîntece.

Ştia că moare, iar cînd îşi veni în fire îi spuse lui Kate, pe care o văzu plecată peste culcuşul lui, dîndu-i îngrijiri :

— Îţi mulţumesc pentru bunătate, Kate, îţi mulţumesc, dar e în zadar, sînt pierdut !

Şi lacrimile îi curgeau şiroaie.

Să fi pătruns în sufletul lui remuşcarea, trezind în el ce era bun ? Da. Dacă înrîurit de sfaturi şi exemple rele a luat parte la măcelul de pe *Severn*, în schimb fiinţa lui întreagă se revoltase în faţa soartei nemiloase care-i aştepta pe copiii aceştia şi-şi riscase viaţa ca să-i scape.

— Nu deznădăjdui, Forbes ! îi zise Evans. Ţi-ai răscumpărat fărădelegile. Ai să trăieşti !

Nu ! Nefericitul avea să moară. Oricît îl îngrijiră, starea lui era din ce în ce mai gravă. În rarele clipe cînd durerile îl lăsau, ochii nelinişţiţi i se îndreptau cînd spre Kate, cînd spre Evans... Făcuse vărsare de sînge şi acum sîngele lui curgea spre răscumpărarea a ce făptuise în trecut.

Către patru dimineaţa, Forbes încetă din viaţă. Muri în căinţă, iertat de oameni — şi ultima suflare şi-o dădu aproape fără suferinţă.

Îl înmormîntară a doua zi, într-o groapă săpată alături de locul unde se odihnea naufragiatul francez.

Totuşi, faptul că Rock şi Cope se aflau încă pe insulă rămînea o primejdie. Nu putea fi vorba de o linişte desăvîrşită cîtă vreme nu le luau orice putere de a face rău. Evans hotărî dar să isprăvească cu ei înainte ca aceştia să ajungă la Bear-rock.

Gordon, Briant, Baxter, Wilcox şi cu el plecară în aceeaşi zi, cu puşca sub braţ şi revolverul la cingătoare, însoţiţi de Phann, căci nimeni nu avea instinctul lui de a descoperi o urmă.

Cercetarea nu fu nici lungă, nici grea şi, trebuie spus, nici primejdioasă. Nu mai aveau de ce se teme de cei doi complici ai lui Walston. Cope, căruia îi luară lesne urma după dîra de sînge din mijlocul tufelor din Traps-woods, fu găsit mort la cîteva sute de paşi de locul unde fusese atins de glonţ. Dădură de asemenea şi de cadavrul lui Pike, omorît întîiul. Cît despre Rock, care dispăruse atît de brusc ca şi cînd l-ar fi înghiţit pămîntul, Evans ajunse foarte curînd în faţa explicaţiei: rănit de moarte, căzuse în fundul uneia din capcanele săpate de Wilcox. Cele trei cadavre fură îngropate în capcana aceasta, din care făcură un mormînt. După aceea, Evans se înapoie la tovarăşii lui, aducîndu-le vestea bună că nu mai aveau de ce se teme.

Bucuria la French-den ar fi fost fără margini dacă Doniphan n-ar fi fost atît de grav rănit. Nu încolţise acum speranţa în toate inimile?

A doua zi, Evans, Gordon, Briant şi Baxter începură să dezbată planul care trebuia înfăptuit cît mai degrabă. Mai întîi de toate trebuia luată în stăpînire şalupa de pe *Severn*. Pentru aceasta era nevoie de un drum, poate şi de un răstimp petrecut la Bear-rock, unde să înceapă lucrările de reparaţie a şalupei.

Hotărîră aşadar ca Evans, Briant şi Baxter să plece pe lac şi pe East-river. Era drumul cel mai sigur şi totodată cel mai scurt.

Iola, găsită la un cot al rîului, nu suferise nimic din ploaia de gloanţe care trecuse pe deasupra ei. O încărcară aşadar cu uneltele pentru reparat, cu merinde, muniţii şi arme şi, cu un vînt prielnic, plecă, în dimineaţa de 6 decembrie, sub conducerea lui Evans.

Trecerea lacului Family se făcu repede. Nici măcar n-a mai fost nevoie să slăbească ori să întindă frînghia pînzei, într-atît era de statornică briza. Înainte de unsprezece şi jumătate, Briant îi şi arătă lui Evans intrîndul prin care apele lacului se revarsau în albia lui East-river, iar iola, luată de reflux, alunecă cu viteză printre cele două maluri ale rîului.

În apropiere de vărsare, şalupa, trasă pe ţărm, zăcea culcată pe nisipul din jurul lui Bear-rock.

După o cercetare amănunţită a reparaţiilor ce trebuiau făcute, Evans spuse:

— Băieţi, unelte avem, dar ne lipsesc materialele cu care să reparăm carcasa şi bordajul. Or, noi avem la French-den şi scîndurile şi spetezele curbate care provin din carcasa lui *Sloughi*, iar dacă am putea transporta şalupa la rîul Zeelanda...

— La asta mă gîndeam şi eu, zise Briant. Să fie oare cu putinţă, master Evans?

— Cred că da, răspunse Evans. O dată ce şalupa a putut fi adusă de la Severn-shores la Bear-rock, de ce n-ar merge şi de la Bear-rock la rîul Zeelanda? Acolo ar fi mult mai uşor de lucrat şi apoi am pleca din French-den către Sloughi-bay, de unde apoi am porni în larg!

Desigur că dacă planul acesta s-ar putea înfăptui, altul mai bun nici că se putea. Hotărîră aşadar să se folosească de mareea de a doua zi, ca să pornească în susul lui East-river, remorcînd şalupa cu ajutorul iolei.

Întîi şi întîi, Evans se grăbi să înfunde pe cît posibil toate găurile pe unde ar putea pătrunde apa, cu dopuri de cîlţi pe care le adusese de la French-den; această primă lucrare n-o terminară decît seara tîrziu.

Noaptea trecu liniștită, în fundul grotei în care Doniphan și tovarășii lui își aleseseră locuința cînd veniseră întîia oară la golful Deception.

A doua zi în zori, remorcînd șalupa cu iola, Evans, Briant și Baxter porniră o dată cu fluxul. Ajutîndu-se și cu vîslele, se descurcară în timpul fluxului. Dar de îndată ce se făcu simțit refluxul, șalupa, îngreuiată de apa pătrunsă în ea, înainta foarte cu greu. Se făcuse cinci seara cînd iola ajunse pe țărmul lacului.

Evans găsi că n-ar fi cuminte, în asemenea condiții, să se expună la o traversare noaptea. De altfel, vîntul căzînd o dată cu înseratul, cum se-ntîmplă vara, briza urma să se întețească abia la răsăritul soarelui.

Poposiră dar acolo, mîncînd cu poftă și dormind tun, cu capul rezemat de trunchiul unui fag gros și cu picioarele spre un foc luminos, care arse pînă în zori.

— Sus ! fu întîiul cuvînt al lui Evans de îndată ce zorii dimineții luminară apele lacului.

Cum era de așteptat, vîntul din nord-est se ridicase o dată cu zorii. Nici nu și-ar fi putut dori master Evans un vînt mai prielnic în drum către French-den.

Înălțară pînza, iar iola, tîrînd după ea șalupa care luase multă apă, își luă direcția către vest. Nu se întîmplă nici un neajuns în timp ce trecură lacul. Din prevedere, Evans stătea gata să taie cablul remorcii de îndată ce ar fi văzut că șalupa, prea îngreuiată, s-ar scufunda, căci ar fi tîrît iola cu ea. Groaznică temere, desigur, căci șalupa odată scufundată, însemna să amîne plecarea pentru un timp nelimitat și cine știe cîtă vreme încă să rămînă pe insula Chairman.

În sfîrșit, către ora trei, faleza Auckland apăru în vest, iar după două ore, iola și șalupa intrau în rîul Zeelanda și ancorau la puntea pietruită. Evans și tovarășii lui fură primiți cu urale, căci erau așteptați să se înapoieze abia peste cîteva zile.

În lipsa lor, starea lui Doniphan se îmbunătățise întrucîtva. Putea acum răspunde și el la strîngerea de mînă a lui Briant. Respirația era mai ușoară, plămînul nefiind atins. Deși ținut la dietă, prindea puteri pe zi ce trece și cu compresele de buruieni schimbate din două în două ore de Kate, rana avea să se închidă. Desigur însă că avea să fie o convalescență lungă, dar Doniphan se bucura de o sănătate atît de înfloritoare, încît vindecarea completă nu era decît o chestiune de timp.

Lucrările de reparație începură chiar de-a doua zi. Trebui opinteală, nu glumă, ca să tragă șalupa pe țărm. Lungă de treizeci de picioare și largă de șase la maximum de curbură, trebuia să-i cuprindă pe cei șaptesprezece pasageri cîți erau acum, de cînd cu Kate și cu Evans.

Odată instalată pe teren, lucrul porni fără întrerupere. Pe cît de bun marinar, Evans era un tot atît de bun dulgher și curînd își dădu seama și de îndemînarea lui Baxter. Materialele nu le lipseau și nici sculele. Cu piesele de la scheletul schoonerului putură înlocui curburile sparte, marginile căscate, grinzile frînte. În sfîrșit, cîlții vechi, înmuiați din nou în rășină, astupară absolut toate locurile rămase la încheieturile coastelor.

Măriră cu mult puntea șalupei, prelungind-o aproape pînă la trei sferturi, ca să-i pună la adăpost pe vreme rea, deși în timp de vară nu era de temut. Pasagerii puteau sta ori pe punte, ori dedesubt, cum vroiau. Catargul de deasupra barelor lui *Sloughi* îl folosiră drept catarg principal, iar Kate, după indicațiile lui Evans, reuși să croiască o mizenă din brigantina de schimb a iahtului, încă o pînză care să primească vîntul din spate și o alta triunghiulară. Cu o asemenea velatură, corabia avea să fie mai bine echilibrată și va putea folosi vîntul din orice parte ar veni.

Lucrările durară treizeci de zile și fură gata abia la 8 ianuarie. Nu mai rămîneau decît mici detalii de adaptare. Evans își dădu toată silința ca totul să fie pus la punct pe șalupă. Va trebui să fie în

stare să treacă prin canalurile arhipelagului magellanic şi să străbată la rigoare cîteva sute de mile, în cazul cînd ar fi nevoiţi să coboare pînă la Punta Arenas, pe coasta de răsărit a peninsulei Brunswick.

Trebuie amintit că în acest răstimp au sărbătorit cu oarecare solemnitate Crăciunul, ca şi data de 1 ianuarie 1862 — an pe care colonia nădăjduia să nu-l mai petreacă pe insula Chairman.

Între timp, şi sănătatea lui Doniphan mergea spre bine, ba bolnavul începu chiar să iasă din hol, deşi foarte slăbit. Aerul şi o hrană mai consistentă îl întremară. De altfel, ceilalţi nici nu s-ar fi gîndit să plece decît atunci cînd Doniphan ar fi putut suporta o călătorie de cîteva săptămîni fără teamă că ar putea să-l întoarcă boala.

Viaţa îşi reluase cursul normal la French-den. Dar cu studiile, lecţiile şi conferinţele o lăsaseră mai moale. Oare Jenkins, Iverson, Dole şi Costar nu se socoteau în vacanţă?

Lesne de închipuit că Wilcox, Cross şi Webb începură din nou să vîneze, fie prin bălţile din South-moors, fie prin tufişurile din Traps-woods. Nici nu se mai uitau acum la capcane, laţuri şi plase, oricît i-ar fi ţinut din scurt Gordon să nu risipească muniţia. Mereu auzeai împuşcături, cînd dintr-o parte, cînd dintr-alta, iar cămara lui Moko era tot timpul plină cu vînat proaspăt — ceea ce înlesnea păstrarea conservelor pentru călătorie.

Ah, dacă Doniphan ar fi putut să-şi ia din nou rolul de şef al vînătorilor din colonie, ce-ar mai fi fugărit el atît amar de vînat, fie animale, fie păsări, dînd la naiba grija să economisească muniţiile! I se rupea inima că nu putea pleca şi el cu colegii! Dar trebuia să se resemneze şi să nu facă imprudenţe.

În sfîrşit, în ultimele zece zile ale lui ianuarie, Evans începu încărcarea şalupei. Fireşte, Briant şi ceilalţi ar fi vrut să ia cu ei tot ce salvaseră din naufragiul lui *Sloughi*. Era însă cu neputinţă; n-aveau loc şi se înţeleseră că trebuiau să ia pe alese. În primul rînd, Gordon puse deoparte banii care se găseau pe bordul iahtului şi de care poate că vor avea nevoie pentru ca să ajungă în ţară. Moko se ocupă de merindele necesare pentru şaptesprezece pasageri, şi asta nu numai pe o durată de trei săptămîni, ci şi pentru vreun caz de accident pe mare, cînd s-ar vedea nevoiţi să debarce pe vreo insulă din arhipelag, înainte de a ajunge la Punta Arenas, la Port-Galant ori Port-Tamar.

Muniţiile ce le mai rămăseseră le băgară în lăzile şalupei, împreună cu puştile şi revolverele de la French-den. Doniphan fu de părere chiar să nu lase nici cele două tunuri mici de pe iaht. Dacă erau prea grele pentru şalupă, puteau oricînd să scape de ele pe mare.

Briant mai încărcă şi toată îmbrăcămintea de schimb, şi cea mai mare parte din cărţile din bibliotecă, văsăria mai bună care avea să le folosească pe bord şi, între altele, una din maşinile de gătit din cămară, apoi instrumentele necesare navigaţiei, ceasornice de bord, lunete, ocheane, busole, loch-ul, felinarele şi bărcuţa de cauciuc. Wilcox alese şi el dintre plase şi undiţe pe cele care le-ar putea folosi la prins peşte în timpul călătoriei.

Cît despre apa potabilă, după ce au scos-o din rîul Zeelanda, Gordon a umplut cu ea zece butoiaşe aliniate de-a lungul carlingii, în fundul şalupei. Nu uitară nici ce mai aveau ca băuturi alcoolice, gin sau fabricaţii proprii din fructele „trulca" şi „algarroba".

În sfîrşit, toată încărcătura fu gata pînă la data de 3 februarie. Nu mai rămînea decît să stabilească ziua plecării, dacă Doniphan ar fi în stare să suporte călătoria.

Da! Plin de curaj, Doniphan răspundea de el. Cu rana în întregime cicatrizată şi pofta de mîncare revenită, o singură grijă mai avea: să nu mănînce prea mult. Acum, rezemat de braţul lui Briant sau de-al lui Kate, se plimba cîteva ore în fiecare zi pe terenul de sport.

— Să plecăm! Să plecăm! Ard să mă văd la drum! Marea are să mă întremeze complet!

Hotărîră plecarea pentru 5 februarie.

În ajun, Gordon dăduse drumul la toate animalele domestice; guanaci, lame de Peru, dropii şi tot neamul păsăresc, fără să mai mulţumească pentru îngrijirile date, o luară toate razna care încotro, unele cît le ţineau picioarele, altele cît le duceau aripile, într-atît le mîna dorul de libertate.

— Ingratele! exclamă Garnett. După cît am fost de drăguţ cu ele!

— Ce ţi-e omul! răspunse Service, cu atîta haz, încît reflecţia lui filozofică stîrni un rîs general.

A doua zi, tinerii pasageri se îmbarcară în şalupă, avînd la remorcă iola, de care Evans se folosea ca de o barcă de bord.

Dar înainte de a se desprinde de ţărm, Briant şi colegii lui se gîndiră să mai meargă o dată cu toţii la mormintele lui François Baudoin şi Forbes. Se duseră, plini de reculegere, şi îşi luară un ultim rămas bun de la cei doi nefericiţi.

Doniphan se aşeză în fundul şalupei, lîngă Evans, care ţinea cîrma. În faţă, Briant şi cu Moko aveau grija pînzelor, cu toate că se bizuiau mai mult pe curent ca să poată merge în josul rîului Zeelanda, decît pe briză, ţinută-n loc de faleza Auckland.

Ceilalţi, ca şi Phann, s-au aşezat care pe unde au crezut, pe puntea din faţă.

Şalupa fu desprinsă, iar vîslele se puseră în mişcare.

Trei urale salutară primitoarea locuinţă care timp de atîtea luni îi adăpostise şi, cu destulă emoţie — iar Gordon cu o adevărată durere că-şi părăseşte insula „lui" — văzură faleza Auckland dispărînd îndărătul copacilor de pe ţărm.

În josul rîului Zeelanda, şalupa nu putea înainta mai repede decît curentul, care era destul de slab. De altfel, către amiază, în dreptul mlaştinilor de

la Bog-woods, Evans trebui să lase ancora. Într-adevăr, în partea aceasta a cursului, albia n-avea adîncime şi şalupa, fiind foarte încărcată, risca să eşueze. Mai bine era să aştepte fluxul şi să plece apoi o dată cu refluxul. Halta dură aproape şase ore. Pasagerii profitară ca să ia o masă bună, după care Wilcox şi Cross merseră să vîneze cîteva becaţine pe malul mlaştinilor.

Din spatele şalupei, Doniphan împuşcă doi minunaţi „tinamu", care treceau în zbor peste malul drept. Asta îl înzdrăveni pe loc.

Era tîrziu cînd şalupa ajunse la vărsarea rîului, şi cum întunericul nu te mai lăsa să vezi trecătorile printre bancurile de stînci, Evans, ca un marinar înţelept ce era, hotărî să aştepte pînă a doua zi ca să pornească în larg.

Noaptea fu liniştită. Vîntul căzuse de cu seară, iar după ce păsările de mare, pescăruşi şi goelanzi, zburară la culcuşurile lor din crăpăturile stîncilor, o tăcere absolută se lăsă peste Sloughi-bay. A doua zi, cu vîntul dinspre uscat, marea avea să fie liniştită pînă la capătul extrem al ţinutului South-moors. Trebuia profitat de aceasta ca să străbată douăzeci de mile, timp în care, dacă vîntul ar fi suflat din larg, valurile ar fi fost prea mari.

Dis-de-dimineaţă, Evans înălţă toate trei pînzele: mizena, pînza triunghiulară şi pe cea din spate, apoi şalupa, cîrmită de mîna sigură a lui Evans, ieşi din rîu.

În clipa aceea, privirile tuturor se îndreptară spre culmea falezei Auckland, apoi spre ultimele stînci din Sloughi-bay care dispăreau la întorsătura lui American-cape.

Opt ore mai tîrziu intrau într-un canal mărginit de ţărmul insulei Cambridge, apoi cotiră pe lîngă South-cape, urmînd ţărmurile insulei Adelaida.

Ultimul cap al insulei Chairman dispăruse la orizont.

XXX

PRINTRE CANALURI. ÎNTÎRZIERI DATORITE VÎNTULUI NEPRIELNIC. STRÎMTOAREA. VAPORUL GRAFTON. ÎNAPOIEREA LA AUCKLAND. PRIMIREA ÎN CAPITALA NOII ZEELANDE. EVANS ŞI KATE. ÎNCHEIERE.

De prisos să intrăm în amănuntele acestei călătorii printre canalurile arhipelagului lui Magellan. Nimic de seamă nu s-a petrecut. Vremea s-a menţinut mereu frumoasă. De altfel, în trecătorile astea de şase-şapte mile lărgime, marea nici nu apucă să facă valuri pe timp de furtună.

Toate canalurile erau pustii. O dată sau de două ori, în timpul nopţii, zăriră focuri în interiorul insulelor, dar nici un indigen nu se arătă pe ţărmuri.

La 11 februarie, şalupa, împinsă mereu de un vînt prielnic, ajunse în strîmtoarea Magellan, prin canalul Smyth, între coasta apuseană a insulei Adelaida şi Ţara regelui Wilhelm. La dreapta se vedea vîrful Sfînta Ana. La stînga, în fundul golfului Beaufort, se ridicau în scară cîţiva din acei măreţi gheţari dintre care pe unul mai mare îl văzuse Briant la răsărit de insula Hanovra, pe care tinerii colonişti o vor numi şi de acum înainte insula Chairman.

Pe bord, toţi se simţeau bine. Trebuie spus că pesemne aerul încărcat de izul mării era excelent pentru Doniphan, deoarece băiatul mînca bine, dormea bine şi se simţea destul de puternic ca să debarce, dacă s-ar fi ivit împrejurarea să ducă din nou, împreună cu colegii săi, o viaţă de Robinsoni.

În ziua de 12, şalupa ajunse în faţa insulei Tamar, din arhipelagul Ţara regelui Wilhelm, al cărui port, mai degrabă intrînd, era pustiu de data aceasta. De aceea, fără să mai oprească, după ce

coti pe după Capul Tamar, Evans luă direcţia sud-est, prin strîmtoarea Magellan.

De o parte, întinsul ţinut numit „Desolation" se aşternea şes şi sterp, lipsit de vegetaţia aceea bogată şi verde a insulei Chairman. De alta, crenelura atît de neregulat crestată a peninsulei Crooker. Pe acolo încerca Evans să dibuiască o trecere înspre miazăzi, pentru a putea ocoli capul Forward, ca apoi să suie pe lîngă coasta de răsărit a peninsulei Brunswick, pînă la escala Punta Arenas.

Dar nu fu nevoie să meargă atît de departe. În dimineaţa de 13, Service, în picioare, exclamă:

— Fum la tribord!

— Fum de la vreun foc de pescari? întrebă Gordon.

— Nu! Mai degrabă fum de vapor, spuse Evans.

Într-adevăr, în direcţia aceea pămîntul era prea departe ca să poţi vedea fumul de la vreo tabără de pescari.

Briant, căţărîndu-se îndată pe frînghiile mizenei, ajunse în vîrful catargului şi strigă la rîndul lui:

— Vapor! Vapor!...

În curînd, bastimentul apăru. Era un vas cu aburi de opt sau nouă sute de tone, cu o viteză de circa douăsprezece mile pe oră.

Urale şi focuri de armă porniră de pe şalupă, care fusese văzută. Zece minute mai tîrziu, ea acostă vaporul *Grafton,* aflat în drum spre Australia.

Într-o clipă, căpitanul vaporului, Tom Long, fu încunoştinţat de nefericirile prin care trecuse vasul *Sloughi.* De altfel, cum dispariţia schoonerului stîrnise atîta vîlvă şi în Anglia şi în America, Tom Long era încîntat să ia pe bord pasagerii şalupei. Se oferi chiar să-i ducă direct la Auckland, măcar că aceasta îl abătea puţin din cale, pentru că *Grafton* avea ca destinaţie Melbourne, capitala provinciei Adelaida, în sudul teritoriilor australiene.

Călătoria peste Pacific nu dură mult și vasul *Grafton* ancoră în rada portului Auckland la data de 25 februarie.

Doi ani fără cîteva zile trecuseră de cînd cei cincisprezece elevi ai Institutului Chairman fuseseră duși de furtună la o mie opt sute de leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Cum să descrii bucuria familiilor care-și regăseau odraslele pierdute, copiii aceștia pe care-i crezuseră înghițiți de apele Pacificului? Nici unul nu lipsea din toți cei pe care furtuna îi împinsese pînă-n depărtatele țărmuri ale Americii de Sud.

Ca fulgerul se răspîndi în tot orașul vestea că *Grafton* îi aducea înapoi pe tinerii naufragiați. Întreaga populație alergă să-i vadă și să-i aclame, în vreme ce aceștia își îmbrățișau părinții.

Și cît de dornici erau toți să afle pînă în cele mai mici amănunte ce se petrecuse pe insula Chairman! Dar multă vreme n-avură de așteptat. Doniphan, mai întîi, ținu cîteva conferințe pe tema aceasta, conferințe care avură mare succes și de care fu foarte mîndru. Apoi jurnalul scris de Baxter aproape oră cu oră — jurnalul din French-den — fu tipărit, dar miile și miile de exemplare nu ajunseră nici măcar pentru cititorii din Noua Zeelandă. Ba încă ziarele, atît din Lumea Veche cît și din Lumea Nouă, îl reproduseră în toate limbile, căci nu era nimeni care să nu se intereseze de catastrofa lui *Sloughi*. Înțelepciunea lui Gordon, spiritul de sacrificiu al lui Briant, bravura lui Doniphan, resemnarea și destoinicia tuturor, mici și mari, stîrniră admirația lumii întregi.

Despre primirea făcută lui Kate și lui master Evans nu se mai poate spune nimic. Nu se devotaseră ei pentru salvarea copiilor? Iată de ce, în urma unei subscripții publice, Evans primi în dar un mic vas de comerț, cu numele de *Chairman*, devenind în același timp stăpînul și căpitanul vasului, cu condiția ca Auckland să-i fie portul de plecare și de sosire. Și, cînd se întorcea în Noua Zeelandă, familiile „băieților lui" îl primeau totdeauna cu brațele deschise.

Cît despre buna Kate, toți o vroiau, toți o cereau: și familia Briant, și Garnett, și Wilcox, și alții. Pînă la urmă rămase în casa lui Doniphan, căruia, prin îngrijirile ei, îi salvase viața.

Și, ca încheiere morală, iată ce trebuie reținut din această povestire, care este îndreptățită, pare-se, să poarte titlul „Doi ani de vacanță": e sigur că nicicînd elevii unui institut nu vor fi expuși să-și petreacă vacanța în asemenea condiții. Dar ceea ce copiii trebuie să știe însă bine e că prin viață ordonată, tragere de inimă și curaj, nu există împrejurări, oricît de potrivnice, pe care să nu le biruie. Să nu uite mai ales, gîndindu-se la naufragiații de pe *Sloughi*, căliți de încercări și formați la aspra ucenicie a vieții, că la înapoiere, copiii erau aproape băiețandri, iar băiețandrii aproape bărbați!

Sfîrșit

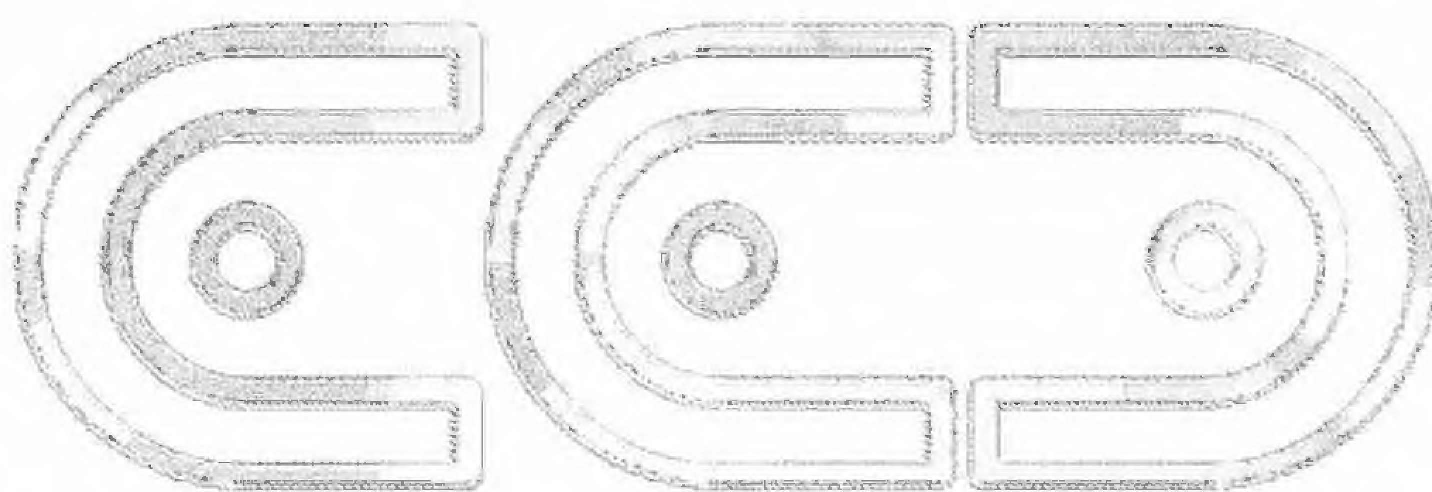
CUPRINS

Redactor responsabil: ALEXANDRA TIMPĂU
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU

Dat la cules 12.09.1966. Bun de tipar 14.11.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 7866. Tiraj 80 160. Broșate 78 100+legate 2060. Hîrtie ziar sul de 50 g/m², 700×1000/32. Coli editoriale 16,92. Coli de tipar 22. A.T. 11 760 C.Z. pentru bibliotecile mici 84—31=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 60.604 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

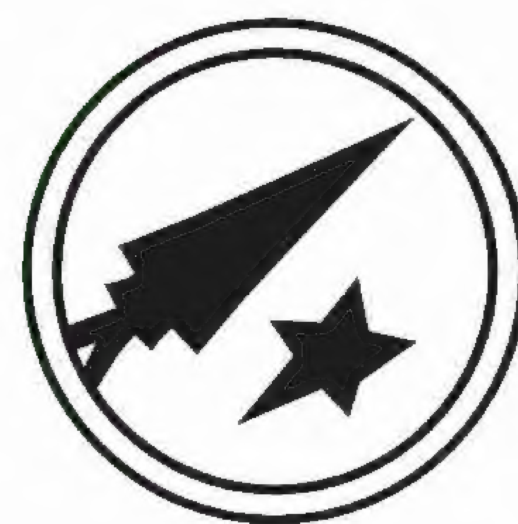

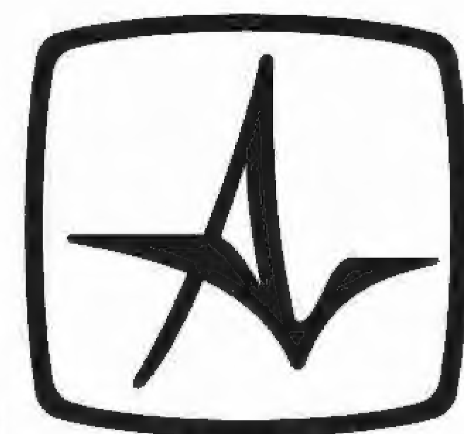

Anonim

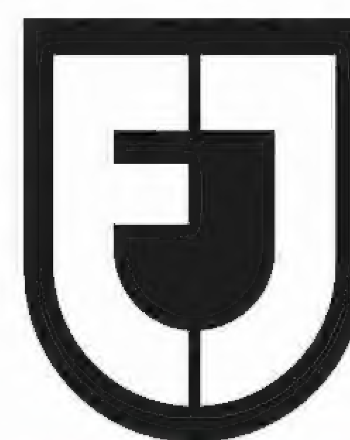
și

CAT Graur

Antwerpen

2024